
FAMILIA PORTER
Inima mea
TE CAUTĂ
ROMAN
BECKY WADE

Familia Porter
Inima mea
TE CAUTĂ
ROMAN
BECKY WADE

EDITURA SCRIPTUM®

Inima mea TE CAUTĂ

Aprecieri pentru această carte

Becky Wade aduce la viață personaje pe care cititorii le vor îndrăgi.

— Lisa Wingate, autoare națională multipremiată

Îmi place să descopăr autori noi, iar Becky Wade este cu siguranță o autoare demnă de atenție. Romanul ei de debut oferă o poveste de iubire, umor și multă emoție. Combinația perfectă pentru o seară petrecută alături de cartea ta.

— Deanne Gist, autoare multipremiată

Autoarea este o povestitoare excepțională. Scrie cu înțelepciune, creativitate și dexteritatea unui scriitor experimentat.

— RT Book Reviews

Fanii poveștilor de ficțiune motivațională pot pătrunde în lumea familiei Porter în orice moment și se pot bucura de poveștile de suflet ale lui Becky.

— Booklist, o publicație American Library Association

Seria: Familia Porter

Inima mea îți aparține
Inima mea te caută
Inima mea pereche
Inima mea luptă pentru tine

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WADE, BECKY
Inima mea te caută / Becky Wade. – Oradea: Scriptum, 2020
ISBN 978-606-031-050-1

2

Inima mea
TE CAUTĂ

SERIA FAMILIA PORTER

ROMAN

BECKY WADE

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U. S. A. under the title
Meant to Be Mine
by Becky Wade

Published by Bethany House Publishers
11400 Hampshire Avenue South
Bloomington, Minnesota 55438
www. bethanyhouse. com
Bethany House Publishers is a division of
Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan
Printed in the United States of America

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Inima mea te caută
de Becky Wade

str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel. /Fax/Robot: 0259-457. 428
E-mail: scriptum@scriptum. ro
Pagina web: WWW. SCRIPTUM. RO

Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune.
Anumite nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei.

ISBN 978-606-031-050-1

Tiparul executat în U. E.

Pentru Sarah Long

Cum aș putea să-ți mulțumesc îndeajuns pentru prietenia,
priceperea și sprijinul pe care mi le-ai acordat?
A fost o bucurie și o onoare să lucrez împreună cu tine
la cărțile mele.

De o sută de ori, mulțumesc!

Nu cred că a fost o coincidență faptul că manuscrisul meu
a ajuns printre e-mailurile tale.
Tu ai fost menită să-mi fii editoare.

Scurtă prezentare a seriei

amilia Porter, de Becky Wade, este o serie de patru romane contemporane de dragoste, care se constituie ca un adevărat testament al iubirii. Fiecare volum se concentrează în jurul unui membru al familiei Porter, fiecare cu propria sa poveste tulburătoare de viață. Când vine vorba despre povești de dragoste complicate, alegeri dificile între „rațiune și simțire“, nimic nu e ușor. Nici în viață și nici în poveștile din paginile scrise. Becky Wade ne propune o serie de patru cărți ale căror povești de dragoste aparent imposibile te vor purta pe un drum în care călătoriile personajelor prin propriile emoții și confruntări sunt cât se poate de reale și de vii.

Toate titlurile seriei au obținut premii literare importante, aprecieri din partea criticilor literari și mai ales aprecierea cititorilor.

Inima mea îți aparține

Megan Cole și Bo Porter nu aveau cum fi mai diferiți unul de celălalt. Ea este moștenitoarea unei mari averi, el este un simplu

administrator de fermă și angajatul ei. Și totuși, de îndată ce se întâlnesc, între cei doi se aprinde o scânteie.

De la moartea tatălui ei, Meg a devenit acționarul majoritar al companiei petroliere și venirea ei la conducere a survenit cu o serie de concedieri, deoarece nu putea să gestioneze atât de mulți angajați. Cu toate acestea, lucrurile stau puțin diferit cu Bo, astfel că Meg îi dă un termen de șase luni înainte de închiderea fermei. Va fi acest timp suficient pentru a-i dovedi valoarea fermei și că el merită încrederea ei?

Inima mea te caută

Celia avusese încă din vremea liceului o atracție specială față de Ty, apoi, în facultate, până ce povestea lor nebună de iubire i-a dus în fața celei mai apropiate capele de nunți din Las Vegas. În dimineața zilei următoare însă s-au trezit cu un certificat de căsătorie și o doză rece de realitate. Celia era pregătită să fie soția lui Ty, dar el nu era pregătit să devină soțul nimănui.

Vreme de cinci ani, Celia a încercat să-și înăbușe orice vis cu privire la ea însăși pentru a reuși să-și crească fetița. Ty, în schimb, a căutat să-și împlinească toate țelurile, sau cel puțin așa crezuse până ce a ajuns să privească din nou în ochii femeii pe care n-a putut s-o uite niciodată și a copilei de existența căreia nu știuse până acum.

Cât de mult va fi dispus Ty să sacrifice de această dată pentru ca visurile Celiei să devină realitate și pentru a-i demonstra că noaptea aceea în care și-au unit destinele poate deveni o poveste de iubire „până când moartea îi va despărți“?

Inima mea pereche

Fostul ofițer de Marină Jake Porter are cicatrici mult mai adânci decât cea care îi marchează chipul. Se luptă cu sindromul de stres

posttraumatic, trăiește o viață solitară și evită orice relație pe cât posibil. Asta până când o reîntâlnește pe Lyndie James, prietena lui din copilărie, care se întoarce acasă în Holley, Texas. Lyndie ajunge să lucreze la fermă, iar Jake îi încredințează în grijă unul dintre caii în care el își pusese mari speranțe, dar fără prea mult succes.

Jake și Lyndie au personalități total diferite, dar legătura dintre ei este evidentă. Împotriva voinței lui, Jake este cucerit de personalitatea sclipitoare și optimistă a lui Lyndie, iar zidurile pe care el le-a construit în jurul inimii încep încet-încet să se surpe. O sclipire de speranță se ivise în inima lui, dar temerile și regretele nu-i dau pace. Va putea vreodată Jake să o iubească pe Lyndie așa cum merită sau inima lui este prea zdrobită pentru a mai putea fi alinată?

Inima mea luptă pentru tine

Gray Fowler, star al NFL, este urmărit de un hărțuitor, astfel că echipa sa angajează o agenție de pază și protecție, pentru ca Gray să fie mereu sub atenția unui bodyguard. Când Gray o întâlnește pe Dru Porter, agentul desemnat pentru paza lui, este de-a dreptul indignat. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui, deși foarte tânără și frumoasă?

Dar Dru este fost luptător în Marină, o trăgătoare de elită și posesoare de centură neagră. Și este foarte hotărâtă să descopere identitatea celui care îl urmărește pe Gray. Și, la fel de hotărâtă, să evite orice fel de atașament romantic între ea și acest jucător de fotbal cu trecut misterios. Dar, cu cât se apropie mai mult de identificarea urmăritorului, cu atât Gray și Dru se apropie tot mai mult unul de celălalt. Pe măsură ce pericolul crește, Dru și Gray își pot încredința inimile – și viața – unul altuia?

Capitolul 1

În urmă cu cinci ani și jumătate.

Vrei să fii soția mea?

Celia își ridică ochii spre Ty și-i surprinse privirea. Ochii lui albaștri, superbi, o învăluiau de parcă ea era cea mai atrăgătoare femeie de pe planetă.

— Poftim? Era nevoită să-i vorbească mai tare pentru a se face auzită în vacarmul cazinoului din Las Vegas.

— Vrei să fii soția mea?

— Ty Porter, nu-i amuzant.

— Cine a spus că glumesc?

— Eu. Eu spun asta.

Idila lor începuse de numai patru zile. Ce-i drept, fuseseră cele mai bune patru zile din viața Celiei. Datorită lui, trăise clipe de extaz. Nopțile se gândea numai la el, fixând cu privirea tavanul camerei de hotel, cu ochii rotunzi ca mingile de ping-pong, prea entuziasmată pentru a putea dormi.

— E rândul dumneavoastră, domnișoară.

Unul dintre dealerii cazinoului, care împărțea cărțile, a împins două zaruri în direcția Celiei cu bățul lui subțire, înclinat la capăt într-un unghi de nouăzeci de grade.

— Te simți norocoasă? întrebă Ty.

— Da.

Ty o plăcea tocmai pe *ea*, ceea ce o făcea să se simtă drept cea mai norocoasă fată din Vegas. Norocul ce le-a surâs în ultimele două ore cu greu putea fi comparat cu sentimentele ei.

Celia a luat zarurile și le-a amestecat. Grupul de jucători strânși în jurul mesei și-a concentrat atenția asupra ei. Unii chiar o încurajau.

— Dacă arunci șapte, spuse Ty, propun să ne căsătorim.

— N-ai leac.

— Dacă arunci șapte, draga mea, voi considera că e un semn. Ne luăm în seara asta și vei rămâne cu mine toată viața.

El își puse toate jetoanele pe linia de Pass.

— Ty!

— Tocmai am cerut-o în căsătorie pe această tânără domnișoară, anunță el. Dacă dă șapte, o iau de nevastă.

Jucătorii au început să țiuie și să fluiere.

— Glumește, le zise Celia.

Entuziasmul lor îi înăbuși raționamentul. Câțiva jucători ridicară paharele. Alții au plusat la pariurile lor. Toți aprobară cu căldură planul lui Ty. Părea că decizia lor de a juca la zaruri un angajament pe viață nu era deloc una extravagantă în ochii turiștilor amețiți din Vegas.

Celia aruncă zarurile. Ele au alunecat în direcția opusă mesei alungite, au trecut de marginea ei și s-au oprit. Un 3 și un 4.

Șapte.

Toți au izbucnit în urale.

Celia stătea în mijlocul vacarmului. Imaginea zarurilor, unul de trei și unul de patru, se întipări în creierul ei.

Dealerii au dat jetoane tuturor jucătorilor.

— Tocmai mi-ai dublat câștigul, zise Ty tărăgănat. Mulțumesc frumos, doamnă Porter.

— Nu sunt doamna Porter, îl tachină ea. Nu voia să fie prea aspră cu el, nu tocmai când ideea că el dorea să o ia de nevastă era atât de măgulitoare.

— Ești hotărâtă să aștepți până după ceremonie?

El îi dădu un bacșiș dealerului și ceru o tavă pentru a-și strânge jetoanele.

— Vii?

— Bineînțeles. N-ar fi vrut să-i spună, risca să fie patetică, dar l-ar fi urmat oriunde.

Și-au luat la revedere și s-au îndreptat spre casierie.

— Se pare că sunt nerăbdători să-și petreacă noaptea nunții! strigă unul dintre jucători în urma lor. Apoi hohotele de râs ale celor din jur îi învăluiră.

— În cinstea lunii de miere!

— Casă de piatră!

— Ei chiar cred – Celia se întoarse și făcu cu mâna celor care le făceau urări de bine – că noi avem de gând să ne căsătorim.

— Așa și trebuie! Exact asta vom face.

Odată ce și-au încasat banii, Celia și Ty și-au croit drum către coada de la stația de taxiuri din fața intrării principale. Aerul răcoros de decembrie și mirosul de eșapament îi învăluiră. Ty ținu jacheta Celiei în timp ce ea o îmbrăca tremurând, apoi își petrecu brațele în jurul ei ca să o încălzească mai bine. Stătea lipit de spatele ei în timp ce înaintau în rând.

Celia se uită la ceas. Era unu și jumătate. Orice alt oraș ar fi fost întunecat și adormit la ora asta. Însă aici, luminile te orbeau, jocurile mecanice vuiau și oamenii forfoteau pe străzi. În fața lor stătea un cuplu mai în vârstă, amândoi purtând trening și borsete, iar în spatele lor erau niște tineri de vreo douăzeci de ani, îmbrăcați precum familia Kardashian.

Celia nu se simțise niciodată mai străină de viața ei obișnuită. Nici nu mai trăise vreodată un sentiment mai puternic de suprarealism. Nici nu fusese mai fericită. Și toate astea, datorită lui.

Ty Porter, băiatul de care fusese îndrăgostită în liceu și pe care nu reușise să-l uite vreodată.

În copilărie și în adolescență, familia ei era nevoită să se mute o dată la câțiva ani dintr-un oraș într-altul din cauza slujbei tatălui său. Își amintea chiar și acum furia pe care o simți la vârsta de paisprezece ani când, în vara de dinaintea clasei a noua, fuseseră nevoiți să se mute din nou. Atunci se stabiliseră în Plano, Texas. Din cauza zonei în care locuiseră, a trebuit să urmeze cursurile liceului Plano East.

Se gândi că va avea să urască locul acela cât va trăi. Și chiar așa se

și întâmplă… până când Ty Porter ocupă locul de lângă ea la cursul de arte: Introducere în arta ceramicii.

Își amintea și acum ziua aia și felul cum arăta el: un adolescent de clasa a zecea, înalt, bine făcut, cu părul șaten și ochi albaștri șăgalnici. Arăta chiar bine. Dar și el o remarcase. Începu să-i spună glume pe sub mustața abia ivită. Îi ceru sfatul în legătură cu vasul lui de ceramică.

În numai două săptămâni, orice speranță și orice vis pe care le avusese vreodată cu privire la sexul opus se materializase într-o dragoste nebună devotată și de cursă lungă.

— Ți-e frig? El își strânse mai tare brațele în jurul ei.

— Deloc.

Ty își puse bărbia pe creștetul capului ei și mai înaintaseră câțiva pași.

Ty fusese incredibil de dulce cu ea în timpul anilor de liceu. Întotdeauna o făcuse să se simtă foarte drăguță, deși ea nu se considera deloc așa. Însă, oricât de mult și-ar fi dorit ea, prietenia lor nu mersese niciodată mai departe decât semnătura *Doamna Celia Porter* mâzgălită în caietele ei cu spirală. O, el ieșea la întâlniri mereu. Dar întotdeauna cu fete frumoase, îndrăznețe, de vârsta lui sau mai mari. Fete pe care Celia le invidiase cu fiecare strop de emoție adolescentină pe care o avea.

După absolvire, Ty s-a înrolat în Marină și s-a mutat în altă parte. Celia a suferit din cauza asta o vară întreagă.

Un an mai târziu, a absolvit și ea liceul și s-a mutat în Oregon la facultate. În urmă cu doi ani și jumătate, și-a luat diploma și s-a angajat ca bucătăreasă la restaurant.

Nu îl mai văzuse pe Ty de șapte ani și jumătate. Dar când Lacey, prietena ei din liceu, o sună și o informă că Ty avea să concureze la o cursă de călărit tauri în concursul național de rodeo din Las Vegas, rostirea numelui său o izbise precum un fulger. Trecerea timpului și distanța nu îi înăbușise sentimentele față de Ty Porter.

Celia o convinsese pe Lacey să se întâlnească cu ea în Vegas ca să petreacă weekendul împreună, ca între fete, și cumpără bilete la rodeo pentru amândouă.

Celiei și lui Ty le venise rândul să urce în taxi. O mașină opri în

dreptul lor și un angajat al cazinoului le ținu portiera deschisă în timp ce ei urcară pe bancheta din spate.

Ty se întinse înspre șofer.

— Avem de gând să ne căsătorim –

— Nu! Celia izbucni în râs. *Nu* ne căsătorim.

— Te rog să ne recomanzi cea mai grozavă capelă de nunți din împrejurimi. Deloc clasic, înțelegi? Pur și simplu spiritul Vegasului – așa cum vezi în filme. Cunoști un loc ca ăsta?

Șoferul încuviință din cap, iar taxiul porni în trafic.

Mulțumit de sine, Ty se lăsă înapoi pe spate și își întinse brațul peste spătar.

Celia se întoarse să se uite la el.

— Nu ești zdravăn la cap.

— Asta așa-i, recunoscu el, rânjind cu nerușinare.

— Nunta asta e o glumă.

— Pune-mă la încercare.

Genul ăsta de lucru – să împingi un pariu până la limită, să te ții de o provocare – nu era ceva neobișnuit pentru Ty, cel pe care îl cunoscuse în liceu.

— Chiar vrei să mergem cu mașina la o capelă de nunți din Las Vegas?

— Chiar vreau.

El îi ridică mâneca jachetei în sus și o sărută ușor pe braț.

— Ai dat șapte. Soarta ta e pecetluită.

Celia zâmbi, amețită de senzația plăcută, îmbătată de bucuria de a-l privi. Totuși, Ty era probabil destul de beat. Cât de mult băuse? Greu de spus. Ea fusese prea ocupată ca să îl admire și nu dăduse atenție acestui lucru. Cu excepția nebuniei legate de nuntă, el nu *părea* beat.

— Ești adorabilă, murmură el în brațul ei, apoi se lăsă în spate pe scaun.

Ei se uitară profund unul la celălalt.

Luminile de la hotelurile pe lângă care treceau se reflectau pe chipul lui. El avea un zâmbet care pur și simplu ar fi captivat orice fată. Ochii îi erau de o nuanță atât de albastră și de strălucitoare încât îți tăiau răsuflarea. Cu părul de culoarea nisipului, întotdeauna puțin

răvășit, tuns de cineva care știa exact ce efect avea tunsoarea asta asupra inimii.

În seara asta, el purta un tricou alb sub o jachetă uzată de culoare maro în stil sacou. Ty își îndesase partea din față a tricoului în blugi, în fața unei curele din piele care nu arăta multele catarame de rodeo pe care ea știa că el le câștigase.

— Nu mă pot sătura de tine, spuse el.

Drept răspuns, ea încercă să pară obraznică și glumeață în loc să pară îndrăgostită.

— Nu pot, insistă el.

Celia avusese parte de câteva întâlniri plăcute în viața ei. Dar nu a cunoscut pe nimeni de care să-i placă atât de mult și care să îi spună asemenea lucruri.

— Mi-ai intrat la inimă, Celia. Nu văd cum aș putea trăi fără tine.

Își plecă fruntea.

— Râzi de mine? Nu ai pic de milă!

— Ba da, Ty. Am multă milă. Pur și simplu nu sunt convinsă că ești sincer.

El se apropie de ea și o sărută.

— Ai darul ăsta, șopti el, de a mă lovi drept în inimă.

Respirația ei sacadată se amestecă cu a lui.

— Și eu simt același lucru în ce te privește.

Parfumul lui, precum cel al pădurilor de pini din Texas, o învălui și îi încețoșă și mai mult rațiunea. În timpul anilor petrecuți în Texas, nu fusese deloc atras de locul acela, totuși – în mod irațional – îl adora pe Ty, al cărui accent era puternic texan, mirosea precum Texasul și purta ghete de cowboy din piele de aligator.

— Mă pierd cu totul în privirea ta, îi spuse el.

— Și eu sunt pierdută în ochii tăi.

Ty îi atinse ușor buza de jos cu degetul, apoi își plecă capul și începu să-i sărute degetele.

Celia ajunsese pe aeroportul din Vegas joia. Împreună cu Lacey, se duseseră să-l vadă pe Ty concurând în cursa de călărit tauri vineri. De îndată ce evenimentul se încheie, Lacey o trăsese după ea pe Celia, care era extrem de stânjenită și protesta vehement, spre ieșirea din spate a arenei. Acolo așteptară până când ieși Ty. Când îl zări, Lacey o

împinse pe Celia drept în calea lui Ty. Aceasta fu surprinsă să constate că el încă își amintea de ea.

Era prea buimăcită pentru a-i putea spune prea multe în acele momente. Tocmai ce îl văzuse în plină glorie, călărind tauri îmbrăcat într-un costum de călărie din piele și cu o pălărie imensă. Unde mai pui că vechiul ei iubit arăta mult mai chipeș la douăzeci și cinci de ani decât la optsprezece.

În seara aceea, au ieșit să ia cina în patru. Ty adusese cu el un prieten. Spre marea ei uimire, Ty se arătă interesat de ea.

Și de atunci fuseseră de nedespărțit.

Lacey, ca orice persoană normală, se întorsese duminică seara la viața ei obișnuită, așa cum fusese planificat. Celia, de nebună ce era, l-a lăsat pe Ty să o ademenească să mai stea în Vegas câteva zile. Așa că plăti cu cardul la hotel pentru alte câteva nopți, lăsă avionul să plece fără ea spre casă și îl sună pe șeful ei de la restaurant să-i mai dea câteva zile de concediu, iar el îi mai îngădui să rămână trei zile. Ceea ce însemna că joia următoare trebuia să se întoarcă la muncă sau avea să-și piardă slujba.

Era marțea târziu – de fapt, miercurea dimineață. Timpul petrecut alături de Ty trecuse mult prea repede.

Taxiul se opri și Ty își scoase portofelul. Celia coborî pe trotuar. Un gărduleț alb înconjura un complex care includea o clădire în formă de A în mijloc, un foișor și o caleașcă de zâne ruginită prinsă de un cal din metal. Șiruri de trandafiri albi din plastic cu panglică regală albastră decorau ușa din față a capelei, împodobeau gâtul calului și intrarea în foișor. Pe un afiș iluminat se putea citi *Cuibușorul iubirii. Capela de nunți preferată de toți, deschisă non-stop*.

Ty o luă de mână și o conduse pe cărăruia de gazon sintetic. Îi apăru o gropiță în obraji, în timp ce îl privea.

— Șoferul taxiului știa ce spune. Chiar e grozavă.

— Extrem.

— Și perfectă.

— Ai putea spune asta.

— Ești perfectă. Pot să spun asta?

Celia roși și încuviință din cap.

Un clopoțel deasupra ușii de la intrare sună când ei trecură sub

bolta în formă de A. Era multă vopsea roz și mai mulți trandafiri artificiali. În fundal se auzea marșul nupțial.

O femeie de vreo o sută cincisprezece ani stătea în spatele tejghelei. Când ei se apropiară, ea își ridică privirea dintr-un număr al revistei *Cosmopolitan* și spuse cu voce inexpresivă:

— Bine ați venit la *Cuibușorul iubirii*, căminul reînnoirii jurămintelor la prețul de nouăzeci și nouă de dolari, unde toate visurile voastre romantice devin realitate.

— Asta sună promițător, spuse Ty.

— Numele meu este Doris, sunt ofițer al stării civile și zâna cea bună. Mă voi asigura că –

— Toate visurile noastre devin realitate? zâmbi Ty.

Celia își mușcă buza ca să nu chicotească. Faptul că veniseră aici se dovedise a fi amuzant până la urmă.

— Deci, spuse Doris, arătând înspre afișul din spatele ei care semăna destul de mult cu cel de la emisiunea *Prețul corect*, care dintre aceste dorințe vi le pot îndeplini în seara asta?

Ty părea să ia lucrurile cu mult calm.

— Ce aveți de oferit în materie de nuntă?

Doris arătă cu capul înspre partea din mijloc a afișului.

— Oferta specială de la *Cuibușorul iubirii*, stilul Elvis, varianta western și varianta de lux.

— Despre ce e vorba în varianta western?

— O ceremonie cu lumânări aprinse în capela noastră: „Nu te pune cu Texasul" –

— Acum mai vii de-acasă.

— … un buchet din cinci trandafiri galbeni pentru mireasă, o butonieră cu un trandafir galben pentru mire, tariful pastorului, două cântece country la alegere, o ramă drept suvenir și un CD cu opt fotografii. Toate la numai 149 de dolari și 99 de cenți.

— Îmi citești gândurile, Doris. Cum de-ai știut că asta este exact ceea ce îmi doresc?

Doris se uită la el, impasibilă. Celia știa că Doris nu avea să rămână imună în fața farmecului lui Ty pentru multă vreme și, drept dovadă, după câteva secunde, i se formară colțuri în jurul ochilor și lăsă să-i scape un râs sec.

— Ești un șmecher arătos. Recunosc asta.

— Mulțumesc. Și tu arăți bine.

Ty puse două sute de dolari pe tejghea.

— Pachetul western, vă rog.

Celia își reveni din starea de euforie tocmai la timp pentru a lua banii de pe tejghea înainte ca Doris să-și miște brațul îmbătrânit.

— Ne scuzați o clipă! o rugă ea pe femeia mai în vârstă.

Doris încuviință din cap, iar Celia îl trase pe Ty în colțul încăperii.

— Bine, domnule Western. Te-ai dovedit foarte amuzant. Ah, îmi dau seama bine că te distrezi. Dar mergi prea departe. Nu vreau să-ți risipești banii.

— Să risipesc bani? O nuntă costă numai 149 de dolari și 99 de cenți, scumpa mea. N-ai auzit-o pe doamna? Asta include și o ramă drept suvenir.

Era mai înalt decât ea cu mai bine de un cap, așa că Celia a trebuit să se înalțe pe vârfuri și să-și lipească palmele de obrajii lui.

— Poți să fii serios măcar o clipă? Tu nu vrei de fapt să te însori cu mine aici, la *Cuibușorul iubirii*.

— Ba da, vreau.

— Nu, nu vrei!

— Ba da.

Ty îi luă mâinile în palmele sale și le cuibări la pieptul său. Privirea lui, serioasă acum, pătrunse până în străfundul speranțelor ei.

— Vreau. Vreau să mă însor cu tine, Celia. Chiar acum. Aici la *Cuibușorul iubirii*. Pe bune.

Ei i se risipi tot aerul din plămâni.

— Vrei să te măriți cu mine?

— O, Doamne, șopti ea.

— Vrei?

Da. El îi oferea șansa de a fi al ei pentru totdeauna. Emoția era prea puternică pentru a putea fi stăvilită. Prea dulce pentru a fi refuzată. Și totuși ea știa că ar trebui să-l refuze de dragul sănătății ei mintale. Toate întâlnirile lor romantice au însumat doar aceste ultime patru zile…

Gândurile ei se risipiră în albastrul ochilor lui.

Timpul se scurgea.

— Haide, o îndemnă el. Hai să facem ceva nebunesc de dragul iubirii.

Celia știa sigur că avea să-l iubească pentru totdeauna, că nu avea să iubească pe nimeni în felul în care îl iubea pe el.

— Vrei să fii soția mea, Celia?

— Ei bine… spuse ea, șovăitoare. La urma urmei, am scos un șapte.

Ty râse.

— Asta înseamnă „da“?

— Eu… înghiți ea.

— Da?

— Da.

El chiui, apoi o strânse într-o îmbrățișare.

În următoarele douăzeci de minute, Ty se ocupă de hârtii și de formalitățile necesare. Celia stătea lângă el cu mâna încolăcită în jurul cotului său, zâmbind precum un dovleac de Halloween.

Chiar înainte de ceremonie, Celia se duse la toaletă și se privi în oglindă. Părul ei cârlionțat era de obicei o problemă pentru ea. De data aceasta, aerul deșertic îi devenise un aliat, iar părul îi arăta mai bine decât se aștepta. Își trecu degetele prin buclele mari, castanii, care îi ajungeau până la baza gâtului în niște șuvițe pe care numai cineva cu diplomă în frumusețe le putea aranja. Aplecându-se, ea se dădu cu luciu de buze cu aromă de piersică.

Mă mărit, se gândi ea. Femeia emotivă și îndrăzneață din oglindă nu semăna deloc cu ea. *Chiar acum. Mă mărit cu Ty Porter, în seara asta.*

Își aranjă faldurile rochiei argintii pe care o plătise cu cardul de credit, în acea după-amiază. Un amestec între o togă și o eșarfă, se lega în spatele gâtului ei și se revărsa peste trupul ei în jos, până la sandalele strălucitoare cu barete. La fel ca nopțile extra la hotel, rochia era ceva ce de fapt nu-și putea permite.

Câteva minute mai târziu, pășea alături de Ty pe culoarul capelei „Nu te pune cu Texasul.“ Lumina celor două candelabre din față iluminau slab locul, poate drept o binecuvântare. Niște chestii tipice de cowboy erau agățate pe pereți alături de portrete vechi de zeci de ani ale cântăreților de muzică country. Celia îi recunoscu pe June

și Johnny Cash și pe Dolly Parton, dar pe niciunul dintre ceilalți. Un cântec pițigăiat răsuna din boxe. Petalele trandafirilor galbeni din buchetul ei prindeau o tentă maronie.

Celiei nu-i venea să creadă că totul era aievea.

Dacă ar fi avut la dispoziție zile sau săptămâni ca să se pregătească pentru nunta asta, ar fi schimbat multe lucruri. Dar în timp ce îl privi pe Ty, Celia știu din adâncul inimii că nu ar fi schimbat nimic la mirele ei.

Când ajunse în dreptul lui, Ty îi făcu cu ochiul și îi luă mâinile într-ale lui. Ochii ei se umplură de lacrimi. Celia îl iubea cu aceeași pasiune pe care o avusese pentru el la vârsta de paisprezece ani și în anii ce au urmat.

Cel care oficia ceremonia își pusese insigna unui șerif și o pălărie cu boruri largi, în ton cu tema nunții. Rostirea jurămintelor se făcu pe fugă.

De îndată ce le spuse, inima Celiei începu să bată cu putere și anticipație.

— Vă declar acum, tânără domnișoară și tinere domn – sau, așa cum le place celor de la oraș să zică, soț și soție.

Asta era tot? Erau căsătoriți?

Ty o sărută pasional.

Falsul șerif luă un aparat foto și îi puse să stea în diferite poziții, fiecare mai romantică decât cealaltă. Ty în genunchi mimând o cerere în căsătorie. Ty în fundal cu bărbia sprijinită în pumni, uitându-se galeș la Celia, care era în față. Ty strângând-o de mijloc pe Celia.

La un moment dat, Celia izbucni într-un râs isteric și nu se mai putu stăpâni. Deodată, văzu situația din perspectiva lui Ty. Era într-o postură îndrăzneață și în același timp, ridicolă, locația lăsa de dorit, și toate astea nu făceau decât ca totul să pară și mai incitant. Făceau ceva ce era nebunesc de spontan. La cea de-a cincizecea aniversare a căsătoriei lor, Celia și Ty aveau să le spună nepoților o poveste de nuntă memorabilă.

Falsul șerif îi îndreptă înspre foișorul de afară și făcu niște poze cu Ty care scotea jartiera Celiei – ceva complicat, deoarece ea nu purta așa ceva. Apoi câteva instantanee în caleașca de zâne, unde erau încurajați să salute ca regalitățile.

Când totul se termină, Doris le dărui rama suvenir, un poster din plastic de culoarea bronzului cu un cowboy de desene animate și cu o țărăncuță care se giugiuleau într-un colț.

Ofițerul de stare civilă încheie ceremonia de nuntă.

Ty o duse la hotelul lui și o rugă să accepte următorul pas în căsătoria lor. Apoi o trecu pragul camerei lor în brațe și împinse ușa cu piciorul.

Capitolul 2

rimul lucru pe care-l simți Celia când se trezi a doua zi dimineață fu căldura. Apoi ceva delicat, o aromă vagă, dar delicioasă de pin. Acel parfum, parfumul lui Ty, îi trezi un noian de amintiri în minte. Cazinoul, capela și noaptea nunții.

O, ce noapte avuseseră. Ce plăcere. Ea murmură și zâmbi, întinzându-se după el pe jumătate adormită.

Brațul ei întins îi dezvălui lipsa lui. Încetul cu încetul, Celia deschise ochii.

Ty stătea la fereastra camerei, cu spatele la ea. El îndepărtase puțin draperiile groase și se uita prin perdelele transparente. Își trăsese blugii pe el. Picioarele goale i se afundau în covor, iar pielea trupului său sculptat strălucea catifelat.

Chiar era o priveliște excelentă pentru orice femeie care se trezea din somn. Celia s-ar fi bucurat enorm de ea, cu excepția faptului că ceva anume din postura lui Ty indica tensiune. Probabil faptul că nu se mișca. Poate umerii lui rigizi.

Petrecuseră o noapte de neuitat. Magnifică. Cu siguranță că după așa ceva, el n-ar fi trebuit să fie deloc tulburat.

Nu-i așa?

Existau motive întemeiate pentru care majoritatea oamenilor nu se căsătoreau la o capelă pentru nunți din Las Vegas după o relație ce număra numai patru zile. Era posibil ca acele motive să-l preocupe atât de puternic în dimineața asta? Oare regreta ceea ce făcuseră...?

Totul e în ordine, Celia. Noaptea trecută fusese prima dintre miile de nopți pe care avea să le petreacă în calitate de soție a lui Ty. Avea nevoie de haine. Și de cafea.

Celia se apropie de marginea patului în timp ce își ținea strânsă plapuma albă până sub bărbie.

Ty se întoarse.

— Bună dimineața.

Ea dădu să se ridice din pat.

— 'Neața.

Ochii lui era blânzi, dar expresia feței îi rămânea încordată. Nu era ceva foarte liniștitor.

Celia încercă să zâmbească.

— O dimineață foarte bună!

Nu era ușor să tragă plapuma de pe pat ca să se acopere cu ea, dar reuși până la urmă, cu ceva eforturi.

— Da, într-adevăr.

Celia se duse la locul unde îi zăceau aruncate pe jos rochia și lenjeria intimă. De îndată ce le luă, ea se retrase în baie.

— Scuză-mă o clipă.

Plapuma se prinse la ușă. Ea trebui să o tragă înăuntru înainte să poată închide ușa.

Își trase ușor rochia argintie pe ea, apoi se dădu pe mâini cu săpunul de la hotel și se apucă să se spele pe față.

Nu se putea ca Ty să se răzgândească. *Nu era posibil.* Nu se putea! Cum de îngrijorarea îi dădea târcoale?

Se spălă pe dinți cu pasta și periuța pe care și le adusese în călătorie. Își trecu neglijent peria prin păr. Ei trecuseră de punctul fără întoarcere.

Când se întoarse în dormitor, Celia îl găsi pe Ty stând aproape de piciorul patului, așteptând-o. El aprinsese veiozele și trăsese perdelele cu totul. Lumina dimineții târzii pătrunse în cameră.

— Vino-ncoace.

El își deschise brațele.

Ea se năpusti spre el într-o clipeală din ochi.

Căldura și tăria lui o învăluiră, dându-i un sentiment de mângâiere. Aroma săpunului pe care îl folosise la duș îi învăluia simțurile.

Ty o sărută în scobitura gâtului.

Vezi? Totul e bine. Din cauza nunții lor precipitate, ea nu se simțea atât de sigură pe sine precum majoritatea proaspetelor soții, asta era tot.

— Ți-e foame? întrebă ea.

— Da.

— Putem suna și comanda micul dejun în cameră. Pun pariu că au foietaje sau brioșe.

Celia știa totul despre predilecția lui pentru produse de patiserie la micul dejun.

— Când o să strâng îndeajuns de mulți bani și o să am propria mea patiserie, te voi servi cu cele mai apetisante rulouri cu scorțișoară pe care le-ai mâncat vreodată.

De-a lungul ultimelor zile, vorbiseră pe îndelete despre visul ei de a deține o cafenea și țelul lui de a câștiga un campionat mondial la călăritul de tauri. În ultimul sfârșit de săptămână, Ty îi câștigase inima, dar nu și titlul.

El îi dădu de pe frunte o șuviță de păr, iar ochii îi erau serioși.

Neliniștea o năpădi din nou, dar Celia o ignoră. Apelă la *room service* și, până le sosi mâncarea, pălăvrăgi cu Ty. Când aceasta veni, ea aranjă totul cu mare grijă pe masa rotundă din colțul camerei. Șervețele groase de in și tacâmuri din argintărie grea. O omletă vegană pentru ea. Un coș cu produse de patiserie pentru micul dejun. Cafea și apă cu gheață.

După ce se așezară pe scaune, Ty turnă cafeaua în timp ce Celia încercă să se gândească cum să spargă tăcerea neobișnuită dintre ei.

— Deci… Doris a fost amuzantă aseară, nu?

— Foarte.

— De cât timp crezi că lucrează ca „ofițer de stare civilă“?

— Și drept zâna cea bună, nu uita.

— Și zâna cea bună.

— Nu știu. De vreun secol?

Celia vorbi cel mai mult, amintindu-și de fiecare aspect hazliu al nunții lor. În timp ce vorbeau, ea luă îmbucături mici din omleta ei. Ty își puse o brioșă cu afine pe farfuria lui și își desfăcu șervețelul, dar nu mâncă nimic. Nici nu încercă să-și bea cafeaua care se răcea deja.

Puțin câte puțin, teama Celiei creștea. Tot încerca să-l facă să râdă, tot aștepta ca el să se înveselească și să înceapă să se poarte normal. Era obișnuită cu șarmul și tachinările lui, dar nu cu seriozitatea lui.

El se jucă cu brioșa, rupând-o în bucăți, apoi frământând bucățile la rândul lor.

Când nu mai rămăsese nimic decât un strat fin de firimituri, Celia nu mai putu rezista.

— Ty.

— Îmm?

Ea puse furculița deoparte și-și dădu scaunul mai în spate cu câțiva centimetri.

— Ce se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Spun că e limpede că se petrece ceva cu tine în dimineața asta. Ce este?

El își frecă degetul mare de obraz.

Celia așteptă răspunsul lui, înconjurată de sunetele îndepărtate ale traficului de pe stradă și de ciocănitul unei menajere la o ușă din josul holului.

Privirea lui de un albastru senin o fixă puternic.

Celia simți cum inima îi bate mai repede. Alimentându-se cu sânge. Adunându-și toată puterea să-l împingă afară.

— Îmi pare rău, Celia.

— Pentru ce?

Când Ty nu răspunse, ea aproape că suferi un anevrism cerebral.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am presat să te măriți cu mine.

Asta părea a fi… ceva ce putea îndura, ca și cum poate că era supărat pentru că își imaginase că o forțase să se căsătorească cu el, când ea de fapt nu voia lucrul acesta.

— I-am mai convins pe unii să facă chestii nebunești și înainte, dar niciodată ceva asemănător.

Se ridică în picioare și se întoarse la locul lui de la fereastră, cu spatele la ea. Își trecu mâinile prin păr, lăsând urme în șuvițele lui șatene.

— Asta e mai tare ca toate.

Zvonurile despre isprăvile nebunești ale lui Ty deveniseră legendă la liceul Plano East. Sărise de pe o stâncă la o înălțime de peste treizeci de metri deasupra râului Brazos, doar pentru că mama lui spusese că n-ar putea. O făcuse pe Ashley Sutton să promită că va merge cu el la bal, dacă reușea să sară cu motocicleta peste o mașină parcată și să aterizeze cu bine de partea cealaltă. Ty luase parte la întreceri de stradă. Sărise cu coarda deasupra unui canion pentru a strânge bani pentru clubul de rapel. Pierduse pariuri și a trebuit să sară cu parașuta, să alerge în jurul terenului de fotbal în izmene și să arunce o petardă în pragul ușii directorului de liceu.

În calitate de adult, Ty călărea tauri, o profesie care îl putea ucide în orice noapte din săptămână. Era îndrăzneț. Acesta era doar un aspect cu privire la el pe care Celia – care era plictisitor de isteață, precaută și care nu se preta la nunți inopinate – îl aprecia.

— E în regulă, Ty.

Celia se ridică în picioare.

— Nu m-ai forțat să mă mărit cu tine aseară.

— Ba da.

Urmă o pauză. Rosti câteva cuvinte de duh care, pe cât de ușor sunară, pe-atât erau de urâte.

Celia tresări. Ceva nu era deloc bine. Stomacul i se strânse precum un burete. Nimic *nu* era bine.

Ty își trecu din nou mâinile prin păr, apoi dădu din cap, dând impresia că îi era silă de el însuși.

— Ty?

Ea ura tonul temător din vocea ei.

El se întoarse cu fața spre ea, cu privirea aplecată.

— Nu gândeam limpede aseară, ceea ce nu mă scuză.

El arătă cu mâna înspre patul de lângă ei.

— N-am intenționat ca lucrurile să meargă atât de departe.

— Tu… tu nu m-ai forțat să mă mărit cu tine, dacă asta e ceea ce te supără. Decizia a fost a mea.

— Fără să știi toate detaliile.

— Ce vrei să spui?

— Sunt îndrăgostit de altcineva.

Cuvintele acelea. Patru cuvinte. Izbiră în Celia, luându-i aerul din piept, furându-i viața și visurile, făcându-i inima să se oprească. Tăcerea se detonă ca o grenadă între ei.

— Poftim? abia reuși să îngaime cuvântul.

— Există altcineva în viața mea.

Durerea o sfâșie, pătrunzându-i prin piele, mușchi, organe. Celia făcu un pas înapoi, iar mâinile îi căzură inerte pe lângă trup. Genunchii i se înmuiară și cedară, făcând-o să se așeze la capătul patului.

Ty iubea pe altcineva.

Cu câteva ore în urmă, adormise în brațele lui, plină de bucurie, răsuflarea lui mângâindu-i tâmplele. Și apoi se trezise în povestea asta. Bărbatul pentru care sacrificase totul, bărbatul cu care *se măritase*, îi spunea acum că exista altă femeie în viața lui. Își dorea să dea timpul înapoi. Un val amețitor de greață o cuprinse. Celia își apăsă stomacul cu mâinile și se holbă la el.

Ty nu se apropie de ea.

— Am o iubită acasă în Holley. Suntem împreună de doi ani.

Pulsul Celiei o luase razna, ca și cum ar încerca să scape.

— Înainte să vin în excursia asta, am vorbit despre căsătorie. Doream să mă însor cu ea de ceva vreme, dar mi-a spus că nu este pregătită. Ne-am certat.

— Și v-ați despărțit?

Ty își încordă maxilarul.

— Nu?

Celia simți cum o cuprinde isteria.

— Nu v-ați despărțit? Voi încă... mai sunteți împreună?

— Nu. În timpul disputei noastre, ne-am spus că ne despărțim, dar a fost o chestie de moment. Nu cred că vreunul din noi a luat-o în serios.

Voia să-l pălmuiască, să-l zgâlțâie, dar agonia din interior o ținea pe loc.

— De ce nu mi-ai spus despre ea în prima seară, în afara arenei?

El nu răspunse.

— Pentru că te-a rănit. Nu-i așa?

— M-a rănit.

— Ți-a rănit orgoliul atunci când ți-a spus că nu e pregătită să se mărite cu tine. Apoi ai venit în Vegas și m-ai găsit așteptându-te aici, nerăbdătoare să-ți gâdil orgoliul, mai mult decât dornică să mă mărit cu tine.

Celia văzu clar acum situația teribilă în care se afla. Destrămarea relației lui Ty îl împinsese într-un carusel emoțional, iar ea fusese *premiul lui de consolare*. Mânia începu să se trezească în ea precum două mecanisme ruginite, care se mișcau încet la început, apoi din ce în ce mai repede.

— Având o relație cu mine cred că ți s-a părut a fi un mod convenabil de a te răzbuna pe ea.

— Voiam să uit de ea preț de câteva zile.

— Obișnuiești s-o uiți în fiecare oraș pe care îl vizitezi?

— I-am fost credincios lui Tawny pe tot parcursul relației noastre. Nu am dorit să fiu împreună cu altcineva decât cu ea. Până când te-am întâlnit pe tine.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta.

— E adevărat.

— Adevărat?

De când începuse relația lor, Celia fusese tot timpul îndrăgostită și atentă cu el. Perioada asta trecuse. Furia îi zdruncină trupul și ea se ridică repede în picioare.

— Adevărat? Cum pot să mai cred o iotă din ceea ce îmi spui? M-ai mințit în tot timpul ăsta.

— Nu. Nu te-am mințit niciodată în privința sentimentelor mele față de tine.

— Și ce simți, mai exact, față de mine?

— Îmi place de tine.

Ty o *plăcea*, ceea ce numai iubire nu era, iar însuși cuvântul o insultă.

— Nu se poate să mă placi, Ty. Te-ai folosit de mine. M-ai tratat cu mai multă cruzime decât și-ar trata majoritatea oamenilor dușmanii.

Ty făcu cu mâna.

— Ne-am distrat bine. Amândoi.

— Dacă n-ai fi fost îndrăgostit de altcineva și dacă ne-am fi despărțit în termeni amicali, atunci aș fi putut să spun că sfârșitul ăsta de săptămână a fost „distractiv“. Dar tu m-ai convins să mai rămân în Vegas câteva zile, iar apoi m-ai dus la o capelă pentru nunți și *ai profitat de mine*!

Pieptul ei fremăta de furie.

Ty rămăsese țeapăn, îmbujorat, iar fruntea i se încreți.

— Noaptea trecută mi-ai spus că vrei să te însori cu mine, Ty. Ai zis: „Hai să facem ceva nebunesc de dragul iubirii.“ Și în tot acest timp, inima ta era lângă o altă femeie.

— Eram beat, și eram atras de tine, și am fost un prost. Totul e numai vina mea.

Ea își apăsă fruntea cu mâinile. Putea muri cineva de inimă frântă? Părea că da. Simțise de la bun început că relația lor era prea bună ca să fie adevărată. El era superb, plin de succes și teribil de fermecător. Ar fi putut alege orice altă femeie din Vegas. Și totuși, Celia intrase în jocul lui, deși Ty nu îi spusese niciodată deschis că o iubește, că sentimentele lui față de ea erau adevărate și unice. Nu se întâmplase deloc așa. *El* nu mai era aceeași persoană de care se îndrăgostise în clasa a noua. Ty era la fel de nestatornic precum un pod construit pe nisip.

Celia își lăsă mâinile în jos.

— Ce ai de gând să faci acum?

Îi era rușine să recunoască, dar ea voia să îl audă spunând că se hotărâse să o părăsească pe Tawny și să dea relației lor o șansă.

— Mă reîntorc acasă, în Texas, și îi spun lui Tawny ce am făcut. O să încerc să îndrept lucrurile cu ea.

Ochii Celiei se umplură de lacrimi pline de durere și furie. Nu o cunoștea pe Tawny, dar instinctiv o ura pentru că aceasta se bucura de iubirea lui Ty.

— O să te ierte?

— Probabil că nu. Dar am să-i cer iertare oricum. Avem un trecut împreună. O cunosc de când eram copii.

Celia își înșfăcă sandalele, apoi se duse să-și caute poșeta. Se strădui să-și stăpânească lacrimile, dar nu fu în stare. I se rostogoliră peste gene și se prelinseră în șiroaie fierbinți pe față.

Avea să se întoarcă la viața ei în Oregon, iar Ty avea să se întoarcă la viața lui în Texas, deoarece nu o iubea. În ciuda jurămintelor pe care și le făcuseră și a ceea ce se întâmplase în patul matrimonial, Ty nu voia să fie însurat cu ea. El voia să se căsătorească cu Tawny, o fată pe care o cunoștea din copilărie și cu care se întâlnea de doi ani. Doi ani!

Celia fusese atât de euforică în ultimele zile încât saltul înapoi la realitate era dur, iar impactul nimicitor.

Unde îi era poșeta? El îi spusese atât de multe lucruri frumoase! Sărutările lui... Cum avea să se descurce? Modul în care o făcuse să se simtă. Nu suporta ideea de a-l pierde – ba da, putea. Și avea să o facă. Era un neserios! *Unde îmi este poșeta?* Felul tandru în care o privise. Râsul lui. Totul fusese o minciună. Și chiar și așa, îl iubea. Se dăruise cu totul lui, iar el alesese pe altcineva.

Își zări poșeta și și-o trecu peste umăr. După ce își șterse lacrimile de pe obraji, Celia se uită pentru ultima oară la Ty.

El nu se mișcase. Încă stătea lipit de fereastră, chipeș în toată bărbăția lui.

Se întâlnea cu el de patru zile, iar el reușise să o trădeze mai rău decât oricine din viața ei.

— Dorești să divorțezi, Ty? Deoarece cred că anularea căsătoriei iese din discuție.

— Nu mă gândesc atât de departe încă.

— Ca să știi...

— Da?

— N-o să te iert niciodată pentru asta.

Expresia lui rămase aceeași. Dădu din cap o dată, încordat. Celia își putea da seama că el nu se aștepta ca ea să-l ierte. Ty voia doar s-o vadă plecată.

Nu putea respira. Disperată să plece de lângă el, din camera asta, departe de propria ei dezonoare, Celia se îndreptă spre ușă. O deschise cu putere.

Celia nu privi în urmă în timp ce mergea cu pași repezi pe hol în direcția lifturilor. Nu voia să mai vadă vreodată chipul lui Ty Porter.

Câte zile mai avea pe pământ.

Capitolul 3

ÎN PREZENT

imuzina închiriată de Ty mirosea a apă de colonie și a lux. El se lăsă pe spătarul scaunului din spate, cu brațele întinse de-a lungul părții de sus a tapițeriei din piele, sprijinindu-și cizma de genunchiul opus.

Patru dintre amicii lui din liceu erau în mașină cu el. Unul era pe punctul de a se căsători, așa că restul îl însoțeau până în Las Vegas pentru o petrecere a burlacilor. Băieții abia așteptau noaptea care avea să urmeze. Atracțiile zonei și muzica. Băuturile și jocurile de noroc.

Entuziasmul lor nu-l impresionă cu nimic pe Ty, cu excepția faptului că îl făcu să pară mult mai în vârstă decât ceilalți. Puține lucruri îi mai stârneau interesul zilele astea. El călărea tauri. O seară în Vegas, un oraș pe care îl vizitase de atâtea ori încât se plictisise de el, îi aducea un gol în suflet.

Ty își mută atenția asupra geamului uneia dintre portierele limuzinei și privi afară, fără să se uite cu adevărat la ceva, în vreme ce orașul trecea în viteză pe lângă el. În mai, zilele erau lungi în Nevada. Deși mergeau să ia cina, soarele era doar la jumătatea drumului său spre asfințit.

O nuanță urâtă de roz îi atrase atenția. Trupul i se încordă. Aplecându-se înainte, privi cu atenție. O clădire roz cu un gărduleț alb. O caleașcă ridicolă legată de un cal fals.

— Poți opri? îl întrebă pe șofer. Te superi dacă oprești puțin?

Șoferul trase pe dreapta ca să iasă din trafic, așa încât celelalte mașini să-l poată depăși.

— Ce s-a întâmplat, omule?

Ty le aruncă o privire amicilor lui, care se uitau la el curioși.

— Nimic.

El își mută din nou atenția asupra capelei.

— Doar că mi-am amintit că am văzut locul ăsta cu mulți ani în urmă.

Gazonul sintetic încă acoperea curtea. Foișorul era încă în picioare. Chiar și afișul pe care scria *Cuibușorul iubirii* rămăsese, deși era cam șters.

— Nu pare cine știe ce.

— Nu.

În ochii lor, probabil că era cea mai banală clădire din Vegas. Și totuși, ceea ce Vegasul nu putea face, ceea ce nimeni nu putea face pentru el acum, tocmai reușise capela asta. Îi trezise la viață trupul înțepenit și îi făcuse inima să bată sălbatic.

Nu mai văzuse *Cuibușorul iubirii* din noaptea aceea de demult. Nu făcuse nimic special pentru a evita locul în timpul călătoriilor lui în Vegas, numai că nu avusese un motiv anume să îl caute. De ce să se deranjeze să viziteze un loc care cu siguranță i-ar fi trezit amintiri neplăcute?

Amintirile nu sunt chiar atât de neplăcute, îi reaminti conștiința. *Nu-i așa?*

Celia.

Ty nu o uitase deloc. Ochii de un verde deschis și genele lungi. Nasul delicat. Ten perfect, chiar și fără machiaj. Trupul mic de înălțime, dar zvelt, cu forme tocmai potrivite. Părul castaniu cârlionțat care bătea în roșiatic la atingerea soarelui.

Cu mult timp în urmă, când o întâlnise prima oară în clasa a unsprezecea, crezuse că arăta ca o mică zână a pădurii care se rătăcise la Plano East.

Ochii lui cercetară fiecare detaliu al capelei. Îl surprindea cât de mult însemna faptul că venise aici.

— Gata s-o luăm din loc? îl întrebă un amic.

— Nu încă.

Îi veniră în minte amintiri ale zilelor pe care el și Celia le petrecuseră împreună în acel decembrie. În noaptea în care veniseră împreună la *Cuibușorul iubirii*, ea arăta la fel de atrăgătoare precum acea batistă argintie căreia ea îi zicea rochie. Mirosea a lămâie. Ea îl privise tandru în timp ce își rosteau jurămintele. Se distraseră copios cât timp a durat penibila ședință foto de nuntă.

Ce se întâmplase între ei în dimineața următoare…

Mușchii i se încordară.

— Ok, hai să mergem. Mă simt bine.

Deși nu se simțea bine.

Mașina merse mai departe, iar Ty rezistă ispitei de a-și întoarce capul pentru a nu scăpa din ochi capela. O lăsă în urmă.

Amicii lui se holbară la el.

El ridică din umeri, ca și cum interesul lui față de *Cuibușorul iubirii* nu fusese nimic altceva decât un impuls.

— Mersi că v-ați oprit.

— Nicio problemă.

— Acum hai să mergem la restaurant să vă pot face cinste cu un rând de băutură, băieți.

Asta îi făcu să se întoarcă la pălăvrăgeală, tachinări, chicoteli. Li se alătură, dar în interiorul lui se dezlănțui o adevărată furtună.

Celia stătea la masa de bucătărie, gata să plângă. Partea bună cu plânsul era că te făcea să te simți bine pe moment. Partea proastă era că te lăsa cu o durere în piept pe termen lung.

Vechiul ei laptop se odihnea pe masă, deschis la site-ul băncii care afișa o listă cu toate retragerile de numerar din contul ei. Un vraf de facturi se afla lângă computer și un carnețel cu numere scrise frenetic,

pe coloane. Întunericul gros al unei nopți de la jumătatea lui mai, ora unsprezece, umplea ferestrele bucătăriei ei.

Nu avea destui bani în cont. Din nou. Răsuflând întretăiat, își frecă ochii.

Stresul de a datora bani pe care nu îi avea și pe care nu îi putea restitui o secătuise tot mai mult în ultimele șase luni. Mersese mai departe pentru că asta era ceea ce făcea. De fapt, era acest gen de persoană: Celia, o femeie care înainta pas cu pas în viață și mergea mai departe, indiferent cât de vlăguită sau depășită de situație se simțea.

Totuși, chestia asta cu banii o îngrijorase serios. Strategia ei de „a merge mai departe" ardea precum o bucată de hârtie ținută prea aproape de flacără.

În ultima lună, urmărise cu atenție cheltuirea fiecărui bănuț. Tăiase cupoane și evitase consumurile suplimentare, gândindu-se că, dacă mai reducea din costuri, poate că ar fi putut începe să-și acopere datoria de pe cardul de credit.

Apoi azi, i se stricase mașina, ceea ce făcu ca bucata de hârtie să se ardă cu totul.

Mașina ei începuse să-și arate vârsta dând rateuri în ultimii patru ani, dar ea tot o peticise pentru că era achitată integral și nu-și putea permite alta nouă sau în chirie. Mecanicul îi spusese azi, că o nouă cutie de viteze avea să o coste o mie cinci sute de dolari.

O mie cinci sute de dolari!

Lipsurile financiare îi ardeau gâtul pe dinăuntru. Nu mai putea depune bani pe card. Deja depășise limita de credit. I se refuzase eliberarea unui alt card. Dobânda pe care o avea pe cel curent o omora deja, ca să nu mai vorbim de povara mentală de a avea datorii.

Ce avea de gând să facă? Nu suporta ideea de a cere bani unchiului Danny, părinților sau fratelui ei mai mare. Părinții ei locuiau în prezent în Scoția, iar fratele ei, în Boston. Toți o cunoșteau drept independentă și demnă de admirație.

Trebuia să se descurce fără mașină. O mulțime de oameni se descurcă cu autobuzul sau bicicleta. Nu? Mintea îi vuia, încercând să-și imagineze cum s-ar putea descurca.

Își închise computerul și fixă cu privirea peretele din fața ei, absentă. Îndoiala de sine își ridică capul și se năpusti asupra ei să

o sfâșie, așa cum se întâmpla întotdeauna când trecea prin cele mai negre momente din viața ei.

Poate că nu ar fi trebuit să închirieze acest apartament. Cu cinci ani în urmă, când se hotărâse să stea în locul acesta micuț, părea atât de convenabil, atât de perfect cu piscina centrală și gardul împrejmuit de mărimea unei cutii cu cereale. Celia trecu în revistă culorile vesele ale zugrăvelii, modelele aprinse, suvenirurile de la piața de vechituri – fiecare cumpărate cu mult drag de-a lungul timpului.

Poate că nu ar fi trebuit să se angajeze la universitate, în cantina administrației. Voise pur și simplu ceva cu un program bun și asigurare de sănătate, dar poate că un program mai lung și un salariu mai mare ar fi fost o alegere mai bună. Astfel ar fi putut să se descurce mai bine din punct de vedere financiar...

— Mami?

Celia se întoarse înspre locul de unde se auzi vocea.

— Da, scumpo?

Fiica ei, Addie, stătea în pragul ușii care dădea din living în hol, purtând pijamaua ei cu Rapunzel și ținând în brațe mica pătură de culoarea fildeșului pe care o avea de când era bebeluș.

— De ce stai trează?

— N-am putut să adorm.

Addie avea un ochi închis și unul pe jumătate deschis în lumină. Părul ei blond închis, drept ca o placă și tuns bob, era ridicat și încâlcit în creștetul capului.

— Vino să mă îmbrățișezi.

Celia își deschise brațele și, atunci când Addie veni la ea, o trase în poala ei. Addie se cuibări exact așa cum se cuibărise în brațele Celiei de când se născuse: chipul lui Addie lipit de pieptul Celiei, bărbia Celiei pe capul lui Addie, mâinile lui Addie care țineau strâns păturica și brațele Celiei care susțineau silueta slabă a lui Addie. Celia inspiră adânc aroma de căpșuni și frișcă a șamponului lui Addie.

— Te doare burtica?

— Da, cred că am nevoie de ceaiul meu.

— De mușețel?

— Da.

— Bine, o să ți-l aduc.

Celia o puse pe Addie pe scaun și puse ceainicul pe foc. Refluxul gastro-esofagian al lui Addie se manifesta uneori noaptea târziu. Dacă n-ar fi fost boala asta, copilul ei ar fi dormit mai bine și contul ei bancar ar fi fost în ordine. Costul analizelor pe care gastroenterologul lui Addie le recomandase, inclusiv o internare a lui Addie pentru examinarea esofagului și a stomacului cu un aparat sub anestezie, epuizase economiile Celiei.

Addie se uită la ce era pe masa din bucătărie.

— Ce sunt astea?

Ea își trecu degetele peste vraful de facturi. Celia nu se ocupa niciodată de aspectele financiare în prezența lui Addie.

— Niște scrisori.

— Scrisori despre bani?

— Păi... Celia se eschivă. Deși făcuse tot posibilul să-și protejeze fiica, Addie se dovedise întotdeauna a fi atât de perspicace, atât de înspăimântător de isteață... o viitoare elevă de grădiniță care putea foarte bine să-și ia un doctorat în psihologie.

Addie se încruntă.

— Ce o să facem cu mașina?

Defecțiunea mașinii în drum spre creșă în dimineața asta se înregistrase în mintea lui Addie drept un eveniment foarte important.

— Nu m-am hotărât încă.

— O putem repara?

— Da, se poate repara. *De cineva care are o mie cinci sute de dolari la îndemână.*

— Dacă avem nevoie de ajutor, unchiul Danny ne va lăsa să împrumutăm mașina lui.

— Bineînțeles că da.

Celia puse un pliculeț de ceai într-o ceșcuță dintr-un serviciu incomplet. După ce turnă apă nu prea fierbinte, adăugă puțină miere și o puse în fața lui Addie.

Addie o privi în felul ei solemn.

Celia luă loc lângă Addie.

— N-ai de gând să-ți bei ceaiul?

— E prea fierbinte.

— Nu, nu e. Uite. Îl gust eu.

Celia gustă.

Cu toate astea, Addie tot o fixa cu privirea. Clipi, îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte și își strânse buzele mici și trandafirii.

— O să-ți cumpăr o mașină nouă, mami.

— Nu, nu, Dovlecel.

Numele de alint pentru Addie fusese „plăcintă de dovleac“, mai apoi „plăcințică de dovleac“. Iar în final, pur și simplu „dovlecel“.

— Mami o să se descurce...

— Pot să vând limonadă. Ții minte data trecută? Am făcut o mulțime de bani.

— Da, așa este.

— Sau pot să vând una din prințesele mele. Am multe. Poate – își mușcă buza – poate pe Tiana? Sau nu – am două păpuși Ariel. Aș putea să vând una dintre ele.

Addie își adora prințesele Disney. Faptul că adusese numai în discuție ideea de a-și vinde măcar una dintre ele îi frângea Celiei inima.

— E foarte drăguț din partea ta, dar nu trebuie să strângi bani ca să-mi cumperi o mașină. De fapt, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu mașina sau cu orice altceva, bine? Suntem în regulă.

— Am să-ți cumpăr un *furar*.

— Un *furar?*

— Da. O să-ți cumpăr un *furar*. Roșu.

— Un Ferrari?

— Exact.

Celia chicoti și o sărută pe Addie pe tâmplă, exact în locul în care o mai sărutase de un milion de ori.

— N-am nevoie de un Ferrari. Te am pe tine.

— Bineînțeles că ai nevoie de un *furar*. Mașina noastră e praf. O să-ți iau un *furar* roșu.

— Ei bine, și eu o să-ți cumpăr ție un *furar* roz. Ce zici de asta!

În sfârșit, Addie zâmbi. Celia zâmbi la rândul ei, apoi o privi pe Addie cum își sorbea ceaiul.

Micuța era lumea ei, sufletul ei, era totul pentru ea. Întreaga viață a Celiei se învârtea în jurul acestei fetițe mici și serioase, care își făcea mereu griji, purta ochelari și avea o inimă de aur curat.

De când se născuse Addie, Celia avea un singur țel în viață.

Indiferent ce sacrificii trebuia să facă, indiferent cât de mult trebuia să muncească sau cât de obosită era – țelul ei era să-i ofere lui Addie cea mai bună copilărie posibilă, o copilărie plină de dragoste și siguranță.

Făcuse tot ce-i stătuse în putință și totuși tot efortul ei nu reușise să le scoată din situația asta: în incapacitatea de a plăti facturile și, începând de azi, fără mașină.

Când Addie își termină ceaiul, Celia o conduse în camera ei și se cuibări lângă ea în patul dublu îngust al lui Addie. Lumina de veghe scălda camera într-o nuanță plăcută.

— Vrei să-mi spui o poveste? Addie își închise ochii și își trase păturica aproape.

— Care prințesă?

— Frumoasa adormită, te rog.

Celiei nu-i plăceau prea mult poveștile cu prințese. Își făcea griji cu privire la faptul că ele impuneau un standard nerealist de așteptări în materie de frumusețe feminină și că transmiteau ideea ridicolă că fetele aveau nevoie de prinți ca să le salveze. Totuși, lui Addie îi plăceau tare mult poveștile astea, iar Celia a înțeles că nu te poți pune cu gusturile inimii. Așa că în dorința ei de a o proteja, a încercat să limiteze timpul petrecut de Addie uitându-se la desenele animate cu prințese, aprecia calitățile de suflet ale prințeselor și o asigura pe Addie că prințesele se puteau salva și singure dacă prinții ar fi fost învinși de personajele negative.

Celia își drese vocea pentru a se potrivi cu tonul acela calm de culcare.

— La câțiva ani după ce Aurora s-a măritat cu prințul Filip, ea s-a hotărât să organizeze un bal special.

— Ooo.

— Balul era în scopul ajutorării bucătăriilor care preparau supă în tot regatul. Bineînțeles că aceste bucătării hrăneau pe oricine era flămând, deoarece Aurorei îi păsa de soarta celor mai puțini norocoși. Ea a hotărât ca balul să fie pentru toate fetițele în vârstă de patru ani din ținut...

— Am aproape cinci ani.

— ... pentru toate fetițele din ținut în vârstă de patru ani *care aveau să împlinească cinci ani*. Aurora le-a invitat să vină la castel, să se

îmbrace în rochii de gală și să poarte tocuri înalte, să-și aranjeze părul cu bijuterii sau clame strălucitoare în formă de fluturași sau diademe.

Addie se relaxă în așternut.

— Sau dacă fetele preferau blugi sau hanorace, atunci și așa era bine. Aurora respecta individualitatea. Fetelor li se permitea să meargă în fabuloasele grădini ale castelului și să culeagă flori și să facă buchete.

— Slujitorii, șopti Aurora.

— Așa-i. Fetele culegeau florile și apoi slujitorii, care erau toți tratați foarte bine și li se ofereau salarii excelente și asigurare medicală, le aranjau în cele mai frumoase buchete pe care le-ai văzut vreodată. Aurora, fiind atât de atentă și generoasă așa cum o știm, i-a invitat și pe băieții regatului la bal, astfel încât micile prințese să aibă parteneri de dans.

Celia simțea cum Addie adoarme încetul cu încetul.

— Când băieții și fetele au ajuns la bal, ei nu-și puteau crede ochilor. Au băut ciocolată caldă din fântâni și punci din fântâni unde îți puteai pune o dorință. O masă regească, încărcată cu cele mai delicioase mâncăruri, îi aștepta. Biscuiți cu mure, fursecuri delicioase.

Celia oftă.

— Brioșe cu portocale. Foietaje cu ciocolată. Batoane cu alune. Pâine cu nucă și dovleac…

Ups. Cumva, în timp ce povestea, alunecase în propria fantezie.

Aruncă o privire către Addie, al cărei piept se mișca ușor. Buzele fetiței erau întredeschise, degetele nemișcate. Era plină de încredere.

Ei bine. Ignoră durerea din piept pe care o va resimți mai târziu. Deoarece în timp ce se uita la copilul ei, marea ei iubire, ochii i se încăpățânară să verse lacrimi.

Era doar o femeie, supusă greșelii. Nu era îndeajuns de bună sau de înțeleaptă pentru a fi mama acestui copil. Și totuși, i se încredințase această onoare sfântă. Acest rol o smerea în fiecare zi, deoarece deși nu era îndeajuns de bună sau de înțeleaptă, ea voia din tot sufletul să fie.

Era singurul părinte pe care îl avea Addie.

Ty își petrecu jumătate de noapte întins pe o parte gândindu-se la Celia și cealaltă jumătate, visând-o.

De îndată ce se trezi, se duse la sala de gimnastică a hotelului și alergă pe bandă. Indiferent de cât de repede rula banda, gândul îi fugea mereu la Celia – cu aceeași intensitate ca în momentul în care zărise acea stupidă capelă roz.

Frustrat, se întoarse în camera de hotel. De vreme ce amicii lui încă dormeau după petrecerea din seara trecută, își luă computerul, înșfăcă un sandvici și un pahar cu suc de portocale și se instală într-un colț în prima cafenea pe care o găsi în hol.

După ce căută pe net câteva minute, găsi un site care pretindea că putea localiza oameni. Ty tastă numele *Celia Park* și ultima adresă pe care și-o mai amintea, *Corvallis*, *Oregon*, apoi apăsă tasta Enter.

Datele ei apărură imediat.

Ty se holbă la monitor. Chiar fusese atât de ușor să o găsească? Trăia tot în Corvallis, asta nu-l mira deloc. Ce era surprinzător era că site-ul lista numele ei drept *Celia Park Porter*.

I-a folosit numele de familie? Își încreți fruntea. Se așteptase să îi ponegrească numele, să-l calce în picioare, să-l scuipe la nesfârșit.

Poate faptul că îi păstrase numele însemna că nu îl ura de tot…

Nu. Celia îl detesta cu siguranță. Cea mai plauzibilă explicație a faptului că îi păstrase numele era că, tehnic vorbind, erau încă căsătoriți. Probabil că îi era mai ușor din punct de vedere legal.

Minute întregi, Ty îi cercetă cu atenție numele și cele zece cifre ale numărului ei de telefon. Nicio adresă.

Îi salvă numărul în telefon.

Amintirea a ceea ce îi făcuse încă avea puterea de a-i înfiera inima. Din clipa în care s-a trezit lângă ea, în pat, în acea dimineață, regretase amarnic faptele din Vegas. Totuși, Ty nu luase niciodată legătura cu ea ca să-i spună asta și cu siguranță nici ea nu-l căutase niciodată.

I-au mai rămas câteva zile din vacanță. Plănuise să meargă acasă în Holley, Texas. În schimb, avea să se ducă în Oregon și să se întâlnească cu Celia. Trebuia să lămurească lucrurile între ei, deoarece după atâta vreme, era în sfârșit gata să înceapă un nou capitol în viața lui. Mai mult de-atât, *voia* să înceapă un nou capitol. Dorea lucrul

acesta cu aceeași hotărâre încăpățânată care îl propulsase în vârful industriei de călărit tauri.

Cei care îl cunoșteau – care îl priviseră devenind campion călărind un șir de tauri, care îi citiseră cartea sau care văzuseră documentarul despre el – înțelegeau un lucru: Ty Porter obținea întotdeauna ceea ce își dorea.

Avea să meargă în Corvallis, Oregon.

Capitolul 4

ună telefonul, ceea ce o făcu pe Celia să tresară. Era adâncită în gânduri, creionându-și scenarii diverse, menite să le scoată pe ea și pe Addie din colaps financiar, în timp ce uda primulele în curtea din spate. Reglă debitul furtunului, îndreptându-l către margarete în timp ce păși pe veranda ei micuță cu dale din cărămizi. Luând telefonul de pe masă, apăsă pe tasta de apel.

— Alo?

— Celia? Se auzi o voce masculină.

— Da?

— Ty Porter la telefon.

Inima i se opri, apoi începu să bată cu putere.

— Celia?

Pic. Pic. Pic. Sunetul jetului de apă care lovea florile îi atrase atenția. *Pic. Pic. Pic.* Își îneca margaretele.

— Celia?

— Sunt aici.

Se forță să vorbească.

— Așteaptă o clipă.

Zăpăcită, își lipi telefonul de piept, scăpă furtunul din mână și

se apleacă să închidă robinetul. Merse în grabă spre ușa glisantă din spate, pe care o lăsase deschisă înspre camera de zi. Se aplecă înăuntru, încercând să vadă și să audă ceva înafara sunetelor asurzitoare din trupul ei cuprins de panică. Nici nu o vedea, nici nu o auzea pe Addie, ceea ce însemna că ea încă se mai juca în camera ei, exact așa cum îi plăcea să facă atunci când se întorceau acasă în după-amiezile de vineri.

Celia păși înapoi pe verandă, trase cu totul ușa glisantă, apoi se duse în cel mai îndepărtat colț al grădinii din spate, sperând să nu fie auzită.

Ty. O suna. *De ce*? Faptul că el se afla la celălalt capăt îi trezea în minte nenumărate imagini, furie și un ocean de resentimente. Înlătură toate aceste amintiri, deoarece singurul lucru la care se putea gândi acum era cum să scape de el. Duse telefonul la ureche.

— Sunt aici.

— A trecut multă vreme.

Celia nu era sigură dacă el se referea la cât de mult i-a luat ei să răspundă sau la anii care trecuseră de când se întâmplase povestea cu Vegasul.

— Da.

Trecu o pauză.

Celia înghiți greu.

— Sunt în Corvallis, spuse el.

Simți o senzație de gol în stomac precum un lift ale cărui cabluri fuseseră rupte.

— Mi-ar plăcea să ne întâlnim, continuă el. Speram… ei bine, speram să putem ieși în oraș la prânz ca să putem sta de vorbă.

Vocea aceea. Calmă și sigură pe ea, cu un accent texan. O uitase de multă vreme, dar auzind-o din nou… o făcea să și-o amintească.

— Celia? Ești de acord... să ne întâlnim?

Încerca să se hotărască cum ar fi cel mai bine să-l facă să o lase în pace.

— Știu că este șocant să mă auzi, după atâta vreme. Îmi pare rău pentru asta. Aș putea să te resun mai târziu.

— Nu. Doamne ferește, nu dorea așa ceva.

— În regulă, răspunse el. Deci. Ne întâlnim la prânz?

— Nu. Nu am nimic să-ți spun.

— Poate că nu, dar eu am câteva lucruri pe care aș dori să ți le spun.

— Uite ce e…

Ea își mușcă buza de jos.

— Dacă ai venit să intentezi divorțul, puteai să nu bați drumul până aici. Ești pe mobil?

Ea își răsuci încheietura mâinii și verifică dacă numărul lui apărea pe ecranul telefonului ei.

— Da.

— Voi trimite un mesaj avocatului meu cu numele și numărul tău de telefon. O să-ți trimită documentele, de îndată ce le voi semna.

De data asta, Ty fu cel care așteptă câteva secunde ca să răspundă.

— Ai de gând să divorțezi de mine fără ca măcar să ne mai întâlnim?

— Da.

Celia se așteptase ca el să o contacteze în legătură cu divorțul în săptămânile și lunile care urmară după Vegas. Nu făcuse asta – ceea ce întotdeauna i se păruse a fi ciudat și misterios. Îi verificase profilul de Wikipedia numai de două ori în timpul acelor ani de tăcere. În ambele dăți detaliile publicate acolo îi confirmaseră ceea ce lipsa actelor de divorț sugera. Nu se însurase cu altcineva. Nici nu afișase – cel puțin nu în public – vreo iubită.

— Am venit aici ca să stau de vorbă cu tine, Celia. În persoană.

— Nu e nevoie.

— Eu am nevoie.

— Nu. Nu am de gând să mă întâlnesc cu tine. Nu avem niciun motiv să ne vedem sau măcar să mai stăm vreodată în aceeași încăpere.

— Hei, Celia, crezi că poți fi mai explicită?

Ea putu sesiza zâmbetul din tonul lui leneș și glumeț.

— Vorbim pe bune?

O venă de la baza gâtului îi zvâcni.

Un ciocănit dintr-o parte îi atrase atenția Celiei. Addie o urmărea prin fereastra dormitorului. Fetița bătu din nou în geam, apoi făcu cu mâna.

Celia îi făcu cu mâna la rândul ei în timp ce frica îi cuprinse spinarea precum o apă înghețată.

— Am bătut cale lungă să te văd, spuse Ty.

Addie ținea deasupra capului o păpușă Albă-ca-Zăpada și arăta înspre rochia cu care o îmbrăcase.

Celia îi făcu un semn aprobator și încercă cu disperare să zâmbească normal.

— Dacă ai nevoie de timp să te obișnuiești cu ideea de a mă reîntâlni, înțeleg. Pot aștepta. Nu mă grăbesc…

Celia își întoarse privirea de la Addie, prefăcându-se că atenția îi fusese furată de părul din grădină.

— … dar nu plec până nu stau de vorbă cu tine.

— Orice am avea să ne spunem poate fi comunicat prin intermediul avocaților noștri.

— Nu sunt de acord.

Addie putea deschide ușa glisantă în orice moment și se putea trezi cu ea în grădină. Privirea Celiei se îndreptă rapid spre fereastra lui Addie. Nu era nimeni.

Dacă nu-l putea convinge pe Ty să o lase în pace prin intermediul telefonului – și așa părea că stau lucrurile – atunci era mai bine să nu scoată asta în evidență. Avea să facă orice era nevoie pentru a-l convinge să plece.

— Ne vedem mâine la prânz.

În spatele ei, auzi zgomotul familiar al ușii cu paravan care se deschidea.

— Unde? întrebă el.

— La un restaurant numit *Jana*. În centrul orașului.

Înainte ca el să mai spună ceva sau ca să mai audă vreun cuvânt, în special unul de un copil, Celia întrerupse convorbirea.

— Ce faceți, doamnelor?

Uitându-se peste umăr, Celia îl privi pe unchiul Danny cum intră în apartamentul ei folosindu-și propria cheie.

— Bună, unchiule Danny.

— Ce mai faceți?

— Sunt bine, răspunse Addie, în felul ei obișnuit. Tu ești bine?

Danny se îndreptă spre locul unde Addie stătea pe podea lângă măsuța de cafea, colorând. El dădu palma cu ea.

— Sunt bine, dulceață. N-am de ce să mă plâng.

El se uită la Celia.

— Și tu ce faci, C? Pari puțin cam tulburată, fetițo.

— Cine, eu?

Intrase într-o stare de agitație *serioasă* de când cu telefonul lui Ty de seara trecută.

— N-am nimic. Sunt bine.

— Bine atunci. El îi făcu cu ochiul. Te ocupi de rufe?

— Da.

Se uitase la televizor, împăturise haine și stătuse de vorbă cu Addie. De fapt, de ieri seară o cuprinse mania de a face mai multe lucruri deodată. Era un mecanism de autoapărare menit să-i alunge gânduri precum: *Ty Porter a intrat din nou în viața mea – Ce am de gând să fac în privința asta? – Cum pot să scap de el?* - gânduri care o asaltau în permanență.

Unchiul Danny se așeză cu picioarele încrucișate pe podea alături de Addie. O întrebă despre cartea ei de colorat, apoi luă un creion și se apucă să-și exerseze talentul la desen pe pagina următoare.

Era atât de săritor cu ea. Când îi spusese că niște prieteni o invitaseră azi, la prânz, în oraș – deși Ty nu era un prieten și ea n-avea de gând să mănânce nimic – el se oferise imediat să stea cu Addie.

Ea împături două dintre cămășile lui Addie și le puse deasupra vrafului de hăinuțe curate de-ale fetiței, apoi căută mai multe în coșul cu rufe de spălat.

Danny arăta întocmai cum te-ai aștepta să arate proprietarul unui magazin online de surf. Își purta părul lung și grizonant în șuvițe lungi și cârlionțate. Purta un hanorac Baja în culorile alb, albastru și roșu, un colier cu un dinte de rechin pe o curea de piele, pantaloni scurți și niște șlapi uzați maro marca Reef.

Totuși, nu era un banal surfer burlac de cincizeci și șase de ani. Era surferul *ei* burlac în vârstă de cincizeci și șase de ani.

De îndată ce se mutase în Oregon la facultate, părinții ei urmaseră slujba tatălui ei din străinătate. Ei nu mai locuiseră în America de-atunci. Când unchiul Danny, fratele mai mic al mamei ei, aflase că Celia era însărcinată, intui nevoia de a-i fi aproape și se hotărî să locuiască în Oregon. Cumpără o căsuță modernă, de la jumătatea anilor ’50, în Corvallis și se instală acolo împreună cu colecția lui veche de surf și cu discurile formației Beach Boys.

Înainte de mutarea lui în Corvallis, era ruda preferată a Celiei. Dar în ultimii ani, devenise mult mai mult: prietenul ei, singura persoană în care avea încredere să o lase pe Addie, cel care se îngrijea de florile ei și care îi lua corespondența când ea pleca din oraș, persoana a cărui fire calmă o asigurase întotdeauna că lucrurile aveau să fie bine.

— Cum a mers cu grupul celor Opt Petrecăreți aseară?

Adăugă mai multe haine împăturite peste teancul deja format.

Danny încerca întotdeauna noi metode de întâlniri și site-uri ale burlacilor. În sinea ei, Celia punea ghinionul lui pe seama preferinței lui pentru femeile bine coafate din Europa de Est. Cum putea spera el să găsească așa o femeie în Corvallis, cu atât mai puțin să se căsătorească cu ea?

— Femeile erau atât de bătrâne, C. Ceea ce ar fi fost în regulă dacă mi-ar fi inspirat încredere, înțelegi? Dar erau tare demodate. Și americance.

— Îți dai seama că trăim în America.

— Erau pasionate de cusăturile în cruciulițe și citit. Niciuna dintre ele n-ar fi vrut să meargă cu bicicleta sau să se cațăre pe munte cu mine.

Un defect pe care Celia știa că el l-ar fi trecut cu vederea dacă doamnele ar fi fost machiate țipător sau dacă erau din Belarus.

— Ce păcat.

— Totuși vorbesc cu o tipă, de pe unul dintre site-uri, care pare destul de interesată. Sună promițător.

— Cum o cheamă, și de unde este?

— Olga, din Ucraina.

El zâmbi și ridică din sprâncene de câteva ori.

— Tu nu întârzii?

Trebuia să se întâlnească cu Ty într-o jumătate de oră.

— Mai am timp.

De vreme ce unchiul Danny nu punea mare preț pe punctualitate, Celia îl ruga de fiecare dată să ajungă cu o jumătate de oră mai devreme, atunci când stătea cu fetița ei, participa la reuniunile familiei și la programele de școală ale lui Addie. Ajungea cam după douăzeci și cinci de minute după ora cerută de ea, și toți erau mulțumiți.

— Mă bucur că iei prânzul în oraș, spuse Danny. Ar trebui să faci asta mai des.

Scoase ultimele haine din coș, le împături și le puse frumos în ordine.

— Ar trebui să fie distractiv.

— Ia mașina mea.

Știa despre cutia ei de viteze, care era făcută scrum.

— Ești sigur?

— Da, bineînțeles. Oricum voiam să o iau pe Addie la o plimbare pe două roți. Deja mi-am scos bicicleta din portbagaj.

Danny atașa o a treia roată în spatele bicicletei lui de fiecare dată când el și Addie mergeau la plimbare.

— M-am gândit să mergem în parcul Woodland Meadow.

Drumul către parc avea să îi ducă într-o direcție opusă locației restaurantului *Jana* din centrul orașului.

— Pare o idee bună.

Celia se duse în bucătărie și verifică încă o dată mâncarea.

— Aici ai totul pregătit pentru prânz când ești gata.

— Minunat. Mersi.

Celiei i-ar fi plăcut să se privească în oglindă înainte să iasă, dar rezistă impulsului. De obicei, nu avea nevoie de mai mult de cincisprezece minute pentru a face duș, a se îmbrăca, a-și aranja părul și a-și aplica machiajul. Astăzi însă se întorsese în baie în mod repetat și își petrecuse toată dimineața în fața oglinzii, aranjându-se.

Atitudinea ei era total neortodoxă, dar Celia știa că Ty avea să arate foarte bine. Pe cât de mult dorea să ignore nevoia de a arăta bine în fața bărbatului care o părăsise – realitatea o contrazicea. Poate că această nevoie era inevitabilă, era ceva înnăscut în inima unei femei.

Prinse din zbor cheile lui Danny, apoi o sărută pe Addie pe cap.

— Pa, dulceață!

— Pa, mami!

Danny o salută, iar ea ieși din apartament. În drum spre mașină, își scotoci prin geantă. Portofel, ochelari de soare, strugurel de buze, telefonul mobil. Un cuțit ca să-l înjunghie pe Ty în piept? Celia le avea pe toate, mai puțin pe cel din urmă, din păcate.

În timpul celor cinci minute cât îi luă să ajungă până la restaurant, se gândi că de fapt, nu voia să-l înjunghie pe Ty în piept. Doar pe aproape. O tortură lungă și brutală, menită să-l aducă în pragul morții, părea o opțiune potrivită.

Găsi un loc de parcare fără probleme și ajunse la destinație la doisprezece fără un sfert, așa cum plănuise. Neavând control prea mult asupra întâlnirii, voia măcar să aleagă masa.

Restaurantul avea și locuri înăuntru, dar Celia optă pentru cele din cafeneaua de pe trotuar. Când chelnerița o invită să aleagă, ea își dori o masă chiar în mijlocul celorlalte și cu fața la stradă astfel încât să fie sigură că îl vede pe Ty înainte ca el s-o observe.

Își puse ochelarii de soare și se așeză pe scaun întocmai ca un soldat care se pregătea de luptă. Deasupra ei, o marchiză în trei nuanțe de galben ieșea în afara clădirii, oferindu-i umbră. Prelata atașată se mișca în bătaia vântului. Celia încercă, dar nu reuși să se bucure de calmul unei zile călduțe, cu pâlcuri de cer senin răsfirate printre nori.

Se uită la ceas, apoi luă înghițituri mici din apa cu gheață pe care i-o aduse chelnerița. Un cuplu se așeză la o masă din apropiere. Câteva persoane singure ieșiră pe ușă. Intră un grup de trei prietene care sporovăiau.

Celia tot nu putea să accepte faptul că Ty era aici în Corvallis. Bărbatul în care, odată, făcuse enorma greșeală de a se încrede. Trebuia să ajungă în orice moment.

Așteptarea i se părea interminabilă. Probabil întârzia. Se uită din nou la ceas. Era numai doisprezece fără două minute.

Oameni care își plimbau câinii și care erau la cumpărături treceau pe trotuar. Celia cerceta cu atenție fiecare chip. În mod repetat, îi veneau în minte amintiri cu Ty, pe care încerca să le suprime. Amintirea lui erau un exercițiu dureros pe care nu-l mai făcuse de ani de zile.

Pur și simplu trebuie să treci cu bine de întâlnirea asta, Celia, după care el o să plece. Concentrându-se, încercă să-și relaxeze mușchii care se încăpățânau să devină tot mai tensionați de frică...

Și iată-l.

Celia uită să respire.

Ty înainta cu pași mari pe trotuar în direcția ei, uitându-se în sus, probabil căutând semnul pe care scria *Jana*.

Anticipase faptul că Ty era un bărbat chipeș. Dar „chipeș" era un atribut potrivit unui fotomodel masculin dintr-o revistă, în ce-l privește pe Ty Porter însă era o apreciere mult prea fadă și nesărată.

Exercita acel gen de atracție care îți atrăgea privirea instant. Simți cum femeile rămân cu gurile căscate, cum mașinile evită în ultimul moment o coliziune frontală, cum i se fac poze fără permisiunea lui și sunt trimise prietenelor.

Simți cum o cuprinde mânia.

Niște ochelari de soare maro în stil aviator îi acopereau ochii. O rază de soare îi făcu părul să strălucească, păr care fusese tuns în mod impecabil la fel ca întotdeauna. Purta un tricou bej, subțire, nu foarte strâns, dar nici foarte larg, care făcea reclamă cu litere maronii, la un magazin de motociclete. Perechea de ghete în stil cowboy din piele de aligator care pășea cu putere pe asfalt trebuia să fie una nouă față de cea pe care și-o amintea Celia.

Ty se opri la intrarea în localul *Jana* și survolă cu privirea mesele. Celia și-a dat imediat seama că el o zărise, deoarece îl putea efectiv auzi, ca un clopoțel care sună.

Bărbatul se îndreptă spre ea, o privi și îi zâmbi. Un zâmbet discret, dar cu același efect electrizant pe care și-l amintea de atunci, de demult, de la cursul de ceramică din liceu, și apoi, ani mai târziu, în Las Vegas.

Celia realiză că planul ei cu tortura prelungită și brutală nu avea să funcționeze. Își dori să fi avut într-adevăr un cuțit în poșetă astfel încât să-l poată înjunghia în inimă.

— Bună, zise el.

Ea încuviință din cap pe jumătate.

Ty se așeză pe scaunul liber de la masa lor pentru două persoane, aducând odată cu el și aroma de pin, atât de suavă încât aproape că

nu o simțeai. Continuă să se uite cu atenție la ea, aparent nedorind să spună mai multe.

În amintirile ei, îl făcuse mic de statură și parșiv. Dar Ty nu era deloc scund. Era înalt. Și după cum arăta, nu se îngrășase deloc în toți anii care trecuseră de când îl văzuse ultima oară. Stătea în fața ei, total relaxat și nonșalant.

Cei aproape cinci ani de când era mamă singură o îmbătrâniseră pe Celia. Dar exact aceiași ani fuseseră generoși cu Ty, ascuțindu-i ușor trăsăturile feței. Avea niște cicatrici pe maxilar, iar pielea de sub buza de jos îi oferea un aer masculin care îl făcea și mai atrăgător decât îl știa ea.

— Mă bucur să te văd.

Ea ridică din sprâncene. Se aștepta să-i răspundă la fel? Dacă da, putea să aștepte mult și bine.

— Arăți minunat.

Celia răsuflă enervată.

Ty ridică din umeri.

— Pe bune.

Îl săgetă cu privirea prin ochelari, încercând să-l trateze cu dispreț.

Veni chelnerița, al cărei chip se lumină când o văzu pe Celia.

— Bună!

— Bună!

Tânăra femeie îi părea cunoscută, dar Celia nu-și putea aminti de unde.

— Ce mai faci? o întrebă chelnerița.

— Bine. Tu?

— Foarte bine.

Le dădu amândurora meniuri și se fâstâci când îl observă pe Ty de aproape.

— Pot... să vă aduc ceva de băut?

Când Ty comandă ceai cu gheață, ea îi zâmbi cu gura până la urechi, ca și cum el ar fi spus ceva amuzant.

După ce plecă, Ty deschise meniul.

— Ce gen de restaurant e ăsta?

— Cu mâncare sănătoasă.

— Servesc burgeri?

— Burgeri vegetarieni.

Un val ușor de satisfacție o străbătu.

— Sandviciuri cu șuncă, salată și roșii?

— Cu fibre.

Ty îi aruncă o privire.

— Deci cum sunt?

— Șuncă falsă, salată și roșii.

— Și din ce e făcută șunca falsă?

— Tempeh organic. E vegetarian.

— Îmi pare bine să aud. Îmi place mult tempeh-ul.

Puse meniul pe marginea mesei.

— Tu ce iei?

— Nimic.

Ghemul de nervi din stomac nu o lăsa să mănânce. Plus că nu mai cheltuise un dolar pe mâncare scumpă de restaurant de luni de zile.

— Nu ți-e foame?

— Nu.

— Nu știu cum poți rezista unui burger cu fibre.

Zâmbetul lui șăgalnic îi făcu gropițe în obraji.

— Asta-i masă pentru copii?

Arătă înspre scaunul din lemn, care părea într-adevăr de copil acum că stătea așezat pe el, iar masa lor rotundă devenise mică.

— De ce-i așa de mică?

— Nu e mică.

— Ai ales locul ăsta pentru că are mese mici sau pentru că e aglomerat sau pentru că știai că n-o să-mi placă mâncarea?

— Pentru că e aglomerat și pentru că știam că n-o să-ți placă mâncarea. Mesele mici sunt doar un avantaj neașteptat.

O altă gropiță în obraji.

Celia nu aminti faptul că scaunele din terasă îi permiteau să-și folosească ochelarii de soare drept scut.

Chelnerița aduse ceaiul lui Ty, apoi îi luă comanda cu burgerul vegan în timp ce se uită cu interes la el, făcându-i cu ochiul.

Celia aruncă o privire în jur și surprinse câteva femei care îl studiau pe ascuns. Femei nesăbuite.

Când chelnerița plecă, Ty își îndulci ceaiul și amestecă în el ca și cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție.

— Tocmai eram în Vegas. Am văzut *Cuibușorul iubirii* în timp ce eram acolo. Îți amintești de el?

— Nu.

Sau cel puțin încerca să-l uite.

— Faptul că l-am văzut m-a făcut să-mi doresc să clarificăm tot ceea ce a rămas nerezolvat între noi.

— S-a terminat totul între noi, Ty. Definitiv și irevocabil.

— Atunci cum se face că din punct de vedere legal încă suntem căsătoriți?

Celia se încruntă.

— Și eu aș putea să te întreb același lucru.

— Eu te-am întrebat primul.

Ea se jucă cu furculița ei, așezând-o perfect.

— N-am făcut nimic în legătură cu mariajul nostru pentru că am presupus că vei intenta divorțul, iar eu doar voi semna actele.

Plus că avea și un copil de crescut, iar banii erau o provocare constantă. Celia își așeză mâinile în poală.

— De ce nu ai intentat divorț?

O umbră îi trecu peste față.

— N-am avut niciun motiv.

— Cum rămâne cu Tawny?

Spunându-i pe nume celeilalte femei deschise în Celia rana trădării, dar din moment ce el îi solicitase această întâlnire, se gândi că Ty îi datorează niște răspunsuri.

— Când m-am întors în Holley și i-am spus despre tine, ea a rupt definitiv relația cu mine.

El ridică din sprânceană.

— Ce? Te surprinde că nu m-a iertat?

— Puțin.

Ty se lăsă din nou în scaun.

— După ce vestea nunții noastre s-a răspândit în Holley, am fost un proscris în propria mea familie timp de săptămâni întregi. Le-a luat ceva timp să accepte situația. Orașul a început să mă ierte atunci când am devenit un profesionist și am început să câștig competiții

pe bandă rulantă. Dar Tawny nici n-a vrut să vorbească cu mine mai bine de un an. După încă doi ani am reușit să-i recâștig prietenia.

— S-a căsătorit cu altcineva?

Celia spera din tot sufletul că da.

— A avut mai mulți iubiți, dar nu s-a măritat cu niciunul dintre ei. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, eu și Tawny suntem făcuți unul pentru celălalt, iar ea știe lucrul ăsta. Data următoare când îi face papucii vreunui iubit, n-o să stau degeaba, am s-o recuceresc.

Cuvintele lui o răniră pe Celia mai mult decât se așteptase. Își îndreptă umerii.

— În cazul ăsta, hai să semnăm actele și să ne declarăm oficial divorțul.

El își scoase telefonul din buzunar și era pe punctul de a tasta ceva.

— Unde stai?

— Nu ai nevoie de adresa mea.

Faptul că el îi știa numărul de telefon și orașul natal deja o băga în sperieți.

— Ca să știu unde să-ți trimit actele de divorț.

Celia scoase cartea de vizită a avocatului ei și i-o întinse până la jumătatea mesei. Din fericire, cel mai bun prieten din copilărie al unchiului Danny era dispus să o reprezinte pentru o sumă incredibil de mică.

— Poți să trimiți actele avocatului meu.

Ty își puse telefonul și cartea de vizită în buzunar fără să mai scoată o vorbă.

Celia își ridică poșeta de pe jos.

— Din moment ce ne-am spus tot ce era de spus, voi pleca...

— Nu. N-am terminat încă.

Ea se opri, încruntându-se.

— Continuarea acestei conversații este strict necesară sau opțională?

— Strict necesară. Asta dacă vrei să plec din oraș.

Buzele i se arcuiră într-o parte, ușor umilit.

— Ceea ce îmi dau seama că-ți dorești.

Celia își puse din nou poșeta jos.

Ty își dădu jos ochelarii de soare și îi puse pe masă. Albastrul ochilor

lui – o nuanță atât de clară, de strălucitoare și de impresionantă – o izbi precum un trăsnet. Tocmai când el era pe punctul să vorbească, un ospătar se opri la masa lor pentru a-i reumple paharul cu ceai cu gheață.

Celia își întoarse capul spre stradă pentru a evita privirea pătrunzătoare a lui Ty. *Poți să reziști la întâlnirea asta, Celia*. Mâinile îi tremurau ușor și tensiunea îi crescu la un nivel îngrijorător. *Numai întâlnirea asta. Apoi el o să-și vadă de drum*.

Ty îi observă cu atenție profilul feței.

Celia în persoană, stând chiar în fața lui, după tot acest timp. Furioasă și frumoasă. Aceeași dintotdeauna și totuși schimbată.

Avea o bentiță cu elastic, de lățimea unui șiret de pantofi, care îi ținea părul strâns. Buclele îi ajungeau până la umeri, cu un centimetru sau doi mai scurte decât își amintea el. Bărbia îi era încordată. Nasul subțire. Buzele de un roz palid. Dorea să se uite în ochii ei, dar ea își ascunse privirea în spatele ochelarilor de soare.

Purta ceea ce părea a fi o cămașă de pirat la fel de lungă ca o rochie, de culoare albă, cu excepția unei cusături de un albastru deschis în partea din față. Un talisman cu inițiala *C* înscrisă pe el atârna de lănțișorul ei subțire din aur.

Nu-i plăcură colanții ei maro și spera că nu dăduse prea mulți bani pe sandalele ei, deoarece nu erau decât niște tălpici prinse cu câteva curelușe din piele. Chiar și în trecut, în liceu, adoptase stilul hippie.

— Ți-ai deschis patiseria pe care ți-o doreai? întrebă el.

Celia învârti închizătoarea uneia dintre brățările ce-i încadrau încheietura mâinii.

— Nu, nu s-a întâmplat asta.

Brățara trebuia să fi fost magnetică, de îndată ce a desfăcut cele două capete, s-au închis imediat la loc.

— De ce nu?

— Nu era ceva practic.

— Nepractic?

— Ar fi presupus un împrumut pentru o mică afacere și, în plus de asta, îmi ocupa tot timpul. Era posibil să dau faliment. N-am vrut să-mi asum riscul.

— Serios? Păreai atât de hotărâtă.

Ea îl privi îndelung.

— A trebuit să mă maturizez.

Ty se încruntă, amintindu-și cum visul ei de a deține o patiserie fusese odată atât de important pentru ea. Celia voia să pregătească cafea gourmet, să servească ceai clienților în ceșcuțe chinezești de porțelan și să coacă brioșe. Din moment ce primise așa o lovitură dură din partea lui, Ty sperase ca măcar în ce privește cariera să fi avut succes.

— Acum cu ce te ocupi?

— Lucrez în administrația cantinei universității.

La cantină? Ce deprimant.

— Și ai locuit în Corvallis în toți acești ani?

— Da.

Celia fusese unul dintre acei copii care în copilărie trebuise să se tot mute, o dată la câțiva ani. Ty înțelese de ce își alesese un loc al ei și se stabilise acolo. Și înțelese de ce Oregonul. I se potrivea. Era un oraș natural, verde și puteai mânca granola.*

Veni mâncarea, iar Ty mușcă din burgerul lui vegan. Nu-i plăcea mâncarea obsedaților de sănătate. Nicidecum. Credea în mâncarea normală, exercițiu fizic și muncă asiduă pentru a se păstra în formă.

— Din moment ce ai întrebat, locuiesc încă în cel mai bun stat din America.

— O? Și tu locuiești în Oregon?

El chicoti, apoi înghiți câteva chipsuri coapte. Aveau gust de hârtie veche.

— Texas. N-o să mă convingi niciodată că nu este cel mai grozav stat, dulceață.

Celia înțepeni la auzul vechiului ei nume de alint.

---

* Granola este o mâncare potrivită pentru micul dejun și gustări, formată din ovăz rulat, nuci, miere sau alți îndulcitori, cum ar fi zahărul brun și, uneori, orez puf, care este de obicei copt până când este crocant, prăjit și maro auriu (n. trad.).

Ty nu intenționase să-l folosească. Pur și simplu îi scăpase. Mesteca, în timp ce o studia. Cu mult înainte de a se îndrăgosti de Celia, pur și simplu îi plăcuse de ea. În liceu, fusese o fată simpatică, îndrăzneață și isteață. În Vegas, pe lângă aceste calități, se maturizase și devenise atrăgătoare.

Persoana care stătea acum în fața lui nu era nici Celia din liceu, nici Celia din Vegas. Această Celia îl ura și ideea de a fi detestat de o femeie era de neacceptat în lumea lui Ty. Mai ales că era vorba despre Celia. Avea ceva special... ceva care îi intrase în suflet și îl făcea să-l doară pieptul, chiar și după toți acești ani.

— Cum se face că îmi folosești numele de familie?

Celia păli.

— Când te-am găsit pe internet, explică el, erai listată drept Celia Park Porter.

Nu-i putea vedea mâinile fiindcă și le ținea sub masă, dar o auzi cum se joacă iar cu brățara. *Deschis.* Închis. *Deschis.* Închis.

— Eram măritată, așa că mi-am folosit numele de căsătorie.

Își ridică umerii vădit jenată.

Ty își amintea fiecare amănunt din acea dimineață când s-a trezit în patul de hotel, cu trupul lipit de al ei. Capul i se odihnea pe umărul lui, iar palma ei, pe pieptul lui. Cum se uita la ea în lumina slabă, ce învăluia încăperea, conștientizarea a ceea ce făcuse îl lovi din plin cu greutatea unei tone. Coborî din pat, făcu un duș și se opri în fața acelui geam blestemat de hotel, privind cum mașinile se perindau prin fața lui, părându-i-se că se holba la ele, de ore întregi, îngrozindu-se în sinea lui în timp ce Celia dormea.

Nu fusese niciodată ușă de biserică. Dintre toți frații Porter, Bo și Jake fuseseră băieții buni, iar el era oaia neagră. Chiar și așa, Ty întotdeauna se considerase a fi destul de decent. Nu la același nivel de onoare pe care îl atinseseră bunicii și tatăl lui, dar în *mare parte* onorabil.

În timp ce stătea în fața acelui geam în acea dimineață în Vegas, știa că trădase încrederea a două femei și își pierduse și ultima fărâmă de onoare pe care o avuse.

Ty împinse farfuria cu mâncare într-o parte, pofta de mâncare îi pierise. Încet, ca să n-o sperie, se întinse peste masă după ochelarii de

soare ai Celiei. Încercă să-l oprească, apoi cedă, aparent convinsă că nu merita să se ia la trântă cu el. Îi dădu jos și îi așeză deoparte. Ea îi întâlni privirea, iar pe chipul ei se citea neliniștea.

Ochii aceia. Frumoși și migdalați, verzi, adumbriți de gene groase castanii.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în Vegas, Celia.

— De asta ai bătut tot drumul până aici?

El încuviință din cap.

— Înainte de finalizarea divorțului, voiam să-mi cer iertare de la tine în mod personal.

— Ei bine. Te-am auzit.

Celia se uită ostentativ la ceas.

— Acum chiar trebuie să plec. Am o întâlnire.

Regretul îl invada ca străpungerea unei săgeți ascuțite de dart.

Ea se ridică în picioare.

Și el făcu la fel.

— La revedere.

Celia își plecă bărbia, apoi se întoarse și plecă de lângă el, picioarele ei subțiri mișcându-se zorite.

Ty se lăsă din nou în scaun și o privi cum se urcă într-o mașină veche, genul de mașină pe care o conduc surferii în California. Dădu în marșarier și dispăru din vedere.

— Scuză-mă. O voce de femeie.

Se uită la cele trei prietene care stăteau la masa de alături. Studente? Niciuna nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Dacă femeia aia vrea să divorțeze de tine, atunci e nebună, spuse cea mai înaltă dintre ele, cu ochii rotunzi.

— Țicnită, fu de acord cea mai scundă.

— Poți ieși cu noi în seara asta, se oferi cea de-a treia. Hai să ne distrăm.

— Mi-ar plăcea, răspunse Ty, dar sunt doar în trecere. Plec în curând.

Fetelor li se citi dezamăgirea pe față.

Ty le zâmbi.

— Vă mulțumesc, totuși.

— Cu plăcere, răspunseră toate la unison.

— O, nu.

Chelnerița lor ajunse la masă.

— Doamna a plecat deja?

— Da.

— Voiam să o invit la picnicul organizat de Ziua Eroilor, la River Run.

Își duse mâna la piept, prezentându-se.

— Sunt coordonatoarea socială din complexul de apartamente unde locuim amândouă.

— Înțeleg.

Ea îl măsură din cap până în picioare.

— Ești bine-venit la picnic dacă dorești să vii.

Ty primise două invitații în douăzeci de secunde.

— Mulțumesc, dar nu voi sta în oraș atât de mult.

— O, nu-i nimic. În regulă.

El îi ceru nota de plată. Ea o scoase din buzunarul șorțului ei, o lăsă pe masă și plecă.

Ty fixă cu privirea locul din care dispăruse mașina Celiei, amintindu-și cât de furios fusese pe Tawny după ce a făcut acea excursie blestemată în Vegas. Mai târziu, își dădu seama că o parte din el dorea să-și strice relația cu Tawny. Și de asta a făcut-o. Totuși, de îndată ce s-a întâmplat, îi păru rău. Regreta și faptul că o folosise pe Celia în povestea asta.

Nu intenționase niciodată să se însoare sau să intre într-o relație intimă cu Celia sau ca ea să afle despre Tawny. Dorise numai să se distreze amândoi câteva zile în Vegas, apoi fiecare să-și vadă de drum. Sfârșitul poveștii. Dar tocmai asta era problema cu deciziile proaste – aveau consecințe mult mai grave decât te așteptai. Atracția dintre Ty și Celia fusese mai puternică decât se așteptase, el se purtase ca un idiot, iar Celia se trezise măritată cu un neisprăvit îndrăgostit de altă femeie.

Frânturi din conversațiile de la mesele învecinate și sunetul farfuriilor strânse umplură atmosfera.

Ty îi spusese Celiei mai devreme că nu intentase divorț deoarece nu avusese niciun pretext. Dar care era adevărul? Avea un motiv să

nu intenteze divorț. Totuși, ar fi preferat să fie împușcat decât să recunoască motivul cu voce tare –

Ceva de pe jos îi atrase atenția. Se uită mai atent și se aplecă. O brățară din aur. Brățara Celiei cu prindere magnetică. După cât se jucase cu ea, trebuie să o fi scăpat.

El o ridică și căzu pe gânduri un timp. Încetul cu încetul, un zâmbet îi apăru în colțul buzelor. Celia nu intenționase lucrul ăsta – și probabil că ar fi furioasă dacă ar ști – dar tocmai îi oferise o ocazie de a-i face o mică favoare.

Îi oferise șansa lui Ty să-i returneze brățara.

Și să o vadă pentru ultima dată.

Capitolul 5

Apartamentele de la River Run nu păreau cine știe ce.

A doua zi dimineață, după întâlnirea cu Celia, Ty se afla în camioneta lui și scruta cu atenție locul. Întregul complex era alcătuit din blocuri cu un etaj, legate între ele. Ziduri gri și uși albastre. Proprietatea nu arăta murdară sau lăsată în paragină, doar plictisitoare. Avantajul era că se afla în apropierea râului, care străbătea ținutul cam la o sută și ceva de metri în spatele complexului. Spațiul verde și copacii înconjurau celelalte trei laturi ale complexului River Run. Ca să ajungă aici, se opri pe ceea ce părea a fi strada principală din Corvallis, apoi străbătu o alee lungă către spațiul de parcare pentru vizitatori.

Mașina Celiei nu se vedea nicăieri, așa că el crezu că era plecată. Se hotărî să o aștepte să se întoarcă.

Ty se lăsă înapoi în scaunul șoferului și își întinse brațul peste portieră, lăsând ca încheietura mâinii să atârne peste geamul deschis. Începu să bată cu degetele în caroseria camionetei. Plouase mai devreme și acum totul era umed și rece, iar soarele făcea bălțile să strălucească. Văzuse multe mașini, mulți oameni care își plimbau câinii și bicicliști, în această dimineață de duminică...

Stai puțin. Aceea era Celia? Se aplecă înainte, uitându-se cu atenție. Femeia care mergea pe trotuar în direcția lui purta un cardigan lejer roz peste un maiou alb și blugi, ceva ce și Celia ar fi purtat. Bucle castanii. Constituția potrivită. Se așteptase să o vadă intrând în complexul cu mașina conducând, dar iată că venea pe jos. Ciudat. Unde îi era mașina? Și de ce era însoțită de un copil?

Celia ținea de mână o fetiță. Amândouă aveau ghete de ploaie mov cu buline roz peele.

Ty ieși din camionetă și se îndreptă în direcția lor. Oare copila era a unei prietene? Vreo nepoată? Poate era „surioara“ Celiei într-unul dintre acele programe de caritate?

Când Ty era la aproape zece pași distanță, Celia îl remarcă. Se opri imediat și o trase pe fetiță lângă ea.

— Bună dimineața!

Ajunse în dreptul lor.

— Bună dimineața! răspunse fetița.

Cum Celia nu zise nimic, fetița se uită spre ea, nedumerită.

Celia îl fixă cu privirea, albindu-se complet la față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ty. Te simți bine?

— Sunt bine. Eu…

Se aplecă spre fetiță.

— Mi-am dat seama că mi-am uitat… umbrela acasă. Te superi dacă te duci înapoi să mi-o aduci? Vin în urma ta.

— Ușa e închisă.

— Uite.

Celia scoase un rând de chei din buzunar și le îndesă în mâna fetei.

Copilul clătină din cap.

— E în regulă.

Celia o întoarse cu fața în direcția apartamentelor și o împinse ușor.

Micuța făcu stânga-mprejur înapoi spre ea.

— Nu mă lași să deschid singură ușa.

— De data asta îți dau voie.

— Nu vreau să merg.

Fetița îndesă cheile în blugii Celiei și o înconjură cu brațele de

picior. Purta o pereche de ochelari de soare de culoare deschisă. Rochia cu mâneci lungi și pantalonii erau multicolori.

Celia își concentră atenția asupra micuței preț de câteva secunde, apoi încet ridică ochii spre el. Arăta de parcă ar fi vrut să-l bată măr, dar juca cartea politeții în fața copilului.

— Mă miră faptul că ai venit până aici, Ty. Credeam că ne-am luat rămas-bun ieri.

— Așa este.

El scoase brățara din buzunar și i-o întinse.

— Dar ți-ai scăpat asta. Voiam să ți-o returnez.

Sprâncenele micuței se ridicară.

Celia îi luă brățara din mână și și-o prinse pe încheietura mâinii.

— Mulțumesc.

Îi oferi cel mai crispat zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

— A fost drăguț din partea ta. Ei bine. Pa.

Micuța o bătu pe braț pe Celia.

Celia o privi în genul „nu acum".

Fetița o trase pe Celia în jos, apoi își făcu mâna căuș la urechea Celiei.

— Este exact ca în povestea Cenușăresei, șopti ea tare. Îți amintești cum Cenușăreasa și-a lăsat pantoful de cristal la bal și Făt-Frumos a trebuit să o caute ca să i-l dea înapoi? El a venit la tine ca să-ți dea brățara.

Poate că Celia îl ura de moarte, dar fetița îl compara cu un prinț.

— Nu cred că am făcut cunoștință până acum.

Ty îi zâmbi fetiței.

— Eu sunt Ty. Cum te cheamă pe tine?

— Addie Porter.

Răspunsul îl năuci. Trecu pe lângă ei o mașină și îi stropi ușor cu apă. Copacii se legănau în bătaia vântului. Se uită cu luare aminte la fetița îmbrăcată în culori vii și cu ochelari. Simpatică și micuță. Păr lung, blond, drept. Ochi verzi. Habar n-avea câți ani avea copila sau de ce se prezenta cu numele lui.

— Scuză-mă. Cum ai spus?

— Addie Porter, răspunse ea. Aceasta este mama mea.

Dumnezeule, se gândi Ty.

Ty îi aruncă o privire Celiei tocmai la timp ca să o vadă cum își închide ochii, cuprinsă de disperare. Îl trecu un fior dureros și rece ca gheața, ca și cum ar fi atins un fir electric. Această fetiță, această Addie, nu putea fi copila *lui*. Cu siguranță că nu.

Celia era încă măritată cu el. Dar asta nu însemna că nu putea avea un copil cu altcineva. Nu știa nimic despre viața ei din anii în care nu o mai văzuse.

Prin iureșul gândurilor sale, observă cum Addie îl privea, așteptând să-i răspundă.

— Îmi pare bine de cunoștință, Addie.

— Și mie.

Fetița se uită când la unul, când la celălalt, până când privirea i se opri asupra Celiei.

— Mami?

— E în ordine, Addie. Îl cunosc pe Ty de câțiva ani.

— Ți-a adus brățara, insistă ea, tot încercând să o facă pe Celia să îl placă.

— Știu asta.

Celia își scoase telefonul din buzunarul de la spate și tastă repede un mesaj cu mâini tremurânde.

— Addie, va trebui să stau puțin de vorbă cu Ty. Și tocmai mi-am amintit că unchiul Danny voia să te scoată la o nouă plimbare cu bicicleta azi. Nu-i așa că sună bine?

Un entuziasm fals îi coloră vocea.

Expresia lui Addie arăta că nu credea povestea asta.

Ty le însoți în timp ce se îndreptau spre apartamentul lor. Doi adulți extrem de tensionați, cu un copil. Ty nu se gândise niciodată că Celia ar fi avut un copil. Mai ales o fetiță care îi amintea vag de sora lui mai mică, Dru, la o vârstă similară.

Îl străbătu din nou acel fior de gheață.

Celia începu să-i pună lui Addie tot felul de întrebări, aparent amuzante, în legătură cu viitoarea plimbare cu bicicleta alături de unchiul ei. Ty tăcu, dar stomacul i se strângea, iar mânia îi creștea. Cotiră după un colț al complexului către un apartament cu vedere înspre o zonă verde, lângă parcarea pentru chiriași.

Celia îi pofti într-un living micuț. Holul era într-o parte. Bucătăria

și masa din bucătărie erau în cealaltă parte. În spate, niște uși glisante dădeau înspre o curte mică plină de culoare și de plante.

Celia o privi pe Addie cu sprâncenele încruntate. Addie îl privi pe Ty exact în același fel.

— Asta e casa noastră, spuse Addie.

— E drăguță.

De fapt, existau atât de multe culori și modele încât părea un circ. Mama lui – uf, nu putea să se gândească acum la mama lui – îl crescuse într-o casă înțesată cu lucruri. Poate de aceea alesese exact contrariul. Îi plăceau camerele simple, ca să se poată gândi.

— Ți-ar plăcea să-mi vezi desenele?

— Sigur.

Addie îl conduse în bucătărie și arătă cu degetul înspre frigider.

— Am făcut asta la școală – de fapt, pre-școală. O să încep grădinița în curând. E o prințesă, vezi? Poartă o diademă și o rochie mov de bal…

Ea continuă. Nu sporovăind, ci cu un soi de sfială serioasă. Lui Ty îi fu greu să o audă, să se concentreze. Ușa de la congelator era acoperită cu tot felul de lucruri. Poze cu Addie pe când aceasta era bebeluș, apoi copilaș. Poze cu Celia și Addie împreună. Invitații. Certificate.

În timp ce Addie vorbea, auzi cum ușa de la intrare se deschide și se închide. Murmur de voci. Câteva momente mai târziu, Celia veni împreună cu un bărbat care arăta precum Crocodilul Dundee.*

— Ty, ți-l prezint pe unchiul meu, Danny Sullivan.

Ty întinse mâna și cei doi se salutară. Danny nu era genul de persoană care să-și facă griji, însă acum îngrijorarea i se citea pe chip.

— Ce mai faci, dulceață?

Addie îl lovi ușor cu pumnul, în semn de salut.

— Sunt bine. Plecăm acum?

— Cu siguranță.

Danny își frecă mâinile ca și cum abia aștepta plimbarea cu bicicleta, cea care îi fusese băgată pe gât.

— Ești gata?

* *Crocodile Dundee* este un film de comedie australian din 1986 (n. trad.)

Danny și Celia o însoțiră pe Addie până la ușă, vorbind despre caschete, unde vor hoinări și când aveau să se întoarcă.

În ultima clipă, Addie se opri în prag și se uită înapoi la Ty.

— Pa.

— Pa.

Apoi ea și Danny plecară.

Celia închise ușa, zăvorându-i într-o casă goală și mută, ca un mormânt.

— Al cui este acest copil? întrebă Ty, abia stăpânindu-și emoția și confuzia.

Celia se prăbuși în cel mai apropiat scaun. Privirea i se afundă în covor și își duse mâinile la față. Pieptul i se ridica și se cobora cu răsuflări neregulate.

Ty nu-i lăsă prea mult timp de gândire.

— Al cui este copila, Celia?

Încet, ca și cum tot trupul i-ar fi fost cuprins de o durere sfâșietoare, se forță să se ridice în picioare. Îl privi drept în ochi.

— E fetița meu.

— Cine e tatăl?

Nu-i răspunse, dar urma de vinovăție din expresia ei o dădu de gol.

Stomacul lui se strânse.

— Nu sunt eu tatăl, nu-i așa? Dacă aș fi fost, mi-ai fi spus de ea mai demult. Nu? Nu mi-ai fi ascuns ceva atât de important.

Celia oftă puternic.

Ty își trecu degetele prin păr. Își lăsă brațele în jos.

— Sunt tatăl lui Addie?

— Da.

Îi răspunse printr-un singur cuvânt, dar acel cuvânt schimbă totul. Identitatea lui. Viața lui. Viitorul lui.

— Am petrecut o singură noapte împreună.

— Se pare că doar de atât a fost nevoie.

Cum era posibil? Avea amici care încercau să aibă copii cu nevestele lor ani la rând, fără vreun rezultat.

— Și eu trebuie să cred povestea asta?

— Nu. Nu trebuie s-o crezi.

— Ce – ce dovadă ai că este copilul meu?

— Niciuna.

— Când s-a născut?

— La opt luni și jumătate după noaptea nunții noastre și cu două săptămâni înainte de termen.

Se gândi la toți acei ani care trecuseră de atunci. Toate pozele de pe frigider. Un bebeluș cu părul ridicat. O fetiță care mergea pe bicicletă. O fetiță mai mare îmbrăcată în costum de prințesă. Îi veni să urle.

— Dacă e adevărat... dacă e fetița mea, atunci de ce nu mi-ai spus de ea?

— Pentru că nu am vrut să faci parte din viețile noastre.

— Nu credeai că am dreptul să știu?

Ty își ridică vocea.

— Nu.

— Te-aș fi putut ajuta, o acuză el. Mi-ai urmărit evoluția carierei?

— Nu.

La scurt timp după Vegas, se alăturase Circuitului Profesionist de Călăreți de Tauri. Fusese bun în meseria lui, iar Clubul fusese generos cu el.

— Dacă mi-ai fi urmărit cariera, ai fi știut că i-aș fi putut oferi mult mai mult decât asta.

Ty arătă cu mâna înspre apartament.

Celia se enervă.

— Mai mult nu înseamnă neapărat și ceva mai bun.

— Dar ce părere ai despre o copilărie fără tată? Și asta ți se pare a fi o opțiune mai bună?

— Până de curând, Addie era prea mică ca să-și dea seama că alți copii au tați. Nu i-a lipsit niciodată nimic.

El își înclină capul într-o parte. Furia îi respira în toți porii.

— Tu aveai libertatea ta, Ty, iar eu am avut-o pe Addie. Mi se părea corect.

— Ai vorbit cu mine la telefon acum două zile. Ai stat la masă cu mine ieri. N-ai suflat o vorbă despre Addie în ambele dăți. Aveai de gând să mă lași să plec fără să-mi spui.

Ea nu negă.

— Te-am rănit, spuse el, așa că mi-ai ascuns fiica de mine.

— Da, așa am făcut.

Celia se uită urât la el.

— Așa am făcut. Îi aruncă o privire tăioasă. Am făcut-o pentru că nu credeam că vei fi un tată bun.

Tensiunea era atât de palpabilă în aer, încât o puteai tăia cu cuțitul.

— Pleacă, Ty. Poți să-ți continui viața, să călătorești, să călărești tauri și orice alte activități pe care le mai faci. Addie încă nu știe nimic despre tine. O să divorțăm, iar tu te vei însura cu Tawny și îți vei întemeia propria familie. Îți promit că nu voi lua niciodată legătura cu tine și nici nu-ți voi cere nimic.

Mușchii lui pulsară la baza gâtului.

— Dacă tu crezi că am să-mi părăsesc *vreodată* copilul, atunci nu mă cunoști deloc.

— Îți ofer o cale de scăpare ușoară.

— Și eu n-o accept, spuse el categoric. Vreau un test de paternitate.

Celia se dădu înapoi, defensivă.

— Dacă trebuie să aduc o firmă întreagă de avocați ca să obțin lucrul ăsta, așa o să fac. Va fi nevoie de asta?

— Nu.

Ty își putu da seama că amenințarea cu avocații o speriase.

— Dacă testul de paternitate dovedește că sunt tatăl ei, te voi lăsa pe tine să-i spui. Dar i se va spune, și asta imediat.

Celia își duse mâna la gât, iar degetele i se înfipseră în carne.

— Apoi vom discuta detaliile custodiei.

Se îndreptă cu pași mari înspre ușă, trântind-o în urma lui.

Ty nu știa ce să facă.

Se întoarse la hotel. Își puse echipamentul de sport și se îndreptă spre banda de alergat din sala hotelului.

Începu să alerge. Capul îi vuia de gânduri care mai de care mai furioase. Pieptul îl ardea. Mări viteza. Tot nu-l ajuta. Picioarele îi loveau intens banda de alergat. Curgeau apele pe el. Nu putea înțelege întorsătura pe care o luase viața lui azi. Habar n-avea cum

să proceseze faptul că avea o fiică, de a căreia existență nu știuse nimic.

O oră mai târziu, Ty făcu un duș. Simțindu-se copleșit de vină, se urcă în camionetă și începu să conducă. Umblă aiurea până când nimeri pe o autostradă. Când autostrada îl duse spre coasta Pacificului, îndreptă camioneta înspre nord.

Se opri o singură dată la benzinărie, dar stomacul lui nu suportă mâncarea de prânz. Nici cea de seară. Orele treceau.

Fratele lui, Bo, se însurase cu aproape doi ani în urmă, dar el și soția lui, Meg, încă nu aveau copii. După cum se descurca fratele său Jake, acesta nu avea să se însoare niciodată. Ideea ca sora lui, Dru, să devină soție sau mamă, era mai mult decât năstrușnică. Asemeni lui și fraților săi, Dru se înrolase în Marină. Fusese trimisă în străinătate, și nu se putea aproxima cu exactitate pagubele lăsate de ea în tabăra dușmanilor Americii.

Toate acestea făceau ca Addie să fie prima nepoată a familiei Porter. Ty își cunoștea foarte bine părinții așa încât să știe că aceștia și-ar fi vândut tot ce aveau pentru a se îngriji de o nepoată. Ar fi dorit să o legene când aceasta era un bebeluș, să o răsfețe și să arate poze cu ea tuturor prietenilor. Asta era treaba bunicilor, nu? În schimb, se trezeau puși în fața faptului împlinit, așa cum fusese și el.

Ce era mai rău era că purta o mare parte din vină.

Cerul se întunecă. O furtună izbucni deasupra oceanului, fiecare fulger luminând apa cenușie și valurile înspumate.

Vreme de cinci ani și jumătate, Ty se crezuse partea vinovată în scurta lui relație cu Celia. Dar acum se dovedea că și ea greșise față de el. Nu-i spusese că avea un copil.

Își aminti cât de răgușită era vocea ei în acea dimineață în Las Vegas când îi spusese: *Nu te voi ierta niciodată pentru asta.* Faptul că îi tăinuise existența lui Addie dovedea că vorbise cât se poate de serios.

Ty înțelese acum de ce își păstrase numele lui de familie. Se întorsese din Vegas însărcinată. Dacă revenea la numele de fată, copilul era nelegitim. Voia să-i poată spune că a fost conceput în cadrul căsătoriei.

Deodată înțelese și de ce Celia lucra la cantina universității. Nu

putea să-și asume riscul deschiderii unei patiserii, deoarece avea un copil de crescut. Avea nevoie de un venit stabil și de asigurare de sănătate.

Camioneta străbătea kilometri întregi, în vreme ce tăcerea umplu atmosfera dinăuntru. De ce nu o căutase pe Celia cu ani în urmă? De ce lăsase amărăciunea pe care o simțea față de el să-i fure șansa lui Addie de a avea un tată? De ce niciunul din ei nu au apelat la metode contraceptive în noaptea din Vegas? De ce nu pusese capăt relației într-o manieră mai delicată?

Ty opri camioneta pe banda de urgență a autostrăzii. Priveliștea întunecată și singuratică se întindea în fața lui kilometri întregi fără să vezi țipenie de om. Plin de furie, cu duhul răvășit de tumultul emoțiilor, începu să se roage. Nu era o rugăciune evlavioasă. Fraze neterminate îi descoperiră gândurile învălmășite. Încercă să-I ceară lui Dumnezeu să intervină pentru a schimba situația penibilă în care se aflau, să-l calmeze și să-i ierte pe el și pe Celia.

Ty crescuse mergând la biserică. Deși nu mai fusese la vreo slujbă din noaptea în care se însurase cu Celia, nu încetase să creadă în Dumnezeu. Încă se mai ruga.

Și totuși, acum, această rugăciune specifică? Simți că nu avu niciun efect. Nu-l făcu deloc să se simtă mai bine.

Încruntându-se, întoarse camioneta în direcția opusă și se întoarse în Corvallis.

De fiecare dată când își imagina că va avea copii, își dorise băieți. El și frații lui fuseseră toți copii înalți, puternici, și acesta era genul de copil pe care dorea să-l aibă.

Addie nu corespundea deloc imaginii din mintea lui. Era mică și delicată, plină de culoare. Nu-i semăna. Aducea oarecum cu sora lui mai mică, Dru, da. Dar mai mult ca oricine, semăna cu Celia.

Când era de vârsta lui Addie, Ty fusese îndrăzneț, făcea tot felul de pozne și era dispus să facă orice lucru prostesc pentru a-i face pe oameni să râdă. Addie i se părea opusul: politicoasă, calmă, serioasă.

Era posibil să nu fie copilul lui. Înainte să se ambaleze așa de tare, ar fi trebuit să aștepte rezultatele testului de paternitate.

Mai bine, nu. Își frecă degetul mare de volan. Poate că Addie nu

arăta și nici nu se purta ca el, dar instinctul îi spunea ceea ce testul de paternitate avea să-i confirme. Avea o presimțire că dacă o va ține toată ziua așa, intra pe terenul minat al nebuniei.

Trebuia să-i spună lui Addie.

Celia rămase în acea seară până târziu, sub duș, cu capul plecat, cu apa fierbinte șiroindu-i pe trup. Se simțea ca și cum ar fi plâns ore întregi – sentimentul acela de extenuare și fragilitate. Dar nu plânsese. Ce se întâmplase întrecea cu mult limita lacrimilor.

După plecarea lui Ty, Celia se așeză pe canapea în locul ei preferat, de unde se uita la televizor după ce Addie mergea seara la culcare. Își lipise o pernă de stomac, își strânse picioarele sub ea și stătuse așa, țeapănă de groază, tremurând.

Când neliniștea o îmboldi tot mai mult, dădu buzna în bucătărie și făcu niște negrese așa cum știa mai bine. Zahăr, din plin. Unt, pe măsură. Pregătirea prăjiturilor funcționa întotdeauna ca o terapie pentru ea. Într-un mod misterios, activitatea creativă a mâinilor o ajuta de obicei, să-și pună ordine în gânduri. De îndată ce negresele ieșiră din cuptor, își zise că va mânca doar un colț dintr-o bucată pe care nu o va dori nimeni. Până la urmă, înfulecă cinci bucăți.

După ce Addie se întorsese acasă, micuța și unchiul Danny i-au ținut companie plini de voioșie contagioasă, copleșind-o cu atâta atenție, neputând să li se opună. Să mergem la film! Unchiul Danny le duse la film. Să hrănim rațele! Să ne plimbăm de-a lungul eleșteului! Să mâncăm pizza și înghețată! Din nou, unchiul Danny le făcu pe plac. Stresul și mâncarea făcură ca stomacul plin de ciocolată al Celiei să se agite.

Addie o întrebă despre Ty de vreo trei ori în timpul după-amiezii și serii, evident fermecată de cât de bine arăta și de asemănarea lui cu Făt-Frumos. Celia dăduse, ca de obicei, răspunsuri evazive. În sfârșit o duse la culcare pe Addie cu patruzeci și cinci de minute mai

târziu decât de obicei. Apoi petrecuse o jumătate de oră explicându-i unchiului Danny despre Ty și trecutul lor.

Se întoarse în duș, simțind cum presiunea apei se mută pe cealaltă parte. Își încolăci brațele în jurul trupului.

Brățara aia stupidă! De ce o purtase oare la prânz? Nu-i veni să creadă că fusese atât de neglijentă, scăpând-o pe jos fără să observe. Nu înțelese de ce Ty se deranjase să i-o returneze sau cum îi găsise adresa.

Brățara era așa de nesemnificativă, o cumpărase în urmă cu ani de zile, una dintre multele brățări ieftine din sertarul ei cu bijuterii, care nu valora nimic. Și totuși faptul că o scăpase și o lăsase în urmă – o mică greșeală – fusese cheia care eliberase această situație nefericită care putea să o coste totul: Addie, copilul ei, marea ei iubire.

Dacă se ajungea la așa ceva, ce avea să se aleagă de viața ei?

Nu e bine să te autodefinești prin copilul tău, păru să-i șoptească o voce lăuntrică. Nu era prima dată când această idee îi trecea prin minte. În cele din urmă, faptul că își concentra viața în jurul fiicei ei poate că nu era cel mai sănătos lucru pentru ea sau pentru Addie. Și totuși, era oare atât de rău? Să iubești un copil atât de mult?

Oftă, ridicându-și fața și storcându-și părul ud cu mâinile. Ar fi trebuit să-i fi spus lui Ty despre Addie de la bun început. Dacă ar fi fost mai curajoasă, mai bună și mai nobilă, el ar fi putut face parte din viața lui Addie de la început.

Pentru că îl exclusese, Ty o amenințase cu avocați și cu o bătălie pentru custodie – două lucruri care o umpleau de teamă până în adâncul sufletului.

Celia trebuia să-i spună lui Addie. De fapt, era vital să vorbească cu Addie *mâine* că Ty era tatăl ei. În felul acesta, Addie avea câteva zile la dispoziție pentru a se obișnui cu ideea, înainte să fie nevoită să dea din nou ochii cu el.

Celia nu voia nici în ruptul capului să o împartă pe Addie. Deloc. Și totuși trebuia să-i spună fetiței ei, deoarece știa sigur ce avea să confirme testul de paternitate.

Capitolul 6

u-i așa că fost drăguț din partea acelui bărbat să-ți înapoieze brățara? întrebă Addie în dimineața următoare.

Buna dispoziție a Celiei se duse pe apa sâmbetei. Își promisese că avea să-i spună lui Addie despre Ty data următoare când ea o va întreba. În schimb, îi veniră în minte zece motive pentru care să amâne confesiunea. În primul și în primul rând, nu avea mult timp la dispoziție. Mersul cu autobuzul la grădiniță și apoi la muncă îi lua mult timp. Plănuise să ajungă la stația de autobuz în cincisprezece minute, și drumul până acolo avea să îi ia încă zece minute.

În seara asta avea să fie mai bine…

Nu. Își făgăduise. *Jurase* că avea să-i spună lui Addie când micuța o va întreba. Își puse lingura în bol încetișor.

— Cum se face că îl cunoști de ani de zile?

Addie luă o înghițitură de cereale, iar laptele îi curgea de pe lingură în bol. Avea ochelarii cu rame de un albastru verzui și Celia îi aranjase deja părul și i-l prinsese la spate într-o parte cu o agrafă. Era îmbrăcată cu o rochiță de joacă în dungi roz și verzi, stilul Hanna Anderson, pe care Celia o găsise la un magazin second-hand din oraș.

Pe neașteptate, Celia fu cuprinsă de emoție. Copilul ei. Copilul

ei. Își trase scaunul mai aproape de al lui Addie și își ținu mâinile cu palmele în sus.

Addie se întoarce cu fața spre Celia astfel încât genunchii lor se atinseră. Își puse mânuțele ei de copil în mâinile mari ale Celiei.

Celia le privi, amintindu-și cum ținuse acele mânuțe de bebeluș. Atunci erau de mărimea unei nuci, iar degetele erau puternic arcuite. Încă mai putea simți cum acele degețele îi apucaseră cu putere degetul arătător, cu multă forță, ca și cum Addie ar fi înțeles cât de mult depindea de grija Celiei.

Celia își reaminti când acele mâini erau ale unui îngeraș preșcolar cu ochii mari și cu două codițe de doi centimetri. Mâinile lui Addie fuseseră mici și groase la acea vârstă, și cu unghii pe care Celia le tăia cu grijă și le dădea uneori cu ojă roz pal cu sclipici.

De-a lungul anilor, Celia o ținuse pe Addie de mână de fiecare dată când copila se ducea să facă vaccin. O ținuse pe Addie de mână de fiecare dată când aceasta promovase o nouă etapă la creșă și intraseră împreună în sală, nesigure cu privire la noua educatoare. O ținea pe Addie de mână atunci când priveau un film împreună, când mergeau în excursii în aer liber, de fiecare dată când Addie avea nevoie ca cineva să o încurajeze în tăcere.

Celia o ținuse pe Addie de mână în fiecare zi a vieții acesteia, deoarece fusese alături de copilul ei.

În fiecare zi. O păzea pe Addie de tot ce era rău.

Unde fusese Ty?

A fost exact acolo unde l-ai alungat tu, Celia.

Și acum că Ty se întorsese, nu putea să o apere pe Addie de el. Putea numai să spere că el nu avea să facă sau să spună nimic care să facă rău copilului.

Când întâlni privirea lui Addie, un văl de lacrimi îi umbri vederea.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, mami.

Addie, mereu perspicace, o fixă cu privirea serioasă, arătând puțin îngrijorată.

— M-ai întrebat cum îl cunosc pe Ty de ani de zile.

Addie încuviință din cap.

Pe scurt, Celia îi povesti cum se întâlniseră în liceu și apoi, câțiva ani mai târziu după facultate.

— Noi…

Căută să-și insufle singură curaj.

— … ne-am îndrăgostit – cel puțin ea – și ne-am căsătorit.

Ochii verzi ai lui Addie, de aceeași nuanță cu ai Celiei, se făcură mari.

— Numele de familie al lui Ty este Porter. La fel ca al meu și al tău. Ty Porter.

Celia așteptă, dându-i timp lui Addie să proceseze informația. Nu era sigură dacă fata avea să-și dea seama de ce voia să-i spună..

— El e tăticul meu.

Addie cea isteață. Celia oftă tremurând.

— Da.

— Mă gândeam eu.

— Da? Cum așa?

— Deoarece arată exact așa cum am visat întotdeauna că este tăticul meu.

Celia fu cuprinsă de un val de tandrețe. Voia să spună: *Nu te poți încrede în înfățișarea lui, Addie. Spre deosebire de basme, în lumea reală bărbații chipeși nu sunt întotdeauna eroi.*

— Și, continuă Addie, ți-ai pierdut brățara și el te-a găsit ca să ți-o returneze, mami. Exact ca –

— Făt-Frumos și Cenușăreasa.

— Da.

Din nou, inima Celiei protesta. *El nu este Făt-Frumos. Nu fi prostuță așa cum am fost eu și nu te lăsa înșelată de rânjetul lui stupid și ochii strălucitori și trupul lui sculptat perfect.* În schimb, întrebă:

— Ai vreo întrebare pentru mine?

Addie se gândi puțin în timp ce mirosul de cafea plutea în aer. Se auzi cum pornește o mașină în timp ce cineva se pregătea să plece la muncă.

— Unde locuiește? întrebă Addie.

— Într-un oraș numit Holley în Texas. Dar el călătorește mult. E călăreț de tauri.

— Un ce?

— Un călăreț de tauri, ceea ce înseamnă că el călărește tauri... știi tu, niște vaci mai mari? Cu coarne? Îi călărește în cursele de rodeo.

Asta era încă un lucru care nu avea să însemne nimic pentru Addie din moment ce nu fusese niciodată la un rodeo.

— Și el concurează împotriva altor bărbați ca să vadă cine rezistă cel mai mult și cine călărește cel mai bine.

Propriile cuvinte îi sunau de-a dreptul ridicole, și pentru asta Ty era de vină fiindcă avea o carieră atât de stupidă. Era un bărbat în toată firea care se urca frecvent pe spinarea unor animale mari și neîmblânzite. Nimeni n-ar trebui să trăiască din ceva atât de absurd.

— Și el nu locuiește cu noi fiindcă nu v-ați înțeles bine?

În ultimul an, Addie pusese câteva întrebări cu privire la tatăl ei. Celia reluă acum ceea ce încercase să spună atunci.

— Așa este. Nu ne-am înțeles foarte bine... după nuntă. De aceea eu locuiesc aici, iar el stă în altă parte.

— Și de ce n-a venit niciodată să mă vadă ?

Celia înghiți.

— Ar fi făcut-o, numai că... n-a știut că ești fiica lui până ieri.

Fruntea lui Addie se încreți nedumerită.

Celia n-ar fi dorit niciodată ca Addie să creadă că Ty nu se implicase în viața ei fiindcă nu-i păsa de ea, prin urmare, cu riscul ca Addie să se fi supărat pe ea, trebuia să încerce să rămână fidelă adevărului.

— E greu de explicat, dar după ce te-ai născut, te-am iubit atât de mult încât am dorit să am grijă de tine singură. Știi cât de greu este să împarți ceva cu cineva?

— Da.

— Ei bine, mi-a fost greu să te împart cu Ty.

— Dar tu îmi spui întotdeauna să împart.

— Adevărat. De aceea cred că am făcut o greșeală. Ar fi trebuit să-i spun lui Ty despre tine. Ar fi vrut să facă parte din viața ta. Voia să te cunoască.

Addie cumpăni vorbele Celiei.

— Îmi pare rău, spuse Celia încetișor, cu o sinceritate dureroasă. O învățase pe Addie să-și ceară iertare, iar Celia încerca să pună în practică ceea ce o învățase.

— Mă poți ierta?

Addie o privi cu toată bunătatea pe care o avea în inimioara ei.

— Da, mămico.

Celia o îmbrățișă și o sărută în creștetul capului.

— Vrea să mă vadă acum? întrebă Addie încet.

— Da.

— Când?

— Foarte curând.

— E supărat pe tine?

— Puțin.

— Crezi că o să te ierte?

— Da, cred că da.

Deși, la drept vorbind, nu avea astfel de așteptări.

Două ore mai târziu, Celia primi un mesaj de la Ty, în timp ce era la muncă.

Am aranjat prelevarea testului de paternitate. E nevoie numai de o probă de salivă. Crezi că o poți aduce azi pe Addie, să rezolvăm problema?

Nu avea o mașină. Dar avea niște colegi de muncă înțelegători care probabil aveau să o lase să le împrumute mașina în timpul pauzei de prânz.

Da, îi scrise ea într-un mesaj. *Cred că da*.

El îi trimise adresa unui cabinet medical din oraș.

Celia nu-i putea spune lui Addie că tatăl ei cerea un test de paternitate deoarece nu avea încredere în mama ei. În schimb, se hotărî să folosească cuvinte precum *test de rutină*, *formalitate* și *ceva cerut de compania noastră de asigurări* pentru a-i explica lui Addie de ce trebuia să-i preleve o mostră de salivă. Atâta vreme cât nu era vorba de ace, ea se aștepta ca Addie să ridice din umeri și să fie de acord cu testul. Copiii sunt obișnuiți să nu înțeleagă anumite lucruri.

La trei zile după prelevarea testului, Celia primi un nou mesaj de la Ty.

Au venit rezultatele analizelor. Addie e fata mea. Pot să o iau mâine dimineață?

Celiei nici nu-i trecea prin cap să-i dea voie lui Ty să plece cu fata ei. Preț de un minut, lovi cu tocul podeaua de sub biroul ei și încercă să se hotărască ce să-i spună.

În cele din urmă, se hotărî să-i spună adevărul, într-un mod politicos, sperând că nu avea să o amenințe din nou cu avocații. *Cred că Addie se va simți mai în largul ei dacă voi doi petreceți timp împreună la noi acasă, cu mine de față.*

În seara asta? Trimise el un nou mesaj.

Celia strâmbă din nas. *Ce zici de mâine seară?*

Mâine nu pot eu. Ce zici de astă seară la șapte?

Bine.

Addie, cel puțin, avea să fie fericită. O tot întrebase pe Celia despre Ty toată săptămâna.

Vrei să-i spui lui Addie vestea? întrebă el.

I-am spus deja, răspunse ea.

Ty apăruse în seara aceea, în pragul ușii Celiei, convins că arăta ca un idiot. Era proaspătul tătic al unui copil pe care nu-l cunoștea, ținând în mână o cutie împachetată în hârtie roz strălucitoare.

Bătu la ușă de două ori, apoi aruncă o privire asupra pachetului. Se hotărâse să-i cumpere lui Addie un cadou cu câteva zile în urmă, în caz că rezultatele analizelor erau așa cum se aștepta. Deoarece nu credea că magazinele locale aveau marca pe care el o voia, sună la Cavender's și o întrebă pe doamna de la telefon ce mărime să cumpere. Ty aranjase ca pachetul să-i fie livrat peste noapte la hotelul lui și o plăti pe fata de la magazinul de cadouri ca să îl împacheteze. Ea pusese în vârf o fundiță mov foarte amuzantă.

Celia răspunse la ușă purtând pe cap una dintre bentițele ei

elastice, pantaloni scurți tăiați din blugi, un maiou lejer care îi cădea de pe umăr, multe brățări, una și la picior, și era desculță.

— Intră.

Apartamentul mirosea a pui copt și strălucea cu luminițe colorate. Fiecare veioză fusese aprinsă, deși soarele avea să apună peste mai bine de o oră.

Addie stătea pe marginea canapelei, cu mâinile la spate. Atenția i se plimbă de la chipul lui la picioarele ei, care erau încălțate cu o pereche de papuci roz. Era îmbrăcată cu o rochiță verde și colanți.

— Bună, spuse Ty.

— Bună, spuse ea cu privirea în pământ.

— Ce mai faci?

Ea mormăi ceva.

— Addie.

Celia vorbi pe un ton dojenitor, specific mamelor.

— Ty ți-a pus o întrebare. Poți să-ți ridici privirea și să-i răspunzi?

Supusă, Addie își ridică capul. Ea își fixă atenția asupra spațiului gol din apropierea cotului lui.

— Mă simt bine.

— Asta e bine.

Celia o privea insistent pe Addie, mușcându-și buza. Ty nu se simțea în largul lui.

— E frumos afară.

Remarcă curtea lor din spatele casei.

— Ai vrea să stai afară cu mine, Addie?

Urmă o pauză. Ea încuviință din cap.

Nu fusese atât de sfioasă în prezența lui în ziua când se cunoscuseră, dar Ty înțelese motivul. Era un lucru ca un copil să vorbească cu un străin. Însă era cu totul altceva să vorbească cu un străin care se întâmpla să fie și tatăl ei.

El se îndreptă spre curtea din spate. Celia se grăbi să le-o ia înainte și le deschise ușa glisantă. Ty îi făcu semn lui Addie să treacă înaintea lui. Când Celia încercă să-i urmeze afară, el o avertiză din priviri să stea deoparte.

Ea se strâmbă la el și își încordă bărbia.

El îi arătă cu capul să se întoarcă în casă. Ce credea că avea de

gând să facă? Să o arunce pe Addie peste umăr, să sară gardul și să o răpească?

Celia nu se mișcă din loc.

Ty o privi insistent pe Celia, lăsând-o să-i citească în ochi hotărârea.

După un scurt concurs de priviri fixe, Celia se duse în casă. Totuși, în loc să tragă ușa glisantă, pur și simplu închise ușa din plasă înainte să meargă la bucătărie.

Ty petrecuse ultimele zile cercetându-și inima în legătură cu toată povestea asta. Era supărat pe Celia. Dar de-a lungul anilor învățase să le trateze până și pe cele mai furioase și mai supărătoare femei într-o manieră amicală. Din Sacramento până la New York și înapoi, an de an, el își perfecționase arta de a se înțelege bine cu femeile. A presupus că va fi în stare să o suporte pe Celia în seara asta.

Nimic mai greșit. Era în preajma ei de aproape un minut întreg, și deja voia să o strângă de gât. Și să o provoace. Și, dintr-un oarecare motiv, să o și sărute pe gât... ceea ce era o problemă.

Se așeză pe o treaptă alături de Addie. Nu prea aproape, nu voia să o sperie.

— Asta e pentru tine.

El îi dădu cutia.

— Mulțumesc.

Fetița nu prea știa ce să facă cu ea.

— Poți să o deschizi.

Cu grijă, încet, ea rupse hârtia de împachetat și o puse alături, apoi ridică capacul.

— Ooo.

— Îți plac?

— Da. Ar trebui să... le păstrez sau le încalț?

Vorbi atât de încet încât îi puse auzul la încercare.

— Cum vrei.

Addie își scoase papucii. Mulțumită colanților, picioarele ei intrară perfect în perechea de cizmulițe cowgirl, roz, pe care el i-o cumpărase. Încălțările aveau tălpi negre, vârfuri ascuțite și trei flori cusute pe alături cu un fir roșu.

Ty le arătă cu mâna.

— Ar trebui să se aprindă.

De îndată ce începu să pășească cu ele, steaua din centrul florii din mijloc străluci.

Văzând-o încălțată în cizmulițele cowgirl, roz, inima lui Ty se topea aproape într-un mod dureros. Cizmele lui erau așezate pe podea la numai câțiva centimetri distanță de ale ei.

Copilul se uită la el pieziș.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Ty zâmbi.

Addie îi zâmbi la rândul ei, iar gura i se arcui ușor.

Stăpânea bine două lucruri în viață. Călăritul taurilor și femeile. Addie era, deși în miniatură, femeie. Cu ajutorul lui Dumnezeu, spera ca în timp să îi câștige inima.

— Dacă te hotărăști mai târziu că nu-ți plac sau poate vrei un alt model sau orice altceva, poți să le returnezi, da? Nu o să mă supăr.

— Nu.

Ochii ei verzi îl priveau cu sinceritate din spatele ochelarilor.

— Îmi plac.

— De unde sunt eu, din Texas, mulți oameni poartă felul ăsta de cizme. Chiar și copiii. Am crescut cu ele.

— Chiar așa?

— Da. Sunt destul de comode. Și sunt perfecte pentru plimbările pe câmp sau la călărit cai.

— Mi-ar plăcea să călăresc cai.

— Acum că ai cizme, ești echipată. Acasă în Holley, am niște cai pe care îi poți călări.

— Zău?

— Da.

— Poate că… poate că eu și mama ne-am putea muta în Holley? Și aș călări caii tăi tot timpul.

— Mi-ar plăcea asta.

Și spunea adevărul.

— O să vorbesc cu mama ta despre asta.

— I-ar plăcea să locuiască în Holley.

Ty aproape izbucni în râs pentru că știa că ăsta era ultimul lucru pe care îl dorea Celia.

— Mami e cumsecade. Și e foarte frumoasă.

Addie îi cercetă fața, plină de speranță.

— Nu ești de acord?

Aha. O pețitoare.

— Ba da.

— Mi-a spus că știi să călărești tauri.

— Da. Amuzantă ocupație, nu?

Fetița îl observă curioasă, apoi încuviință din cap.

— O să călăresc mâine seară în Colorado. Emisiunea va fi difuzată la televizor dacă vrei să te uiți.

— Bine.

Ea își plecă sprâncenele.

— Asta înseamnă că pleci?

— Mi-ar plăcea să stau mai mult, dar le-am spus cu luni în urmă oamenilor pentru care lucrez că voi fi în Colorado. Și după aceea, în Idaho. Și după, în Montana. Dar dacă nu te superi, te voi suna în fiecare seară cât timp voi fi plecat.

— Nu mă supăr.

— E o chestie pe computer care îți permite să și vezi pe monitor persoana cu care vorbești. Am putea comunica așa uneori.

— Bun.

El o studie din cap până în picioare, încercând să creadă că fata care stătea lângă el era copilul lui. Testele de laborator dovediseră acest lucru fără tăgadă. O noapte în Vegas făcuse totul.

— Ți-a povestit mama ta despre mine? Cine sunt?

Addie își plecă bărbia.

— Mă bucur tare mult că sunt tatăl tău.

Ea își mută din nou atenția la spațiul de lângă cotul lui.

— Îmi pare rău că n-am aflat mai devreme despre tine, Addie.

— Mami mi-a zis că nu ți-a povestit despre mine din cauză că îi era greu să mă împartă. Îi pare rău acum. Crede că a făcut o mare greșeală.

Interesant. Ty nu era sigur dacă Celia chiar spusese acele lucruri sau afirmația lui Addie cum că Celiei i-ar plăcea să locuiască în Holley era o născocire prin care își exprima de fapt propria ei dorință.

— Aș vrea să te fi cunoscut când erai un bebeluș, spuse el. Când erai mai mică.

Addie dădu din umeri.

— Oricum nu puteam face mare lucru atunci.

— Ei bine, sunt acum aici, și mi-ar plăcea să te cunosc.

— Îhmm.

— Și mi-ar plăcea să te și ajut dacă pot. Pot să îți fiu de folos în vreun fel? Ai nevoie de ceva?

Nu-l deranja să-i cumpere jucării, și încă multe. Cum ar fi unul dintre acele jeepuri electrice pentru copii? Numai că unde avea să meargă cu el? Curtea din spate a Celiei era plină de flori – îi amintea de o excursie pe care o făcuse pe vremea când era copil la Parcul Dendrologic din Dallas – dar nu era deloc spațioasă. Stând aici era ca și cum ar fi stat într-un dulap verde pufos.

— Există un lucru, spuse Addie, de care aș cam avea nevoie.

— Da?

— O mașină. A noastră s-a stricat.

Îi veni în minte chiar acum o mașinuță de jucărie, dar bănuia că Addie vorbea despre o mașină adevărată.

— Am văzut-o pe mama ta conducând o mașină cu panouri din lemn pe o parte weekendul trecut.

— Aia e mașina unchiului Danny. Mașina noastră era albă și – ea își încreți nasul – foarte veche.

— Înțeleg.

— Când s-a stricat, unchiul Danny i-a spus lui mami că putem lua mașina lui. Și eu i-am spus lui mami să facem așa, dar ea a zis că nu ar fi frumos să-l lăsăm pe unchiul Danny fără mașină.

— Mașina voastră albă este la reparat?

— Nu cred. Costă mult prea mult să o reparăm, așa că acum trebuie să luăm autobuzul.

Ty se încruntă. Deși nu era în termeni amicali cu Celia, nu-i făcea nicio plăcere să afle că nu-și permitea să-și repare mașina. Și un lucru era limpede ca lumina zilei: el nu voia ca fetița lui sau ca mama copilului său să circule cu autobuzul.

— Aveți nevoie de mașină.

Privirea ei îi ceru să dovedească că poate avea încredere în el.

— Da.

Tocmai aflase două lucruri importante despre Addie. Unul, drumul către inima ei depindea de mama ei. Doi, părea că micuța moștenise ceva de la el până la urmă. La fel ca în cazul lui, nu-i era teamă să obțină ceea ce dorea.

— Până mâine după-amiază, tu și mama ta veți avea o mașină.

Speranța se citi în ochii copilului.

— Îți promit.

Ty întinse o mână.

— Dăm mâna?

Ea își puse mâna într-a lui, și ei își strânseră mâinile. Ty îi zâmbi, iar când Addie îi întoarse zâmbetul, îi apăru o gropiță în obraz.

Ca și cum i se ridicase de pe o suflet o mare greutate, Addie se ridică în picioare și îi făcu semn să o urmeze. Încet, ea îl plimbă în jurul grădinii, prezentându-i fiecare floare de parcă ar fi fost ființe umane. El ascultă, puse câteva întrebări, făcu niște glume.

Când se văzuse în calitate de viitor tată și se gândise la copiii lui, și anume că va avea băieți, își imaginase că va fi ca propriul său tată. Îndemânatic, răbdător, sever atunci când situația o cerea. În schimb, el părea că avea să fie ușor de manipulat. Tocmai fusese de acord să-i cumpere lui Addie o mașină. Dacă ea îl fermeca din nou cu acel zâmbet luminos și îl ruga să-i cumpere o barcă sau un ponei sau o piscină, probabil că i le-ar cumpăra și pe acelea.

Celiei s-ar putea să nu-i convină.

Odată ce Addie termină turul grădinii, îl conduse pe Ty într-un tur al apartamentului. Celia îi privea din postul ei de observație din bucătărie ca un șoim prost dispus.

Addie păstră camera ei pentru la sfârșit. Era ordonată: patul dublu era făcut, majoritatea lucrurilor de copil erau organizate pe un raft înalt. Celia decorase camera în culori de bebeluș: pereți de culoare galben-pal, perdele de un albastru deschis și o scenă subacvatică, dintr-un vers de leagăn al cărui nume nu și-l amintea, pe o cuvertură. Dar judecând după păpușile și îmbrăcămintea de păpuși cu care Addie se jucase pe podea, fetiței îi plăcea mult rozul aprins.

Micuța se lăsă pe covor în mijlocul păpușilor și își încrucișă picioarele. Ty se așeză aproape de ea, cu spatele sprijinit de bucătăria

de jucărie din plastic, cu un picior întins, în timp ce îl avea pe celălalt îndoit. Addie alese o păpușă și, în felul ei serios, începu să vorbească. Următoarea oră, abia se mai opri. Află că păpușile erau prințese. Îi povesti despre fiecare în parte, ce anume preferau ca vestimentație și cum își aranjau părul.

Celia veni la ei de vreo două ori. Dădea semne că voia să scape de el. El însă îi ignoră aluziile.

Ty habar n-avea despre prințesele Disney. Nici măcar nu auzise de cele mai multe din ele. Jasmine? Belle? Tiana? Basmele nu erau genul lui, și cu siguranță nu-i păsa cum se îmbrăcau sau cum își făceau coafura.

Dar bărbatul care devenise cinic nu-și putea aminti să fi petrecut o seară mai frumoasă. Addie îl fascina. Îl fermeca. Îl făcea să se topească. Îl amuza simpla auzire a vocii ei.

Se așteptase să treacă ceva timp până avea să-i câștige inima. Dar ea îl cucerise în întregime.

Această reuniune tată-fiică dura prea mult. Celia se uită la ceas și se hotărî să îi pună capăt. Deja încercase să-l facă pe Ty să plece de două ori apelând la comentarii subtile, dar fie era prea greu de cap, fie reacționa cu întârziere la cele spuse de ea. Se apropie de dormitorul lui Addie.

— ... și Rapunzel avea părul magic.

Addie își ținea în brațe păpușa Rapunzel pentru ca Ty să se uite la ea.

— Când mama ei – cea rea, nu cea bună – îl pieptăna și îi cânta, atunci părul îi strălucea.

— E foarte tare, zise Ty.

Celia intră în cameră.

— Addie, e timpul să te pregătești de culcare.

— Deja?

— Ei bine, n-ai pic de milă.

Ty îi aruncă o privire tăioasă Celiei.

— N-am apucat să aflu totul despre Rapunzel.

— Mami, nici măcar n-am ajuns la partea unde Flynn –

— Addie, o avertiză Celia.

Addie oftă îndelung, vădit afectată. Atât ea, cât și Ty se ridicară în picioare.

— Celia, mi-ar plăcea să vorbesc cu tine un minut, înainte să plec, dacă nu te superi.

— Îmm…

Nu-i convenea.

— Sigur. Stai să o pregătesc pe Addie pentru baia de seară și vin imediat.

Celiei îi luă numai un minut să dea drumul la apă, să adauge gel de duș în cadă și să o ajute pe Addie să intre în apă. Reveni în cameră făcându-i semn lui Ty să o urmeze în dormitorul ei – un loc drag inimii ei și pe care îl umpluse cu douăzeci de nuanțe de albastru, zece nuanțe de alb, cinci modele și prea multe perne decorative. Închise ușa în urma ei.

Ty se uită la pat, apoi își ridică încet privirea spre ea. Ridică o sprânceană.

— Nu e prea devreme?

Celia își îngustă ochii.

— E adevărat că suntem căsătoriți și toate cele, dar nu sunt pregătit pentru o noapte romantică.

— Te-am adus aici ca să putem discuta între patru ochi. Nu vreau ca Addie să ne audă.

— Să audă… ce?

O roșeață îi acoperi obrajii și fruntea. Își înfipse mâinile în șolduri.

— Voiai să vorbești ceva cu mine?

Ty pufni în râs, fără motiv.

— Ei bine? întrebă Celia, lividă.

El râse cu poftă.

— Chiar nu mă placi deloc, nu-i așa, Celia?

— Ce anume te face să crezi asta?

— Odată îți plăcea de mine.

— Asta înainte să mă mărit cu tine.

El îi rânji nerușinat. Era îmbrăcat în ținuta lui obișnuită – un

tricou care-i venea bine și blugi. Deborda de vitalitate, o întruchipare a ispitei, un bărbat stăpân pe sine, care conducea o camionetă, aprecia mult femeile și bea testosteron la micul dejun.

În apartamentul ei nu prea se bucura de intimitate. Chiar și așa, Celia își dădu seama că făcuse o greșeală să-l invite aici. Așa cum remarcase și el atât de grosolan, faptul că stăteau în dormitorul ei o făcu să-și aducă aminte de ce se întâmplase între ei în acel pat de hotel. Nu conștientizase lucrul acesta înainte de a intra cu el aici, fiindcă niciun bărbat nu îi mai călcase pragul în dormitor.

— Ce nu-ți place la mine? întrebă el.

— Știi prea bine ce.

— Personalitatea mea?

— Excentrică.

— Cariera mea?

— Absurdă.

— Felul cum arăt?

Ea îl studie puțin preț de un minut.

— Ușor efeminat.

— Ce?

Ty se uită în jos la el. Provocarea pe care i-o lansase și hilaritatea spuselor ei i se citeau în ochi.

— Să știi că ești răutăcioasă, ca să nu mai spun de faptul că nu este adevărat.

Răutăcioasă? Da. Neadevărat? De *o sută de ori* da. Ty Porter era antiteza unui efeminat.

— Mă surprinde să aflu că știi ce înseamnă cuvântul „efeminat." Nu credeam că înțelegeai sensul cuvintelor ce trec de două silabe.

— Ei bine, știu. Sunt multe lucruri –

— … asta da –

— Dar *nu sunt* efeminat.

Cu o umbră de hotărâre în maxilarul încordat, Ty își întinse degetele înspre fruntea ei.

Celia șuieră și îi îndepărtă repede mâna.

— Fără atingeri.

— Voiam doar să-ți aranjez o buclă.

— Nu.

— Pe bune, Celia.

El își îndesă mâinile în buzunarele din spate și o privi amuzat.

— Care e distracția în relația asta dacă nu ne atingem?

— Relația noastră nu va fi deloc distractivă. Va fi doar tortură.

Îi apăru gropița din obraji. Nu se așteptase să descopere ceva din Ty în Addie. Dar acea gropiță din obraji, doar pe o parte, se potrivea perfect cu cea a micuței. Iar părul fetei era doar cu câteva nuanțe mai deschis decât al lui.

— De asta voiai să vorbești cu mine? întrebă ea. Ca să auzi toate motivele pentru care nu te simpatizez?

— Doar ca să știi, nici mie nu-mi place de tine.

— Foarte bine. Asta a fost pretextul? Să-mi faci cunoscută antipatia ta față de mine?

— Nu, de fapt, voiam să-ți mulțumesc pentru că m-ai primit în seara asta. Cred că lucrurile au mers bine între mine și Addie.

Și Celiei i se părea la fel. Pe deoparte se bucura că Addie părea să accepte fără probleme situația, dar o măcina faptul că vedea admirație în ochii fetiței când se uita la Ty. Celia nu avea niciun motiv să creadă că Ty avea să se dovedească demn de admirația copilei. Sentimentele micuței față de el puteau foarte bine să se sfârșească într-o mare dezamăgire.

— De îndată ce Addie a aflat că am cai în Holley, ea a sugerat să vă mutați acolo.

Vorbele lui o izbiră ca un duș rece.

— Nicio șansă.

— I-am spus că voi discuta cu tine problema asta.

— Nu ne mutăm sub nicio formă. Corvallis este căminul nostru.

Ty îi studia mișcările, atent. Chiar când se pregătea să se lanseze într-o tiradă și să enumere toate motivele pentru care nu avea să părăsească niciodată Corvallisul, el ridică nepăsător din umeri.

— Bine.

Capitularea lui îi trezi suspiciuni.

— Plec. Trebuie să fiu mâine seară în Colorado la un eveniment.

Știa ea! Ticălos fără scrupule...

— Nu mă privi așa, spuse el.

— Cum așa?

— Privirea care spune că știai că am să dispar la prima ocazie.

— Acțiunile tale dovedesc cumva contrariul?

El fluieră pe sub barbă.

— Pe bune, chiar ești obraznică.

— În general sunt perfect agreabilă.

— I-am explicat lui Addie de ce plec și i-am spus că o voi suna în fiecare seară câtă vreme lipsesc. Ești de acord?

— De acum înainte, aș dori să mă întrebi înainte să-i promiți ceva lui Addie.

— Voi încerca să-mi amintesc asta.

— Asta nu sună foarte promițător.

— E tot ce pot face. Pot să sun ca să vorbesc cu Addie?

Celia oftă.

— Da, dar va trebui să suni între orele șase și opt. Mai târziu, ea doarme.

— Am înțeles.

Cât ai clipi, el întinse repede mâna și îi aranjă bucla de mai devreme. Atât de rapid ca o străfulgerare.

Celia tresări.

— Nu mă atinge!

Ty chicoti și se îndreptă cu pași mari pe hol ca și cum n-avea nicio grijă pe lume.

— Un bărbat trebuie să aibă și anumite avantaje într-o relație, dulceață.

— Nu-mi spune așa!

— Voi încerca să-mi amintesc și asta.

Capitolul 7

elia încercase să practice religia creștină de mai multe ori. În copilărie, părinții ei o duseseră uneori la biserică. Pe măsură ce crescuse, activitățile extrașcolare s-au suprapus cu slujbele de duminică, dar chiar și așa, ea fusese în tabăra organizată de biserică împreună cu Lacey în două vacanțe de vară, de asemenea, participase la studiile biblice din liceu de fiecare dată când prietenii o invitaseră. Acele influențe o motivaseră să se rededice credinței în anii adolescenței. De câte ori se hotărâse să-și citească Biblia și să se roage zilnic, așa cum știa că trebuia să facă. De atâtea ori dăduse greș. Toată povestea asta îi produsese multă vină și îi răpise pacea.

Pe la jumătatea facultății, ea renunțase la religie așa cum te descotorosești de o haină care ți-a rămas mică. A mers mai departe, fericită și sigură pe ea însăși. Absolvise facultatea magna cum laudae. Găsise o slujbă de bucătăreasă, închiriase un apartament și se bucurase de grupul de prieteni pe care îl avea.

Și apoi se întâmplă povestea din Las Vegas.

— Ce e, mami? întrebă Addie de pe scaunul ei din autobuz, de lângă Celia.

Celia se uită la ea și ridică din sprâncene.

— Tocmai ai repetat sunetul ăla.

Addie făcu o față supărată și mimă un oftat furios.

— O, scuze.

Era vina lui Ty! Întoarcerea și vizita lui de-aseară îi trezise gânduri care fuseseră îngropate adânc în mintea Celiei, de ani buni.

— A fost o zi lungă, scumpo. Atâta tot.

Addie o bătu ușor pe braț pe Celia în semn de consolare.

Celia își aranjă sacoșa cu cumpărături în poală, își puse mâna ei deasupra mâinii lui Addie și se întoarse să privească prin geamul autobuzului.

Când se întorsese în Corvallis după ce Ty îi făcuse inima bucăți în Vegas, petrecu o lună adâncindu-se în depresie, devastare și furie. Fusese o lună *teribilă de tot*. Atât de cumplită, încât nu se gândi că lucrurile se puteau înrăutăți.

Până când începu să bănuiască că era posibil să fie însărcinată. Eventualitatea unei sarcini sporise nivelul de *teribil* pentru tânăra de douăzeci și patru de ani, fără un soț alături.

Disperată, se întorsese spre Dumnezeul pe care Îl lăsase în urmă. Se rugase pe genunchi în fiecare dimineață și seară timp de o săptămână până își făcuse curaj să cumpere un test de sarcină. În timp ce așteptase rezultatul, îngenunchease pe podeaua băii și se rugase cu toată puterea. Plânsese și tremurase de groază. Îl *implorase* pe Dumnezeu să nu fie gravidă.

Când venise timpul și se uitase la rezultatul pozitiv al testului, știuse că Dumnezeu îi auzise rugăciunea. O auzise și refuzase să aibă milă de ea. Nu fusese o creștină bună, iar El o pedepsise pentru greșelile ei.

La rândul ei, Celia Îl acuzase pe Dumnezeu pentru neiertarea Lui. Unii oameni erau pricepuți când venea vorba de redecorarea interiorului caselor. Din ziua în care testul îi confirmase sarcina, Celia preluase frâiele propriei ei vieți, slujbe și ale meseriei de mamă.

Drept vorbind, știuse regulile creștinismului, gustase simțământul că nu era – și nu avea să fie niciodată – îndeajuns de vrednică să Îl mulțumească pe Dumnezeu. Lepădarea de religie lăsase în viața ei nimic altceva decât un gol mic și inofensiv. În cea mai mare parte a timpului, fusese atât de silențios încât abia dacă o mai deranja.

Întoarcerea lui Ty reușise să îi tulbure echilibrul interior. Confruntarea cu el așezase o nouă povară pe umerii ei, făcând golul din inima ei, pe care odată îl umpluse Dumnezeu, să se extindă. Sesizabil.

În momente ca acestea, își dorise ca Dumnezeu să fie cineva pe care să se poată baza. Chiar și pentru o săptămână. Doamne! Măcar pentru o zi.

Autobuzul ajunse în stația lor cu frânele scârțâind și zdruncinându-se din temelii. Celia coborî cu Addie. Nici nu se dădură bine jos din autobuz și începură plângerile lui Addie cu privire la drumul spre River Run.

— Mami, sunt obosită.

— Știu. Ajungem acasă imediat.

Câteva minute mai târziu.

— Mă dor picioarele.

— Îhm.

Încalță-te și cu altceva în afară de cizmulițele cowgirl.

Mai târziu:

— Ai ceva de băut? Mi-e tare sete.

Addie mai făcu câțiva pași.

— Am chef de o gustare.

Mai târziu, un oftat dureros.

— Nu pot să merg *atât de departe*.

— Dacă eu pot și pe deasupra cu sacoșa plină de cumpărături, Addie, atunci și tu poți să mergi restul drumului.

Ca de obicei, Celia trebui să o ia pe Addie de mână și să o tragă după ea pe ultima bucată de drum către apartamentul lor. Celia lăsă jos sacoșa și își căută în poșetă cheile când zări o cutie mică care atârna de mânerul ușii. Hârtia de împachetat roz și funda mov erau identice cu cele în care fusese împachetat cadoul lui Ty pentru Addie seara trecută.

Celia se opri. Un cadou surpriză de la oricine altcineva pentru Addie ar fi fost mai mult decât bine-venit. Dar un dar din partea lui Ty îi producea Celiei un nod în stomac. Ce urmărea? Încerca să cumpere afecțiunea lui Addie oferindu-i cadouri?

Și Addie văzuse cutia. O privi încântată pe Celia.

— Se pare că cineva ți-a făcut o surpriză.

Celia încercă să pară mai puțin indignată și extenuată decât era deja.

— Dar nu este pentru mine.

Addie dădu la o parte funda și descoperi că pe eticheta pachetului fusese scris *Celia.*

Pentru ea? Nu-și putea imagina ce i-ar dărui Ty în afară de un discurs. Celia desfăcu funda. În timp ce scotea hârtia de împachetat, observă că Addie țopăia de pe un picior pe altul, își împreuna mâinile și zâmbea.

— Știi ceva despre asta? întrebă Celia.

— Nu, mămico.

Tonul ei era atât de solemn, încât Celia știu că o mințea.

Odată îndepărtat ambalajul descoperi o cutie albă. Scoase capacul și găsi un portchei. Pandantivul de argint atașat de el era în forma semnului păcii și avea gravate cuvintele: *Dă păcii o șansă.* Dubios. Inelul conținea un singur element. O cheie... electronică? Semăna cu gadgeturile folosite de unii oameni pentru a activa alarme de la distanță sau pentru a porni noi modele de mașini –

O, nu. *Nu.*

Addie nu-i spusese lui Ty despre mașina lor stricată, nu-i așa? Îngrozitor gând. Chiar dacă Addie o *umilise* atât de tare, dând-o de gol, Ty n-ar fi avut cum, mai exact n-ar fi făcut nimic în privința mașinii lor. Cu siguranță.

Celia îndreptă cheia inteligentă în direcția parcării și apăsă butonul pentru deschidere. O mașină parcată la doar câteva locuri distanță făcu un beep și aprinse farurile.

Nu-i veni să creadă. Sau putea. Nu...

Cu ochii mari cât cepele și cu gura căscată, Celia se îndreptă către mașină.

Addie se repezi înaintea ei, țopăind tot mai frenetic.

— Asta e, mămico!

Celia se opri direct în fața unei Toyota Prius nou-nouță, de culoare turcoaz. Turcoazul era exact genul de culoare strălucitoare și veselă pe care ea îl prefera. Și deși nu mărturisise acest lucru nimănui, Prius era exact marca pe care ar fi ales-o dacă și-ar fi permis să-și cumpere

una. Avea în vedere standardele de siguranță, consumul redus de combustibil.

Cum putea Ty Porter, dintre toți oamenii, să o cunoască atât de bine? Gestul ăsta o copleșea cu totul. Era vorba de generozitate, nebunie, mită sau nesăbuință? Ce anume? Trebuia să fie ceva între nebunie și mită.

— Mami, hai să ne urcăm. Să mergem cu ea.

— Deocamdată doar intrăm în ea.

Când deschiseră ușile și se urcară, mirosul de autoturism nou-nouț le învălui. Celia nu zări un fir de praf pe nicăieri, nici pe bord, nici pe consolă, nici pe scaune.

Nu avusese niciodată o mașină nouă. Nu știa deloc cum arată un interior atât de perfect și de strălucitor.

— Îți place? Addie radia, plină de speranță.

Celia nu-și putea aminti să-și fi văzut fetița ei cea serioasă atât de entuziasmată.

— Da.

— Acum nu va mai trebui să luăm autobuzul.

Celia își aminti deodată ce spusese Addie în seara când se stricase mașina lor veche.

O să-ți cumpăr o mașină nouă, mami. La vremea respectivă, Addie plănuise să strângă bani din vânzarea de limonadă. Se pare că descoperise o metodă mult mai eficientă.

Atât de multe îndoieli năpădiră mintea Celiei, încât nu reușea să le descoase pe toate.

— Nu e grozavă mașina asta? Cred că e nou-nouță!

— Și eu cred asta.

— Nu a fost drăguț din partea lui Ty să ți-o facă cadou?

— Da, a fost. Dar, scumpo… nu e frumos să le ceri oamenilor să-ți cumpere lucruri.

— Dar n-am făcut asta, mămico. *El* m-a întrebat *pe mine* ce ar putea să facă.

— Ty?

— Da. O să înregistrezi concursul din seara asta, nu-i așa? Chiar vreau să mă uit la el.

Addie mai spusese chestia asta de vreo zece ori azi.

— Da, o să-l înregistrez.

— Și pot să mă uit la el dimineață?

— Da.

Celia refuzase să o lase pe Addie să se uite la concursul lui Ty în direct. În primul rând, era difuzat după ora ei de culcare. În al doilea rând, Ty putea fi străpuns de un taur în orice moment, și nu voia cu niciun chip ca fata ei să vadă așa ceva și să fie traumatizată pe viață. Avea de gând să se uite chiar ea la rodeo în seara asta și să se asigure că era potrivit pentru un copil de pre-grădiniță.

Au rămas în mașină preț de zece minute, examinând totul, discutând despre fiecare detaliu. După aceea, în timp ce urmase rutina obișnuită de seară ce consta în pregătirea cinei, strângerea mesei și baia lui Addie, mintea ei încerca să proceseze faptul că Ty îi dăruise – *dăruise*? – ei o mașină. Nu știa cum să interpreteze chestia asta. Nu se potrivea cu imaginea de *Băiat Rău* pe care i-o asociase lui Ty.

Sună telefonul în timp ce Celia pieptăna buclele ude ale lui Addie. Fetița se grăbi să răspundă, iar pijamaua cu Ariel flutura în urma ei.

— Dacă e Ty, aș dori să vorbesc cu el când termini, strigă Celia după ea.

Era el. Și din ce auzi Celia, mare parte din lunga lor conversație se învârti în jurul noii mașini și a băiatului de la creșă care intrase în bucluc pentru că își mușcase prietenii.

— Mami vrea să vorbească cu tine, îi spuse Addie în sfârșit... E în regulă, bine. Mulțumesc pentru mașină. Pa.

Îi întinse telefonul Celiei.

Celia îl luă și îl lipi de piept.

— Du-te și spală-te pe dinți și alege o carte din care să-ți citesc înainte de culcare. Vin imediat.

Addie plecă, iar Celia ieși în grădină și se retrase în colțul cel mai îndepărtat. Cădea o ploaie măruntă învăluită în ceață care îi umezea părul, vârful nasului și umerii. Se adăposti sub o ramură de copac.

— Ty?

— Bună.

— În seara asta când m-am întors de la muncă, am găsit o cheie pe mânerul ușii.

— Chiar așa?

— Cheia a venit cu o mașină.

— Hm.

Judecând după zgomotul din fundal, Celia ghici că el era deja în arena din Denver.

— Am dreptate să cred că ne-ai dăruit *o mașină?*

— Am întrebat-o ieri pe Addie dacă avea nevoie de ceva. Știa destul de bine ce voia.

Umerii Celiei căzură.

— Ei bine, copiii pot exagera uneori. Cred că... că ne-am descurcat bine fără mașină.

— Preferi autobuzul?

— Îmm, spuse ea slab, căznindu-se să pară entuziasmată, transportul public din Corvallis este cât se poate de eficient.

Ty pufni.

— Serios?

Celia își lipi vârfurile degetelor de frunte.

— Mașina a fost un gest frumos, Ty. Dar sincer, nu pot să o păstrez.

Era o mamă singură obișnuită să se descurce pe cont propriu.

— Mă simt prost să accept un asemenea dar.

Cu atât mai puțin din partea ta.

— Nu accept refuzul tău, răspunse Ty. Totuși, trăim într-o țară liberă, așa că dacă dorești să treci pe lângă ea în fiecare zi în drum spre autobuz și să nu o folosești, n-ai decât.

Celia se gândi să revină la vechiul ei tic nervos de a-și rupe pielițele de la unghii.

— Dacă ar fi – ipotetic vorbind, înțelegi – să-ți accept mașina, ce ți-aș datora în schimb?

Urmă o pauză pe fundalul căreia se auziră voci îndepărtate.

— Nimic.

— Haide, Ty. Chestia cu mașina trebuie să fie o mită. Vreau să cunosc condițiile.

— Nu există niciun fel de condiții. Este un dar, fără obligații.

— Nu-mi vine să cred că ne-ai dăruit o mașină.

— Ascultă, cred că-ți datorez o avere în ce privește pensia alimentară neplătită, nu-i așa? Deci dacă vrei, consideră mașina drept un avans.

— Ce-ar fi să-mi eliberezi un cec pentru pensia alimentară?
— Ce-ar fi să-mi mulțumești pentru mașină?
Gura și mintea îi înghețară.
— Tot mă mai urăști? întrebă el.
— Da.
Ty râse.
Enervarea ei părea să-l binedispună.
— Tu mă mai urăști? întrebă Celia.
— Cu siguranță. Mi-a făcut plăcere să vorbim, dulceață. *Clic.*
— Nu-mi spune așa! mârâi ea în tăcere.

Și-ar satisface setea de răzbunare dacă ar lăsa pur și simplu mașina în parcare. Chiar așa ar putea face. Dar ce ar crede Addie? Extazul care o cuprinse pe fetiță mai devreme, când fuseseră împreună în mașină! Addie credea că ea însăși fusese cea care îi dăruise o mașină mamei ei. Cum îi putea spune Celia acum că ea se hotărâse să nu accepte darul?

Vezi tu, Addie, asta e șansa mea de a mă răzbuna pe Ty pentru modul în care el mi-a disprețuit dragostea și intimitatea pe care odată i le-am oferit. Înțelegi tu? Nu? Ei bine, Addie, mama ta e prea orgolioasă ca vreodată, vreodată, vreodată să accepte ceva de la alții.

Ty nu purta cască de protecție.

Cel puțin unii dintre cowboy aveau îndeajuns de multă minte încât să-și protejeze capul în timp ce călăreau tauri de șapte sute șaptezeci de kilograme. Ty nu făcea parte din categoria asta.

Celia o pusese pe Addie în pat în urmă cu o oră, își citise e-mailurile și terminase treaba prin casă, iar acum stătea în locul ei preferat de pe canapea de unde se uita la televizor. Nu-l mai văzuse pe Ty făcând asta de când cu povestea din Vegas și avusese de gând să nu-l mai privească niciodată călărind tauri. Și totuși, iat-o aici.

Camera de filmat îl aduse în prim-plan pe Ty care stătea pe un taur înăuntrul boxei, încercând să-l țină de funii înainte să se deschidă poarta și taurul să se năpustească afară. Purta o pălărie neagră și

o cămașă neagră, o vestă protectoare cu logoul sponsorilor săi și pantaloni din piele deasupra blugilor și cizme. Încerca să călărească o fiară pe nume Pummeler. Își tot potrivea mănușa, își verifica strânsoarea în timp ce taurul de sub el se tot agita, dădea cu capul în poarta cuștii și arăta sălbatic.

Răutăcioasă, Celia se pomeni că e de partea taurului.

— Dă-l jos, mormăi ea, și mai retează-i aroganța.

La semnul lui Ty, poarta se deschise larg. Pummeler se năpusti în arenă, lovind, învârtindu-se, zvârcolindu-se în aer, toate în același timp.

Niciun om n-ar fi fost în stare să se țină pe el. Dar Ty reuși, cu un braț în sus, iar echilibrul și tăria lui te lăsau cu gura căscată. Când sirena sună după opt secunde, el lăsă ca furia taurului să-l arunce în aer și ateriză cu ușurință în picioare. Mulțimea izbucni în urale.

De îndată ce Pummeler dispăru pe culoarul pentru tauri, Ty își ridică pălăria, zâmbi mulțimii și se roti în cerc complimentând spectatorii. Comentatorii de acasă îl numeau „preferatul fanilor" și „campion mondial pentru a treia oară" și „al treilea în clasamentul sezonului".

Frumoasă încercare, Pummeler.

Celia dădu din cap și derulă înregistrarea.

Ty călărise din nou și reușise să nu fie doborât.

Din păcate, nimeni nu avea să zdrobească aroganța lui Ty în seara asta.

A doua zi dimineață – o dimineață prețioasă de sâmbătă în care ar fi putut dormi mai mult – Celia se trezi cu o voce care îi șoptea în ureche.

— Mami? Mami, te-ai trezit? E timpul să te scoli, mami. Sunt gata să mă uit la concursul de călărit tauri.

Celia oftă și-și acoperi capul cu perna. Copila se dovedi a fi insistentă.

Zece minute mai târziu, Celia o așeză pe Addie în fotoliu cu fața

la televizor în timp ce Circuitul Profesionist al Călăreților de Tauri se derula. Celia pregăti niște clătite integrale cu nucă și miere și i le aduse lui Addie pe o tavă. Addie mâncă fără să-și dezlipească privirea de la rodeo. În cele două dăți când Ty călări, Addie își lipi pumnii de piept și își ținu respirația. De fiecare dată când Ty se ridică, Addie își aruncă brațele în aer într-o mișcare care îi aminti Celiei de un arbitru de fotbal care semnala un gol.

Mai târziu, când veni timpul să se ducă la unchiul Danny, Celia și Addie se urcară în noua mașină în loc să meargă la stația de autobuz. La prima încercare a Celiei de a porni mașina, aceasta se trezi la viață, bordul se lumină, iar sistemul hibrid torcea foarte silențios. Îi aruncă o privire lui Addie care stătea pe locul ei din spate.

Addie rânji și îi făcu semnul victoriei.

Celia se îndreptă de spate în scaunul șoferului și își încordă hotărâtă maxilarul. Nu era ceva obișnuit pentru ea să accepte un dar atât de costisitor precum o mașină. Ca să o primească, trebui să-și spună că Ty îi datora nu doar o mașină ci și încă douăzeci la fel pentru tot calvarul mental și emoțional pe care i-l provocase.

Îndreptă ușor mașina înspre șosea fără vreo urmă de mândrie sau dorință de a impresiona pe cineva.

Ty se ținuse de cuvânt și o sună pe Addie așa cum îi promise. Telefonul sunase în fiecare seară între orele șase și opt, Addie se repezea să răspundă, iar cei doi stăteau la taclale. Ritualul ținuse o săptămână, care se transformase în două, apoi trei, apoi patru.

La insistențele micuței, Celia cumpără o hartă a Statelor Unite pe care o lipi pe peretele de lângă spălătorie. De fiecare dată când Ty călătorea la un concurs de călărit tauri, mama și fiica găseau locul pe hartă și îl marcau cu o pioneză.

Celia se așteptase ca Ty să uite să sune. Era chiar pregătită să îi trimită un mesaj în care să îi reamintească de neglijența lui, dar el nu-i dădu niciodată ocazia. Indiferent unde se afla, își ținuse promisiunea și o sunase în fiecare seară pe fetița care abia aștepta să stea de vorbă cu el.

Cât despre Celia? N-avea niciun chef să stea de vorbă cu el. Ținea legătura cu el numai prin mesaje, și asta numai dacă era strict necesar. Duminica, atunci când Addie și Ty vorbeau pe Skype, Celia făcea tot posibilul ca să nu apară pe camera video a computerului. Se ascundea sub masă și își întindea degetele pentru a muta cursorul în vreme ce Addie se uita la ea ciudat.

La fiecare sfârșit de săptămână, Celia înregistra transmisia televizată a rodeoului. Interesul ce se stârnise în ea pentru călăritul taurilor era împotriva voinței ei, a principiilor ei ideologice și a statutului ei de persoană educată. Mai mult de-atât, Ty era toreador, deci ar fi preferat să nu-i placă concursul. Totuși, cu cât se uita mai mult, cu atât mai mult se temea că ea, o fată care iubea partea de nord-vest a Pacificului, avea un defect înnăscut. La fel cum unchiul Danny avea o slăbiciune pentru femeile est-europene, Celia avea o mică slăbiciune vinovată pentru – pentru…

Cowboy.

Rușinos! Abia avea curajul să recunoască acest lucru față de ea însăși.

Ce era și mai supărător? Slăbiciunea ei părea să se concentreze asupra unui anumit cowboy cu ochi albaștri și cu o doză dublă de șarm.

Pe măsură ce trecuseră săptămânile și văzuse cum câțiva dintre toreadori se răniseră, începuse să o lase mai moale cu aclamarea taurilor pe care îi călărea Ty. Doar un pic. Totuși. Era greu să urască un bărbat care o suna pe fiica ei în fiecare seară.

Se descurcase să-l urască pe jumătate.

În clipele în care dădea dovadă de mai multă maturitate, Celia înțelese că trebuia să fie recunoscătoare. Ty plecase, ceea ce însemna că nu trebuia să se întâlnească cu el personal și nici nu trebuia să împartă custodia fetei cu el. Totuși, deși nu era prezent fizic, influența lui începuse să se facă simțită peste tot.

Ty și orașul Holley din Texas deveniseră subiectele preferate de discuție ale lui Addie. Celia obișnuia să-i spună lui Addie o poveste la culcare, iar Addie întreba deodată:

— Mami? Știi că a avut loc o paradă de toamnă în Holley?

Apoi, cu mult dor:

— Tare mi-ar plăcea să locuiesc acolo.

La cină, Celia o întreba pe Addie cum i-a mers în ziua respectivă, iar Addie spunea:

— A fost bine. Mami? Cum crezi că este atunci când călărești un taur?

Mergeau cu mașina la muncă dimineața și Addie ofta.

— Pun pariu că au educatori buni în Texas. Ar fi foarte distractiv să merg la grădiniță în Holley. Copiii de acolo sunt atât de norocoși.

Pălăvrăgeala lui Addie despre Ty, conversațiile telefonice, discuțiile pe Skype și harta Statelor Unite erau mai mult decât Celia putea suporta. Dar ea mai avea ceva care îi amintea constant de Ty: cizmulițele cowgirl.

Addie refuzase să poarte orice alt tip de încălțări. De când era bebeluș, Celia o îmbrăcase în stil scandinav. Căuta febril pe eBay și la consignații pălării mici tricotate cu ciucuri. Colanți groși. Mănuși cu un deget pentru iarnă. Rochii din bumbac cu model de buline sau dungate sau cu modele viu imprimate. Pulovere. Pantofi marca Mary Jane.

Cizmulițele cowgirl stricaseră stilul danez al lui Addie. Dar fetița, care fusese întotdeauna înțelegătoare, *insistase* să le poarte. Și Celia, care crezuse întotdeauna că copiii ar trebui să fie liberi să-și exprime propriul stil creativ, se prefăcu că îi plac cizmulițele când de fapt, tot ce voia era ca micuța ei să fie din nou ea însăși.

Viețile lor se schimbaseră. Lucrul acesta o sufoca pe Celia de fiecare dată când se gândea la el – dar indiferent cât de amestecate îi erau emoțiile, cât de tare resimțea durerea din piept, cât de mult îi slăbiseră puterile – nu mai era cale de întoarcere la viața de dinainte de Ty, când familia lor fusese un cerc închis format din două persoane.

Simțea cum pierde controlul. Și cum lucrurile deviaseră de pe făgașul știut de ea, golul din interior – cel pe care Dumnezeu îl ocupase cândva – se mărea. Acel spațiu liber care continua să crească îl umplea cu Addie. Și cu cât încerca mai mult să-și găsească împlinirea în copilă, cu atât mai mult își dădea seama că aceasta nu mai avea la fel de multă nevoie de ea așa cum avusese odată.

Celia voia ca fetița ei să fie fericită. Își dorea cu adevărat acest lucru. Fără îndoială, implicarea lui Ty în viața lui Addie părea să-i

aducă micuței bucurie. Celia însă era copleșită deopotrivă și de încântare, dar și de întristare. Ty deținea o mulțime de lucruri. Ea o avusese numai pe Addie. De ce, se întreba ea uneori, era nevoită să renunțe la o parte din unica ei comoară în favoarea unui bărbat care fusese deja mai mult decât binecuvântat?

Capitolul 8

ntr-o seară obișnuită de miercuri de la sfârșitul lui iunie, cineva bătu la ușa Celiei.

Puse deoparte lingura de lemn pe care o folosise să rumenească curcanul tocat folosit la sosul pentru spaghetti și se duse să răspundă. Deschise ușa larg, așteptându-se să o vadă pe vecina ei care se întorcea cu Addie de la timpul de joacă pe care cele două mame îl plănuiseră pentru fetele lor.

În schimb, Ty era cel care îi stătea în prag, umplând tocul ușii cu înălțimea lui impunătoare.

Celia îngheță. Blestemul vieții ei se materializase, pe neașteptate.

Ty o observă cu atenție, iar în ochii lui se citi un amestec de surpriză și amuzament.

— Salutare.

— Salutare.

Celia își dădu seama că după ce venise de la muncă, își luase în grabă un maiou galben, care-i dezvăluia formele și pe care nu l-ar fi purtat în văzul tuturor fără o cămașă țărănească pe deasupra. O pereche veche de pantaloni scurți și un prosop de vase pe umăr completau ținuta ei de casă.

— Am venit să-i fac o surpriză lui Addie. Este acasă?

— Păi… e la câteva case distanță la joacă cu o prietenă. Ar trebui să se întoarcă în curând.

— Pot să intru?

Drept răspuns, Celia se dădu înapoi fără chef și îl lăsă să intre.

— Ce mai faci, dulceață?

— Bine, îngâmfatule.

El rânji strâmb.

— Îngâmfatule?

— Da.

Sfârâiala cărnii de pe aragaz îi aminti de sosul de spaghetti. Se întoarse în bucătărie, cu Ty în urma ei.

— Din moment ce insiști să mă poreclești, m-am gândit că este corect să-ți răspund în aceeași manieră.

Celia se postă în fața aragazului și continuă să amestece curcanul tocat.

Ty își încrucișă brațele musculoase și își sprijini șoldul de marginea blatului din bucătărie.

— Nu puteai găsi un apelativ mai bun decât „îngâmfatule“? Nu-mi place ăsta.

— Foarte bine.

— Ce zici de Maverick? Adonis?

Ea își dădu ochii peste cap.

— Poate că e prea evident, dar ce zici de „Armăsarul“?

— Crede-mă. Nu e câtuși de puțin sugestiv.

— Ei bine, „îngâmfatul“ nu sună bine.

Ea pufni.

— Ghinion. Nu-i alegerea ta.

Ea adăugă peste carnea de curcan ceapa, ardeiul gras și ciupercile pe care le sotase. Apoi turnă sosul de tomate. Încerca să nu pară afectată de prezența lui, dar oricât se străduia, adevărul o tulbura ținând cont că în ultimele săptămâni îi urmărise fiecare competiție și chiar acum el stătea în bucătăria ei, fixând-o cu privirea în timp ce gătea.

— Mi-ai văzut vreun concurs de călărit tauri în ultima lună?

— Da.

— Și ce părere ai?

— Ce păcat că n-ai putut să înghesui mai multe sigle de-ale sponsorilor pe vesta ta, indiferent cât de mult se vede că ai încercat. Te-ai gândit să-ți lipești vreo câteva pe frunte?

Ty râse copios.

Celia nu-și putu ascunde pe deplin zâmbetul din voce.

— Sau pe gură? Drept bonus pentru noi ceilalți, asta te-ar împiedica să vorbești.

— O, miorlăi el. Faptul că m-ai urmărit călărind ți-a făcut inima să tresalte, nu-i așa, dulceață?

Ea îi întoarse o privire sfredelitoare.

— Ce vrei să spui?

— Ți-a deschis apetitul pentru mine.

— Nici pe departe.

— Recunoaște, ți-a fost dor de mine cât am fost plecat.

— Nicidecum.

— Tot mă urăști?

— *Da*. Hoțul de copii.

Ca de obicei, enervarea ei îl amuza. Ty își vârî în gură o bucată de pâine franțuzească, arătând foarte mulțumit de sine în timp ce o mestecă. Orice femeie ar fi fost dispusă să plătească o avere pentru părul lui castaniu cu vârfuri de culoarea bronzului. Nu părea corect că Dumnezeu i-l dăruise gratis lui Ty.

— Îmi pare bine că te-am prins singură, Celia.

— Nu-mi pot imagina motivul.

— Doream să stăm din nou de vorbă în privința mutatului.

Ea își îndreptă imediat atenția asupra lui.

— În Holley?

La încuviințarea lui, ea dădu din cap.

— Nu are rost să mai discutăm despre asta. Nu mă mut.

— Addie mi-a tot pus întrebări despre Holley. Mi-a spus de câteva ori că vrea să locuiască acolo.

Cuvintele lui o răniră profund pe Celia, mai ales fiindcă știa că ăsta era adevărul.

— Ai îmboldit-o să se mute în Holley?

— Nu. Dacă doresc ceva, nu o voi folosi pe Addie ca să obțin lucrul acela. Voi veni direct la tine.

Ty o măsură din cap până în picioare în felul în care un leu amuzat ar măsura din priviri un câine de prerie curajos.

— Ești tu fioroasă, dar nu mă sperii.

Celia amestecă sosul care fierbea mai mult decât era necesar.

— Addie vrea să se mute în Holley.

— Da, și după o săptămână ea ar putea dori să se mute în Japonia și după aceea în Australia. Nu las ca mofturile lui Addie să-mi spună unde să locuim.

— Holley e orașul meu de baștină. Dacă voi două ați locui acolo, asta mi-ar face viața mai ușoară.

— Nu trăiesc ca să-ți fac ție viața mai ușoară, Ty. Știu ce e bine pentru noi. În plus, locul meu de muncă e aici.

— Îți voi găsi o slujbă acolo.

— Unchiul meu locuiește aici.

— Familia mea locuiește în Holley. Am o familie numeroasă și toți te vor ajuta.

— Casa noastră, a mea și a lui Addie, este aici în Oregon.

Celia arătă cu mâna în jurul apartamentului.

— Aici am locuit dintotdeauna.

El o privi cu atenție cu ochii aceia de un albastru rar. O altă calitate pe care Dumnezeu i-o dăruise pe nedrept lui Ty.

— Ce-ar fi dacă aș face ca totul să merite mutarea?

— Nimic din ce ai putea oferi –

— O casă a ta? Cu titlu de proprietate? Achitată deja integral?

Cuvintele lui avură darul de a elimina toată furia care se acumulase în ea. Îl privi cu neîncredere, și totuși cu greu îl putea acuza că i-ar face o ofertă neserioasă... nu atunci când o mașină Prius nou-nouță stătea afară în parcare.

— Ți se pare că aș fi o vânătoare de avere, Ty?

— Poate că una extrem de drăguță.

— Tocmai m-ai complimentat și m-ai jignit în același timp.

— Asta e o artă.

Ea răsuflă și își șterse mâinile de prosopul de bucătărie, după care îl aruncă din nou peste umăr.

— Nu sunt o vânătoare de avere.

— Nu te înfuria, Celia. Știu asta. Te tachinam numai.

— Nici Addie nu e ceea ce ai insinuat că aș fi eu. Ești conștient de faptul că dragostea ei nu e de vânzare, nu?

Ea îl urmări, încercând să-i citească intențiile.

— Nu-ți poți cumpăra intrarea în viața ei. Îți vor trebui câțiva ani ca să devii tatăl ei.

— Încerc doar să mă revanșez pentru timpul pierdut.

— Dacă crezi că folosindu-ți cardul de credit poți da timpul înapoi, atunci te înșeli amarnic, Ty. Asta nu e iubire.

— Bine, dar vreau să știi că dacă decizi să vă mutați, voi acoperi toate costurile implicate.

Mai rupse o bucată din pâine.

— Voi amenaja interiorul casei după gusturile tale. Mă voi ocupa de tot. Dacă vă hotărâți, în vara asta, să vă schimbați adresa, Addie poate începe grădinița în același timp cu ceilalți copii de acolo. Acum e momentul perfect.

Celia așeză ce mai rămăsese din bucata de pâine pe partea cealaltă a mesei, departe de el.

— S-ar putea să nu o las la grădiniță de anul acesta. Ziua ei de naștere e chiar la sfârșitul verii. Va fi cea mai mică din grupa ei.

Ty își înclină capul, ca și cum ar cântări cuvintele ei, în căutarea adevărului.

Celia își dori să găsească un alt motiv, înafara celui legat de ziua de naștere a lui Addie, ca să nu fie nevoită să o piardă. Addie era un copil isteț, matură și cu o inteligență mult peste vârsta ei. Era pregătită chiar pentru școală.

— Nu vorbești serios când zici că vrei s-o înscrii pe Addie la grădiniță doar de anul viitor, spuse Ty.

— Nu.

— Atunci e perfect, veniți să locuiți în Holley la timp pentru începutul anului școlar.

— Tu ești aproape tot timpul plecat. De ce ai vrea să stăm în Holley când tu abia dacă petreci timp acolo?

— În cea mai mare parte a timpului sunt acolo. Copilul meu aș

vrea să crească în Texas, așa cum am trăit și eu. Am terenuri pe care se poate juca în voie, am cai.

Oare văzuse ce i se întâmplase lui Bonnie Blue Butler în filmul *Pe aripile vântului*?

— Răspunsul meu rămâne categoric, nu. Nu ne mutăm.

— Gândește-te. Oferta e bună.

Era o ciocnire a voințelor – a ei, tenace, a lui, subestimată – două voințe diferite, dar egale ca forță.

Ty întrerupse momentul începând să se plimbe prin bucătăria ei, îndreptându-i vraful de corespondență. Observându-i pozele de pe frigider. Uitându-se la setul ei de chei.

— Ce s-a întâmplat cu portcheiul pe care ți l-am dat?

— Hmm? O, cred că l-am rătăcit pe undeva.

Celia dădu din umeri, prefăcându-se indiferentă.

— Din greșeală.

Luă de pe foc oala cu paste și răsturnă conținutul printr-o strecurătoare, în vasul așezat în chiuvetă.

— Cât timp mai rămâi în oraș?

Încă o jumătate de oră? Era prea mult să spere?

— Zborul e rezervat pe mâine seară. Peste zi aș vrea să stau cu Addie. E în regulă?

Ea își mușcă buza.

— Doar în orele în care ești la muncă.

— Ce planuri ai cu ea?

Ty ridică din umeri.

— Chestii obișnuite. Un film. M-am gândit s-o scot în oraș la prânz. Să mergem în parc.

Voia să-i respingă propunerea la fel de categoric cum făcuse cu insistența lui legată de Holley. Dar apoi își aminti de cele patru săptămâni de convorbiri telefonice. Tehnic vorbind, a petrece câteva ore cu Addie nu era ceva nerezonabil. Dacă devenea prea posesivă, Celia se temea că Ty va tăbărî cu avocații în curtea ei.

— Celia? întrebă el.

— Bine, dar voi stabili... niște reguli. Și trebuie să fii pe fază să-mi răspunzi la telefon oricând te-aș suna.

— S-a făcut.

Se auzi un ciocănit scurt, urmat de niște voci de fetițe.

— Mă ascund. Ty făcu cu mâna înspre spălătorie.

Celia sporovăi puțin cu vecina ei, îi mulțumi pentru că a ținut-o pe Addie, apoi le făcu cu mâna mamei și fiicei în timp ce cele două se îndreptau spre propriul lor apartament.

— Te-ai distrat? o întrebă pe Addie.

— Da.

Cu multă tandrețe, Celia îi cuprinse în palme obrajii lui Addie, o sărută pe creștet, apoi îndreptă câteva dintre șuvițele de un blond închis care îi căzuseră peste bentița de păr. Era tentant, o, atât de isptitor să-l uite pe Ty în spălătorie toată seara. Numai de-ar fi fost îndeajuns de timid sau de supus ca să rămână acolo.

— Ce zici de o surpriză?

Aceste patru cuvinte garantau atenția oricărui copil.

— O surpriză? Da!

— Să vedem dacă pot să-ți dau trei indicii. Hmm…

Celia se prefăcu că se gândește intens.

— Unu. Harta Statelor Unite.

Addie își înclină capul.

— Doi. Călăreț de tauri.

Addie rămase cu gura căscată, iar silueta ei subțire se îndreptă.

— Trei –

— Nu știe prea multe despre prințese.

Ty ieși de după colț.

— M-am gândit să trec pe la voi pentru încă o lecție.

Celia văzu cum sfiala o cuprinse pe Addie. Fata ei rămase înțepenită pe loc, prea timidă pentru a-l îmbrățișa pe Ty sau pentru a se uita direct la el și, în același timp, prea entuziasmată pentru a-și stăpâni bucuria. Se însenină la față. Roși. Afișă toate semnele legendarului efect al lui Ty asupra femeilor.

Boboacă, se gândi Celia.

— Porți cizmele, spuse Ty, cu mândrie în glas.

— În fiecare zi.

— Le tocești bine, nu? Sunt comode?

— O, da.

Addie îi aruncă o privire plină de sinceritate.
— Îmi plac tare mult.

În ciuda anilor în care Celia o învățase bunele maniere, Addie îl invită pe Ty să rămână la cină fără să îi ceară mai întâi voie Celiei. Și fiindcă nu putea respinge, de față cu Ty, invitația lansată de fiica ei, el rămase și mâncase spaghetti cu ele. După aceea, el o urmă pe Addie în camera ei și asistă la o prelegere lungă, plină de învățăminte despre prințese.

Celia nu știa ce să facă cât timp cei doi erau împreună, așa că se așeză la masa ei din bucătărie cu un carnețel și cu un stilou.

Câteva reguli pentru timpul petrecut cu Addie, scrise ea la început de pagină.

1. Te rog, evită mâncărurile care conțin uleiuri parțial hidrogenate, siropurile de porumb cu grad ridicat de fructoză, alimentele modificate genetic, grăsimile nesaturate și coloranții alimentari de culoare roșie.
2. Ca să meargă cu mașina, Addie trebuie să stea într-un scaun pentru copii și să poarte centură de siguranță tot timpul. Te sfătuiesc să conduci sub limita de viteză, cu grijă.
3. Dacă intenționezi să faceți un tur cu bicicleta sau să întreprindeți orice altă activitate în care ea ar putea să cadă și să se rănească (mersul pe role, skateboardul etc), va trebui să îi dai o cască și, în funcție de activitate, să îi prinzi și apărătoarele pentru genunchi și coate.
4. Nu are voie să se uite la alt gen de filme decât cele care sunt potrivite pentru vârsta ei.
5. Dacă o duci la Mountain View Park, ai grijă că toboganul de metal este alunecos și periculos. Dacă mergeți în Fielding Park, nu vă apropiați de leagăne. Barele de metal se deteriorează. Dacă aș fi în locul tău, aș evita parcul Valley North; există un eleșteu în care din neatenție ar putea să cadă.

*** Te rog să vii să o iei la ora opt fără zece dimineața și să o aduci

înapoi nu mai târziu de ora cinci și jumătate după-amiază. Între timp, să ai telefonul încărcat și întotdeauna la îndemână.

Celia mai voia să mai adauge cel puțin zece reguli, dar se stăpâni. Nu voia ca Ty să creadă că e super-protectivă.

Celia era totuși o mămică ciudată.

De ce, se întrebă Ty în timp ce pleca cu mașina din River Run, nu încercase să-l stoarcă de bani în toți acești ani? Nu așa erau etichetate mamele singure? Dacă i-ar fi cerut, ar fi fost generos. Aproape zilnic era asaltat de oameni care voiau bani – pentru opere de caritate, comitete de strâns fonduri, prieteni și rude îndepărtate care erau în nevoie, Societatea pentru Restaurarea orașului Holley. Avea cecuri în alb cu semnătura lui pentru a satisface orice solicitare. Faptul că dădea bani oamenilor îl făcea fericit.

Dar Celia? Soția sa legală și mama copilului său? Cu greu o putea *convinge* pe încăpățânată să-i accepte ajutorul. Îi insulta orgoliul.

Se opri la un semafor și își scoase din buzunarul din față al pantalonilor lista de reguli a Celiei pentru ziua ce urma să o petreacă cu Addie. Alimente modificate genetic? Habar n-avea ce însemna asta, dar era destul de sigur că Celiei nu i-ar fi convenit un burger cu brânză și cartofi prăjiți de la McDonald's, meniu pe care îl savurase din plin în copilărie. Unde putea găsi un film care să primească acordul părinților în Corvallis și să fie potrivit pentru vârsta micuței? Apărătoare pentru genunchi? Tobogane periculoase? Pe bune?

Când ajunse în camera de hotel, se dezbrăcă de tricou, ghete și șosete. Găsi telecomanda sub ochelarii de citit și un număr din *Investor's Business Daily*. Instalat în pat, survolă grila de programe TV, dar mintea nu îi stătea la emisiunile care i se derulau prin fața ochilor, ci la Celia. Cam așa se întâmplase în ultima lună. Numai că acum era mai rău, fiindcă tocmai se întâlnise cu ea.

În primele săptămâni după ce aflase despre Addie, nutrise față de Celia un resentiment asemănător cu felul în care topești în gură

un drajeu pentru tuse. Îi ascunse adevărul despre copilul lui, și asta îl îndreptățea să rămână furios pe ea. Totuși, odată cu trecerea săptămânilor, drajeul pentru tuse începu să se topească. Tăinuise copilul de el *fiindcă* se purtase ca un neisprăvit cu ea.

Dacă ar putea nutri un sentiment de bunăvoință față de Celia, ar fi perfect. Asta căutase când îi trecuse pragul astă seară.

În schimb, atunci când Celia îi deschise ușa, vederea ei îl umpluse de plăcere. După ce-și petrecuse atât de mulți ani pe drumuri, văzând-o în fața lui cu o casă luminoasă și care miroase bine, era ca și cum ar fi venit acasă. Acel gen de *cămin* care n-avea nimic de-a face cu apartamentul ei ieftin.

Ty nu se putea abține să nu-i placă spiritul ei combativ. Celia era cu mult mai isteață și mai independentă decât avea dreptul să fie. Și tot umorul ăla tăios al ei îl făcea să râdă cu poftă. Spre deosebire de chicotelile false pe care le dăruia altor femei.

Aprobase chiar și porecla pe care i-o dăduse. Ar fi preferat ceva mai masculin, dar „îngâmfatul" era destul de amuzant. Se prefăcuse că nu îi place, deoarece știa că orice altă reacție ar fi stricat tot hazul situației.

Ty nu voia să-i răpească umorul, nu atunci când faptul că o văzuse gătind fusese unul dintre cele mai atrăgătoare lucruri pe care le văzuse de-a lungul anilor. Întreaga seară – gătitul, tricoul acela galben, încăpățânarea ei, cina lor împreună cu Addie – îl făcea să-și amintească de ce se îndrăgostise atât de tare de Celia în Vegas.

Vedeți, acesta era efectul pe care îl avea asupra unui bărbat traiul de pustnic timp de cinci ani și jumătate. Îl făcea să-și piardă mințile. Dorea cu atâta ardoare o iubită, încât zăcea într-un pat de hotel din Oregon, dorind-o pe *Celia*. Însă ea îi era interzisă. Și, pe deasupra, nici nu îl suporta. Ty nu putea avea încredere în ea. Cu siguranță că n-ar mai fi făcut nimic ca să o rănească vreodată. Nu acum când știa de Addie. Și cireașa de pe tort? Atracția lui față de Celia putea – din nou – să-i distrugă orice șansă la un viitor alături de Tawny, care era cea mai perfectă femeie din lume.

Dădu peste o emisiune educațională despre ocean, apoi de o emisiune despre vânătorii de aligatori, înainte să se oprească la o emisiune de arte marțiale.

Punându-și o mână sub cap, urmări doi tipi care se băteau în interiorul ringului.

Ty cunoștea femei care erau mai drăguțe decât Celia. Femei care purtau bluze cu decolteul adânc și blugi mulați pe corp. Femei care se purtau, cerul îi e martor, mult mai frumos cu el.

Ar face bine să-și amintească că Tawny era atât drăguță, cât și o luptătoare de prima clasă. Cu părul ei lung, brunet și trupul atletic, Tawny ar fi putut fi un bun fotomodel, dacă nu s-ar fi decis să devină juristă.

Își câștigase în sfârșit dreptul de a cuceri inima lui Tawny. Și exact asta plănuia să facă de îndată ce ea se despărțea de iubitul ei, care era medic pediatru.

Din păcate, trebuia mai întâi să termine sezonul înainte să aibă puțin timp liber în Holley pentru a o cuceri pe Tawny. Mâine seară avea să zboare la Nashville la un eveniment și după asta, în Billings, San Antonio și Boise.

Programul competițiilor îl lăsa indiferent. Multe lucruri își pierduseră farmecul de-a lungul anilor, dar călăritul taurilor niciodată. Era cu totul dedicat acestui sport. Dorința lui puternică de a câștiga îi șlefuise întreaga viață de adult.

Până de curând. În ultima vreme, mintea începuse să-i zboare aiurea, iar spiritul lui competitiv se cam domolise. Începuse să-i pese mai mult de vorbitul la telefon cu o fetiță care îi trasase pe o hartă a Statelor Unite locațiile evenimentelor la care participase, ce stătea agățată pe un perete lângă spălătoria Celiei.

Addie îi spusese despre hartă cu ceva timp în urmă, dar văzând-o acolo, îl emoționase. Tocmai pe el, care se înăsprise cu trecerea anilor, încât credea că nu îl mai putea mișca nimic.

Se pare că fetița lui devenise punctul său vulnerabil, un lucru pe care îl acceptase.

Dar cumva, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda legii lui Murphy și a bunului-simț, era foarte probabil să dezvolte și pentru Celia o slăbiciune. Iar el nu putea permite acest lucru.

Capitolul 9

y ajunse a doua zi dimineață conducând un Cadillac Escalade de culoare neagră, lucioasă. Celia își putea numai imagina cât îl costase să închirieze un autoturism ca acesta de la aeroport. Îndeajuns de mult încât pentru ea ar fi echivalentul cumpărăturilor timp de o lună, la care s-ar adăuga și costul noilor haine de iarnă de care Addie probabil va avea nevoie la sfârșitul toamnei.

Celia avea pregătit deja scaunul de copii. În ciuda faptului că îi era tare rău de la stomac, îl așeză pe al doilea rând de scaune al mașinii. O ajută pe Addie să se instaleze confortabil în el.

— Distracție plăcută.

— Așa o să fie. Pa, mami.

Addie arăta la fel de entuziasmată de parcă Ty o ducea la Disneyland.

Celia închise portiera în dreptul fetei. Îi aruncă o privire lui Ty, care stătea lângă ea în parcare.

— Mi-ai citit regulile?

— Pe toate.

El lăsă să treacă câteva secunde.

— Te simți bine?

Ea încuviință.

— O să ai grijă?

— Evident.

— În regulă. Dă-i drumul.

Ty se urcă la volan. Pe măsură ce mașina se îndepărtă, Celia îi făcu semn cu mâna lui Addie prin geamul colorat. În toată viața fetiței, Celia o lăsase singură numai la grădiniță sau la unchiul Danny. Nu era obișnuită să aibă încredere în altcineva. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet fals în timp ce în mintea ei încolți un gând: *Asta poate fi ultima oară când îmi văd copilul.*

Inima i se micșoră precum o minge mică și dezumflată.

O mamă neliniștită nu era de niciun folos angajatorului ei.

În primele ore la muncă, Celia își făcu griji că Ty s-ar putea să o răpească pe Addie. Văzuse prea multe știri despre mame și tați din familii monoparentale care își lăsaseră copilul în vizită la celălalt părinte și se treziseră că le-a fost furat și dus într-o altă țară. Când nu mai suportă scenariile teribile pe care i le născocea mintea, îi trimise lui Ty un mesaj. *Ce faceți*?

Bine, răspunse el imediat. Replica lui nu o liniști foarte mult căci ea nu avea cum să îi verifice locația. Putea să-i trimită mesaje de la bordul unui avion cu destinația Brazilia.

Telefonul ei bâzâi. *Ne uităm la un film tare prost cu Winnie de Pluș la un cinematograf ieftin*, scrise el în mesaj.

În următoarele ore, Celia își făcu griji că Addie s-ar putea să alerge în mijlocul străzii. Fetița nu mai făcuse lucrul ăsta de când avea doi ani, dar azi putea fi ziua fatală, iar Celia nu specificase în mod expres acest pericol în lista cu regulile ei. *E totul în regulă*? Ea apăsă pe butonul Trimitere.

Da. Luăm prânzul. După asta, mergem în parc.

În următoarele ore, Celia își făcu griji că Ty nu o va supraveghea îndeajuns de mult pe Addie în parc. Răpirea copiilor de către părinți nu era singurul gen de răpire. Un străin o putea sechestra pe Addie

și… mai apoi, să o vândă pe o piața de sclavi din străinătate. Se întâmplau lucruri de genul ăsta. Înainte să îi poată trimite un mesaj lui Ty, numai ce primi unul. *Ne distrăm. Am grijă de tot.*

În ultimele ore, Celia își făcu griji că ar putea fi implicați într-un accident de mașină. S-ar putea nici măcar să nu fie din vina lui Ty. Cel mai responsabil dintre șoferi putea fi spulberat câteodată de un șofer beat. *Sunteți bine*?

Da. Cumpărăm jucării.

Când Addie vede o jucărie care îi place, răspunse Celia, *îi spun că are două opțiuni, fie o cumpără din banii pe care îi va strânge ajutându-mă la treburile casnice, fie o trece pe lista de dorințe pentru ziua ei.*

O las să cumpere tot ce-și dorește.

Celia privi mesajul îngrozită. Simți furnicături în degete. *Îi poți cumpăra un singur lucru.*

Cinci?

Unul!

Trei?

Două. Nu mai multe.

Când se apropie clipa revenirii acasă a micuței, Celia se postă în fața apartamentului ei, cu telefonul în mână, așteptând. Escalade coti pe drumul care ducea către River Run, iar umerii ei încordați se relaxară pentru prima oară în ziua aceea. Mașina părea întreagă și o aducea pe Addie înapoi cu zece minute înainte de ora stabilită.

De îndată ce mașina se opri, Celia deschise portiera lui Addie, o ajută să iasă și o îmbrățișă.

Ty se ridică de pe scaunul șoferului părând să fie întruchiparea calmului.

— Ce faci?

— Bine.

Privirea perspicace din ochii lui ghicise chinurile prin care Celia trecuse. Se duse la portbagajul mașinii, îl deschise și scoase două cutii. Cea mare conținea o casă de păpuși în formă de castel pentru prințese. Cea subțire, de mărime medie, conținea o tabletă.

Când Celia deschise gura pentru a protesta, Ty îi făcu cu ochiul.

— Am cumpărat numai două lucruri.

— Dar...

El se îndepărtă cu pași mari, cărând cutiile.

— Rămâi unde ești. Le duc eu înăuntru.

— Nu-i așa că-i minunat, mami? șopti Addie. E tare minunat.

— V-ați distrat?

Cu mult entuziasm, Addie îi spuse Celiei tot ce făcuse în ziua respectivă până când Ty li se alătură.

— Trebuie să plec la aeroport, Addie. Pot să te îmbrățișez?

Addie se lăsă cuprinsă de brațele lui larg deschise.

Ty o îmbrățișă respectuos, nu foarte strâns, nici nu o ridică în brațe prea mult.

— Ne vedem mai târziu.

— Ne vedem mai târziu, fu de acord Addie.

El se îndreptă de spate și o privi pe Celia, cu un licăr jucăuș în ochi.

— Nu mă îmbrățișezi?

Ty o pusese într-o situație delicată și era conștient de lucrul acesta. Cu Addie de față, nu putea să strige „Nu!" și să fugă înăuntru. Îl îmbrățișă rigid într-o parte, acel gen de îmbrățișare oferit unei rude nesuferite. Căldura trupului său o învălui. Îi simți mușchii puternici, arăta ca un cowboy și mirosea a pin.

— Fără atingeri, îi șopti ea în ureche. Îți aduci aminte?

— Cred că mi-a scăpat din vedere.

Se retrase de lângă ea și merse la mașină.

— La revedere, doamnelor.

Celia și Addie priviră cum mașina lui Ty se îndepărtă. Ca și cum ai pocni din degete, Celia și Addie erau din nou singure, înapoi la viața lor obișnuită, frumoasă și fără Ty.

Având nevoie să se destindă după o zi stresantă, Celia o duse pe Addie în grădina din spate. Cele două udară florile, Celia era cu furtunul, Addie cu stropitoarea și cu o avalanșă de laude la adresa filmului, prânzului, parcului, cumpărăturilor și caracterului lui Ty.

— Mami, conchise ea, îmi plac tare mult cizmulițele mele cowgirl.

— Știu că îți plac, scumpo.

— Mi-am dorit dintotdeauna să am o pereche ca acestea.

Așa cum fac mamele, Celia interpretă exact ceea ce fiica ei tocmai

spusese. Nu perechea de cizmulițe cowgirl era ceea ce își dorise Addie dintotdeauna.

Ci un tată.

În drumul ei spre ușă în dimineața următoare, Celia își luă cheile. O greutate necunoscută îi apăsă în palmă. Brelocul cu *Dă păcii o șansă* reapăruse în mod miraculos în portcheiul ei.

Nu-i veni să creadă. Ty fusese în apartamentul ei numai un minut, atât cât îi trebuise să lase cadourile lui Addie. Nu-i veni să creadă că el avusese timp să-i pună un alt pandantiv sau să-l găsească și să-l atașeze pe cel vechi. Dar era clar că reușise într-un fel sau altul.

Dând din cap, buzele i se arcuiră într-un zâmbet reticent și deschise sertarul din bucătărie unde ținea tot felul de mărunțișuri. Vechiul breloc era acolo, unde îl aruncase atunci când îl scosese din portcheiul ei.

Potrivi noul breloc cu acesta și le compară. Identice. Un set de portchei numit *Dă p*ăcii o *șansă*.

De două ori pace.

— Se pare că ai nevoie și de ouă, mai mult iaurt, carne…

Celia notă pe o hârtie alimentele amintite, apoi începu din nou să-și lovească pixul de buză și evaluă frigiderul deschis al unchiului Danny.

— Aproape că ai terminat untul și gemul.

— Arată foarte apetisantă.

Unchiul Danny luă o îmbucătură din pâinea cu dovlecei pe care ea o copsese mai devreme.

— E cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată.

Dumnezeu să-l binecuvânteze, el îi lăuda talentele culinare de fiecare dată când avea ocazia și întotdeauna cu multă sinceritate.

— Mulțumesc.

Era sâmbătă, iar ea și Addie se opriseră în vizita lor săptămânală, acasă la unchiul Danny. De fiecare dată când venea, Celia îi verifica frigiderul și cămara, îi alcătuia o listă de cumpărături, îi spunea ce facturi avea de plătit, îi făcea curat și se uita prin casă să vadă ce necesita atenția ei imediată (precum ferigi neudate de mult timp, cearșafuri stătute sau coșuri de gunoi ce dădeau pe afară).

Unchiul Danny își lansase un magazin de surf pe internet și continua să se ocupe de problemele de ansamblu. Dar nu se pricepea la detalii.

— Îmi dai voie să vând pâinea asta cu dovlecei clienților mei de pe site? întrebă el.

— Nu cred că merge să vinzi pâine cu dovlecei și ceară de surf în același loc.

— Surferii apreciază mâncarea, C.

El își ridică felia de pâine cu nuci și bucăți de dovlecei în aer.

— E mare păcat să nu ofer așa ceva publicului.

Fusese o vreme, cu mulți ani în urmă, când Celia sperase să-și facă public talentul ei culinar.

— Mă bucur că-ți place.

Ea închise ușa frigiderului cu piciorul și așeză lista de cumpărături și pixul pe masa din bucătăria lui.

— Uite aici.

— Ți-am zis că mă întâlnesc mâine la prânz cu Sandy?

— Sandy?

Numele american al lui Sandy nu avea nicio șansă la o poveste de dragoste cu final fericit împreună cu unchiul Danny.

— Este una dintre femeile care fac parte din grupul Celor Opt.

— Credeam că mi-ai spus că sunt prea bătrâne.

— Ce pot să spun? Sunt disperat.

Unchiul Danny ridică din umeri și mușcă din nou din pâinea cu dovlecei. Bronzul lui și brațele vânjoase se ițeau prin tricoul său vechi de cincisprezece ani.

— Sandy poartă după ea o butelie cu oxigen, de care e atașat un tub prin care primește aer în nări, dar mă gândesc că poate merge și așa.

Celia râse.

— Poate că ar trebui să-ți aranjezi puțin părul înainte de întâlnirea amoroasă.

— Trebuie să mă tund?

— Da.

Celia se uită în sufragerie, unde Addie se juca pe noua ei tabletă.

— Ești bine, Addie?

Addie încuviință din cap fără să se uite în direcția ei, așa că Celia se întoarse în bucătărie, strânse corespondența lui Danny de la ușa de la intrare și o luă cu ea pe canapeaua din camera de zi. Aranjă niște vrafuri pe măsuța de cafea – reclame, scrisori, facturi. Apoi se apucă să le deschidă pe toate.

Danny stătea în spatele ei, iar atenția îi fu atrasă de un program TV care rula, un ghid de călătorie care lăuda minunățiile Pragăi.

— Cât e ceasul?

El își pipăi buzunarele, își lovi ușor pieptul, și chiar capul înainte de a-și aminti că Ironman Timex-ul său era prins chiar de încheietura mâinii lui.

— Probabil că Ty e la călărit acum. Unul dintre concursurile lui e în plină desfășurare.

— Nu începe și tu, unchiule Danny. Nu se poate să-ți placă călăritul de tauri, nu-i așa?

— Ba da. *O, da,* îmi place. E drăguț.

El găsi telecomanda și schimbă canalele. Concursul lui Ty ce se desfășura în Nashville apăru pe ecran.

— Addie mi-a spus că se uită la înregistrările curselor de rodeo la care participă el. Așa am început să mă uit și eu și m-a cam prins. Le-am și înregistrat. Om versus animal, știi? Lupta eternă. Foarte tare.

Celia nu-l putea dojeni pe unchiul Danny după ce ea însăși devenise un fan pe ascuns. După ce privise concursurile săptămâni la rând, ea ajunsese să cunoască fiecare călăreț și fiecare taur. Urmărea Circuitul Profesionist al Călăreților de Tauri pe Twitter și pe Facebook. Și câteodată în timpul pauzelor la muncă, dădea o geană peste postările de pe bloguri și citea articole online. Interesul pentru rodeo i se stârnise fără voia ei, iar vinovăția o bântuia în

egală măsură ca atunci când savura pe ascuns și fără limite deserturi făcute în casă.

Celia își roti capul în jur. O vedea pe Addie stând tot la masa din sufragerie.

— Nu o las pe Addie să se uite la rodeouri în direct, spuse ea coborându-și vocea, dar de vreme ce se distrează acolo, am putea să-l urmărim un minut în timp ce... ne uităm pe facturi.

— Sigur.

Unchiul Danny se așeză pe canapea, cu ochii țintă pe ecran.

Celia îi înmână carnetul de cecuri și un stilou, îi puse prima factură în față, arătându-i suma ce o datora. Comentatorii anunțară că Ty Porter, veteran și de trei ori campion mondial, avea să-și facă apariția în curând. Urma să îl călărească pe CrushEm*, cel mai lăudat taur al sezonului, care fusese călărit numai opt secunde în toate cariera lui.

Unchiul Danny fluieră.

— În sfârșit Ty o să aibă șansa să se înfrunte cu CrushEm. Cred că este încântat.

Îngrijorarea începu să pună stăpânire pe Celia încetul cu încetul. Un cowboy se rănise mai devreme în același sezon încercând să rămână pe spinarea taurului CrushEm.

— Cred că Ty are șanse serioase, spuse Danny. Ce crezi?

— Nu știu.

Concursul se întrerupse cu o reclamă în care apăru Ty. Un fond muzical plin de suspans îi acompania mișcările. Cu lumina bătându-i din spate, Ty se îndrepta spre cameră într-un hambar învăluit în particule de praf. Apucă frânghia cu o mână înmănușată, pălăria lui cea neagră îi cădea peste ochi, iar franjurile pantalonilor din piele se mișcau în mers. Praful se ridica în aer sub cizmele sale de cowboy. Expresia hotărâtă de pe chipul lui promitea răzbunare oricărui taur care îndrăznea să stea în calea gloriei lui.

Celia își dădu ochii peste cap în sinea ei. Nesuferit arogant!

În vreme ce se derulau o serie de reclame, îngrijorarea Celiei continua să crească. Îi înmână mai multe facturi unchiului Danny. Acesta scrise cecurile, apoi ea le puse în plicuri și le timbră.

---

* „Zdrobește-i“, în engleză (n. trad.)

CrushEm era un taur de temut. Reclama aia stupidă probabil că le făcuse pe starletele cu chitare din Nashville să leșine de emoție deoarece îl făcea pe Ty să pară indestructibil. Nu era așa.

Nu de dragul ei, ci *numai* de dragul lui Addie, Celia începuse să spere că Ty avea să scape nevătămat din toate astea. Teama că nu avea să reușească o făcea câteodată să-i fie frică. Doar câteodată. Și numai de dragul lui Addie.

Concursul reveni în direct, iar Celia înțepeni. Ty stătea călare pe CrushEm în boxă, strângând în repetate rânduri frânghia cu putere în stilul lui caracteristic.

Poarta se deschise, iar CrushEm se năpusti în arenă. Taurul sărea vijelios, iar când credeai că se răsucește într-o parte, se rotea cu o putere nemaipomenită în cealaltă parte. În mod uimitor, Ty își păstra echilibrul!

Celia se ridică în picioare.

— Călărește!

Ty continuă să se lupte, să se miște odată cu animalul, să-și păstreze echilibrul.

— Călărește, cowboy-ule, *călărește!*

Sună sirena.

Celia strigă cu putere.

Ty alunecă de pe animal, aterizând în genunchi și pe palme. Clovnii de la rodeo îi distraseră suficient de mult atenția lui CrushEm pentru ca Ty să aibă timp să se ridice în picioare. CrushEm se năpusti asupra lui, dar reuși să sară la timp și cu ușurință peste gardurile din apropiere. După ce se năpusti la clovni de vreo câteva ori, CrushEm începu în sfârșit să se retragă din arenă.

Celia răsuflă ușurată. Ty urcă pe podiumul acoperit de praf. Își ridică pălăria, zâmbi, se roti în cerc și salută mulțimea.

Celia își dădu deodată seama că vraful de facturi al unchiului Danny se făcea tot mai mare în mâna ei. Danny se uita fix la ea.

Addie veni repede în camera de zi, mutându-și ușor privirea de la televizor la Celia.

— Tocmai a călărit Ty?

Celia își lăsă în jos brațul.

— Da.

— A rămas pe CrushEm, o informă Danny pe Addie. Timp de opt secunde.

— Da! CrushEm? Pe bune? Pot să mă uit?

Cei trei se așezară pe canapeaua lui Danny. Reluară vizionarea casetei care reda spectacolul uimitor al lui Ty de patru ori la rând în timp ce Celia era contrariată de euforia ce o cuprinse în timpul cursei. Chiar se ridicase în picioare, își aruncase pumnul în aer și țipase: *Călărește, cowboy-ule, călărește*! în fața martorilor? Ea, căreia nici măcar nu îi plăcea de Ty… făcând excepție de dragul lui Addie?

Pe bune! Călărește, cowboy-ule, călărește?

Scorul ridicat obținut de Ty cu CrushEm îi asigură o victorie fulminantă în Nashville. La finalul fiecărui rodeo, cowboy-ul care câștiga evenimentul stătea pe o platformă ridicată în mijlocul arenei. Ty își înfipse cu putere ghetele pe platforma din Nashville, arătând impresionant, încrezător, ca și cum s-ar fi născut pentru așa ceva. În jurul lui se ridicau aburi și confetti.

De îndată ce o puse pe Addie în pat, Celia încercă să se relaxeze uitându-se la o emisiune culinară și gustând din niște mere și chipsuri organice. Amintirea lui Ty pe acea platformă, arătând încrezător în sine și toate acele confetti în jur, nu o lăsa în pace.

Având nevoie de o terapie prin gătit, se apucă să prepare niște fursecuri rulate în scorțișoară. Când scoase prăjiturile din cuptor, calde și ispititoare, Celia o puse pe cea mai deformată pe un șervețel. Ca de obicei, simțea că avea o datorie de onoare să mănânce fursecurile pe care nu le voia nimeni.

Își punea deoparte cel de-al patrulea *snickerdoodles** când primi un mesaj de la cowboy-ul triumfător.

Știai că Holley este numit Capitala Culorilor din Texas? întrebă el.

* *Snickerdoodles* sunt fursecuri rulate prin zahăr cu scorțișoară, pufoase pe interior, ușor crocante în exterior, potrivite pentru masa de sărbători, dar și pentru a le face cadou celor dragi.

Orașul e bine-cunoscut pentru florile sale. Gândește-te la toate florile pe care le-ai putea crește în noua ta grădină.

Am flori în grădina mea de-aici, îi răspunse ea, aroma de scorțișoară și zahăr umplându-i gura. *Eu și florile mele suntem fericite aici unde suntem.*

— Mami?

Celia se întoarse și o văzu pe Addie venind înspre ea cu pătura ei albă în mâini.

— Bună, scumpo.

Celia puse deoparte telefonul și o îmbrățișă pe Addie.

— Te supără stomăcelul?

Addie încuviință din cap.

— Ce zici de un ceai de mușețel și un *snickerdoodle*?

Veni și luna iulie, cu zile însorite și calde. Când era acasă, Celia își ținea ușa glisantă deschisă astfel încât briza și aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. Addie înota în piscina de la River Run la sfârșit de săptămână, în vreme ce Celia o supraveghea dintr-un scaun de grădină din apropiere.

Celia se bucură de căldura binefăcătoare a soarelui, privi cum îi înfloresc florile și își dori să se poată bucura mai mult de ele. Problemele cu banii o cam împiedicau să savureze din plin viața. Își gestiona venitul în așa fel încât să-și poată plăti cele mai urgente facturi. Dar indiferent de cât de inventivă era, nu reușea s-o scoată la capăt. Datoria o apăsa tot mai mult. Unul sau doi creditori începuseră să o sune.

Ca lucrurile să fie și mai complicate, Ty își înteți eforturile de a o convinge să se mute în Holley. El insista să stea de vorbă cu ea la telefon de vreo câteva ori pe săptămână. De fiecare dată Celia îl certa și îi repeta că prefera comunicarea prin mesaje.

Se dovedi că nu-l afectau deloc dojenile ei.

Ty ajunse în Boise într-o zi de joi cenușie și ploioasă de la începutul lui august. Luă cina împreună cu amicii lui de călărit la fel ca întotdeauna. Alergă pe banda de alergat a doua zi dimineață ca de obicei. Pentru prima lui reprezentație din cadrul Circuitului Profesionist al Călăreților de Tauri îi fu repartizat Meteor, un taur slab pe care îl întâlnise de cinci ori și pe care îl învinse de patru ori.

Chiar și așa, toată ziua de vineri îl învălui o neliniște fără temei. Nu-i era foame, dar se forță să mănânce același lucru pe care îl mânca întotdeauna la prânz în ziua deschiderii unui eveniment: un sandvici cu carne de curcan. La fel ca restul călăreților de tauri, își avea și el superstițiile lui și ținea morțiș de obiceiuri.

Când ajunse la arenă, Ty se instală ca la el acasă în vestiar. Își așeză hainele în obișnuita ordine, apoi își puse pe cap pălăria lui neagră marca Resistol – aceeași firmă pe care o folosise de când se apucase de călărit.

Găsi un colț liniștit într-una dintre camerele din spate rezervate pentru călăreți și unse cu smoală frânghia pe toată lungimea ei, având mâna înmănușată, pregătindu-se astfel să-și facă treaba cu ea prinzând taurul.

Ty își petrecuse vara plimbându-se prin țară, așa cum era obișnuit s-o facă, stând la hoteluri în toate orașele cunoscute, luând parte la concursuri și câștigând. Avea mai mulți fani ca oricând. Veneau să-l privească, îi trimiteau mesaje pe internet, îi cereau autografe și dădeau mâna cu el.

Răsfoia reviste de investiții în fiecare seară și se antrena la sălile de gimnastică de la hotel în fiecare dimineață.

El urmărea NASCAR* și UFC**. Citea paginile de sport pentru a fi la curent cu presezonul cowboy-ilor săi. Avea prieteni în turneu. Avea bani de cheltuit și libertate și timp.

Și totuși, Ty nu mai era în apele lui de când pasiunea pentru călărit tauri, singurul lucru pe care se bazase întotdeauna, îl părăsise. Călărea la fel de bine ca întotdeauna. De fapt, era chiar în fruntea clasamentului și era unul dintre cei mai buni ani ai săi. Ceea ce se

---

* NASCAR, celebrul circuit de curse auto din America (n. trad.)

** Campionatele de luptă (n. trad.)

schimbase nu ținea de forma lui fizică excelentă, și nici nu era vorba despre prestația lui. Ci era la nivel mental.

El aranjă din nou frânghia și se apucă să lucreze pe o altă porțiune.

Ce fel de tată avea să fie pentru Addie dacă o vedea numai o dată pe lună? Celia nu făcuse presiuni asupra lui ca să o viziteze mai des. De fapt, simțea că ea nu dorea să-l vadă prea implicat în relația cu micuța lui. Dar Ty știa că nu este corect. El nu crescuse fără tată. Tatăl lui, John, fusese prezent la masa de seară în fiecare zi, spunând rugăciunea de mulțumire și înfruptându-se cu cea mai mare bucată de vită.

De la ultima lui vizită în Corvallis, o voce lăuntrică începuse să-i șoptească. Îi spunea – ocazional la început, iar apoi mai des – că avusese parte de glorie din plin, iar acum venise vremea să se retragă din competiții.

Își ascultase propria voce stridentă și încăpățânată atât de multă vreme încât cu greu mai recunoștea cealaltă voce, mai suavă. Și cu siguranță n-avea încredere în ea, fiindcă nu-i înțelegea rostul. Ty începuse să călărească cu opt ani în urmă, în timpul acelor luni în care nu-și găsea scopul după întoarcerea lui acasă din Marină. Asta era ceea ce dădea sens și semnificație vieții lui. Ar fi fost un nimeni fără meseria asta.

În plus, își luase angajamente și semnase contracte. *Trebuia* să termine sezonul. La sfârșitul lui octombrie, programul lui se încheia și avea mai mult de două luni libere acasă în Holley. Își va limpezi gândurile atunci. Întotdeauna avusese în plan să-și cumpere o bucată mare de pământ și să crească vite pentru rodeo de îndată ce se retrăgea din afacere. Avea să se gândească în mod serios la asta în octombrie.

Era aproape rândul lui să călărească. Vorbise cu Addie mai devreme în acea seară, dar nu și cu Celia. Mâna i se opri. Avea nevoie să-i audă vocea.

Prinse colac frânghia pentru taur, Ty merse la vestiarul său. Telefonul îl notifică că ratase un apel de la părinții săi. Îi spusese familiei lui despre Addie cu o lună în urmă. Mamei lui îi trebuise câteva zile pentru a-și reveni din șoc. De atunci încolo, în fiecare zi, îl suna și îl bătea la cap deoarece, împreună cu restul familiei Porter, doreau cu disperare să o cunoască pe Addie.

El o apelă pe Celia. În timp ce sună telefonul, el își înfipse călcâiul cizmei în podea. Ea nu răspunse.

Ty încercă din nou, știind că ea nu avea să răspundă. Nu răspunse. Timpul îi expirase.

Încălecă pe Meteor în boxă exact așa cum făcuse de sute de ori. Totuși, în sinea lui, simțea că ceva nu era în regulă. Gândurile i se întunecaseră. Inima i se topise.

Cowboy-ii care erau la poartă îi așteptau semnalul. Mulțimea numeroasă îi aștepta semnalul. Nu era cale de întoarcere.

Ty făcu semn cu capul omului de la poartă și taurul se năpusti afară. Trupul lui Ty se încordă bine, ceea ce îl ținu în șa. Taurul se mișcă, iar el îi contracară bine mișcarea. Își mări concentrarea. Se descurca bine...

Mai repede ca o clipeală din ochi, ca și cum niște mâini uriașe s-ar fi coborât și l-ar fi dat jos de pe taur, el își pierdu echilibrul. Fu aruncat în aer. Se rostogoli. Ateriză pe partea dreaptă cu atâta forță încât își pierdu răsuflarea. Amețit, se uită în sus și văzu picioarele din spate ale taurului care se ridicau, aproape de el. Deasupra lui. Încercă să se ferească din calea lui. Nu putu. Copitele lui Meteor veneau să-l strivească.

Din nou, încercă să se miște, să se rostogolească...

Prea târziu.

Capitolul 10

elia îi urmări pe câțiva dintre primii călăreți din Boise, își pierdu răbdarea, și începu să deruleze înainte concursul înregistrat în timp ce observa cu atenție imaginile. Oftă. Pierduse șirul zilelor de vineri în care stătea pe canapeaua ei ca să-l vadă pe Ty Porter – fostul ei soț, care îi era fost numai în inima ei, bărbatul pe care îl iubise odată și care o respinsese atât de brutal – cum călărește tauri.

Poate că ăsta nu era cel mai sănătos mod de a-ți petrece timpul liber. O femeie de treizeci și ceva de ani ar fi trebuit să iasă în oraș în seara asta.

Îl zări pe Ty. Apăsă pe butonul Start.

Arăta la fel de teribil de chipeș ca întotdeauna, îmbrăcat în negru, cu pălărie cu tot. Ea încercă să ignore acest aspect. Încălecă pe Meteor. Era un adversar bun, dar nu foarte dificil.

Meteor se năpusti afară și începu lupta. Ca de obicei, Ty se mișca bine și era pe deplin în control...

Își pierdu echilibrul. La fel de repede precum bătaia unei inimi. Izbitura taurului îl aruncă în aer. Ty, un expert la aterizări, căzu prost, lovindu-se tare pe o parte și neputând să-și amortizeze căderea.

Celia se ridică rapid de pe canapea.

Meteor se răsuci, iar picioarele lui din spate se apropiau periculos de Ty.

— Nu, șopti Celia cu răsuflarea tăiată.

Clovnii de la rodeo alergară să-i vină în ajutor, dar erau prea departe pentru a interveni. Copitele lui Meteor se înfipseră în praf, apoi se ridicară din nou, apropiindu-se și mai mult de Ty cu o precizie fatală.

— Nu!

Ty încercă să se dea din drum, dar înainte să reușească să facă asta, copitele lui Meteor îi zdrobiră un picior. Fața lui Ty se schimonosi de durere.

Celia își acoperi gura cu mâinile. Stomacul i se strânse.

Cu iuțeala unui fulger, taurul își înfipse ambele picioare din spate în pieptul lui Ty. Impactul îl aruncă pe Ty pe spate. Capul i se lovi de pământ cu o forță zdrobitoare.

Clovnii ajunseră între Ty și taur, în sfârșit alungând animalul din drum.

Trupul lui Ty zăcea în praf, inert. Celia se holbă la ecran îngrozită, înțepenită, cu excepția lacrimilor care îi umpleau ochii. Câțiva oameni alergară înspre el și îl înconjurară.

Nu se poate întâmpla așa ceva. Celia așteptă ca Ty să-și revină.

Nu se întâmplă asta. Personalul medical îl așeză pe o targă și îl ridică în spatele unei ambulanțe. *O, Doamne, nu se poate întâmpla așa ceva*.

Accidentul fu derulat de câteva ori cu încetinitorul, iar comentatorii erau rezervați în aprecierile lor. Celia nu suportă să mai vadă încă o dată imaginile și se uită în altă parte.

Cât timp trecuse de la accident? Ea verifică să vadă ora când programul începuse să se înregistreze. Boise și Corvallis erau pe același fus orar. Poate că fusese rănit… cu două ore înainte?

De ce nu o sunase nimeni? De îndată ce se gândi la asta, Celia își recunoscu idioțenia. Soția lui Ty timp de douăsprezece ore nu figura pe lista de priorități a nimănui.

Alergă la telefon. Ecranul o notifica că ratase două apeluri. Inima i se înmuie. Erau de la Ty. Apelurile fuseseră făcute cu două ore și

jumătate înainte. Mintea ei se întoarse în timp, încercând să-și amintească. Atunci îi făcuse baie lui Addie. Nu auzise telefonul sunând. Deși telefonul nu indica vreun mesaj vocal nepreluat, ea își verifică de două ori mesajele, numai ca să fie sigură. Nimic. El nu îi lăsase mesaj.

Celia îl bătuse la cap săptămâni întregi cu privire la apeluri. Acum ratase două apeluri la care își dorea cu disperare să fi răspuns. Îi formă numărul de telefon și așteptă să sune, încercând să-și stăpânească lacrimile.

Ty fusese rănit grav, de asta își putea da seama cu ușurință, uitându-se numai la imagini. Exista posibilitatea de a fi rănit fatal, ceea ce o înnebuni de-a dreptul. În casa asta era o fetiță care dormea în capătul holului și care îl iubea.

Nimeni nu răspunse la telefonul lui Ty. Încercă din nou și din nou, cu degetele tremurânde pe ecran, iar inima bătându-i cu putere.

În mintea ei se derula mereu imaginea copitelor lui Meteor care zdrobeau piciorul lui Ty, apoi îl loveau cu putere în piept. Era numai vina lui Ty fiindcă făcea ceva atât de periculos! Și era greșeala ei pentru că îl primise din nou în viețile lor. Și era naivitatea lui Addie pentru că se încredea atât de mult în el. Și era nepăsarea lui Dumnezeu pentru că lăsase să se întâmple așa ceva.

Oftând furioasă, Celia își aruncă telefonul pe masa din bucătărie. Trebuia să știe în ce stare se afla Ty. Dădu mai tare televizorul, apoi încărcă tableta lui Addie, care funcționa mult mai repede decât vechiul ei laptop. Se apucă să verifice fiecare site care îi venea în minte. Nu află nicio veste.

Gândurile îi erau împrăștiate în zece direcții diferite. Deveni tot mai îngrijorată. În cele din urmă, epuizată, își înlănțui degetele și își lipi mâinile de frunte.

Fă-l să se facă bine, se rugă ea. Celia nu se mai rugase de ani de zile, dar o făcea acum.

Cu stăruință.

Ty își recăpătă cunoștința la spital după operație. Primul lucru pe care îl simți era un sentiment profund de dor, o goliciune interioară care îl înfuria și îl durea.

Îi era dor de Celia.

Unde este Celia?

Încetul cu încetul, își dădu seama că vorbea cineva. El își deschise ochii. Era o asistentă, cam de-o seamă cu mama lui.

— Cum vă simțiți, domnule Porter?

— Celia.

Vocea îi era spartă.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Întâi o să te pregătim, apoi în doar câteva minute, vei putea să o vezi.

— Nu locuiește aici.

Ty își aminti unde o putea găsi. În acel apartament luminos din Oregon care era întotdeauna atât de departe. Regretă că era mult prea departe. De ce îngăduise să se întâmple așa?

— Trebuie să o sun.

— Sigur că da.

Atenția asistentei se mută la fișa pe care o ținea în mână și apoi la aparatele din jurul lui.

— *Acum*, mârâi el, fără să-i mai pese de șarmul lui masculin. Trebuie să vorbesc cu ea acum.

Asistenta se opri, uitându-se la el din spatele ochelarilor.

— Am de făcut ceva înainte. Nu durează mult.

Continuă să-și vadă de treabă, verifică tot felul de chestii, într-un nesfârșit du-te-vino. Se vedea clar că făcea meseria asta de ani buni. De atâta vreme încât să știe că ea era șefa, iar el, fraierul țintuit la pat.

La fel se întâmplase și atunci când fusese luat cu ambulanța. Se gândise numai la Celia. Și atunci ceruse să vorbească cu ea, dar și atunci îl refuzaseră.

Ty se chinui să-și amintească ce se întâmplase de ajunsese aici. Mersul cu ambulanța fusese plin de lumini, aparate, cadre medicale. Senzația de mișcare. Sirena asurzitoare. Și durerea. Durere amară. Fusese nevoit să scrâșnească tare din dinți ca să nu folosească cuvinte colorate.

De îndată cum intră în spital, totul se învălui în ceață. Fuseseră

doctori care îl plimbaseră repede pe holurile spitalului, în timp ce luminile fluorescente treceau cu viteză pe lângă el. Radiografia. Și apoi îl duseseră în sala de operații.

Asta era tot ce își putea aminti.

Se părea că îl mutaseră într-o încăpere jalnică împreună cu alți câțiva pacienți, toți fiind despărțiți de perdele agățate în tavan. Se auzeau conversații șoptite și zgomot de pași. Mirosea a cearșafuri încălzite de trupuri suferinde.

Se examină atât cât reuși. Mare parte din durerea care îl chinuise mai devreme fusese ameliorată de anestezie și analgezice. Rămânea o durere de cap vagă. Și îl durea și să respire profund. Fusese așezat în șezut și, sub cearșaful care îl acoperea, părea că îi înfășuraseră piciorul stâng umflat în tifon și îl imobilizaseră.

Genunchiul. Genunchiul lui era distrus.

Conștientizarea acestui fapt îl sfâșie profund, așa cum îl tăiase bisturiul chirurgului. Cu numai câteva ore înainte, fusese bine mersi, sănătos și întreg. Realiză că seara asta schimbase totul. *Doamne, ce mi s-a întâmplat? Ajută-mă.* Accidentarea asta însemna sfârșitul multor acțiuni pe care până la ea le întreprinse – era ceva la care nu putea face față acum.

Avea nevoie de Celia. Când putea să vorbească cu ea?

Asistenta îl invită să bea suc sau să mănânce biscuiți. El le refuză pe amândouă. Ea continuă să zâmbească, îi puse întrebări și îi monitoriză evoluția stării generale, apoi dispăru. Când se întoarse, veni însoțită de doi dintre cei mai apropiați prieteni ai lui din Circuitul Profesionist al Călăreților de Tauri, amândoi colegi de breaslă. Băieții aveau întipărite pe față acele expresii pe care le au de obicei oamenii în jurul celor bolnavi. Zâmbete încurajatoare și ochi înțelegători.

— Cum te simți, omule? întrebă unul.

— O să mă fac bine, răspunse Ty.

— Pentru liniștea ta, să știi că am vorbit cu părinții tăi toată seara și i-am ținut la curent în ce privește starea ta de sănătate.

— Mulțumesc. Cât timp a trecut? De la accident?

— În jur de cinci ore.

— Atunci e târziu.

— Aproape de miezul nopții.

— Are vreunul dintre voi telefonul la el?

— Eu.

Amicul lui își scoase din buzunar telefonul și i-l dădu.

— Vreau să sun pe cineva.

— Sigur, omule.

Ei încuviințară din cap, rămânând în preajmă.

— O convorbire particulară.

Ty le făcu semn cu capul să iasă pe hol.

Părură surprinși, dar după o scurtă ezitare, se îndreptară spre sala de așteptare.

Îi trebui un minut să se gândească bine și să-și amintească numărul Celiei, după toată zăpăceala din mintea lui. De îndată ce reuși, telefonul sună numai o dată înainte ca ea să răspundă.

— Ty? întrebă Celia.

La auzul vocii ei, el își închise ochii relaxat. Se lăsă mai pe spate în pat.

— Da.

— *Slavă Domnului!* Ești bine?

— Depinde ce înțelegi prin bine.

— Vei supraviețui?

El nu se putu abține să nu zâmbească.

— Dorești asta?

— Da.

— Erai îngrijorată că nu o să-mi revin?

— Bineînțeles că da. Am văzut la televizor ce s-a întâmplat.

— Arăta rău?

— Arăta *foarte* rău. Am încercat să aflu informații cu privire la starea ta ore întregi și am citit diferite declarații. Ce spun doctorii?

— În primul rând, am o contuzie ușoară. Nu-i mare lucru.

— Totuși... te-ai izbit cu capul de pământ, Ty.

— Poate, dar praful din arenă e moale, iar capul meu e zdravăn.

— Ei bine, zise ea fals, partea asta o cred.

— Am și câteva coaste lezate.

— Dar niciuna nu este ruptă?

— Nu. Purtam o vestă de protecție.

— Și piciorul tău?

Ty tăcu.

— Piciorul tău? insistă ea.

— O arteră a fost atinsă, așa că au trebuit să se ocupe de asta întâi. Mi-au spus că taurul s-a năpustit peste genunchiul meu și l-a zdrobit. Înainte să mă anestezieze, mi-au spus că am ruptură de ligamente încrucișate, anterior și posterior și că vor trebui să-mi înlocuiască articulația genunchiului cu una artificială.

El putu auzi cum Celia expiră ușor.

— Tocmai am ieșit din operație.

— Te doare tare?

— Acum nu. Addie nu m-a văzut căzând, nu-i așa?

— Nu, și nici nu va vedea. Dar va trebui să-i spun ce s-a întâmplat mâine dimineață fiindcă primul lucru pe care îl face când se trezește este să se uite cum călărești.

— Da.

Tăcere, Ty se bucură de ea. Singurul medicament de care avea nevoie acum era vocea ei, chiar și tăcerea ei, de departe, îl ajuta.

— Mi-e dor de tine, Celia.

Din nou o tăcere de-o clipă.

— Ești amețit de la analgezice.

— Da, fu el de acord. Deci tot ce spun acum nu poate fi folosit împotriva mea mai târziu.

Celia chicoti jalnic, ca și cum Ty era o cauză pierdută.

Ceea ce putea fi. *Tawny* era femeia vieții lui. Gândurile lui erau împrăștiate, dar era destul de sigur că nu trebuia să simtă nimic pentru Celia – cu excepția amabilității.

— Ai ceva special care mă dă gata.

— Așa cum țânțarii îți pișcă pielea?

— Nu. Așa cum ți se urcă băutura la cap. Ești frumoasă.

— Ty Porter! Dacă îți imaginezi că am de gând să stau să-ți ascult complimentările și lingușelile tale –

— Ai cei mai frumoși ochi verzi, spuse el. Sunt superbi.

— Nu sunt vreo fană pe care să o zăpăcești de cap –

— Părul tău e atrăgător. Și ești inimoasă, deși te prefaci că ești rea. Și îmi place acel colier mic pe care îl porți cu litera *C* gravată pe el –

— Încetează în clipa asta! Faptul că ai fost călcat de un taur nu-ți dă voie să –

— Ești isteață. Mă faci să râd. Nu cunosc vreo femeie care să mă facă să râd. Miroși a lămâie.

El fluieră.

— Îmi place cum miroși.

— Contuzia ți-a făcut creierul praf. Pot numai să sper că vei uita totul până dimineață și că vom putea relua schimbul nostru de replici acide.

Ty rânji.

— Dulceață.

— Îngâmfatule!

El râse și în acel moment – în ciuda genunchiului făcut praf, a condițiilor precare din spital și a viitorului sumbru ce i se creiona – totul era perfect în lumea lui.

— Chiar urăsc porecla aia, minți el.

— N-ai decât.

— Spune-mi cât de fericită ești pentru că am supraviețuit.

— Mă bucur de dragul lui Addie.

— Și de dragul tău?

— Sunt… parțial mulțumită. Acum nu va mai veni nimeni să-mi revendice mașina Prius.

— Asta nu-i foarte frumos.

— Nu, nu sunt foarte drăguță. Sunt insensibilă. Răzbunătoare. Oricum, din moment ce sunt sigură că îți vor aranja pernele sau îți vor injecta morfină sau îți vor lăsa fanii să te dădăcească, ar fi mai bine să plec.

Ty nu avea de gând să încheie atât de repede convorbirea cu ea.

— Nu.

— Cum adică, nu?

— Poate că ziua ta a fost floare la ureche, dar a mea a fost teribilă. Vreau numai un singur lucru și ăsta este să stau întins aici și să te ascult vorbind încă puțin. Deci dacă nu te deranjează prea tare, mai spune-mi ceva.

— Păi…

— Pur și simplu povestește-mi cum ți-a fost săptămâna asta. Ce a făcut Addie. Chiar și unchiul Danny. Orice.

Celia era neobrăzată, dar avea compasiune.

Vorbi. Și în timp ce depăna evenimentele trăite, Ty se cufunda tiptil în lumea viselor ajutat de analgezicele care îi fuseseră administrate. Precum un balon cu aer cald ținut de pământ cu o frânghie, Celia îi insufla calmul prin vocea ei.

Încetul cu încetul, ea îl liniști.

— Deci, își încheie Celia relatarea despre accidentul lui Ty, asta s-a întâmplat. Este rănit la genunchi, dar o să se facă bine.

Ea zâmbi discret. Stăteau față în față pe scaunele din camera de zi, îmbrăcate încă în pijamale.

Buza de jos a lui Addie începu să tremure.

O, nu.

— Addie. Ty o să se facă bine.

— E rănit.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Da, așa este. Dar e puternic și se va înzdrăveni.

— Va mai putea să călărească tauri vreodată?

— Nu știu.

Ceea ce era destul de adevărat. Celia nu avea nicio dovadă cum că el va mai putea călări. Totuși, după ce îl văzuse pe Meteor cum aterizează pe piciorul lui și după ce îi auzise tonul vocii seara trecută – apoi după ce se trezise dis-de-dimineață ca să verifice ultimele date cu privire la starea lui pe internet – instinctul îi spunea că accidentul îi pusese capăt carierei.

— Dar – Addie își îndepărtă o șuviță de păr de pe față – el trebuie să fie în stare să călărească.

— Nu, nu trebuie. Ty face asta de ani buni. De mult mai mulți decât majoritatea bărbaților. Ar putea realiza… și alte lucruri.

— Precum?

— Păi….

Celia nu știa pentru ce anume îl calificau aspectul fizic și șarmul personal. Avea Ty și alte talente?

— Ar putea lucra cu caii așa cum fac frații lui.

Addie nu păru convinsă.

Celia așteptă până când Addie își liniști trăirile și emoțiile. Noaptea trecută o epuizase pe Celia și o făcuse să se simtă la fel de goală precum un știulete fără boabele de porumb. După ce vorbi cu Ty, stătuse trează multă vreme. Adormi puțin, iepurește. Apoi petrecu mai multe ore oscilând între frământare și visare.

Ty n-ar fi trebuit să-i fi spus aseară toate acele lucruri la telefon. Da, fusese rănit, operat și sub influența analgezicelor. Totuși! N-ar fi trebuit să-i spună „Mi-e dor de tine“ sau „Ești frumoasă“. Chestia asta încălca toate regulile stabilite între ei.

Celia își avea arsenalul ei propriu de luptă împotriva lui Ty, dar acele complimente ridicole pătrunseseră în ea precum săgețile. Auzind cuvintele lui, ceva din lăuntrul ei se emoționase și se umpluse de euforie.

Propria-i reacție o trădă. Era mai isteață de-atât, știa că nu era bine să-i *zvâcnească inima* din cauza lui Ty Porter. Experiența personală fusese un dascăl foarte costisitor. O, și ce bine știa! Toată lingușeala asta ieftină, rostită cu atâta ușurință, avea un efect asupra ei, o făcea să se simtă o toantă. Probabil că el folosise ieri expresia „părul tău e atrăgător“ la cel puțin alte trei femei.

Ai uitat, Celia? Ai uitat când a împărțit patul cu tine și apoi ți-a zis „Sunt îndrăgostit de altcineva“ în dimineața următoare?

— Putem merge să-l vedem? întrebă Addie. Te rog?

Celia se uită la Addie cu ochii aproape închiși de nesomn. Nu știa ce perfuzie îi puneau lui Ty în dimineața asta, dar ei i-ar fi prins bine una cu espresso.

— Nu, scumpo. E în Boise, în statul Idaho.

— Atunci să mergem acolo.

— Nu putem. E departe, iar eu trebuie să fiu la muncă luni dimineață.

— Poți să-ți iei concediu.

— Mi-am folosit toate zilele de concediu în aprilie când au venit bunicii în vizită la noi.

Părinții ei veniseră în vizită din Scoția și le făcuseră cinste cu o excursie în Parcul Național Olimpic.

Addie se bosumflă.

— Oricum, Ty nu va sta mult în Boise. Mi-a spus aseară că vrea să plece acasă în Texas de îndată ce îl externează.

— Când?

— Nu știu. Poate mâine sau poimâine? O să te sune mai târziu și poți să-l întrebi.

— Are nevoie de noi, mami. Trebuie să mergem să-l vedem.

— Nu putem, iubito.

Addie își mută privirea înspre măsuța de cafea cu atâta intensitate, încât părea că ar fi vrut să facă o gaură în ea prin telepatie.

— Mai ai și alte întrebări pentru mine?

Răbdarea Celiei ajunsese cam la limită.

— Vrei să mai vorbim despre asta?

Addie dădu din cap, iar buza de jos îi ieși în afară.

Celia dădu drumul la televizor la un episod din serialul *Word Girl.* Nu era despre călărit tauri, dar n-avea altă opțiune.

— Mă duc să fac un duș.

Addie o ignoră.

Celia merse în baie și se bucură de stropii de apă ce o învăluiau. Se spălă pe cap și folosi o porție generoasă de gel de duș cu aromă de lămâiță. De îndată ce ieși de sub duș, era atentă la zgomotele pe care le făcea Addie așa ca întotdeauna atunci când se ștergea cu prosopul. Auzea slab sunetul televizorului din camera de zi.

— Addie?

Nu primi niciun răspuns, ceea ce era neobișnuit.

— Spune „da, mami".

Niciun „da, mami".

O cuprinse neliniștea.

— Addie? strigă ea mai tare și își luă în grabă halatul pe ea.

Se zori spre camera de zi, dar scaunul lui Addie era gol.

— Addie?

Celia se repezi înspre bucătărie, se uită în curtea din spate, căută în holul din spate, în spălătorie. Toate erau goale.

— Spune „da, mami" chiar acum!

Niciun răspuns. O tot strigă pe Addie în timp ce fugea înspre camera ei. Verifică dulapul, se aplecă să se uite sub pat, apoi se năpusti în baie.

— Addie! țipă ea.
Îi răspunse tăcerea.
Addie plecase.

Capitolul 11

nde este? Pulsul Celiei o luă razna.

Addie trebuie să fi părăsit apartamentul cât timp ea fusese în baie. Și unde s-o fi dus? În ce direcție? Putea să fie lovită de o mașină, să se înece în râu sau să fie răpită de cineva care voia să îi facă rău.

Panica întunecă mintea Celiei, iar spaima i se cuibări în inimă. Cât timp stătuse la duș? Zece minute? Ar trebui să apeleze numărul pentru Urgențe. Nu, ar trebui să pornească în căutarea ei. Sau să le facă pe amândouă.

Celia se năpusti în bucătărie, își înșfăcă telefonul și ieși în viteză pe ușă, lăsând-o întredeschisă. Disperată, cercetă cu privirea împrejurimile în speranța că o va zări pe Addie. Păr blond, pijamale roz.

Nu o văzu nicăieri. Totul în jur părea să fie total nepotrivit – liniștit, normal și însorit. Oamenii își vedeau de treabă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum lumea nu se scufunda.

— Addie! țipă ea, vocea fiindu-i răgușită de spaimă.

Nu primi niciun răspuns. Instinctele Celiei o îndemnau să meargă în direcția aleii care dădea din River Run înspre drumul principal.

Ea și Addie aproape că mereu o luau pe acolo atunci când ieșeau din apartament. Ținându-și halatul de baie strâns cu o mână, alergă, iar picioarele goale striveau iarba.

Poate că ar fi trebuit să meargă la râu întâi. Se opri brusc. Se uită în urma ei. Poate că Addie se îneca acolo în timp ce ea alerga în direcția greșită.

Nu, avea să verifice strada întâi. Avea îndoieli, nu știa ce să facă, dar trebuia cel puțin să verifice strada. Își făcu mâinile căuș la gură.

— Addie!

Nu o vedea pe fetița ei. Unde era? Unde? Nu o auzea.

Strigătul ei disperat răzbea prin vidul din jur, în timp ce își continua căutarea în ritmul lacrimilor și al suspinelor. Formă un număr pe telefon. Pentru Urgențe. Trecu o mașină.

— Ajutor, îi strigă ea șoferului, dar cuvântul i se risipi în vânt.

Imaginația i-o luă razna și o bombardă cu imagini de coșmar în care poliția venea la fața locului, bărbați însoțiți de câini în căutarea lui Addie, detectivi care îi puneau întrebări. Viața fără Addie.

Pietricelele și bețele îi răniră tălpile picioarelor. Pieptul îi ardea de extenuare. Încercă să formeze tasta 1, dar apăsă pe 2 în schimb. Chiar în timp ce ștergea numărul, Celia văzu ceva roz. Acolo, în față, printre copaci și umbre. Speranța aproape că o sufocă. Își înclină capul înainte, uitându-se cu atenție. Alergă înspre drumul principal și văzu trotuarul.

Addie, nevătămată, stătea pe o bancă în stația de autobuz la patruzeci și cinci de metri distanță.

Celia fu cuprinsă de ușurare. O găsise. Addie era în siguranță, slavă Domnului. Peste pijama, în spate căra un rucsac. Papucii care atârnau de marginea băncii se legănau ușor. Fata se uita cu atenție la șoseaua cu două benzi unde mașinile rulau cu viteză la numai câțiva centimetri în fața ei.

Voia să ia autobuzul? Singură? Cu siguranță că nu părea să-și facă griji cu privire la mama pe care o lăsase în urmă.

— Addie Porter!

Addie își întoarse repede fața spre ea. Fetița înghețǎ preț de o clipă când o văzu pe Celia că se îndreaptă spre ea. Apoi se ridică încet de pe bancă.

Celia o luă pe Addie de brațe și se aruncă în genunchi pe trotuar.

— M-ai speriat de moarte!

Addie se făcu mică și speriată.

— Nu știam unde ai plecat. Nu ai voie să ieși din apartament așa. *Niciodată*! Știi asta. Ți-am spus de multe ori.

Celia își dădu seama că purta halatul de baie, avea părul ud și obrajii scăldați în lacrimi.

— De ce – de ce ai plecat? Ce faci aici?

— Mă duc în Texas, răspunse Addie, atât de încet încât vântul aproape că o acoperi. Să-l văd pe tati.

Faptul că Addie folosise apelativul *tati* o făcu pe Celia să tresară. O observă cu atenție pe fiica ei, încercând să înțeleagă. Înainte să intre la duș, refuzase să o ia pe Addie să-l vadă pe Ty. Deci Addie… își pregătise un rucsac și se hotărâse să plece singură în Texas. *Tati* era cineva de dragul căruia Addie ar fi plecat de acasă? De când? Dar Celia știa răspunsul. Din momentul în care Addie aflase despre accidentul lui Ty.

— Nu poți să pleci nicăieri fără mine, ai înțeles? Ai patru ani.

— Aproape cinci.

— Ce ți-am spus în legătură cu plecatul de-acasă de una singură?

— Că n-am voie să fac asta.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Addie clipi de vreo câteva ori.

— Vreau să trăiesc în Holley, mami. Mai mult decât orice mi-aș fi dorit în *toată* viața mea.

Copila rosti aceste cuvinte calmă, fără să se alinte. Le spuse cu o sinceritate dezarmantă.

— Tati e rănit și are nevoie de noi. Trebuie să mergem în Texas.

Celia își deschise gura, fără să spună o vorbă.

— Trebuie să mergem, mami. Nu-ți dai seama?

Celia *nu* avea de gând să recompenseze fuga de-acasă a lui Addie prin faptul că era de acord cu mutatul în Holley. Totuși, stând acolo în genunchi pe trotuar, cu mașinile care rulau cu viteză pe lângă ele, Celia își dădu seama. Viața ei se schimbase. În ciuda îndoielilor cu privire la Ty și a faptului că Addie îl cunoștea de puțină vreme –

Addie îl iubea. Atât de mult încât își riscase siguranța și stârnise mânia Celiei pentru a ajunge la el.

Mai putea Celia să facă vreun duș vreodată fără ca Addie să fugă în stația de autobuz?

— Fuga de-acasă nu reprezintă modul de a obține ceea ce vrei, Addie.

Se aștepta ca fata ei cea dulce să-și ceară scuze. În schimb, bărbia lui Addie se încordă într-o expresie bătăioasă.

— Poți să-ți ceri scuze? întrebă Celia. M-ai speriat foarte tare.

Addie ezită preț de câteva momente, apoi își scutură capul a negare.

— Addie?

Addie se încruntă, apoi cu o ușoară încordare repetă gestul.

Spaima pe care tocmai o experimentase Celia probabil că îi mâncase vreo cinci ani din viață. Cinci ani! Și lui Addie nu părea să îi pese. Furioasă, o luă pe Addie de încheietură și se îndreptă înapoi spre casă.

Rucsacul lui Addie se bălăngăni.

— Mami, dacă ne-am muta în Holley...

— Încerc să mă calmez. Cred că ar fi mai bine dacă n-am mai spune nimic acum.

De îndată ce intrară înapoi în apartament, Addie își lăsă jos rucsacul și se duse în camera ei. Celia rămase în hol, tremurând. Își dori să fi avut o amică sau un amic la care să alerge, pe care să îl îmbrățișeze și pe umărul căruia să plângă. Dacă ar fi avut așa o persoană în viața ei, atunci s-ar fi lansat într-o tiradă împotriva ideilor nebunești ale lui Addie și ale lui Ty de a locui în Holley, Texas. Ar fi strâns din pumni și și-ar fi apărat cu îndârjire decizia de a rămâne în Corvallis. Ar fi scos în evidență faptul că bunul simț era de partea ei.

Nu-i așa? Își roti privirea prin apartamentul ei viu colorat și eclectic.

După terminarea liceului, Celia venise în Oregon deoarece îi plăcea orașul. Acea dragoste, și poate și siguranța oferită de lucrurile familiare, o ținuse aici. Căminul lor, slujba ei, grădinița lui Addie, unchiul Danny, micul lor cerc de prieteni și singurul stilist din țară

care îi putea aranja așa cum trebuie părul cârlionțat – totul era în Corvallis.

Totul cu excepția lui Ty.

Absența lui Ty n-ar trebui să conteze atât de mult pentru Addie. El nici măcar nu făcuse parte din viețile lor cu trei luni în urmă!

Celia se lăsă într-un scaun, își puse o pernuță în poală și se jucă cu franjurii acesteia. Poate că ar fi trebuit să ia mai în serios ideea mutării în Holley? Judecând la rece, trebuia să ia în considerare faptul că Ty îi oferea o casă gratis, ceea ce ar fi un câștig pentru bugetul ei. El îi promisese să-i găsească o slujbă. Într-una dintre conversațiile lor telefonice, el o asigurase că le va include pe ea și pe Addie în asigurarea lui de sănătate dacă ea renunța la slujbă pentru a se muta.

Chiar și așa, Celia nu se gândise la Holley ca la o opțiune viabilă. În primul rând, deoarece Ty călătorea în mare parte din an. Părea ridicol să locuiască într-un oraș din care Ty era aproape tot timpul plecat. Argumentul acela se schimbase. Acum că terminase cu călăritul taurilor, probabil că Ty avea să rămână în Holley tot anul.

Deci. Îi mai rămânea o singură mare obiecție la schimbarea domiciliului: nu voia să trăiască în Texas.

Uau, Celia! Nu ești cam egoistă?

Se considerase altruistă în sinea ei deoarece era o mamă singură care muncea și a cărei viață se învârtea în jurul copilului ei. Dar fusese și egoistă în anumite aspecte, nu-i așa? Nu îi spusese lui Ty despre sarcină. Ty nu o cunoscuse pe Addie când aceasta fusese bebeluș și copilaș, deoarece Celia o păstrase numai pentru ea. Nu luă în considerare posibilitatea de a locui în Holley deoarece îi plăcea mai mult în Corvallis.

Totuși, nu preferințele ei erau problema. Esența dilemei? Dacă era mai bine pentru Addie să-i aibă aproape pe ambii părinți.

Poate că așa era. Fapt ce o umplea de spaimă.

Of, se gândi ea. Pe bune! Toată chestia asta cu sacrificiul de sine o zgândărea.

Când se duse înspre dormitor ca să-și scoată halatul, zări rucsacul lui Addie. Oprindu-se, îl ridică de pe jos și se uită prin el.

Addie își pusese rochia ei preferată. O păpușă Rapunzel. Pătura ei

de culoarea fildeșului. Doi dolari mototoliți. Un pumn de mărunțiș din pușculița ei.

Și un set asortat de cizmulițe cowgirl roz.

Cu excepția dozei de morfină, lui Ty nu-i plăcea nimic în spital. Făcuse presiune asupra doctorului și le fermecase pe asistente până când îl externară. Părinții lui ajunseseră în Boise ieri și îi împinseseră căruciorul cu rotile de-a lungul a trei aeroporturi pentru a prinde zborurile care îi aduceau înapoi în Texas mai devreme în cursul zilei de azi.

Astfel, la numai două zile după accident, Ty stătea în scaunul lui din piele de la birou de-acasă, cu piciorul ridicat pe un taburet. Dacă îl ținea nemișcat, îi pulsa de durere. Dacă îl mișca, durerea se făcea atât de ascuțită încât îi tăia răsuflarea.

După ziua pe care o avusese, Ty ar fi trebuit să doarmă sau să stea întins pe canapeaua din camera de zi uitându-se la NASCAR. În schimb, un gând obsesiv îl făcu să se ducă în birou și să caute pe internet detalii referitoare la accidentul lui. Citise fiecare articol pe care îl găsi și se uită atent la fotografii până când nu mai putu. Cel mai greu era să se uite la înregistrările de pe Youtube cu Meteor.

Când mama lui îi aduse cina, închise videoul de pe Youtube și schimbă pe ESPN*. Ea și tatăl lui insistaseră să rămână cu el în seara asta, deși el le spusese că nu era nevoie. Când mama lui plecă din cameră, Ty nu se atinse de farfuria cu mâncare și se uită din nou pe YouTube.

Fixă cu privirea ecranul, încordat, și reluă de mai multe ori momentul căderii lui. Văzu înregistrarea cu încetinitorul, încercând să înțeleagă de ce căzuse de pe Meteor. Cu toți anii lui de experiență, nu-și dădea seama. Personalul de la Circuitul Profesionist al Călăreților de Tauri,

* ESPN este un canal de televiziune din SUA specializat în transmisii sportive. Înființat în urmă cu 40 de ani, ocupă o poziție de top printre favoritele din această nișă (n. trad).

comentatorii și ceilalți călăreți care fuseseră intervievați în articole, toți au spus același lucru. Își păstrase echilibrul. Se ținuse bine. Și apoi se trezise în aer, prins între o prestație bună și posibilitatea de a pierde totul.

Viața lui în calitate de călăreț de tauri se sfârșise. Poate că reușea să accepte asta dacă își dădea seama cu ce greșise.

Cineva sună la ușă. Ty se uită la ceasul de pe computerul său. Era trecut de nouă. Se simțea oribil și putea numai să spere că mama lui avea să îi respecte instrucțiunile măcar o dată și să gonească vizitatorii.

Auzi voci de femei, apoi zgomot de pași care se apropiau de biroul lui. Eliberă șoptit câteva cuvinte deloc plăcute pentru auzul cuiva și își mută din nou atenția la emisiunea ESPN.

Mama lui bătu încetișor la ușă, apoi aruncă o privire înăuntru, zâmbind.

— Ai un oaspete. Sunt în camera de zi dacă ai nevoie de ceva.

— Bine.

Mama lui plecă, iar Tawny apăru în pragul ușii.

Ty înțepeni.

Părul ei de culoarea siropului de ciocolată îi cădea peste umăr până aproape de talie. Purta o rochie roz cu verde și sandale cu tocuri. Ținea o caserolă cu mâncare în mână.

Ty o vedea pe Tawny destul de des când se afla în Holley, iniția conversații cu ea pe Facebook și țineau legătura prin mesaje atunci când el era plecat. Nimic din toate astea nu făceau ca efectul să scadă în intensitate atunci când o vedea în persoană. Era frumoasa regină a balului, având exact înfățișarea care lui îi plăcea cel mai mult la o femeie: păr drept, ochi albaștri strălucitori, picioare lungi care nu o făceau să pară o pitică în comparație cu el, așa cum se întâmpla cu Celia.

— Carevasăzică.

Ty zâmbi și se lăsă pe scaun, făcându-l să trosnească.

— E o adevărată bucurie să te văd. M-aș ridica ca să te întâmpin, doar că nu pot sta în picioare.

— Cum te simți?

— Mai bine acum, că ești aici. L-ai părăsit deja pe medicul pediatru?

— Nu.

Tawny se amuză.

— Eu și Vance ne simțim foarte bine. Uite, ți-am adus asta.

Cu grijă, ea așeză mâncarea pe un dulap mic cu cărți.

— Ți-am adus micul-dejun care îți place: ouă și cârnați la caserolă. M-am gândit că vă va prinde bine de dimineață, ție și părinților tăi.

— Vezi tu, Tawny, ăsta este încă un exemplu de cât de atentă ești cu mine. Ești amabilă. Ai fost întotdeauna cumsecade.

Era adevărat. Chiar și atunci când avuseseră acea discuție aprinsă când ea i-a spus că nu e pregătită să se mărite cu el, chiar și când ea i-a spus că totul s-a terminat între ei pentru totdeauna după ce Ty îi mărturisise ce se întâmplase în Vegas, ea nu îl pălmuise, nici nu țipase la el și nici nu-i blestemase numele.

— Mulțumesc că mi-ai adus mâncare.

— Cu plăcere.

Tawny își încrucișă ușor brațele.

— Te simți bine? Cu adevărat?

— Da.

— Te doare tare?

Ty dădu din umeri, mințind.

— Nu.

— Ce ți-au spus în legătură cu recuperarea?

— Numai că va trebui să fac multă fizioterapie.

El își plimbă degetele peste bandajul care îi acoperea mare parte din piciorul stâng.

— Trebuie să port asta timp de câteva săptămâni, apoi îl vor schimba cu unul mai lejer.

Ea încuviință, plină de compasiune.

— Ai voie să faci exerciții fizice?

Tawny îl cunoștea îndeajuns de bine să știe că îi plăcea mult să alerge.

— Singurul exercițiu cardio pe care mă lasă să îl fac este înotul. Mi se permite să ridic greutăți cu partea superioară a corpului.

— Cu ce te pot ajuta?

— Poți să-l părăsești pe actualul iubit. Chiar te mai întâlnești cu Dr. Amator?

— Dr. *Amsteeter* și eu suntem tot împreună, da.

— Nu te-a plictisit încă de moarte cu toată pălăvrăgeala lui despre propria persoană?

Pe Ty îl scoase din pepeni, în cele două dăți când îl întâlnise pe tip.

— Nu încă.

— De cât timp sunteți împreună?

— Cam de un an.

— Poftim?

Ty își scărpină bărbia.

— Tu rămâi de obicei cu un iubit între paisprezece și optsprezece luni. Doctorul nu prea mai are mult timp.

— Chiar așa?

— Am avut răbdare în ultimii ani, dar de îndată ce rupi relația cu Amatorul, am de gând să-ți pun o verighetă pe deget.

Tawny îl privi cu acea curiozitate feminină atât de evidentă încât el uită de durerea din picior.

— Ai divorțat, Ty?

— Pot divorța mâine dacă îmi dai un motiv.

Își ținu respirația câteva bătăi de inimă, apoi întrerupse momentul pufnind în râs.

— Vezi-ți de treabă și rămâi căsătorit. Eu și Vance suntem fericiți împreună.

Piciorul începu să-l doară din nou.

— O să mai fii fericită vreo două sau șase luni. Apoi vraja se va destrăma.

— Cred că el ar putea fi alesul.

— *Eu* sunt alesul. După cum bine știi.

Ty se trase de tricou, apoi își desfăcu mâinile.

— Eu.

— Mă bucur să văd că ești din nou în apele tale. O să mă rog pentru tine și am să o sun pe mama ta mâine să văd cum te simți.

— Nu pleca.

— Nu pot să rămân. Vance îmi pregătește o tartă cu piersici pentru desert.

— Ce bărbat face așa ceva? Nu o fi de altă orientare?

Ea îi făcu cu mâna și se îndreptă spre ușă.

— Mulțumesc că ai venit, strigă el.

— Cu plăcere, îi răspunse ea.

Tawny Bettenfield fusese crescută cu bame prăjite și bune maniere. Tatăl ei dentist și mama ei casnică o protejaseră și făcuseră toate lucrurile pe care părinții din orășelele sudiste *ar trebui* să le facă împreună cu fetele lor: să le ducă la biserică, să le învețe să călărească, să le încurajeze să fie majorete și să plătească pentru rochii cu paiete pentru ca ele să poată concura pentru titlul de Miss Adolescenta Texas.

Ty o întâlnise pe Tawny în clasa întâi. Pe vremea aceea, avea două codițe castanii perfecte și purta rochii călcate. Fusese dulce și înțelegătoare. Când ieșise din armată, iar ei începuseră să-și dea întâlniri, ea rămăsese aceeași fată dulce și înțelegătoare.

Tawny iubea orașul Holley la fel de mult ca el și își dorea să-și petreacă aici toată viața.

Era o doamnă.

Era o texană, pentru numele lui Dumnezeu.

Ty știuse de la prima lor întâlnire că erau meniți să fie împreună.

El își întoarse scaunul cu fața spre computer și se uită din nou pe înregistrările cu ultima lui competiție. Le privi încă mult timp după ce mama lui încercă să-l facă să se ducă la culcare. Le privi până după miezul nopții, apoi după ora unu.

Când în cele din urmă închise computerul, nu reușise să înțeleagă ce anume îl făcuse să cadă. Se sprijini în brațe pentru a se ridica, șuierând de durere. *Genunchi afurisit*. Își puse cârjele sub braț și se îndreptă încet pe hol în direcția dormitorului. Mergând șontâc, la fiecare pas durerea îl străfulgera precum un cuțit în picior și îi radia în șold și coaste.

Până când ajunse la baie, mâinile îi tremurau. Ty cotrobăi printre sticluțele cu medicamente pe care medicii i le prescriseră să „se distreze" cu ele. Antiinflamatoare. Antibiotice. Rostind vorbe de duh, înșfăcă o sticluță de pe suport și miji ochii la ea, încercând să suporte durerea care îi înfășura capul ca o menghină.

Vicodin. Îl înghit bucuros.

Nu-și aminti și nici nu-i păsa când fusese ultima oară când își luase doza. Îi păsa și mai puțin de cât de multe pastile îi prescrisese

doctorul ăla fandosit din Idaho. Bău apă de la robinet și luă două pastile.

Dacă ar fi avut puterea să facă un duș, ar fi făcut unul. Să facă cale întoarsă era singurul lucru pe care îl putea face pentru a ieși din lumina băii și a se scufunda în întunericul patului său. Genunchiul îl străfulgeră de durere când îl ridică pe saltea. De îndată ce și-l așeză, Ty își scoase cămașa și se întinse pe un turn de perne, gemând.

Casa lui răsuna a gol. Viitorul lui era sumbru, iar scopul și mai întunecat.

Unde era Celia? Faptul că știa răspunsul nu-l împiedică să-și pună întrebarea. De când își zdrobise genunchiul, faptul că ea și Addie locuiau în Oregon îl irita constant. Asta putea fi explicația că se gândea atât de mult la Celia. De cum se trezea: era în gândul lui. Când era amețit de la medicamente: ea ocupa primul loc. Când era obosit. Când era înconjurat de familie. Când durerea era mai atroce.

Ea. Ea. Ea.

Tawny fusese aici cu câteva ore în urmă, totuși de îndată ce se întinsese pe pat, la cine se gândise?

Ty voia ca Celia și Addie să se mute în Holley mai mult decât voia analgezice, somn sau chiar sănătate. Nu avea sens.

Își îndoi brațul și-l puse peste ochi. Cu ceva timp în urmă, Celia îl apostrofase pentru că încerca să le cumpere lucruri. El o înțelegea. Dar din experiența lui, banii rezolvau totul. Nu avusese niciodată răbdare. Nu-i stătea în fire să șadă politicos, să nu facă nimic și să spere că Addie și Celia aveau să vină în Holley.

Trebuia să le aducă în Texas.

Ty știa exact ce cadou să-i facă lui Addie de ziua ei.

Și mâine avea să-i cumpere Celiei o casă.

Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim așa, se gândi Celia, fixând cu privirea contul ei bancar online. *Întâlnirea asta a noastră în fiecare săptămână mă deprimă foarte tare.*

Punându-și un cot pe masa din bucătărie, își sprijini capul pe o

parte în palmă. Ea tot trebuia să plătească factura de electricitate, iar Addie avea nevoie de rechizite...

Îi sună telefonul mobil, iar zgomotul brusc o făcu să tresară. Întoarse telefonul cu fața în sus, confirmând două suspiciuni. Trecuse de zece seara. Și era Ty.

De când se accidentase în urmă cu trei zile, o sunase des. Devenise mai țâfnos și chiar mai direct. Lucruri pe care le-ar putea gestiona mult mai bine, dacă nu ar fi avut sentimentul ăsta de slăbiciune care o copleșea de fiecare dată când se gândea la el. Un cowboy fusese călcat de un taur, îi spusese că are ochi superbi, și – *gata!* – ea se topise ca o înghețată. Dezgustător! Își duse telefonul la ureche.

— Alo?

O voce imperativă îi spuse.

— Vreau să te muți în Holley.

— Pot să știu cine este la telefon?

— Am avut multă răbdare în toată povestea asta, dar acum am ajuns la capătul ei. Vreau să vii aici.

— Serios? Nu zău. Chiar nu mi-am dat seama.

— Ai cinci ore la dispoziție? O să îți înșir, *din nou*, toate motivele, pentru care tu și Addie ar trebui să vă mutați aici.

— Mersi, dar chiar nu vreau să le ascult.

— Ei bine, o să ți le spun oricum...

— Iau în considerare ideea, Ty.

Celia rostise cuvintele calmă. Totuși, ele avură destulă putere ca să-l liniștească. Simți surprinderea lui.

— Mă gândesc să mă mut în Holley.

— O să-ți trimit un camion la ușă mâine.

— Am spus numai că mă gândesc!

— Ei bine, gândește-te la asta. Dacă nu te muți aici, casa pe care tocmai ți-am cumpărat-o va rămâne goală.

Spatele i se îndreptă, iar ea se încruntă la reflexia ei din ușa glisantă. O izbi o claie de bucle și o siluetă subțire.

— Ne-ai cumpărat o casă?

— M-am gândit să-ți trimit doar pe e-mail o copie a tranzacției, dar nu am vrut să fiu insistent.

— În cazul tău, a nu fi stresant demult nu mai este o opțiune.

— Școala începe în trei săptămâni, dulceață. Am dorit să am o casă pregătită în caz că vă hotărâți să locuiți în Holley.

— Ne-ai cumpărat o casă. *Pe bune*?

— Poți să-ți agăți pălăria aici.

Celia presupuse că ăsta era felul texanilor de a spune *da*.

— Când ai adus în discuție ideea asta mai de mult, ți-am zis să nu o faci, Ty.

— Faptul că am cumpărat-o m-a făcut fericit, Celia.

— Cred că te folosești de cadouri ca să obții ce vrei.

— Merge?

— Categoric nu.

Ea își mușcă vârful buzei, iar curiozitatea fu mai puternică decât dorința de a rămâne nepăsătoare.

— Cum arată?

— E o combinație între o cutie de pantofi și o casă de păpuși. Nu-mi place deloc, deci m-am gândit că o să-ți fie perfectă.

Celia zâmbi și se jucă cu vârful creionului pe masă. Privirea i se plimbă pe situația contului bancar care-i stătea deschisă pe computer.

— Uite ce mă îngrijorează...

— Da?

— Să zicem că ne mutăm în cealaltă parte a țării. Poate că mie și lui Addie o să ne placă noua locuință. Poate că îmi vei găsi și o slujbă...

— O, îți pot găsi o slujbă. Sunt ca un rege aici.

Ea pufni.

— Tot aștept să aud ce te frământă, zise el

— Mă neliniștește faptul că nu-ți mai poți permite să fii atât de generos. Se pare că ai ajuns la capătul carierei.

Celia îl auzi cum se întoarce, ca și cum și-ar fi schimbat poziția în pat.

— Mi-e rușine să-ți spun asta, Celia. Chiar așa este. Speram să pot ține secretul, fiindcă imaginea mea de cowboy necioplit este importantă pentru mine.

— Sunt destul de sigură că nimic nu-ți va amenința imaginea ta de cowboy necioplit.

— Am avut… oarece noroc cu tranzacțiile la bursă.

Celia își încruntă fruntea.

— Cei de la Circuitul Profesionist al Călăreților de Tauri m-au plătit bine, dar bursa mi-a adus câștiguri și mai mari. În anii de început ai profesiei mele, am investit câștigul încasat de pe urma călăritului și asta a generat profit care s-a înmulțit în fiecare sezon.

— Ai un planificator financiar sau investești chiar tu banii?

— Eu. Dar dacă spui chestia asta cuiva din Holley, o să mă supăr. Va trebui să… Nu știu, să mă revanșez ducând-o pe Addie la un film care cere acordul părinților.

— Ești un guru al investițiilor pe piața bursei?

— Pot să-mi permit cu ușurință o mașină de mărimea unei sticle de Cola și o casă mică de tot.

— Îmi trimiți pe mail niște poze cu ea?

— Da. Vii în Holley? Cât de curând? Vreau să te văd ca să ne putem certa față în față.

— Îmi trimiți pozele în seara asta? Adică în următoarele zece minute?

— Frate, ești autoritară! Am un genunchi zdrobit, să știi.

— Nu te preface că nu ai vreun dispozitiv electronic lângă tine în pat.

— Știu ce mi-aș dori să am cu mine în pat.

Vocea lui se făcu dulceagă. Precum un caramel fierbinte.

Celia fu cuprinsă de dorință. L-ar fi admonestat pentru comentariul ăsta, numai că mustrarea nu făcea decât să îl încurajeze.

— Trimite-mi pozele, îngâmfatule. Vorbele tale dulci n-au niciun efect asupra mea.

— Ești sigură? Zici că n-au niciun efect?

— Deloc, minți ea.

— Cum ar fi dacă ți-ș spune cât de mult îmi place de –

— Nu. N-au niciun efect.

De îndată ce întrerupseră convorbirea telefonică, își deschise e-mailul. Îl tot verifică până când îi ajunse mesajul lui Ty. Celia descărcă pozele.

Uau. Privi cucerită o căsuță în stil victorian. Fusese zugrăvită cu albastru franțuzesc, avea ornamente de un albastru pal și cu multe și complicate accente de modă veche nuanțate în culoarea

turtei dulci albe. În loc de țigle dreptunghiulare pe acoperiș, casa avea țigle mici în formă de solzi. Gardul de un alb strălucitor al verandei și stâlpii înconjurau partea din față a casei și cea laterală.

Părea a fi o căsuță de jucărie de exterior la care o fetiță de milionar visa. Numai că mai mare.

Următoarea imagine era un prim-plan al fațadei. Ușa de la intrare fusese făcută dintr-un lemn vechi de mahon și avea inserate patru geamuri pătrate din sticlă finisată.

Ultima poză înfățișa ceea ce trebuia să fie camera de zi – un spațiu vesel plin cu ferestre. Lumina soarelui inunda locul, punând în evidență șemineul și podelele din lemn care-ți tăiau respirația.

Cu totul pe neașteptate și fără să vrea, Celiei începu să-i placă foarte mult casa.

Ty – un Casanova cu piciorul făcut zob – nu juca cinstit.

În zilele ce urmară, Celia și Addie avură câteva discuții serioase cu privire la perspectiva mutării. Celia o avertiză cu privire la diferențele de climă. Aveau să îl piardă pe unchiul Danny, să piardă prietenii lui Addie, parcurile ei preferate, apartamentul, piscina.

Addie o asigură pe Celia că, înafara unchiului Danny, renunța de bunăvoie la restul. Pentru amândouă, Danny era impedimentul. El se mutase în Oregon tocmai de dragul lor, ca să fie familia lor. Cum puteau să îl părăsească? De fiecare dată când Celia se gândea la asta, stomacul i se strângea. Se bazau unul pe celălalt.

Când Danny a venit la ele acasă câteva seri mai târziu, Celia l-a tras în grădina din spate, închizând ușa după ei.

— Ți-a spus Addie ceva în legătură cu posibilitatea ca… noi să ne mutăm în Holley, Texas?

— Da, mi-a zis. Te gândești la asta?

Uitându-se la el, curajul Celiei se evaporă. De ce își pierduse timpul și îi dăduse speranțe lui Addie numai luând în considerare ideea plecării în Holley? Nu-l puteau părăsi pe unchiul Danny.

— Nu-ți face griji, nu cred că se va întâmpla –

— Să-mi fac griji? Mi-ar plăcea să mă mut în Polly, Texas.

Celia fu atentă la el.

El dădu din umeri, apoi zâmbi, iar albul ochilor lui contrasta cu bronzul pielii.

— Sunt gata să fac o schimbare, știi? Nu obișnuiesc să stau prea mult într-un loc. Nu face bine firii mele aventuroase.

— Ai fi dispus să te muți cu noi?

— Oriunde mergeți voi, merg și eu. Suntem o echipă.

Celia fu cuprinsă de mulțumire și dragoste.

— Plus că s-a golit balta de pește, C. Lucrurile merg tare prost. Ți-am zis că am rupt relația cu Sandy?

— Îmi pare rău să aud asta.

— M-aș fi descurcat cu ventilatorul ăla scârțâit, cu tubul care-i atârna din nas și cu toate celelalte, dar când mi-a spus că nu-i place plaja fiindcă *e prea mult vânt*?

— Ai știut de îndată că nu e femeia potrivită pentru tine.

— Pun pariu că sunt niște femei pe cinste în Statul Stelei Singuratice*.

Când fu în pat în acea seară, Celia se gândi cu febrilitate la decizia care îi stătea în față. Trebuia să se gândească la partea financiară. La școală. La împachetat și despachetat. La casa de culoarea turtei dulci. Întrebarea era dacă putea să locuiască atât de aproape de Ty. Sau ce era mai bine pentru Addie.

Tati e rănit și are nevoie de noi. Își aminti cuvintele lui Addie din stația de autobuz în ziua când fugise de-acasă. Vântul îi fluturase șuvițele, iar ochii îi străluceau de emoție. *Trebuie să mergem în Texas.*

Celia se întoarse pe o parte, apoi pe burtă. În cele din urmă, se așeză pe spate și fixă cu privirea tavanul. Tocmai se hotărâse, iar conștientizarea acestui fapt îi făcuse pulsul să crească.

În cele din urmă, decizia ei nu trebuia să fie influențată de casa de culoarea turtei dulci, ci avea legătură cu unicul lucru de care ei îi păsa cel mai mult pe lume: bunăstarea fiicei ei. Fericirea lui Addie era singurul ei țel și în Holley, Addie putea locui aproape de Ty. Nu era

* Denumire atribuită statului Texas în urma luptei pentru independență din 1836 de sub dominația mexicană (n. trad.)

bine să fie despărțită de el, la celălalt capăt al țării, ducându-i mereu dorul.

Poate că Celia avea să regrete fiecare aspect al acestei decizii. De fapt, așa s-ar putea să fie. Dar nu existau garanții în viață. Trebuie să mergi pe cale așa cum știi mai bine, să încerci să discerni ce este corect și apoi să speri că va ieși bine.

Aveau să se mute în Texas.

Capitolul 12

elia și Addie stăteau una lângă alta și se țineau de mâini în timp ce avionul de tip 737 ateriza pe aeroportul Fort Worth din Dallas. Era o după-amiază însorită. Jos le aștepta o metropolă.

De pe locul ei din mijloc, Celia putea vedea autostrăzi, o aglomerare de zgârie-nori la distanță, șiruri de case, lacuri și pâlcuri, tușe de vegetație maronie. Nu existau dealuri sau zone cu copaci verzi. Nicio urmă de frumusețe naturală izbitoare. Își înghiți îngrijorările care-i lansau stomacul într-un carusel și își mută atenția la fiica ei.

Nicio urmă de nesiguranță. Obrajii lui Addie se arcuiră într-un zâmbet poznaș în timp ce fetița își lipi fruntea de geam și savură priveliștea.

Avionul cotise, se redresă, schimbase din nou direcția. Trenul de aterizare se puse în mișcare cu o bufnitură, apoi în sfârșit ele aterizară cu o serie de zdruncinături. Addie o privi încântată pe Celia.

— Am ajuns!

— Da.

Texas. Un stat renumit pentru grătare, ferme de animale, bătălia de la Alamo și asasinarea lui John Fitzgerald Kennedy.

Addie sări în scaun, pălăvrăgi despre Ty și casa lui din Holley, apoi își întoarse atenția înspre fereastră.

Celia își sprijini capul de spătarul scaunului și își închise pleoapele. Totul se întâmplase prea repede. Se hotărâse să se mute în urmă cu zece zile, care trecuseră ca prin ceață și care îi lăsaseră un dor sentimental în suflet.

Când își prezentase preavizul la locul de muncă, șeful ei o promovă imediat pe fata care deținea poziția de sub Celia. Înlocuirea ei fusese atât de promptă, încât Celia fusese rugată să rămână numai încă o săptămână.

Șeful ei se gândise că îi face Celiei o favoare. Dar în unele privințe, ar fi preferat să muncească mai mult astfel încât să aibă mai mult timp pentru a-și lua rămas-bun de la orașul care fusese căminul ei de când avea optsprezece ani.

De cealaltă parte a țării și recuperându-se după un genunchi zdrobit, Ty le aranjase mutarea în mare grabă. Trimisese oameni la River Run care îi luară patul din apartament înainte ca ea să fie gata. Le cumpărase bilete de avion înainte ca ea să aprobe orarul de zbor. Fără permisiunea ei, Ty îl sunase pe unchiul Danny și îl întrebase dacă ele puteau sta cu el în ultimele nopți în Corvallis, înaintea plecării astfel încât camionul cu lucrurile lor și șoferul care le conducea mașina Prius în cealaltă parte a țării să ajungă înaintea lor.

Celia și Addie așteptară să debarce din avion, apoi merseră prin terminal către o ușă glisantă care ducea în zona bagajelor. La mică distanță stătea un bărbat de vârstă mijlocie. El purta un costum negru elegant și ținea în mână o foaie de hârtie pe care scria *Dulceață*.

Fenomenal, se gândi Celia sarcastic.

Ea și cu Ty se contraziseră cu privire la cine avea să le întâmpine la aeroport. Doctorii lui Ty îi interziseseră acestuia să conducă, iar Celia îl rugase pe Ty să nu-și trimită familia. Cei din clanul Porter erau mulți, mânați de o voință puternică, și probabil că nu o simpatizau prea mult. În cele din urmă, Celia fu de acord să îl lase pe Ty să trimită un șofer să le ia de la aeroportul internațional Dallas-Fort Worth.

Ea se apropie de bărbat și îi zâmbi spășită.

— Cred că pe mine mă așteptați.

— Cum vă cheamă, doamnă?

— Celia Porter.

Ochii îi scânteiară amuzați.

— Am venit într-adevăr după dumneavoastră.

El le luă bagajele de mână și le conduse către ușile automate. Când ei ieșiră din aeroportul bine răcorit de aerul condiționat, pătrunseră într-o atmosferă de seră, umedă și caldă ca un cuptor. O învălui pe Celia cu atâta putere încât se opri și se înăduși. Addie se uită în jur, fascinată. Șoferul lor merse mai departe.

Ce era cu temperatura *asta*? 46°? 65°? Cu siguranță te puteai coace încet.

Addie o luă de mână și o trase.

— Haide, mami!

Îl urmară pe șofer într-o parcare acoperită. Celia se așteptase la o mașină simplă de oraș, dar bărbatul se opri lângă... o limuzină. Caroseria ei lungă și albă fusese acoperită pe toate părțile cu tot felul de desene în stil animat de prost gust, care înfățișau cai sălbatici, pinteni, pălării mari, stele și mingi de fotbal. Sloganul *Totul e mai mare în Texas* era scris pe o parte în caractere italice. Steaguri ale statului Texas fluturau din toate colțurile și capete de cornute fuseseră montate în partea din față a mașinii, precum catargul unui vas.

Addie chicoti.

Obrajii Celiei se îmbujorară puternic. Se afla pe pământ texan de mai puțin de o jumătate de oră, și deja voia să îl omoare pe Ty.

— Aș vrea ca unchiul Danny să fie aici, mami. Lui i-ar plăcea mașina asta.

— Da, probabil că da.

— Când o să ajungă aici?

— A zis că o să fie aici până la ziua ta.

Danny se hotărâse să pornească în drumeție și să petreacă câteva zile pe drum între Oregon și Texas, oprindu-se oriunde avea chef.

Șoferul le ținu deschisă portiera din spate, iar Celia nu avu de ales decât să o bage pe Addie în limuzina în stil cabalin și să intre după ea. Oare era sigur ca un copil să meargă cu chestia asta? În limuzina texană era loc pentru doisprezece adulți, avea două televizoare cu ecran plat și un bar. Ea și Addie ocupară locurile din spate. În cazul unui accident, Addie avea să fie aruncată înainte șase metri.

— Nu-i așa că e amuzant? Uită-te la asta!

Addie arătă cu mâna înspre mocheta de pe tavan și ledurile încorporate în ea.

De îndată ce o așeză pe Addie în scaunul ei de copil și puse centurile de siguranță, mașina porni. Niște orificii de aerisire îi răcoreau fața și pieptul Celiei.

Ce m-o fi apucat să mă mut aici?

Addie petrecu următoarea oră bombardând-o pe Celia cu întrebări, sorbind bere de ghimbir cu cuburi de gheață și schimbând posturile TV.

În cele din urmă, priveliștea orașului dispăru. În fața lor apărură câmpurile și, după mai mult timp, trecură de indicatorul orașului Holley.

Prima impresie a Celiei era că totul era un spațiu întins și plat. Stâlpii pentru liniile electrice erau poziționați de-a lungul drumului, înalți și simetrici. Garduri deschise de ardezie împrejmuiau bucăți de pământ – unele goale, altele înțesate cu cai sau vite. Trecură de o biserică veche din lemn, a cărei vechime era atestată pe placa din față, câteva mori de vânt și un indicator spre o biserică de cowboy de la ferma Swingin S. Secția de poliție din Holley, primăria și departamentul de pompieri voluntari aveau o parcare comună.

În cele din urmă, limuzina o coti la stânga pe o stradă care părea mai mult de țară decât rezidențială. Ty nu locuia într-un cartier de case, ci într-o zonă de ferme. Pe măsură ce strada le îndepărta tot mai mult de civilizație, Celia zări ocazional case răsfirate între copaci și terenuri.

— Am ajuns? întrebă Addie pentru a douăsprezecea oară.

— Cred că da.

— Aici locuiește tati?

— Așa se pare. Vezi?

Celia arătă cu mâna înspre o cutie poștală pe care scria *Porter*. Limuzina urcă ușor la deal pe o alee pavată. O pășune îngrădită se afla pe partea dreaptă. Partea din stânga era goală. Nu se găsea nicio casă acolo deocamdată.

În sinea ei, Celia fremăta de emoție. Vorbise des cu Ty, dar nu îl mai văzuse de când fusese ultima oară în Corvallis.

Își examină ținuta și încercă să-și netezească cămașa ei albă țărănească. Pantalonii scurți de culoare turcoaz și sandalele cu barete pe care alesese să le poarte i se părură potrivite când le îmbrăcase. Acum nu mai era atât de sigură.

O casă se profilă în raza ei vizuală – spațioasă și scumpă, cu o grădină simplă care ar fi putut fi întreținută numai de către stropitoare și de personalul care tundea iarba. După părerea Celiei, casa era prea nouă pentru a avea multă personalitate. Cărămida maronie acoperea mare parte din exterior, iar stucatura netedă era puțină. Cu excepția stâlpilor negri din lemn și a contraforturilor care încadrau intrarea, nu existau prea multe detalii decorative și cu siguranță că nu se vedea pe nicăieri vreo amprentă feminină.

Celia și Addie ieșiră din limuzină în căldura sufocantă de afară. Mâna lui Addie se agăță de mâna Celiei. Fetița ei, care fusese atât de încrezătoare, părea să fi fost cuprinsă deodată de sfială.

Ușa de la intrare se deschise, iar un cuplu se grăbi să iasă afară. Erau oare părinții lui Ty? Păreau să aibă vârsta potrivită. În frunte venea o brunetă jovială care purta pantaloni capri de culoare bej, un maiou din bumbac de culoarea pepenelui și niște sandale comode. Un cowboy suplu, curat ca lacrima, o urmă.

Încordate, Celia și Addie se îndreptară spre ei. Celia știa că aveau motive întemeiate să o urască. Se rugă numai să nu-și manifeste fățiș antipatia în fața copilei.

— Bine ați venit! strigă femeia, făcând cu mâna. O, cât de mult am așteptat momentul ăsta! Eu și John am rămas aici în living toată dimineața, gândindu-ne că veți sosi în orice clipă, și iată-vă.

Cuplul se opri în fața lor.

— Eu sunt Nancy, iar el e John. Suntem părinții lui Ty.

— Eu sunt Celia.

Femeia care s-a măritat cu fiul vostru într-o capelă de ocazie din Las Vegas și care apoi v-a tăinuit existența nepoatei voastre.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.

— Și noi ne bucurăm, răspunse John, prietenos.

Șuvița cu urme vizibile de încărunțire ce străbătea partea din față a părului lui Nancy se potrivea cu culoarea ochilor ei, ochi care păreau să emane o afecțiune sinceră. Ea se întinse și o strânse pe Celia de braț.

— Îl tot bat la cap pe Ty de săptămâni întregi că vreau să te cunosc. E o adevărată plăcere.

Celia habar n-avea cum să reacționeze în fața bunăvoinței lor nemeritate.

Atenția lui Nancy și a lui John se mută asupra lui Addie, aceștia fiind fascinați și plini de admirație și tandrețe. Un licăr se ivi în ochii lui Nancy. Ea își împreună mâinile și își acoperi gura și bărbia.

— Ea e Addie.

Celia netezi cu mâna părul fiicei ei.

Nancy se lăsă pe genunchi în fața fetiței, punându-și palmele pe coapse. O privi pe Addie cu atâta dragoste încât Celia fu cuprinsă de o emoție puternică.

— Mă bucur că ești aici, Addie, spuse Nancy. Mulțumesc că ați venit.

— Cu plăcere.

Addie își împinse ochelarii mai tare pe nas.

— Ne bucurăm că ați venit.

Nancy se apropie de John, împletindu-și mâna cu a lui și trăgându-l în față.

— Amândoi suntem atât de fericiți că tu și mama ta o să locuiți aici.

— Și eu sunt fericită.

— O, scumpo. Vai, dar ești o fetiță superbă.

— Mulțumesc.

— Ty spune că îți plac prințesele. Vrei să vii înăuntru și să-mi povestești despre ele?

Addie încuviință.

Urcară pe o cărare de parcă mărșăluiau la o paradă: Nancy se lansă în conversație cu Addie, iar John și șoferul insistară să care trolerele.

La fel ca la exterior, și în interiorul casei lui Ty trona culoarea maro: podele din lemn de culoarea castanei, pereți de culoare kaki, mobilă nici modernă, nici tradițională, mai degrabă o combinație între cele două. Îi amintea Celiei de o expoziție de mobile la preț redus, fără niciun element personal.

— Oh!

Nacy își duse mâna la frunte.

— Trebuia să îi spun lui Ty de îndată ce ați venit. M-am entuziasmat atât de tare încât am uitat.

— Nicio problemă.

— O să se cam supere pe mine. Nu a fost într-o dispoziție prea bună în timp ce vă aștepta să ajungeți aici.

— O să mă duc eu să-i spun că am ajuns.

Nancy îi explică unde se afla dormitorul principal, apoi ea și John o luară pe Addie în bucătărie, promițându-i o gustare și ceva de băut.

Un hol acoperit cu covoare marca Berber, care se îndepărta de foaier, o duse pe Celia pe lângă ceea ce părea a fi biroul de acasă al lui Ty, înspre o intrare pe jumătate deschisă. Dormitorul lui Ty. Oprindu-se în prag, aruncă o privire înăuntru. El stătea așezat pe pat, susținut de perne care îl sprijineau de tăblie. Avea căști în urechi, citea un număr al revistei *Money* și purta ochelari de citit. Ochelari?

Lumina lămpii de citit de pe măsuța de toaletă se răsfira în părul lui și îi evidenția ceasul din argint. Purta un tricou gri cu mesajul *Under Armour*. De când fuseseră la liceu, nu îl mai văzuse niciodată purtând altceva decât blugi, dar în după-amiaza asta, avea o pereche de pantaloni scurți, largi, probabil anume aleși pentru a face loc pansamentului voluminos din ghips care începea de undeva de sub tivul pantalonilor și continua până sub pulpa lui.

Își concentra atenția asupra revistei, dar nu părea să fie liniștit. O cută adâncă i se formă între sprâncene, iar chipul îi era umbrit de durere.

Un val de compasiune înșelătoare o cuprinse pe Celia. Ty fusese întotdeauna sănătos, chipeș și puțin cam prea impulsiv. Dar într-un mod misterios, acesta era modul în care Ty Porter era menit să trăiască pe lumea asta.

În ciuda problemele pe care le aveau, reușiseră să înfiripe un soi ciudat de camaraderie. Celiei îi părea rău că nu va mai putea călări tauri, lucru care însemnase atât de mult pentru el. Plus că, judecând după expresia de pe fața lui, piciorul îl durea teribil.

Fii tare, Celia. Era plină de tandrețe și într-o zi ar fi dispusă să o arate unui bărbat. Numai că pur și simplu Ty nu era *acel* bărbat.

Celia împinse ușa.

Fața lui Ty se îndreptă în direcția ei într-o clipă. Acei ochi albaștri, care puteau să zăpăcească inima oricărei fete, își fixară atenția asupra ei. Preț de o clipă îndelungată, niciunul dintre ei nu zise nimic. Atmosfera dintre ei era densă, dar devenea din ce în ce mai clară.

Capitolul 13

ra aici.

Fără niciun avertisment, Celia intrase în dormitorul lui.

Chiar ea în persoană… aici. *Aici*, slavă Domnului. În sfârșit. Ty păru că răsuflă ușurat pentru prima oară de la accident.

Era mai frumoasă decât și-o amintea, atât de frumoasă încât o sorbi din ochi. Uitase că buclele ei băteau în roșcat și că părul ei dezordonat contrasta cu trăsăturile naturale și bine conturate ale feței. Ty omise cât de înaltă era sau, în acest caz, cât de scundă era. Ce își amintea era modul perfect în care trupul subțire avea forme bine conturate.

Zâna pădurii. Îi luase cu siguranță mult timp pentru a ajunge la el.

Încetișor, el își scoase cu un deget căștile din urechi. Și le pusese numai pentru că mama lui îl lăsa în pace atunci când îl vedea cu ele.

Pe măsură ce Celia se apropie de patul lui, ea își arcui o sprânceană și își încrucișă brațele.

Familia lui, prietenii, Tawny și doamnele de la biserica din Holley îl trataseră în ultimele două săptămâni ca și cum era făcut din sticlă. Dar judecând după expresia de pe fața ei, Celia nu avea să adopte această atitudine. Era pe cale să-i dea o lecție, în timp ce el nu se putea gândi la altceva decât la cât de bucuros era și la cât de mult îi lipsise.

Celia de la telefon și cea din gândurile lui nu se comparau cu Celia în persoană.

Ea se opri la câțiva pași distanță, îi observă bandajele și apoi chipul.

— După starea în care ești se pare că te-ai străduit din greu să ne aduci aici. Ți-a ieșit planul.

Făcu o grimasă..

— A funcționat, nu-i așa? Îmi place să obțin ce vreau.

— Ce o să faci data viitoare când o să vrei altceva? O să te vâri în ghips până la gât?

— Dacă va fi cazul.

— Ochelarii și revista sunt parte din costumație?

— Ce vrei să spui?

— Știai că vin, așa că ai făcut rost de niște ochelari, ai cumpărat un număr din revista *Money* și ai așteptat să ajung și să cad în capcana unui tip ce se vrea a fi inteligent.

— Interesantă teorie.

— Mă simt ca Daphne din serialul *Scooby-Doo*.

— E atât de greu de crezut că am nevoie de ochelari pentru citit, Daphne din *Scooby-Doo*?

— E greu de crezut că poți măcar să citești.

Ty își lăsă capul pe spate și râse. Cât timp trecuse de când râse ultima oară? De când îl făcuse ea să râdă ultima oară, presupuse el. Își scoase ochelarii și îi puse deoparte, laolaltă cu revista.

— Când am debarcat din avion, spuse ea, șoferul ținea o pancartă pe care scria *Dulceață*.

— Serios? Habar n-am ce vrei să spui.

— Nu mai spune! Și mulțumesc atât de mult că ai trimis o limuzină pe care numai Conway Twitty* și copiii sub zece ani ar putea-o îndrăgi.

— I-a plăcut lui Addie?

— Da. Dar ea are sub zece ani. Mie, pe de altă parte, aproape că mi-a venit să mor de rușine.

* Harold Lloyd Jenkins a fost un cântăreț american de muzică country, cunoscut cu numele de scenă Conway Twitty. Activitatea sa muzicală este recunoscută de Country Music Hall of Fame (n. trad.).

— Bun.

Se ridică puțin în șezut sprijinindu-se de un braț și îl întinse pe celălalt înspre ea.

— Vrei să mă ajuți să mă ridic?

Ty n-avea nevoie de ajutor. Nu era ca și cum nu-și putea coordona mișcările. Sau ca și cum ar fi fost prima dată în viața lui când purta cârje.

Fără să stea prea mult pe gânduri, ea îl apucă de mână. Cum o făcu, el se lăsă înapoi pe perne, trăgând-o peste el. Brațele Celiei aterizară drept pe pieptul lui Ty, iar șoldurile ei de-a lungul marginii saltelei. I se tăie respirația.

Decizia lui impulsivă de a o prinde în brațe poate că a surprins-o, dar pe Ty îl uimi. Deoarece un dor imens îl năpădi drept răspuns la modul în care trupul ei căzu peste al lui. Simțurile lui sesizară pielea ei catifelată, aroma lămâilor amestecată cu dulceață, vederea chipului ei care era la numai câtiva centimetri deasupra lui.

Îl părăsi orice urmă de umor. Sângele îi clocoti în vene, iar pulsul îi zvâcnea la încheietura mâinii și în scobitura gâtului. Îndoiala și durerea ultimelor două săptămâni se evaporară până când nu mai văzu nimic decât pe ea.

— M-ai păcălit, îl acuză ea.

— Da.

Privirea lui se mută pe buzele ei.

— Sunt un ticălos. Știi asta deja.

Ty o prinse cu o mână pe după gât, o trase înspre el și o sărută.

Celia ezită și apoi se topi în brațele lui, lăsându-se mai tare pe el. Abstinența lui de cinci ani și jumătate în care nu mai sărutase o femeie se terminase.

Gemând, prinse mâna liberă făcută pumn materialul de la spatele rochiei. Nu-i veni să creadă că ea îl lăsa să facă asta. Întregul lui trup ardea de dorință și posesivitate. Nu mai simțise niciodată așa ceva, nici măcar pe jumătate atât de –

Celia se trase înapoi și *pleosc*, îl articulă zdravăn.

Fața lui Ty se smuci într-o parte. Se întoarse la timp pentru a o vedea cum se repede doi pași înapoi, departe de pat. Zări o licărire de foc în ochii ei, care începea să-l ardă.

— Tocmai m-ai *plesnit*?

Lui Ty nu-i păsa atât de mult de palmă – era mititică și lovea ca o fată – dar nu-i convenea că a întrerupt sărutul. Se simțea precum un lup căruia îi fusese luată prada de sub nas.

— Tocmai m-ai *sărutat*? îi reproșă ea.

— Tu m-ai plesnit, spuse el încet, încruntându-se. Am un genunchi distrus!

— O să ți-l distrug eu pe celălalt dacă mai încerci vreodată să mă săruți. Cum de îndrăznești!

— Ți-a plăcut!

Celia își deschise gura, dar nu spuse nimic. Pieptul îi fremăta de indignare, iar ea își propti pumnii de șolduri.

— Ți-a plăcut și poți să fii sigură că *mie* mi-a plăcut.

Crispându-se din cauza durerii, el își împinse ambele picioare peste marginea patului.

— Vino înapoi aici ca să te pot săruta mai mult.

— Categoric nu.

— O să fiu foarte sinceră cu tine, Ty. Am un soi de… slăbiciune pentru tine. Aș vrea să nu fie așa, dar așa este.

— Și eu simt la fel. De când m-am accidentat, mi-a fost dor de tine. Aproape că am înnebunit așteptând să vii.

— Nu văd nicio logică în purtarea ta, Ty. Nu mai fac parte din viața ta de ani de zile. De ce ți-ar fi dor de mine acum?

— Nu știu.

Ea își lipi palmele de tâmple.

— E o nebunie!

El ridică o sprânceană.

— Ceva foarte puternic.

Ea își lăsă brațele în jos și îl privi foarte precaută.

— Cum rămâne cu Tawny?

— Ce-i cu ea? Oricum are pe altcineva în viața ei.

— Dacă vrei să te însori cu ea, nu crezi că n-ar trebui să săruți alte femei până când ea e disponibilă?

— Așa m-am gândit. Dar acum m-am răzgândit.

Ty nu pusese la cale sărutul. Dar de îndată ce o trăsese deasupra lui, nu fusese în stare să se stăpânească. Nu se gândise la Tawny.

Și nici nu voia să se gândească acum la ea. Nu atunci când faptul că o sărutase pe Celia părea cea mai bună idee pe care o avusese în ultimii zece ani.

— Vino ‘ncoa și sărută-mă, dulceață! Vom vedea dacă putem rezolva totul așa.

— Încetează să mai spui lucruri de genul ăsta! Nu ne mai putem săruta. Niciodată. Vorbesc serios, Ty. Nu…

El văzu că ea spunea adevărul.

— Nu te juca cu mine. Ai înțeles?

— Nu vreau să mă joc cu tine. Vreau să discut deschis despre atracția dintre noi.

Ty arătă cu mâna înspre ei.

— Se poate să fie ceva mai mult?

— Nu poate fi ceva mai mult. Suntem doar prieteni.

— Suntem căsătoriți.

— Numai deoarece – vocea i se frânse un pic, dar Celia își îndreptă umerii și continuă – noi n-am semnat încă actele de divorț.

De la accident încoace, gândul la Celia fusese singurul lucru care îl calma în timpul ședințelor afurisite de terapie, la plictiseală, sau când îl cuprindea regretul cu privire la cariera pierdută. El simțea atât de multe lucruri contradictorii față de ea și nu îl înțelegea pe niciunul. Știa numai că nu se așteptase niciodată că ea să îl lase să o sărute, dar așa făcuse, iar cea mai mare dorință a lui era să continue să o sărute până la răsăritul soarelui.

Poate faptul că nu mai avusese demult de-a face cu o femeie nu fusese cea mai bună idee. Ty încercase să se comporte onorabil. Numai că nu era deloc așa și nu putea cumpăra acest lucru. Era un nerușinat, iar acum acea perioadă de abstinență se poate să-l fi înnebunit cu totul. O durere brutală îi pulsă în picior, iar mușchii de la gât se făcură tari ca piatra.

— Trebuie să ne gândim la Addie, spuse ea.

— Crezi că divorțul este cel mai bun lucru pentru Addie?

— Cel puțin asta ar pune capăt poveștii. Cred că ai observat că își face speranțe cu privire la relația noastră.

În fiecare seară la telefon, Addie nu mai contenea să îi spună cât de frumoasă, cât de dulce și practic cât de disponibilă era mămica ei.

— Dacă ne-ar vedea ținându-ne de mână, sărutându-ne sau ceva de genul ăsta, Ty, asta i-ar umple capul cu tot felul de speranțe false. În cele din urmă ar suferi și eu nu voi permite asta.

— *Eu* nu vreau să o rănesc.

Ceva din încăpățânarea ei se stinse.

— Știu asta.

Ty nu avea nevoie ca Celia să îi explice de ce Addie le strica relația. Înțelegea. Frustrat, privi încruntat priveliștea de la una dintre ferestrele dormitorului. Addie avea aproape cinci ani, era obsedată de prințese și îndeajuns de naivă încât să creadă în finaluri fericite. Fetița credea că el era o persoană mult mai bună decât era în realitate, deci bineînțeles că voia ca ei să devină cu adevărat soț și soție. Dacă porneau pe drumul ăsta numai ca lucrurile să sfârșească prost din nou, copila avea să fie distrusă.

Își trecu o mână prin păr și dorind să ia o pastilă de Vicodin. Cât timp trecuse de la ultima doză?

— Ty?

Își întoarse atenția asupra ei. Înnebunitor de frumoasă. De la accidentul lui încoace, devenise foarte importantă pentru el.

Celia părea neîncrezătoare și enervată.

Ty știa că putea să o potolească cu farmecul lui. Toată viața lui se folosise de șarmul personal pentru a ieși din bucluc. Era ceva înnăscut pentru el.

— Ai de gând să institui din nou regula aia a ta fără atingeri?

El o privi cu un umor sec.

— *Da*.

— Motivele medicale sunt discutabile? De exemplu, acum aș avea nevoie de ajutor ca să ajung în living-room.

— Nicidecum n-am să mă las păcălită pentru a doua oară.

— Dar dacă te ating foarte politicos? De exemplu, dacă îmi plimb vârful degetului peste încheietura ta sau ceva de genul?

— Nu.

— Ei bine, ca să ne înțelegem, tu mă poți atinge oricând dorești.

— Mulțumesc, dar nu mulțumesc. Aș prefera să...

— Să bei sirop de porumb cu multă fructoză? sugeră el.

Când Celia chicoti fără să vrea, Ty știu că redirecționase discuția

lor pe vechiul făgaș. Ieși din cameră, legănându-și ușor ghipsul, și deplasându-se binișor pe cârje. Celia îl urmă.

— Sunt gata să-ți arăt noua ta locuință, spuse el.

— Nu crezi că eu și Addie ar trebui mai întâi să petrecem puțin timp cu părinții tăi?

— Zece minute?

— Cel puțin o oră.

Ty gemu.

Addie probabil îi auzise că vin, deoarece atunci când trecu pe sub o arcadă și o zări stând la masa lui din bucătărie, capul ei era deja întors în direcția lui.

— Tati! strigă ea.

Cuvântul îl făcu să înlemnească și îl lăsă fără glas.

Cu un chip plin de entuziasm, Addie fugi la el și îi îmbrățișă piciorul sănătos. O îmbrățișă la rândul lui pe cât de mult îi permiteau cârjele. Dragostea față de ea îi învălui inima. *Fetița mea*, se gândi el mândru. Ty pierduse primii cinci ani din viața ei, dar ea îi spunea *tati* oricum pentru că inima ei era suficient de mare și de generoasă ca să-i facă loc.

Lui îi plăcuse aproape fiecare femeie pe care o întâlnise, începând cu mama lui. Dar niciun copil nu-l întâmpinase cu atâta fericire și nimeni nu îi spusese *tati*.

Addie se uită în sus la el.

Ty îi zâmbi.

— Bună, Addie.

— Bună.

Voia să fie tăticul ei. Nu greșise deloc când se gândise că Addie îl credea o persoană mai bună decât era în realitate. Totuși, când îl privea în felul ăsta, Ty își dorea să fie bărbatul pe care și-l imagina copila.

Realizase câte ceva în viață, dar când își analiza succesul, nimic nu se compara cu așa ceva. Indiferent ce ar fi fost, Ty era hotărât să fie protectorul, susținătorul și cel mai mare fan al lui Addie. Cel care avea să îi fie alături în cele mai importante momente ale vieții ei de acum încolo, ținându-i pumnii și crezând în ea. Tăticul ei.

— Te simți bine? Ea îl bătu ușor pe braț.

— Da. Și tu?

— Sunt bine.

— Văd că ți-ai pus cizmulițele.

Addie se lumină la față de încântare.

— Dacă mașina asta ar fi mai mică, ar fi de mărimea unui Jelly bean.

— Jelly bean!

Addie chicoti din scaunul ei de pe bancheta din spate a Priusului.

— Haha!

Celia se prefăcu amuzată.

— De acum înainte o să o numesc verdele Jelly bean.

Ty încercă să-și îndrepte piciorul bun.

— Cred că Toyota a construit-o pentru acei oameni scunzi din *Vrăjitorul din Oz*.

Addie nu se mai oprea din râs.

— Mașina asta are dimensiunea perfectă. Celia nu avea de gând să îl lase să îi critice mașina, chiar dacă Ty se simțea jignit de faptul că mergea cu o mașină hibrid și, mai rău, că era o femeie la volan.

Ty și Addie se lansară într-o discuție despre *Vrăjitorul din Oz*, un film pe care Celia nu îl considerase potrivit pentru Addie din cauza vârstei.

Celia strânse volanul cu mâinile în poziția regulamentară pentru condus. Plecaseră de-acasă de la Ty către noua ei locuință, după ce petrecuse o oră cu părinții lui Ty. Ty se zgâise la ea pe toată durata vizitei și nu luase parte la conversație. Celia trebui să vorbească și în locul lui, deși propriile gânduri îi erau într-un haos total. Tot timpul cât răspunsese întrebărilor lui Nancy și ale lui John, în mintea ei îl arăta cu degetul pe fiul lor mare și chipeș și striga: *El tocmai m-a sărutat! Tocmai m-a sărutat*!

Ty o SĂRUTASE. El nu avea voie să facă așa ceva.

Nu, era un bărbat în toată firea. Avea voie să facă ce poftea. Mai bine zis era faptul că *ea* nu avea voie să-l sărute la rândul ei. Totuși, Celia o făcuse. Amintirea acestui fapt o făcu să se îmbujoreze.

Fusese atât de surprinsă atunci când Ty o trase spre el, și apoi atât de… pierdută încât îl sărutase înapoi.

Timp de ani de zile, sentimentele ei rămaseră amorțite, cu excepția unui fior ocazional de atracția față de un profesor chipeș sau vreun candidat la doctorat. Cum se poate să o fi *trădat* chiar acum, cu atâta forță în fața lui?

— Virează aici.

Celia dădu pe o stradă ințesată cu case în stil victorian, încercând să se concentreze asupra împrejurimilor și nu asupra bărbatului care stătea atât de aproape de ea.

Casele îi aminteau de niște patiserii meșteșugite făcute de către un maestru cofetar. Fiecare dintre ele era frumoasă, elegantă și cu totul unică. Zări niște mici victorieni sculptați cu gust. Cei mari și impunători, realizați în mod desăvârșit și așezați cel mai bine pe loturile cu copaci bătrâni. Toți fuseseră zugrăviți în cea mai frumoasă paletă de culori – roz, albastru, de culoarea oului, a piersicii, verde – trei sau patru nuanțe pe fiecare. Stâlpi de iluminat de modă veche decorați cu coșuri cu flori suspendate stăteau la intervale regulate de-a lungul trotuarului.

— La stânga, spuse Ty.

La un bloc și jumătate distanță, el arătă cu mâna.

— Uite-ți casa.

Celia intră pe alee și se aplecă înainte, admirând priveliștea ce îi stătea în față. *A ta*, spusese el. Casa ei de turtă dulce. El o asigurase că îi dăduse casa drept un simplu cadou, fără alte obligații. Spera atât de mult… că nu o să îi ceară mai multe săruturi în schimbul ipotecii.

Casa se fălea cu două nuanțe de albastru, cu multă tâmplărie înzorzonată și cu o verandă albă care o împrejmuia. Grație pozelor trimise de Ty, o recunoscu ca pe un vechi prieten. Era chiar mai drăguță decât în poze, în parte datorită străzilor istorice și fermecătoare care o înconjurau.

Cei trei traversară peluza. Celia folosi noua cheie pe care i-o dăduse Ty pentru a deschide ușa, iar ei intrară într-un decor care mirosea plăcut a pin și a lemn vechi. Un hol li se deschidea drept în față. Addie se duse în camera de zi, așa că Celia și Ty o urmară. Un șemineu înconjurat de niște sculpturi strălucitoare din lemn domina

un perete, în timp ce ferestrele albe îi puneau în evidență pe ceilalți. Foștii proprietari zugrăviseră spațiul într-o nuanță suavă de gri, iar plintele groase, în culoarea crem.

— Am lăsat pereții așa cum erau.

Ty ridică un braț musculos pentru a se scărpina la ceafă.

— M-am gândit că vrei să-ți alegi propriile tale culori de zugrăvit.

— Chiar vreau. Mulțumesc.

Totul era atât de ciudat! Să se prefacă ca și cum totul era normal între ei când capul îi vuia cu amintirea felului în care fusese strivită de pieptul lui.

Addie îl bombarda pe Ty cu întrebări pe care Celia abia le auzea în timp ce trecură din camera de zi în sufragerie în care era un dulap mare cu uși de sticlă încorporat în perete și destinat etajării veselei de porțelan.

Bucătăria ocupa un colț din spatele casei. Și aici predomina culoarea gri. Electrocasnice cumpărate în ultimii ani. Multe dulăpioare înșiruite sub blaturi frumoase din marmură, altele mai puține suspendate pe perete cu uși cu geamuri din sticlă de formă dreptunghiulară.

Era o bucătărie în care se putea găti. Una în care *ea* putea găti. Celia se vedea gătindu-și aici caserola cu cartofi dulci de Ziua Recunoștinței sau prăjiturile de Crăciun, sau preparatul din ouă pe care ea și Addie îl mâncau întotdeauna în dimineața de Paști. Cu o vedere spre curtea din spate, reușea în același timp să pregătească mâncarea și să o supravegheze pe Addie când se juca. Asta dacă vremea avea să se răcorească suficient de mult încât temperaturile să poată fi suportate.

Când ajunseră în hol, Ty arătă cu capul înspre o ușă închisă.

— Asta e camera ta, Addie, dar o să ne întoarcem la ea. Păstrăm ce-i mai bun la sfârșit, da?

— Corect.

Podeaua din baie fusese ornată cu mici dale octogonale, toate albe, cu excepția unui rând de dale negre la aproape jumătate de pas distanță de la perete.

Ajunși în acest punct al casei, aproape reveniră în perimetrul zonei de intrare în locuință.

Ty arătă cu cârja înspre o cameră spațioasă și aerisită din partea din față a casei.

— M-am gândit că ți-ar plăcea ca aici să fie camera ta, Celia.

Numai felul în care spusese „camera ta“ o făcu să roșească. Se vedea clar că trecuse multă vreme de când fusese complimentată de un bărbat.

— E frumoasă.

Podele din lemn învechite de vreme. Cu vedere la curtea din față și cea laterală. Spațiul era gol cu excepția unei singure cutii – o cutie de pantofi poate? – care aștepta în mijlocul camerei.

— Ce-i asta?

— Un cadou de casă nouă.

Celia se aplecă și scoase capacul, descoperind o pereche de cizme de damă în stil cowboy. Cu vârful ascuțit și tocuri de mărime mijlocie. Fuseseră confecționate din piele gri cu tot felul de cusături sofisticate.

— Nu-i așa că-s frumoase, mami?

— Așa este.

— I-am spus lui tati să-ți cumpere unele roz, ca ale mele. Dar el a spus că ți-ar plăcea mai mult cele gri decât cele roz, deși îți cam place stilul hippie...

— Hippie?

Celia îi aruncă o privire lui Ty.

Acesta ridică din umeri.

Nu era genul de femeie care să poarte astfel de cizme. În plus, nu voia să mai accepte daruri din partea lui. De îndată ce rămâneau între patru ochi, avea să încerce să-l convingă să le returneze și să păstreze banii.

— Mulțumesc pentru cizme.

— Cu plăcere.

— Mergem acum în camera mea?

Addie îl fixă cu privirea pe Ty așa cum un câine se uită atent la o veveriță.

— Camera ta, Addie, fu el de acord.

Addie se grăbi să ajungă în pragul camerei, îi așteptă, apoi deschise ușa.

— O! suspină ea.

Restul casei era gol, dar camera lui Addie fusese decorată în stilul regal al prințeselor. O nuanță suavă de roz acoperea trei dintre pereți. Cel de-al patrulea, care era la capul patului dublu cu baldachin, era de un roz aprins. O diademă strălucitoare din argint pictată manual trona deasupra patului.

Ty, sau un designer feminin, sau altcineva adusese un set de mobilă albă asortată. Un candelabru revărsa mici cristale roz. Perdelele fuseseră confecționate din tartan de culoare mov deschis și alb, apoi dichisit cu franjuri roz închis. Lămpi care semănau cu castelele de prințese făcute din zahăr erau așezate pe măsuțele de toaletă. Întreaga cameră părea să fie desprinsă dintr-un catalog Pottery Barn Kids.

Addie stătea nemișcată, cu ochii cât cepele.

Ty chicoti.

Ca și cum amuzamentul lui Ty o trezi pe Addie din vrajă, se puse în mișcare, atingând totul, fascinată.

— Mulțumesc, tati. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Ty și Celia o priviră pe Addie îndelung. Celia cunoștea în adâncul inimii sentimentul dulce-amar care venea din faptul că micuța ei avea să crească. Camera asta era menită să aparțină unei fetițe mai mari. O copilă mare. Iar Celia...

Ei bine. Celia dorise ca Addie să rămână un bebeluș toată viața.

— Te superi că nu te-am întrebat mai întâi? întrebă Ty pe sub mustață.

— Nu. E în regulă.

Deși o cam nemulțumi puțin.

— Am dorit să fac ceva pentru ea. Speram că n-o să te deranjeze.

— E o cameră minunată.

Celia îi aruncă o privire cu colțul ochiului, observând tricoul lui clasic, profilul bărbătesc. Vedea limpede în ochii lui Ty plăcerea pe care i-o adusese faptul că îi dăruia această cameră lui Addie.

Din experiența Celiei cu Ty, știa că putea fi foarte generos. Și mai știa și că el îi putea frânge inima.

Poți fi tatăl lui Addie, Ty. Putem fi atrași unul de altul. Ne putem

tachina cât e ziua de lungă și poate chiar reușim a înfiripa o prietenie neașteptată.

Dar orice ar fi, nu îmi voi permite să te iubesc din nou.

Capitolul 14

elia se trezi a doua zi dimineață înconjurată de întuneric și de un val de dezorientare. Unde se afla? Se ridică repede în capul oaselor, cu inima bătându-i cu putere.

Lumina lămpii de veghe în stil de prințesă dezvăluia un colț din cameră. Se afla în patul regal al lui Addie dinăuntrul casei de turtă dulce din Holley.

Acesta era noul ei normal.

Alături de Celia, Addie dormea pe o parte, fără îndoială visând la vreun prinț curajos și la fecioara dulce și îndrăzneață de care acesta se îndrăgostise la prima vedere. Își strânsese păturica de bebeluș la piept, iar buzele ei erau întredeschise a relaxare.

Judecând după lumina slabă care răzbătea prin perdele, zorii zilei abia mijiseră. Cu grijă, Celia se dădu jos din pat. Cără noul scaun de birou al lui Addie afară din cameră ca să aibă pe ce sta și se îndreptă spre bucătărie. De îndată ce porni cafetiera, se postă în fața ei în pijamaua din două piese, cu pantaloni scurți. Înainte ca aceasta să termine de preparat o ceașcă întreagă, Celia își turnă puțină cafea. Apoi se așeză pe scaunul lui Addie, simțind cum singurătatea o învăluie precum o mantie. Luă înghițituri mici

din cafea în timp ce privi răsăritul soarelui în prima ei dimineață în Holley, Texas.

Acesta e noul tău cămin, își spuse ea, încercând să se convingă de asta.

Celia se obișnuise să trăiască într-un apartament, să aibă chiriași de-o parte și de alta. Această casă particulară părea aerisită și expusă în comparație cu fosta ei locuință. Îi oferea și un nou început, atât în privința mobilei, cât și a experiențelor de viață. Avea atât de multe amintiri dragi legate de vechiul apartament. Acele clipe în care *am ținut-o pe Addie în brațe când era nou-născută, i-am făcut baie când era bebeluș, am inventat povești de noapte bună timp de o mie de nopți* – Celia vărsase lacrimi în secret în fiecare cameră în timpul ultimelor lor zile la River Run. Deja îi lipsea...

Gata, Celia! Acum trăiești aici. Stabilește-ți niște scopuri. Fă-ți o listă și vezi-ți în continuare de viață.

Ea își scoase un mic carnețel din poșetă și un stilou.

1. Rezistă farmecelor lui Ty.

Se opri, apoi sublinie asta de două ori. Celia își dădu seama că asta era mult mai dificil decât crezuse ieri, când Ty se uitase la ea cu acea dorință în ochi și îi spusese lucruri de genul: *Mi-a fost dor de tine. Aproape că am înnebunit așteptându-te să vii aici.* Desenă un asterix și adăugă: **fără alte săruturi.*

Refuză să riște sănătatea emoțională a ei și a lui Addie punându-și din nou încrederea în Ty. Dacă avea să-și mai dea întâlniri cu cineva în viața asta (și asta era un mare „dacă"), Celia trebuia să se întâlnească cu cineva care era capabil să-și asume răspunderi față de ea. Singura femeie față de care Ty părea să-și asume vreo răspundere era Tawny.

Celia luă o gură din cafeaua ei care era acum călduță și își bătu stiloul de buze. Era vreo șansă ca ea trăiască aici în Holley fără să fie nevoită să o vadă pe Tawny față în față? Ea se ruga să fie așa.

2. Instalează-o pe Addie în casă.

Camionul de mutări avea să sosească în curând. Nu avea cum să pună totul în ordine înainte de cea de-a cincea aniversare a lui Addie, care era atât de aproape. Dar avea să-și dea toată silința ca lucrurile

să fie în ordine până când Addie începea școala luni. Ziua de luni era la mai puțin de o săptămână distanță, dar dacă lucra din greu, avea o șansă.

3. Găsește-ți o slujbă.

Trecuseră ani de zile de când își căutase o slujbă. Nu se pricepea prea bine să scrie un CV și nu cunoștea pe nimeni în orașul ăsta. Chiar și așa, Celia dorea cu disperare, de dragul propriei ei demnități, să-și găsească o slujbă fără ajutorul lui Ty.

Ridicându-se în picioare, puse carnețelul înapoi în geantă. Avea nevoie de terapie prin gătit. Televizorul nu îi venise încă, deci nu avea acces la emisiunile ei culinare. Dar mulțumită mamei lui Ty și cumnatei ei care îi umpluseră cămara, Celia avea rafturi pline cu făină, zahăr, praf de copt…

În jurul orei zece sună cineva la ușă.

Celia deschise și văzu un cuplu care stătea pe verandă. O blondă drăguță aproape de-o seamă cu ea ținea în mână un cadou împachetat în hârtie Williams Sonoma. *

Alături de ea stătea un cowboy înalt cu părul închis la culoare, tuns bine și cu ochi cenușii scânteietori.

— Celia? întrebă blonda.

— Da.

Femeia zâmbi.

— Bună, eu sunt Meg. El e Bo.

— Fratele lui Ty, adăugă cowboy-ul.

Acesta îi întinse mâna, iar Celia i-o strânse.

— Încântați de cunoștință.

Erau o pereche foarte atrăgătoare.

— Mulțumesc. Și eu mă bucur să vă cunosc.

— Ty ne-a spus că aștepți camionul de la mutări.

Meg își strânse o șuviță de păr după ureche.

— Speram să te putem ajuta cu despachetatul.

---

* Williams-Sonoma, Inc., este o companie americană de vânzare cu amănuntul pentru consumatori care comercializează articole de bucătărie și mobilier pentru casă (n. trad.).

— Sigur că da. Poftiți înăuntru.

Din câte îi spusese Ty, Celia știa că Bo conducea o fermă de cai de rasă pentru curse și că se însurase cu Meg acum doi ani. Meg moștenise o avere, norocoasa de ea, iar acum conducea o organizație caritabilă pentru familiile monoparentale și copiii lor.

De îndată ce intrară, Meg îi dădu Celiei cadoul.

— Bine ai venit în Holley. Acesta e un mic dar de casă nouă din partea noastră.

— Uau! Mulțumesc.

— Suntem atât de încântați că te-ai mutat aici.

— Mami?

Addie ieși din camera ei.

Bo și Meg se întoarseră spre ea, la fel de fascinați cum fuseseră părinții lui Bo. Celia le făcu cunoștință, apoi își desfăcu cadoul în timp ce Meg și Bo îi puseră întrebări lui Addie.

Celia scoase un set minunat de ustensile pentru gătit care includea o spatulă, o furculiță de paste și un polonic printre altele. Cutia strălucitoare din metal în care se aflau era gravată cu litera *C*.

Bo și Addie nu terminaseră de vorbit, dar Meg îi atrase atenția.

— Am auzit că îți place să gătești.

— Chiar așa. E un set minunat. Mulțumesc. Îl voi folosi mereu.

— Mă bucur că-ți place.

Celia arătă cu mâna înspre camera de zi.

— Dacă aș avea mobilă, v-aș invita să vă așezați. Dar cum nu am, tot ce pot să vă ofer este mâncare.

— Multă mâncare! se băgă Addie în discuție.

Ea le făcu cu mâna nou-veniților să o urmeze.

— Haideți să vă arăt.

În bucătărie, pe unul dintre blaturile de marmură tronau la loc de cinste brioșe cu banane, biscuiți tradiționali scoțieni și un tort de cafea cu scorțișoară.

Meg și Bo se opriră amândoi la vederea festinului.

— Ai făcut toate astea azi-dimineață? întrebă Bo.

Celia încuviință și se abținu să mărturisească faptul că asta era o mică obsesie. Prefera ca ei să creadă că era pur și simplu harnică.

Bo așeză o felie din tortul de cafea pe o farfurie din hârtie, iar Meg alese o brioșă. Atât Addie, cât și Celia se serviră cu biscuiți.

— Deci, Addie.

Meg scoase hârtia de pe brioșă.

— Te-ai distrat în vara asta?

— Da.

— Ce ai făcut?

În felul ei calm și serios, Addie îi povesti despre piscina din River Run și despre băiatul care intrase în bucluc pentru că o stropise în față cu un pistol cu apă.

Meg și Bo se sprijineau de masă, unul lângă altul. Își vedeau de mâncare, ascultând cu atenție, punând întrebări. Meg își încolăci o mână de cotul lui Bo. El își lipi cotul aproape de trup într-un gest protector.

Exista o atracție între cei doi. Atât de puternică încât era aproape palpabilă pentru Celia. Cum e să ai o astfel de legătură cu soțul tău? Probabil că era ceva minunat.

În vreme ce Meg nu era neapărat o frumusețe, chipul și atitudinea ei aveau un farmec aparte care îi plăcu Celiei. Meg purta un tricou roz, pantaloni asortați scurți marca Nike, pantofi de tenis, era machiată discret și își ținea părul strâns într-o coadă de cal. Chiar și așa, femeia arăta elegant.

Bo îi semăna puțin lui Ty atât fizic, cât și ca personalitate. Celia nu îl cunoscuse în timpul anilor de liceu deoarece absolvise chiar înainte ca ea să vină acolo. Băieții din familia Porter pe care îi cunoscuse la vremea respectivă, Ty și Jake, apăruseră în mii de povești de dragoste imaginare. După cum arăta, Celia ghici că probabil și Bo fusese implicat în astfel de fantezii.

Când Addie se opri în sfârșit pentru a se uita la cei care o ascultau și pentru a-și trage răsuflarea, Celia profită de ocazie.

— Cum v-ați cunoscut?

Ochii lui Meg sclipiră amuzați.

— Am încercat să-l concediez. N-a mers.

— Să-l concediezi? întrebă Addie.

— Da, îi spuse Meg lui Addie. El era responsabil de un loc numit Whispering Creek Horses. Era un grajd. Când am preluat ferma tatălui meu, m-am gândit că nu am nevoie de un grajd plin de cai.

Meg ridică din umeri.

— M-am înșelat. S-a dovedit până la urmă că îmi plăcea și că...

Ea își ridică privirea spre Bo. El se uită la ea.

— ... chiar îmi plăcea de bărbatul care avea grijă de el.

Bo îi zâmbi soției lui atât de afectuos încât sentimentul era aproape palpabil în cameră. Ei bine, asta era. Povestea Celiei cu Ty – ne-am căsătorit, iar soțului meu i-a părut rău a doua zi dimineață – nu se putea compara cu a lor.

— Știai, spuse Addie, că tati i-a returnat lui mami brățara când ea a pierdut-o?

— Nu, răspunse Meg, nu știam povestea asta.

— A fost ca în basmul cu Cenușăreasa.

Obrajii Celiei se încălziră. Exact asta îi lipsea. Fetița ei inventa o poveste de iubire între ea și Ty în fața unui cuplu care se iubea cu adevărat.

— Îți amintești de pantoful de cristal? continuă Addie. A fost chiar așa, numai că tati i-a adus o brățară. Nu un pantof. E foarte, foarte drăguț.

Meg și Bo încuviințară.

— El mi-a dat cizmulițele astea, spuse Addie.

— Îmi plac, îi spuse Meg.

Bo înghiți ultima bucată din tortul de cafea.

— A fost delicios, Celia.

— La fel și asta.

Meg ridică ce îi mai rămăsese din brioșa ei.

— Mulțumesc.

— Vreau să spun că e de-a *dreptul* bun, spuse Meg. Ești foarte talentată.

Zgomotul unui motor puternic și scârțâitul frânelor o întrerupseră. Venise camionul de mutări.

Ieșiră în verandă să vadă cum cei doi bărbați care veniseră cu camionul au deschis ușile din spate ale vehiculului, au pus o rampă și au descărcat primul obiect de mobilă. Canapeaua ei.

— Ești de acord, o întrebă Bo, să aduc câțiva voluntari de la școala biblică să ne ajute?

— Da.

Era o zi lucrătoare și încinsă de flăcările iadului. Celia nu-și imagina că vreunul dintre prietenii lui Bo avea să-i accepte invitația, dar nu strica să-l lase să îi întrebe. Din experiența ei, nici măcar familia apropiată nu dorea să ajute pe cineva cu mutatul.

Bo își scoase telefonul și începu să tasteze ceva, apoi se îndreptă spre rampa camionului. Meg îl urmă. El se opri la jumătatea drumului.

— Nici vorbă, Contesă.

— Bo, pot să car –

— Nu cu mine în preajmă.

Bo îi zâmbi ștrengărește, un zâmbet care dezvăluia tot felul de slăbiciuni în ceea ce o privea.

Meg dădu din cap, iar buzele i se arcuiră.

— N-ai leac.

— Așa-i, fu el de acord.

Meg se îndreptă spre Celia.

— Pot să te ajut cu ceva înăuntru?

— Sigur că da.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla?

În timp ce fratele său, Jake, parcă vizavi de casa Celiei, Ty, de pe locul din dreapta observă cu atenție scena. Camionul de mutări pe care îl angajase stătea în curbă și mulți tipi de vârsta lui descărcau cutii și le cărau înăuntru în casa Celiei.

Ty se încruntă. Cine îi invitase?

Ieși din mașină și se îndreptă spre casă în cârje. Jake puse mâna pe un bax de apă îmbuteliată din portbagajul camionului și merse la pas cu el.

Ty arătă cu bărbia înspre baxul de apă.

— Ce-i asta?

— Voiam să-i dau ceva Celiei. Știi tu, ceva de casă nouă.

— Apă îmbuteliată?

— E o chestie practică.

Ty l-ar fi tachinat pe Jake dacă ar fi avut pe cine. Dar de când se întorsese acasă din Irak, rănit și luptându-se cu stresul posttraumatic, fratele lui mai mic fusese întors pe dos. Jake nu mai era fratele pe care Ty îl știa, cel care se lăsa angrenat în agasări și răspundea cu aceeași monedă, sâcâindu-l. Nici nu mai era cineva care să râdă. Sau să zâmbească măcar.

În timp ce se apropiau de ușa de la intrare, Bo ieși cu fața îmbujorată de la căldură și muncă.

— Hei.

Se opri în fața lor.

— Cum stau lucrurile la fermă? îl întrebă pe Jake.

— Bine.

— Cine sunt toți oamenii ăștia?

Ty arătă înspre bărbații care treceau pe lângă ei.

— Sunt prieteni de-ai noștri de la biserică.

Căsătoriți sau burlaci? vru Ty să întrebe. Era de-a dreptul iritat. Nu voia ca niște tipi necăsătoriți a căror picioare nu erau lezate cum erau ale lui, să care lucrurile Celiei.

— Descărcăm destul de repede, continuă Bo. Cred că golim camionul într-o jumătate de oră.

— Mă duc să pun asta jos și te ajut.

Jake intră în casă.

Bo îl măsură cu privirea pe Ty.

— Am stat puțin de vorbă cu Celia. Pare cumsecade. Și fetița ta e superbă.

— Da.

— Seamănă cu tine.

— Zău? Eu zic că seamănă cu mama ei.

— În mare parte. Dar îți moștenește gropița din obraz, numai că pe partea cealaltă. Pe tine nu te prinde, dar ei îi vine bine.

Bo zâmbi, îl bătu pe umăr, și trecu pe lângă el.

În living, Ty văzu că mobila Celiei fusese împinsă în mijlocul încăperii. Fără nicio îndoială voia să își lase suficient loc pentru zugrăvit înainte de a aranja totul.

Aruncă o privire înspre dormitorul din față în timp ce trecu pe lângă el, căutând-o pe Celia. Părinții lui îi asamblau patul, iar o cutie

deschisă din carton se afla între ei. În camera lui Addie, femeile despachetau cărți și le așezau pe rafturi.

— Tati!

Addie alergă la el și îl îmbrățișă.

— Bună, scumpo.

— Ne-au venit lucrurile.

— Bun.

— O să fiu aici.

Fetița intră în camera ei roz.

— Să ajut.

— În regulă. O să vin și eu un pic mai târziu.

Ty le găsi pe Meg, cumnata lui, și pe alte două femei în bucătărie despachetând vesela din hârtia de ziar. O îndrăgea tare mult pe cumnata lui, care se dovedise a fi una dintre cele mai cumsecade persoane din lume.

— Bună, Meg. Te-ai hotărât să-l părăsești pe fratele meu și să fugi cu mine?

— Am auzit asta! urlă Bo din cealaltă parte a casei.

— Upss, șopti Ty.

Meg râse.

— Cred că deocamdată rămân cu Bo. Îmi cam place de el.

— Mi-era teamă de asta.

Le privi întrebător pe celelalte două femei, o blondă și o roșcată. Blonda, Kelsey, fusese în grupul lui din liceu.

— Dorește vreuna dintre voi să fugă cu mine?

— Eu! răspunseră la unison.

— Ei, așa mai merge.

— Mă bucur să te revăd, Ty, spuse roșcata. Au trecut câțiva ani.

Nu-și amintea de ea. Deloc.

— Andria, îl ajută ea.

Tot nimic.

— Așa. Ce mai faci?

— Foarte bine.

— Ce mai faci *tu* în ultima vreme? îl întrebă Kelsey, iar pe chipul ei se citea compasiunea. Tot orașul și-a făcut griji din pricina ta de când cu accidentul.

S-a zis cu speranța lui ca toți oamenii de la biserică care trebăluiau de zor prin casa Celiei să fie căsătoriți. Acestea două erau clar necăsătorite.

— Sunt în regulă.

Ty ridică din umeri.

— E vina mea. Am primit ce-am meritat pentru că am căzut de pe taur.

— O, îl compătimi Andria.

Meg dădu ochii peste cap.

— Sper să te simți mai bine în curând.

Kelsey vorbi cu o simpatie atât de mieroasă, încât și-ar fi putut turna siropul pe clătite.

Celia își făcu apariția în pragul bucătăriei, care ducea în sufragerie, și părea supărată. Dumnezeu să aibă milă, purta din nou acel maiou galben. Își pusese niște pantaloni scurți din blug tăiat și își strânsese părul la spate cu una dintre bentițele ei elastice. Nu purta pantofi, doar o brățară de picior, avea o bucată de folie cu bule și o dâră prăfuită pe frunte. Îl privi tăioasă, apoi dispăru din nou în sufragerie.

Lui îi veni să râdă.

— Vă mulțumesc că ați dat o mână de ajutor azi, le spuse el femeilor.

— A fost plăcerea noastră, Ty.

În timp ce trecea pe lângă ele către sufragerie, zări niște farfurii aproape goale.

— Ce-i cu mâncarea asta?

— Celia a făcut-o, răspunse Meg. Totul e delicios.

Ca și cum maioul galben nu era de-ajuns. Celia *gătise*? Îi plăcuseră dintotdeauna dulciurile. Călătorise ani buni și mâncase cât pentru trei vieți meniuri de restaurant, dar nici pe departe suficient de multe dulciuri de casă.

Din moment ce era nepoliticos să ia tot ce mai rămăsese în farfurie, deși și-ar fi dorit, Ty înșfăcă o brioșă și două dintre prăjiturile gustoase.

— O să-ți fie greu să le cari.

Kelsey se grăbi și îi oferi un șervețel.

— Uite, dă-mi voie.

— Mersi.

Puse mâncarea pe șervețelul ei și se îndreptă în sufragerie cu Kelsey pe urmele lui.

Celia stătea lângă dulapul încorporat în perete, trăgând folia cu bule de pe farfurii și punându-le înăuntru. Nu se uită în direcția lui.

— Te simți bine?

Kelsey îi așeză cu grijă mâncarea pe masa din sufragerie care se afla lângă el. O făcea pe asistenta.

— Sigur că da.

— Să-mi spui dacă te mai pot ajuta cu ceva.

— Mulțumesc.

Femeia îl privi îndelung înainte să se întoarcă în bucătărie. Dacă o săruta pe Kelsey, cu siguranță nu avea să fie pălmuit de blondă.

Ținându-se în echilibru în cârje, mușcă din brioșă. De îndată ce gustă din ea, aroma îl îmbătă. Banane, nuci, zahăr, scorțișoară – toate în proporția corectă. Nu se compara cu ceva cumpărat de pe piață. Proaspătă și moale… încât ți se topea în gură. El gemu.

Celia îi aruncă o privire.

— Am o slăbiciune pentru dulciuri, explică el.

— Nu mi-am amintit.

— Se spune că drumul către inima unui bărbat trece prin stomac.

— Nu le-am copt pentru tine, îngâmfatule.

În locul programărilor la fizioterapie, al turelor de bazin pe care era nevoit să le parcurgă zilnic, și al medicamentelor, medicii ar fi trebuit să îi recomande să mănânce ce gătea Celia și să o asculte cum îi pune porecle. Aceste două lucruri îl făceau să se simtă mult mai bine decât toate celelalte.

— Nu-mi place porecla aia.

— *Marele* îngâmfat. Ce zici de asta?

Ty înghiți, apoi mușcă din nou și aproape că se lăsă în genunchi de plăcere.

— Nu e puțin ironic faptul că femeia care este împotriva colorantului roșu pentru mâncare gătește cele mai dulci deserturi din țară?

— Am o personalitate complexă.

— E cel mai bun lucru pe care l-am mâncat în viața mea.

Celia își îndepărtă o șuviță ondulată de păr care îi căzuse pe față și îl observă cu atenție.

— Nu crezi că exagerezi?

— Nu atunci când vine vorba de mâncare.

Atenția ei se mută pe maxilarul lui, zăbovi acolo, apoi coborî și îi observă pieptul.

Ty deveni conștient de ce se întâmplă. Se opri din mestecat.

Celia se întoarse la aranjatul veselei.

— Tocmai te holbai la pectoralii mei? întrebă el.

— Ce? Nu!

Stătea cu spatele la el.

— Așa cum am spus în discuția noastră ieri, suntem doar prieteni.

Celia o folosise pe Addie drept motiv pentru care nu ar trebui să-și dea întâlniri. Ty se gândise la sărutul și la discuția lor toată noaptea și toată ziua.

Nu te juca cu mine, îi spusese Celia. *Ne-am înțeles?*

Addie nu era singura care trebuia să fie păzită de acțiunile lui. O rănise atât de rău pe Celia ultima oară, încât ea îi tăinuise existența fetiței.

Celia îl convinse ieri că era cel mai bine pentru toți trei dacă Ty își ținea mâinile acasă. Fără atingeri, în urmă cu o oră, stând în intimitatea casei lui, fusese un adevăr ce-i era clar în minte, iar planul lui de a se însura cu Tawny părea plauzibil. Dar aici, cu Celia în fața lui, totul devenise neclar. Din motive pe care nu le înțelegea, Celia avea puterea de a-l zăpăci, de a face ca toate bunele lui intenții să se facă praf și pulbere. Îl făcea să-și piardă încrederea în sine.

Concentrează-ți toată atenția asupra lui Addie, omule. Nu te mai gândi la mama ei. Acum că Celia și Addie se aflau în Holley, Ty pur și simplu trebuia să-și consolideze relația cu fiica lui.

Poc. Poc. Poc. Poc. Celia stivui mai multe farfurii în dulap.

— Ai de gând să te faci util? Sau o să te plimbi prin preajmă mâncând toată ziua?

Ty devoră brioșa și jumătate dintr-o prăjitură.

— Am piciorul zdrobit, ai uitat? Acum mă pricep doar la mâncat.

— Nu uita flirtatul.

— Flirtatul?

— Ești bun la așa ceva.

Ty își lăsă capul într-o parte. Un zâmbet îi apăru în colțul gurii.

— Ești geloasă?

Celia pufăi.

— Eu sunt. S-a dat vreunul dintre tipii ăștia la tine?

— Da. Toți.

— Și?

— Nu m-am hotărât pe care să-l aleg ca iubit, dar ziua nu s-a terminat încă.

— Dacă trebuie să bat pe careva de aici, Celia, voi face asta.

— Atunci începe cu Jake. Mi-a adus asta.

Celia arătă cu piciorul ei grațios în direcția baxului de apă.

— Trebuie să recunoști că e ceva foarte romantic.

— Dacă-i așa, atunci înseamnă că n-am priceput definiția termenului de romantism.

Se așeză pe un scaun și se aplecă să descarce una dintre cutii.

— Toți din familia ta mi-au adus câte ceva azi. Părinții tăi mi-au adus plicuri cu lavandă din Franța. Meg și Bo mi-au dăruit un set de ustensile de bucătărie. A fost foarte drăguț din partea lor. Nu mă așteptam să primesc ceva.

— Suntem ospitalieri aici în Texas.

Celia deschise o nouă cutie din carton.

— Meg și Bo par fericiți împreună.

— Așa este.

Ty o auzea pe Meg cum era angajată în discuție cu celelalte femei din bucătărie.

— Bo era normal înainte să se îndrăgostească nebunește de ea. Ar trebui să-l vezi de fiecare dată când unul dintre noi sugerează să facem ceva chiar și puțin periculos.

— Precum?

— Săritul cu mașina pe patru roți. Skiul pe apă. Bo, Jake, Dru și eu am crescut făcând lucruri din astea. Dar numai să menționezi chestiile astea în fața lui Meg, iar lui Bo îi sare țandăra. E ca un om al grotelor când vine vorba de ea.

— Mult prea protector?

— Cam așa cum ești tu cu Addie.

— Nu o sufoc. Sunt doar... grijulie.

— Ty?

— Hmm?

— Te frământă ceva.

— Îmi fac griji că ai de gând să zugrăvești sufrageria într-o culoare nebunească.

— Ei bine, cu siguranță nu o să vopsesc cu maro ca la tine acasă.

— Poftim.

Ty scoase două cărți de credit din buzunarul din spate și le puse pe masă.

— Ți-am luat un card Lowe. Plătește cu el când faci cumpărăturile pentru casă. Zugrăveală sau orice ai nevoie.

Celia își încreți fruntea.

— Celălalt e un card de debit. Ți-am deschis un cont la banca mea. M-am gândit că Addie are nevoie pentru școală.

Se întoarse să scoată lucruri din cutia de lângă el. Știa că Celiei îi era greu să accepte ajutorul lui, așa că nu voia să facă mare tam-tam pe chestia asta.

— Mulțumesc, dar nu pot să accept cardurile.

Era de așteptat.

— Bineînțeles că poți. Sunt tatăl lui Addie și îți datorez pensia alimentară.

— Ne-ai inclus în asigurarea ta medicală și ne-ai cumpărat o mașină și o casă, Ty. Eu zic că suntem chit.

Sprâncenele lui se lăsară în jos.

— Nu, nu suntem. Un judecător ar hotărî să-ți ofer sprijin financiar lunar pentru Addie.

Ty puse cardurile pe masă în direcția ei.

— Măcar atât pot să fac.

Celia își strânse buzele.

— Te rog, spuse el.

— Nu pot.

Lui îi era tare frică că ea vorbea serios. Se ridică în picioare, iar șoldul lui stâng fu săgetat de durere. Strânse din dinți.

— Aș fi zugrăvit deja casa, numai că voiam să-ți alegi culorile

care-ți plac. Dacă nu vrei să primești cardul Lowe, atunci o să cumpăr vopsea maro.

— Îmi voi cumpăra singură vopseaua, Ty Porter. Și cu asta am încheiat subiectul.

— Celia, mârâi el.

Ty voia să le ofere ei și lui Addie orice fleac colorat, de fetișcană, pe care îl doreau. Dacă nu putea face măcar atât, atunci la ce îi foloseau toți banii pe care îi câștigase?

Bărbia Celiei se încăpățână.

— Până acum ți-am făcut pe plac. M-am mutat aici, conduc mașina pe care mi-ai dat-o, dar asta e tot. Nu merg mai departe. Și apropo, apreciez cizmele pe care mi le-ai luat, dar nu le pot primi nici pe ele. Înainte să pleci, o să ți le dau ca să le poți returna.

— Nu le returnez.

— Ba da...

— Nu. Categoric nu.

Ty o înfruntă fățiș, comunicându-i dincolo de cuvinte: *Ești o pacoste.*

Celia îi răspunse cu o privire care spunea: *La fel și tu, amice.*

Se considerase întotdeauna o persoană îndrăzneață, dar femeia asta micuță cu păr ondulat și chip frumos ar putea fi mai curajoasă decât el.

— Ai de gând să mă omori, Celia?

— Nu chiar. Ai uitat? Dacă mori, rămân fără mașină.

— Cioc, cioc.

O voce masculină. Ty aruncă o privire spre ușa care dădea în living. Un bărbat stătea în prag având doi băieți în fața lui, unul de-o parte, altul de cealaltă.

— Îmi cer scuze că vă întrerup. Am venit numai să mă prezint. Locuiesc alături.

— O, bună!

Celia abordă o expresie bucuroasă pe care nu o avea niciodată în prezența lui Ty și se duse la noul venit ca să îi strângă mâna.

— Celia. Eu și fata mea, Addie, ne mutăm azi.

— Neill Martin.

Celia spusese fiica *mea*. Cu siguranță că nu avea de gând să zică fiica *noastră*.

— El este Ty.

Celia făcu un semn în direcția lui.

Neill se aplecă peste băieți, iar cei doi adulți își strânseră mâinile.

Făcând un pas înapoi, Neill îi luă pe băieți pe după umeri.

— Aceștia sunt fiii mei, Tanner și Tyson.

Unul dintre ei arăta de-o seamă cu Addie, celălalt cu câțiva ani mai mare.

— Addie o să fie încântată să vă cunoască.

Celia le zâmbi băieților.

— Este în camera ei de după colț dacă doriți să o salutați.

Băieții se uitară la Neill, care încuviință. Ei plecară.

— Îi am la mine o dată la două săptămâni și în serile de miercuri, îi spuse Neill Celiei. Stau cu mama lor în restul timpului.

Dintre toate casele din Holley, Ty îi cumpărase Celiei o locuință chiar lângă un tip divorțat. Minunat.

— Ar trebui să planificăm o întâlnire pentru copii, spuse Neill, holbându-se la Celia așa cum un vițel se holbează la mama lui.

Ty se abținu să nu refuze oferta lui Neill. Bănuia că Celiei nu o să îi convină lucrul ăsta.

— Mi-ar plăcea, răspunse Celia.

— De unde te-ai mutat?

În timp ce Neill și Celia stăteau de vorbă, Ty rămase tăcut, privindu-i. Atitudinea veselă pe care o abordase Celia în prezența acestui străin se potrivea prea puțin cu personalitatea ei adevărată, acea latură bătăioasă pe care o afișa în fața lui Ty.

Ty își dădu bine seama că Neill era atras de Celia, și de ce nu ar fi fost? Un bărbat ar trebui să fie chior să nu o placă pe Celia. Mai ales în acel maiou galben. Mai ales cu atitudinea asta falsă pe care o afișa.

— Sunt avocat, spunea Neill. Fac naveta în Plano la muncă.

Neill arăta în jur de treizeci și cinci de ani. Avea păr negru lucios, o cămașă polo, pantofi de navigație. Neill era la fel de diferit de Ty precum era caviarul de chipsuri.

Celiei nu avea cum să îi placă de nesăratul ăsta. Chipsurile erau mai gustoase decât caviarul. Toată lumea știa asta.

Totuși, pe măsură ce stăteau de vorbă, părea că Celia ar prefera caviarul. Ieri îi spusese că nu putea fi vorba de vreo relație romantică

între ei și că voia să oficializeze divorțul. Acest Neill era probabil genul de bărbat cu care s-ar întâlni de îndată ce s-ar usca cerneala pe certificatul de divorț.

Pieptul lui Ty se încordă la gândul acesta. Nu voia nimic altceva decât să-și întindă brațul și să o împingă pe Celia în spatele lui. Era soția *lui*.

În același timp, Celia nu era soția lui. Nu avea niciun cuvânt de spus în deciziile ei. Ea trăia singură în casa asta împreună cu Addie. Neill locuia alături. Iar Ty locuia în cealaltă parte o orașului. Celia și Neill erau aproape unul de celălalt, iar Ty nu era suficient de aproape ca să facă ceva în privința asta.

Chiar și așa. Ce gând îl măcina?

Numai peste cadavrul meu.

Capitolul 15

elia zugrăvi interiorul casei în culori care se găseau mai degrabă într-o pungă de bomboane Starbursts cu arome tropicale. Pentru camera de zi: albastru-verzui. Sufrageria: un galben deschis. Bucătăria: galben-portocaliu. Holul și baia: un verde de culoarea pepenelui. Dormitorul ei: mov deschis ca petala de orhidee.

Timp de două zile lucră neîncetat la zugrăvit. Membrii din BAFP (brigada de ajutor a familiei Porter) veniră des să-i dea o mână de ajutor.

Cea mai plăcută companie și cel mai neinspirat zugrav era: Meg. Celia își putea număra toți prietenii adevărați pe degetele de la o mână, iar unchiul Danny ocupa un deget întreg. Se întâmpla foarte rar ca ea să întâlnească pe cineva în prezența căruia să simtă acel *click* misterios. Dar după ce petrecuse o singură oră de zugrăvit împreună cu Meg, Celia era dispusă să o zbughească pe ușă și să cumpere lănțișoare cu pandantivul prieteniei în formă de inimă ruptă în două, o parte pentru Meg și una pentru ea. Nu o deranja faptul că trebuia să refacă porțiunile pe care le zugrăvise Meg, după ce rămânea singură.

Cea mai dificilă companie era și cel mai bun zugrav: Jake.

Cu numai optsprezece luni mai tânăr decât Ty, Jake fusese în clasă cu Celia pe toată durata liceului. Faptul că Celia fusese atât de amorezată de Ty o făcuse să îl bage în seamă pe Jake, deoarece era fratele lui Ty. Fusese mereu atentă când îl văzuse pe Jake, vorbise cu el sau îi auzise pe alții că vorbeau despre el.

Jake fusese incredibil de chipeș la vremea aceea, în plus mai era și fundașul echipei de fotbal. Fundașii chipeși de la liceele importante din statul obsedat de sporturi al Texasului erau adesea încrezuți, elitiști sau pur și simplu enervanți. Nu și Jake. Și-l amintea fiind isteț, abordabil și cumsecade, și cineva care își alegea cu grijă vorbele.

Amintirile ei cu Jake din liceu făceau să-i fie greu să interacționeze cu Jake de acum. Cicatricea de pe fața lui nu era încrețită sau roșie. Era albă, fină și subțire ca ascuțișul unei săbii. Cu toate astea, nu aveai cum să nu o vezi. Începea de la nasul lui și îi străbătea fața. Nu îl urâțea. Nimic nu ar fi putut face așa ceva. Dar părea să fie dovada vizibilă a unor cicatrici interioare mult mai adânci.

În cele două dăți când a venit să o ajute cu zugrăvitul, Jake a fost foarte scump la vorbă. La început, Celia a încercat să depene amintiri cu el despre liceul Plano East. El răspunse, dar atitudinea lui o asigură că prăpastia dintre băiatul din trecut și cel de acum nu era o provocare doar pentru ea. Cu prima ocazie, își luă găleata cu vopsea și se duse să zugrăvească în altă cameră.

Celia ajunsese la concluzia că războiul ucisese ceva în sufletul lui Jake Porter. Poate că văzuse prea multe și fusese afectat prea profund. Se ascunsese în spatele unui scut de nepătruns și – din ce îi spusese Ty – își omora timpul antrenând cai pursânge pentru curse. Dar în afară de asta, nu-i mai rămăsese nimic altceva. Uitându-te în ochii lui era ca și cum te-ai fi uitat în ochii unui bătrân ursuz în vârstă de șaptezeci de ani, amărât de viață.

Cea mai absentă companie era și cea mai palpabilă: Ty.

Din moment ce nu putea să ajute cu zugrăvitul din pricina genunchiului, o ținea pe Addie acasă la el câteva ore pe zi pentru ca Celia să poată trebălui în voie. Numai dacă l-ar fi putut uita atât de ușor! În schimb, *nu* își putea scoate din minte acel sărut afurisit. De fiecare dată când o lăsa pe Addie la el sau venea să o ia și trebuia să stea puțin de vorbă cu Ty, Celia era extrem de conștientă de atracția

care plutea între ei. Ce nu se spunea în cuvinte era mai puternic decât cuvintele în sine.

Celia gătea dimineața devreme pentru a se calma, lucra în casă toată ziua, apoi continua munca și după ce o punea seara pe Addie la culcare.

Golul ei interior care nu putea fi umplut părea să îi ceară insistent să se liniștească și să asculte. Celia sperase că o situație financiară mai stabilă avea să o facă să se simtă împlinită, dar nu era așa. Golul părea că se mărește în fiecare zi. Ceea ce vocea părea să sugereze era faptul că dacă se oprea să se odihnească, atunci îi putea da pace.

Odihnă? Dormea prea puțin, se îngrijora prea mult, și gătea mai multă mâncare înainte de răsăritul soarelui decât un participant la concursurile culinare. Nu o putea ține așa la nesfârșit. Dar *odihnă*?

Odihna nu avea niciun sens pentru Celia.

Era o mamă singură. Mamele singure nu se odihneau.

Ziua celei de-a cincea aniversări a fetiței veni ca orice dimineață obișnuită de august în Texas: călduroasă, umedă și atât de strălucitoare, încât nu puteai sta fără ochelari.

Ceva ce nu avea să fie identic cu celelalte aniversări? Celebrarea zilei de naștere a lui Addie. Pentru prima oară, tatăl lui Addie avea să fie gazda petrecerii.

Când Ty o întrebase pe Celia dacă putea să-și invite familia la el acasă la cina aniversară a lui Addie, inima Celiei se strânse fiindcă ea fusese întotdeauna cea care organizase petrecerile lui Addie. Cu toate astea, fu de acord. Casa de turtă dulce, plină cu mobilă acoperită și vopsea care se usca, semăna mult cu starea ei emoțională în momentul acela – nu era gata de petrecere.

Și așa se face că Celia stătea în bucătăria lui Ty în seara celei de-a cincea aniversări a lui Addie. Familia Porter o înconjura, vorbind, glumind și înfruptându-se din gustările pe care Nancy le adusese drept aperitiv.

Celia își aminti de cea de-a patra aniversare a lui Addie, cu un

an în urmă. La acea vreme nici nu îi trecea prin cap să plece din Corvallis. Nu îi cunoștea pe cei mai mulți dintre invitați. Și nici nu îi trecea prin cap să își mai intersecteze viața cu Ty.

Dar iată că el era aici. Mestecând un chips în timp ce Addie îl privea cu dor și îi explica de ce Cenușăreasa purta întotdeauna părul strâns, iar Aurora își purta părul lăsat în jos.

De când ajunsese acasă la Ty acum patruzeci și cinci de minute, Celia încercase să nu soarbă fiecare gest și cuvânt al lui Ty. Până acum eforturile îi erau inutile. Purta o nouă pereche de pantaloni scurți și un tricou albastru marin cu sigla luptătorilor de arte marțiale. Arăta ca în pozele de pe Pinterest atunci când căutai „tipi atrăgători". Nu că ea s-ar fi pretat vreodată la așa ceva.

— Addie Dovlecel?

Celia și Addie se uitară repede una la cealaltă. Unchiul Danny ajunsese în sfârșit în Texas?

— Iuu-huu! Pe unde ești?

Vocea lui Danny se auzea din fața casei.

Addie țipă încântată. Ea și Celia se grăbiră spre ușa de la intrare. Baloanele roz și mov pe care Celia și Nancy le agățaseră în fiecare loc disponibil din living și din sufrageria lui Ty se legănară în timp ce ele trecură.

Unchiul Danny îi tot spusese Celiei că avea de gând să ajungă în Holley la timp pentru ziua lui Addie. Totuși, în sinea ei, Celia începuse să se îndoiască. În ultimele zile când vorbiseră la telefon îi spusese ceva de genul: „Din moment ce sunt aproape de Wyoming, mă voi duce în Marele Parc Național Teton" și „Cred că mă opresc să merg pe munte cu bicicleta în Moab, Utah. Au niște terenuri faine acolo."

Celia dădu colțul care dădea în foaier la timp ca să îl vadă pe Danny cum o îmbrățișează strâns pe Addie.

— La mulți ani!

El o pupă zgomotos pe Addie pe păr.

— Ce mai faci, fetiță?

— Sunt bine. Dar tu?

— În regulă. Nu mă plâng.

Unchiul Danny întinse pumnul, iar Addie îl lovi.

— Vremea asta fierbinte de aici e *minunată*, nu-i așa? Mă simt ca și cum aș fi într-o saună suedeză. Îmi face bine la pori.

El îi dădu drumul lui Addie și o îmbrățișă pe Celia.

— Cum reziști, surioară?

— Mă descurc. Mă bucur atât de mult că ești aici.

Familia Porter se adunase în jurul lui.

— Ce casă, omule! îi spuse Danny lui Ty în timp ce își strânseră mâinile.

— Mulțumesc.

Ty îi zâmbi unchiului ei.

— Ai mult teren în apropiere, spuse Danny. O atmosferă cu totul naturală.

— Mă bucur că-ți place.

Danny își fixă atenția asupra lui Nancy.

— Doamna aceasta e cumva mama ta?

— Da.

— Sunteți necăsătorită?

— Unchiule Danny!

Dar Nancy își dădu capul pe spate și râse.

— Nu mai sunt singură de treizeci și cinci de ani. Dar fă-mi o ofertă. Și o să mă gândesc.

Și mai multe râsete. Chiar și soțul ei, John, li se alătură.

— Sper să cunosc câteva dintre doamnele singure din Holley, îi spuse unchiul Danny lui Nancy. Mă puteți ajuta cumva?

— Sigur! M-aș bucura.

Celia îi prezentă pe John, Bo, Meg și Jake lui Danny. Dacă vreunul dintre texani era suspicios cu privire la un bărbat trecut de cincizeci de ani care tocmai făcuse avansuri mamei lor și purta un medalion cu un colț de rechin, o cămașă fără mâneci și pantaloni scurți de plajă, niciunul nu arătă lucrul acesta. Poate cu excepția lui Jake. Dar drept vorbind, Jake trata pe toată lumea cu suspiciune.

— Acum că Danny e aici, să mâncăm!

Nancy bătu din palmele ei mari.

— Îi este cuiva foame?

Celiei nu îi ardea de hotdog. Dar din moment ce Ty o lăsase pe Addie să aleagă meniul, Celia se purtă așa cum își imagina că s-ar

purta orice mamă înțelegătoare și se prefăcu că e de acord cu alegerea lui Addie. Totuși, pe bune. Hotdog? Exista oare o mâncare mai nesănătoasă decât asta?

Îndată ce fu servită cina, Celia aduse tortul. Addie ceruse vanilie cu cremă roz. Celia, care se afla în febra gătitului, făcuse un tort cu trei straturi care era suficient de mare să hrănească treizeci de persoane. Îl decorase în mod meșteșugit cu tot felul de glazuri cu aromă de mentă. Frișca strălucitoare licărea în lumină. Cinci lumânări tronau în mijloc și toată familia Porter cântă în timp ce Celia trecu din bucătărie în sufragerie, cărând tortul.

Addie, stând în capul mesei pe un scaun care fusese înălțat cu perne, își închise ochii și se gândi mult și bine ce dorință să-și pună.

Contururile feței lui Addie îi erau atât de dragi și de cunoscute Celiei. Ochelarii. Părul drept tuns bob. Conturul pufos al obrazului.

Azi fetița ei împlinea cinci ani. Cinci. Și era mai fericită decât fusese vreodată, aici în casa mare și maro a lui Ty, sărbătorind ziua ei de naștere așa cum nu o mai făcuseră înainte.

Scumpa ei Addie se făcea mare. Tristețea o învălui pe Celia precum mușchiul care cuprinde un lac, încet și încolăcindu-se. Îi dădură lacrimile în colțul ochilor.

Ty, care stătea de cealaltă parte a lui Addie, o văzu. El arcui întrebător o sprânceană, iar acei ochi albaștri magnifici erau atât de tandri și plini de compasiune.

Doamne ai milă! Se putea descurca cu tachinările lui și toată joaca lor de-a câinele și pisica. *Orice*, numai nu compasiunea aceasta care îi mergea drept la inimă.

Addie suflă în lumânări, iar toată lumea din cameră începu să bată din palme și să aclame.

În clipa în care Addie își termină felia de tort, ea îi momi pe toți să vină în camera de zi astfel încât să poată deschide cadourile. Adulții, care nu-și terminaseră încă porțiile de tort și care sorbeau cafeaua decofeinizată, se uitau cum Addie își desfăcea calm și metodic fiecare cadou.

Mai devreme în acea zi, în cadrul micului dejun cu gofre preparate în casă, Celia îi dăruise lui Addie un set frumos de cărți cu prințese pe

care îl găsise pe internet la un preț bun. Sperase că Ty se va comporta ca un om normal și îi va dărui lui Addie un cadou similar. Dar când s-a deschis și ultimul cadou și niciunul nu era din partea lui Ty, Celia începu să-și facă griji.

Când îi făcu cu ochiul și ieși pe ușa din spate în cârje, temerea ei se intensifică. Ce îi cumpărase oare lui Addie de era atât de mare încât nu-l putea împacheta? O mașină Rolls Royce? Un avion particular? Un lingou de aur?

Un ciocănit strident la ușa de la intrare o făcu pe Addie să-și ridice privirea de pe jocul Polly Pockets pe care îl avea în față.

— Oare cine să fie? o întrebă Nancy pe Addie, făcând ochii mari și prefăcându-se uimită.

Nancy știa cu siguranță secretul.

— Ar fi bine să te duci și să vezi.

Toată lumea o urmă pe Addie la ușă.

Celia avea de gând să-l *omoare* pe Ty dacă acesta mai cheltuia mulți bani pe copilul ei...

Addie deschise ușa și îl văzu pe Ty stând pe veranda de la intrare alături de un ponei alb și rotofei care arăta precum un cârnat înghesuit într-o caserolă. Fundițe roz atârnau din coama și din coada poneiului, iar la gât avea o fundă mare și mov.

— La mulți ani!

Ty îi zâmbi lui Addie în același mod fermecător care îi cucerise inima Celiei atunci când aceasta avea paisprezece ani.

Un animal viu? I-a cumpărat un PONEI fără să-mi ceară voie?

Buzele lui Addie se deschiseră fascinate.

— Vrei să vii și să o să saluți? întrebă Ty, arătând la fel de mulțumit ca și când ar fi câștigat la loto.

Addie ieși din transă și se duse la ponei.

— O, Doamne, tot suspină ea în timp ce își încolăci brațele subțiri în jurul gâtului animalului. Mulțumesc, tati. Mulțumesc atââât de mult!

În ritmul ăsta, fiica ei avea să devină iremediabil răsfățată.

— Ăla e un câine supraponderal? întrebă Bo.

— Cred că da, răspunse Jake.

— Haideți, băieți, interveni John. Ar putea fi o pisică.

— O oaie? se băgă și Nancy.

— Un hamster? își dădu cu părerea Bo.

— Nu le da atenție, Celia.

Meg o strânse pe Celia de braț.

— Lor le plac caii, dar mie îmi plac poneii. L-am convins pe Bo să cumpere câțiva pentru Whispering Creek și sunt minunați.

Minunați! Dar dacă Addie cădea? Nu ar fi o căzătură la fel de puternică ca de pe un ponei mare, dar totuși. Ar putea să-și rupă gâtul încercând să călărească un ponei.

— E a mea? îl întrebă Addie pe Ty, ca și cum nu îi venea să creadă ce noroc dăduse peste ea. Pe bune?

— Numai a ta. Ce nume o să-i pui?

— Nu știu încă.

— Vrei să o călărești?

— Da!

Nu! Se gândi Celia.

Ty prinse capătul sforii poneiului cu mâna dreaptă pe cârje și traversă peluza în direcția grajdului. Addie îi luă de mână pe unchiul Danny și pe Meg, apoi îl urmă. Celia își puse ochelarii de soare și se grăbi înaintea tuturor ca să îl ajungă din urmă pe Ty.

Ty îi aruncă o privire provocatoare peste umăr.

— Hai, începe-ți predica.

— Nu crezi că ar fi trebuit să mă întrebi înainte să-i cumperi fetiței mele un ponei?

— Fiica noastră. Și nu. De ce să te întreb când știam că vei spune nu?

— Deoarece sunt mama ei!

— Aha.

— Și pentru că e periculos să călărești.

— Poneiul ăsta de aici ți se pare periculos?

În mare parte, poneiul era grăsuț și părea să îi fie tare foame.

— Îți promit că voi avea grijă de Addie, spuse Ty. Va trebui să ai încredere în mine, Celia.

Acesta nu era tocmai locul sau timpul potrivit ca să îi spună că cererea lui de a avea încredere în el era acel lucru IMPOSIBIL pe care Celia nu-l putea face.

— Din nou îi faci cadouri extravagante, deși știi ce părere am despre –

— Sunt tată. Și pentru prima dată în viața mea am ocazia să-i fac fetiței mele un cadou de ziua ei. Poți să fii sigură că îi voi da ceva bun.

Traversară aleea, iar copitele poneiului făceau zgomot pe pavajul tare. Grajdul, care fusese construit în stilul casei, se apropia tot mai mult. Din partea din față se vedea o pășune împrejmuită în josul dealului. Doi cai roibi îi priveau cum vin.

Ty îi aruncă o privire.

— Ești simpatică când te înfurii.

— Taci! Ar putea să te audă cineva.

— Foarte simpatică.

— Nu ai voie să-mi spui că sunt simpatică. Suntem părinți cu vieți separate care încearcă să se comporte civilizat unul cu celălalt de dragul fiicei noastre. Asta-i tot.

— Și asta trebuie să fie tot?

Celia se surprinse privindu-i insistent cicatricea atrăgătoare de sub buza lui.

— Nu te înțeleg, Ty.

— Nici eu nu mă înțeleg în jumătate din timp. De exemplu, tot încerc să mă conving să nu te sărut. Dar asta mă face numai să-mi doresc mai tare acest lucru.

Sinceritatea din privirea lui o făcu să-și piardă suflul. Zile întregi reușiseră să nu vorbească despre Acel Sărut.

Numai după ce au ajuns la grajd și Ty a așezat o pătură albă și o șa roz – da, *roz* – pentru copii pe ponei, Celia și-a dat seama cât de eficient îi parase el tirada. O privire pătrunzătoare din partea lui, iar mintea ei o luase razna. Ty îi distrase cu totul atenția de la faptul că Addie avea să se suie pe un animal neîmblânzit.

Ty, Addie, Bo și tatăl lui Ty, John, intrară pe pășune. Ceilalți se așezară de-a lungul gardului, iar Danny și Nancy erau de o parte și de alta a Celiei.

Ty îi puse lui Addie pe cap o pălărie englezească neagră de călărit și îi strânse breteaua sub bărbie. Frații Porter probabil că se luaseră la întrecere cu caii fără șa când erau copii. Chiar și așa, familia nu comentă cu privire la pălărie, ci doar făcură o poză folosind camera telefoanelor.

Celia începu să-și frământe mâinile îngrijorată.

Odată ce John o ridică pe Addie în șa, el luă frânghia și îl trase ușor pe cal în față într-un ritm foarte lent. Bo mergea lângă Addie pe o parte, iar Ty o flanca pe cealaltă parte, reușind să-și manevreze bine cârjele pe terenul denivelat. Celia îl putea auzi cum vorbește cu Addie, spunându-i cât de bine se descurcă.

— Bravo, Addie! strigă Meg.

— Se pare că avem o cowgirl înnăscută, C, spuse Danny. Cât e de drăguță!

— Foarte.

— Cât se poate de dulce.

Addie stătea dreaptă și zâmbitoare în șa. Fundițele poneiului dansau și străluceau în vânt, înfășurându-i cizmulițele lui Addie.

În ciuda îngrijorării ei, scena din fața Celiei era lipsită de orice pericol. Era chiar mai sigură decât mersul cu bicicleta cu Danny. Nu îi putea găsi niciun cusur. Încetă să-și mai roadă unghiile. Poate că până la urmă poneiul nu fusese cea mai proastă idee din lume.

— Să nu le spui celorlalți, îi spuse ușor Nancy Celiei, dar Ty a fost dintotdeauna preferatul meu.

Celia observă părul închis și ușor grizonant al soacrei ei, cerceii rotunzi, expresia luminoasă. Chiar și Nancy căzuse pradă farmecelor lui Ty? Ea, care se presupune că trebuia să fie imparțială?

— Nu mă înțelege greșit – era o pacoste când era mic. De fiecare dată când îl scăpam din ochi, băiatul sărea de pe ceva, călărea ceva sau împușca ceva. Era prea îndrăzneț și nici nu-i prea păsa de respectarea unor reguli. Dar – ea dădu din cap și fluieră îndelung – era fermecător. După ce făcea vreo prostie, se uita la mine cu ochii aceia și zâmbea. Ei bine! Nu puteam sta supărată pe el niciodată.

— Pot să-mi imaginez.

Celia înțelegea foarte bine asta.

În același timp, era extrem de hotărâtă să reușească la capitolul la care fiecare femeie din viața lui Ty eșuase. Să stea supărată pe el.

La cinci după-amiază, a doua zi, Celia termină de udat grădina de flori pe care tocmai o plivise și făcu un pas înapoi ca să-și admire căsuța de turtă dulce. De când ajunsese în Texas, zugrăvise fiecare cameră, aranjase mobilele și covoarele, despachetase toate cutiile și decorase fiecare colțișor al casei. Își construise un cămin.

În timp ce mergea cu mașina acasă la Ty ca să o ia pe Addie, mușchii ei încordați o înștiințară că îi forțase prea mult. Înainte să se gândească să o ierte, ei cereau un duș fierbinte, cina și poate una sau trei sau opt felii din tortul cu ciocolată pe care îl făcuse în acea dimineață.

Un BMW necunoscut stătea pe aleea lui Ty exact în locul unde parca Celia de obicei. Ciudat. Se strecură lângă el și se îndreptă spre casă.

O brunetă frumoasă ieșea pe ușa de la intrare.

Celia se opri brusc.

Femeia o văzu, o salută cu mâna și continuă să se îndrepte în direcția ei.

Un gust amar, ca de aramă, se îngrămădi în gâtul Celiei.

— Bună!

Femeia se opri la câțiva pași de Celia.

— Eu sunt Tawny.

Inima Celiei bătu anormal de tare. Cumva, adunându-și toate puterile, ea reuși să zâmbească.

— Mă bucur să te cunosc. Celia.

Amărăciunea, gelozia și respingerea pe care le experimentase în acea dimineață în Vegas o loviră pe Celia în mod fizic, ca un pumn. Absolut totul. Îi reveniră în minte. Toate lucrurile pe care se străduise să le lase în urmă.

— Am cunoscut-o pe Addie, spuse Tawny. E adorabilă.

— Mulțumesc.

— Am trecut doar să-i aduc lui Ty cina. Îmi pare rău pentru el, ce a pățit cu genunchiul și celelalte.

— Da.

— Bietul de el.

Chipul ei exprima un nivel de îngrijorare aplicabil numai în cazul dezastrelor naturale.

— Îmm.

Ty o iubea pe Tawny.

Aceasta era femeia cu care el voia să se însoare.

Și, deși nu îi convenea, Celia își dădea seama de ce. Tawny era înaltă și suplă și evident perfectă pentru el cu pantofii ei cu tocuri înalte și rochia ei vaporoasă galben cu alb.

Celia purta pantaloni scurți roșii, un tricou alb și șlapi. Lucrase în grădină în zăpușeala Texasului. Dintre toate momentele posibile… se întâlnea cu Tawny după ce *lucrase în grădină*.

— În Holley avem o tradiție, gătim pentru o mamă care tocmai a născut, explică Tawny, sau pentru cei care au pierdut pe cineva drag sau pentru o persoană care se accidentează așa ca Ty, înțelegi ce vreau să spun. Ne pasă de comunitatea noastră și vrem să-i ajutăm.

— E foarte drăguț din partea ta. Sunt convinsă că lui Ty îi place mâncarea.

— Te-ai instalat deja în noua casă?

— Da.

— Mă bucur să aud asta. Nu ezita să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Mi-ar face plăcere să te ajut.

Tawny părea să fie la fel de dulce ca o prăjitură Linzer, dar în ochii ei, Celia putea citi multă prudență. Tawny îl voia pe Ty pentru ea. Și apoi, nu îi plăcea de Celia. Cum ar putea fi altfel? Celia se căsătorise și petrecuse o noapte întreagă cu iubitul altei femei.

— Ne mai vedem, strigă Tawny în timp ce ele se îndreptară în direcții diferite.

Celia o urmări cu privirea pe Tawny, cea cu părul fluturând și cu picioare lungi, cum intră în BMW. Experimentă o criză de gelozie atât de acută încât se piti, nevăzută, într-un colț de pe veranda lui Ty pentru a-și reveni. Celia nu îl putea avea pe Ty pentru sine, dar vai, *nu* voia nici ca Tawny să-l aibă pentru ea. Numai gândul că i-ar vedea împreună îi făcea stomacul să se strângă.

Ar face bine să-și amintească că Tawny nu merita animozitatea ei. Nu era vina lui Tawny că Ty o plăcea mai mult pe ea. De asemenea, Tawny refuzase să-l primească pe Ty înapoi după povestea din Vegas și îl ținuse la distanță câțiva ani. Admirabil.

Imaginându-și nunta lui Ty și a lui Tawny – amândoi superbi, stând în fața altarului, cu numele lor drăguțe care începeau cu inițiala *T* – îi venea greu să simtă amabilitate față de vreunul dintre ei. Perspectiva faptului că Tawny avea să devină mama vitregă a lui Addie, ceea ce ar însemna să fie nevoită să o vadă și să vorbească cu ea la reuniunile familiei Porter pentru tot restul vieții ei o făcea să se simtă îngrozitor.

Își lipi mâinile de față și încercă să-și spună că dacă Tawny voia să-și lege viața de dezastrul ambulant numit Ty Porter, atunci n-avea decât. Celia nu credea că există vreo femeie care putea să-l facă pe Ty Porter să o iubească și să îi fie devotat toată viața. Până la urmă Celia fusese cel mai aproape de acest obiectiv, din moment ce avea un certificat de căsătorie. Dar el îi aparținuse numai pentru o singură noapte nesăbuită. Numai atât îl putuse ține pentru ea.

Când Celia bătu la ușa lui Ty, încă clocotea de mânie, deși știa că furia pe care o resimțea era nejustificată.

Ty răspunse, sprijinindu-se într-o cârjă.

— De ce ești așa de agitată?

— N-am nimic.

— Este vreuna dintre vopselele tale prea normală pentru gustul tău?

— E Addie gata?

— Au ieșit prea sărați biscuiții?

Trecu pe lângă el în foaier, simțind puțin din colonia sa cu aromă de pin. Oare și Tawny o simțise?

— Addie! Hai, scumpo. Trebuie să mergem acasă.

Ty o privi pe jumătate amuzat.

— Addie? strigă Celia. Vii?

— Da, mami.

Vocea lui Addie se auzi din spatele casei.

— Vreți să rămâneți la cină în seara asta, te rog? întrebă Ty. O să comand pizza.

— Nu, mulțumesc.

El își aranjă șapca pe care o avea pe cap.

— N-ai de gând să-mi spui ce te necăjește?

— N-am nimic.

Celia voia să îi poruncească să tacă din gură...

— O, murmură Ty pe sub mustață. Te-ai întâlnit cu Tawny afară, nu-i așa?

Ea își încordă maxilarul.

— Ești supărată fiindcă îți place de mine.

O plăcere tipic masculină i se întipări pe față.

— Vrei să fiu al tău.

— Absurd!

— Ce părere ai despre Tawny?

— A fost... drăguță.

— Este foarte drăguță.

— Și se întâlnește cu un medic pediatru, din câte îmi amintesc.

— Deocamdată. Sigur nu vrei să stai la cină? Te rog frumos!

— Trebuie să mergem acasă.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, Celia ar fi crezut că fusese rănit de refuzul ei.

Se auzi un zgomot de pași de copil, apoi apăru Addie.

— Pa, tati. Mulțumesc că am putut sta cu tine.

— Cu plăcere.

Ty își sprijini un umăr de ușă.

— Mâine e ziua cea mare, Addie. Prima zi la grădiniță.

Addie încuviință.

— Mama ta vrea să te ducă dimineață, dar vom veni amândoi să te luăm la sfârșitul orelor.

— Bine.

— O să te descurci grozav.

Addie îl privi pe Ty plină de încredere.

— Da, zise ea. Așa o să fie.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Marele cowboy chipeș păru puțin pierdut, în timp ce ele plecară și îl lăsară singur.

În drum spre casa ei ce aducea a turtă dulce, emoțiile Celiei escaladau. Mânie. De ce își permisese să aibă din nou de-a face cu Ty? Disperare. Cum putea să suporte s-o trimită pe Addie

mâine la școală? Posesivitate. Oare Ty mânca cina preparată de Tawny?

Când Addie se uită în altă parte, își scoase brelocul cu *Dă păcii o șansă* din lănțișorul lui și îl aruncă – cu putere – la gunoi.

Capitolul 16

ârziu în aceea noapte, Ty apăsă butonul Derulare. Videoclipul de pe YouTube care apăru pe monitorul computerului din birou începu din nou.

Ajunsese să cunoască fiecare secundă din videoclipuri. Când era singur, își reamintea cursa, ca și cum ar privi-o din unghiuri diferite în mintea sa. Mișcarea taurului. Contrabalansul lui. Își putea aprecia prestația din acea zi prin prisma anilor de experiență la fel de bine cum vedea și atuurile sau greșelile taurului. Meteor era un taur de douăzeci și unu de puncte. N-avea nimic special. Ty călărise tauri de calibrul lui de sute de ori înainte.

Își sprijini coatele de tăblia biroului și își puse capul în palme.

Îi era dor de Celia. O adusese în Holley, și ea totuși nu era suficient de aproape ca să-l mulțumească.

Îi era dor de ea în fiecare noapte.

De abia dacă îl vizitase în cursul săptămânii. Și când o făcuse nu zăbovise mai mult de câteva minute dimineața sau după-amiaza.

Când era cu el, Celia îl amuza, îl insulta și îl făcea să râdă. Totul era bine. Când pleca, durerea din genunchi îl omora, iar amărăciunea se lupta din greu să preia frâul gândurilor.

Ty își ridică capul și se zgâi la imaginile din fața lui. Își aminti cum presimțise ceva rău în acea seară în Boise. Dacă ar fi fost înțelept, n-ar fi călărit. Călăreții de tauri aveau motive întemeiate să fie superstițioși.

Privirea lui observa mișcarea și culoarea în schimbare de pe ecran. După tot acest timp, tot nu putea înțelege de ce căzuse de pe Meteor. Întrebarea, de ce, nu-i dădea pace. Urmărise înregistrările și încercase să găsească răspunsul acolo. Altă dată recitise tot ce se scrisese cu privire la accident. Întotdeauna era în căutarea acelui indiciu-cheie care avea să îl facă să înțeleagă.

Dacă așa ceva exista – acea dovadă care explica sfârșitul carierei lui – Ty nu o putea găsi.

Căută în buzunar și scoase o sticluță de Vicodin. Îi deschise capacul și văzu că îi mai rămăseseră numai trei pastile. Doza pe care o luase mai devreme n-avusese efect, așa că luă o gură de apă îmbuteliată și dădu pe gât altă pastilă. Mâine va trebui să-și refacă stocul de pastile.

Ty se lăsă pe spate în scaunul lui din piele și închise ochii. Muncise din greu în viață și obținuse ce-și dorise în lumea călăreților de tauri. Se confruntase și înainte cu accidente și rateuri. Le depășise pe toate, dar pe acesta nu-l putuse depăși.

Era un călăreț de tauri cu o carieră terminată, o latură sălbatică în care nu puteai avea încredere, și o inimă care clocotea din pricina a ceva ce nu putea avea. Cine era el acum? Ce valoare mai avea viața lui fără slujba asta?

Habar n-avea și cu siguranță că nu îi plăcea să trăiască cu piciorul ăsta distrus în fiecare zi și noapte.

Petrecuse ani de zile punându-și finanțele în ordine. Putea să iasă la pensie chiar acum, să nu mai încaseze niciodată alt cec, și tot să fie asigurat pe viață. Totuși, ideea de a se pensiona îl făcea să se simtă gol pe dinăuntru. Cum avea să-și petreacă zilele? Jucând golf?

În niciun caz.

Ty avea nevoie de *muncă* pentru a avea un scop în viață.

Tocmai ieri vecinul lui, Jim, îl sunase să îi spună că el și soția lui se gândeau să-și vândă pogonul. Dacă Ty combina suprafața lui cultivată cu cea a lui Jim, ar avea suficient de mult teren încât să înceapă să crească vite pentru rodeo, așa cum avusese întotdeauna de gând să facă atunci când se pensiona.

Achiziția terenului lui Jim i-ar oferi lui Ty un viitor. Dar… Dar *ce*? Era ca și cum ar fi avut nevoie să lase în urmă călăritul taurilor și vechea lui viață înainte să facă loc pentru altceva.

Poate că de asta devenise obsedat de acea cursă finală. Bătrânul călăreț din el nu pricepea ce se întâmplase pe Meteor în acea zi în Idaho. Și până nu înțelegea, nu avea cum să treacă de episodul acesta.

— Bine... ei bine, pa.

Celia și Addie ajunseseră în sala de clasă a lui Addie la grădiniță cu zece minute înainte de începerea programului. Celia agățase rucsacul lui Addie în cuier, o ajutase să-și aleagă o pisică Beanie Baby în calitate de prietenă a micuței pentru dimineața respectivă și îi făcuse numeroase poze lui Addie cu și fără învățătoarea ei.

— Pa, mami.

Addie stătea la locul ei, nemișcată, și cu mâinile împreunate pe masă. Arăta ca un tablou al cărui artist redase politețea, emotivitatea și curajul, toate în același timp.

Addie alesese să poarte noua ținută pe care Meg și Bo i-o dăruiseră de ziua ei, un tricou polo roșu și o fustă marinărească punctată cu mere micuțe. O cutie din plastic cu rechizite pentru școală, cu numele ei pe ea, se afla lângă cotul ei. Clasa ei de la grădiniță era la fel de impecabil organizată și la fel de veselă așa cum sperase Celia.

Era timpul ca Celia să plece. Numai că… poate că putea zăbovi puțin și să îi țină companie lui Addie până când învățătoarea începea ora? Să facă o nouă poză?

— Ne vedem mai târziu, îi spuse Addie.

— Bine. O să fiu aici la sfârșitul orelor, așteptându-te în fața porții așa cum am discutat.

— Pa, mami.

Fiica ei. Unicul ei copil. Ce se întâmplase cu bebelușul ei?

— Ai… ai nevoie de altceva?

— Nu, sunt în regulă. Pa.

— Pa. Eu… ești sigură că totul e bine?

— Sigură.

— Mâncarea de prânz e în rucsac.

— Știu.

— Addie?

— Da?

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, mami.

Cu inima frângându-i-se, Celia îi zâmbi fetiței ei. Apoi se îndreptă spre mașină fără să se uite în dreapta sau în stânga, fără să se gândească. Asociația părinți-profesori de la școală avea să găzduiască un mic dejun pentru părinții copiilor de grădiniță de îndată ce suna clopoțelul. Celia nu se ducea. Nu avea de gând să plângă în fața străinilor, nici să riște să dea peste vreun părinte care ar fi fericit de începerea grădiniței și de tot timpul liber, fără copii, pe care îl va avea la dispoziție.

De îndată ce închise portiera, fu năpădită de un val de tristețe. Simțea cum începe să alunece. Plângând ușor la început, apoi bocind de-a binelea, strânse cu putere volanul și se îndreptă spre casa de turtă dulce.

Timp de cinci ani, dependența constantă a lui Addie de ea făcuse ca viața Celiei să aibă un rost. Totuși, începând cu ziua de azi, fiica ei devenise o elevă de grădiniță. De aici încolo, avea să devină din ce în ce mai independentă. Addie îi avea acum pe Ty și pe ceilalți din familia Porter. Nu mai avea nevoie de Celia ca altădată.

Celia parcă pe alee și se năpusti de-a lungul grădinii, plângând în hohote tot drumul. Înăuntru, își aruncă poșeta și cheile, apoi se duse să se așeze pe marginea patului ei. Se ghemui în pat, cu tocurile înfipte în tăblia patului și cu brațele încolăcite în mod defensiv pe stomac.

Plânse fiindcă Addie nu mai era un bebeluș și un preșcolar, iar ea iubise acea perioadă. Nu se aștepta să facă alt copil, întotdeauna o considerase pe Addie drept singurul și unicul ei copil. Timpul îi jucase o festă murdară și îi răpise ani pe care nu îi mai putea recupera și de care nu se mai putea bucura cu un alt copil.

Respiră sacadat. *Exagerezi, Celia. E ridicol!*

Dorea să fi avut posibilitatea să fie o mamă casnică pentru Addie.

Își dorea să fi avut mai mulți bani ca să îi cumpere lucruri și să o ducă în locuri fabuloase. În schimb, Celia făcuse tot ce îi stătuse în putință la aceea vreme și acum își dorea ca acel bine să fi fost mult mai bun.

Mai lipsea să mai clipească o dată, iar Addie avea să plece la facultate și să o părăsească pentru totdeauna...

Cioc, cioc, cioc.

Celia se ridică brusc în capul oaselor. Îngrozită că cineva ar putea-o surprinde în starea asta, se duse repede la oglinda de deasupra măsuței de toaletă. Arăta de speriat – buclele în dezordine, fața îi era roșie și umedă, iar ochii umflați. Cu dosul palmelor, își șterse lacrimile de pe obraji.

Cioc, cioc.

Celia aruncă o privire pe fereastra cu deschidere la grădina din față. Un Mercedes alb convertibil din anii '80 era parcat la colțul casei. Mașina lui Meg.

S-ar fi prefăcut că nu este acasă dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva. Dar când venea vorba de blânda și mângâietoarea Meg? Celia își suflă de câteva ori nasul și deschise ușa de la intrare.

— Bună.

Meg o conduse pe Celia înăuntru, iar chipul îi fu imediat inundat de compasiune.

— O, nu. Te simți bine?

— M-ai prins în mijlocul unei crize de plâns.

— Ești tristă din cauză că Addie a început grădinița?

Celia încuviință.

— De asta am venit aici. Uite.

Meg ținu două cești înalte și îi dădu una Celiei.

— Cafea cu lapte rece. Acum îmbrățișează-mă.

Ele se ținură în brațe mai bine de un minut și jumătate. Meg o bătu ușor pe spate.

— Hai să luăm loc ca să-mi poți povesti totul.

Celia o urmă pe Meg în camera de zi, sorbind cu paiul o gură zdravănă din cafea. Bunătatea lui Meg o emoționa atât de tare încât fu din nou ispitită să plângă. *Respiră*, își spuse ea. *Celia Park Porter, la fel ca multe alte femei dinaintea ta, ai să supraviețuiești primei zile de grădiniță a fetiței tale.*

Se așezară pe scaunele din fața ferestrei mari a Celiei.

— Deci.

Meg își dădu capul într-o parte. Purta un maiou verde de culoarea salviei strâns într-o parte cu o fundă, pantaloni scurți și sandale argintii.

— Ai avut o dimineață grea?

Celia îi povesti cum o pregătise pe Addie de acasă și cum o conduse în clasă.

— Și apoi ea s-a așezat în banca ei și ar fi trebuit să o vezi stând acolo ca o elevă model. Addie era gata cu adevărat. Era în regulă.

Celia își strecură vârfurile degetelor sub ochi ca să-și mai șteargă din lacrimi.

— Eu am fost cea care m-am pierdut cu firea după ce am plecat.

Ochii lui Meg se umeziră și ei.

— Dacă Bo ar fi aici, ar avea șervețele la el. Așteaptă o clipă.

Se grăbi în baie și se întoarse cu hârtie igienică. I-o dădu Celiei și se așeză la loc pe scaunul ei.

Celia își tamponă ochii, apoi mototoli hârtia în poală.

— Cred că depind prea mult de Addie, Meg. Nu e corect față de ea.

— Ascultă-mă, și eu mă confrunt cu aceeași provocare. Când eram copil, nu am avut o familie unită, dar acum îl am pe Bo. Iar el e... e minunat.

Chipul i se îmblânzi când îl menționă pe soțul ei.

— Îl iubesc atât de mult încât sunt foarte ispitită să fac din el centrul universului meu, știi? Mi-ar fi ușor să îmi bazez fericirea, starea mea de spirit, încrederea – cu alte cuvinte, totul – pe el.

— Deci ce faci?

— Citesc Biblia și mă rog în fiecare dimineață. Asta mă ajută să-mi așez prioritățile. Îmi amintește că Dumnezeu e cel mai important lucru din viața mea.

Celia nu prea voia să discute despre Dumnezeu. Vinovăția nu era ceva ce voia să adauge la povara emoțiilor care o asaltau deja.

— Bineînțeles, continuă Meg, situația ta e diferită deoarece Addie e fiica ta. Nu știu ce înseamnă asta fiindcă nu am un copil.

Ea făcu o pauză.

— Mi-ar plăcea să am.

Celia o lăsase pe Meg să o vadă cu totul răvășită. Judecând după codul de etică al celor mai bune prietene, Celia se gândi că avea dreptul să îi pună o întrebare lămuritoare.

— Ați încercat să faceți un copil?

— N-am folosit contracepție de un an. Și până acum nu s-a întâmplat nimic.

Celia încuviință și se abținu să menționeze faptul că ei și lui Ty le trebuiseră numai o noapte ca să o conceapă pe Addie. Detaliul ăsta nu avea cum să o ajute pe Meg.

— Eu și Bo avem timp. Nu vreau să mă stresez din pricina asta. Numai că mi-aș dori *foarte mult* să am un copil cu soțul meu.

— Sunt convinsă că îl veți avea.

— Sper. Dumnezeu mi-a oferit deja multe: pe Bo, familia Porter, moștenirea tatălui meu. Câteodată mă gândesc că sunt prea lacomă. Am toate astea și vreau și un bebeluș pe deasupra.

— Cred că e perfect normal să-ți dorești un copil. Bineînțeles că vrei unul cu Bo.

Celia sorbi din cafeaua ei cu lapte rece, savurându-i aroma dulce-amăruie.

— Ty pare că se înțelege de minune cu Addie, spuse Meg.

— Așa este.

— Crezi că e vreo șansă ca tu și Ty să... ? Meg ridică din umeri, sfioasă.

— Să fim împreună?

— Da.

— Ar fi nevoie de un miracol.

— Ei bine.

Meg o privi cu atenție preț de câteva momente.

— Câteodată miracolele se întâmplă.

— Nu și mie.

— Toată lumea din Holley așteaptă cu nerăbdare să vadă ce se întâmplă între voi.

Faptul că întregul oraș era cu ochii pe ei nu o liniștea prea tare.

Meg își trase picioarele sub ea.

— Toată lumea îl cunoaște pe Ty de când era copil și i-au urmărit cursele de călărit tauri de la început. Toți sunt foarte mândri de el.

— A fost un călăreț de tauri minunat.

— De când tu și Addie ați venit în oraș, Ty a devenit cel mai popular subiect de discuție. Mai popular chiar și decât fotbalul, ceea ce e impresionant.

— Ce spun oamenii despre el?

— Se întreabă de ce nu a pomenit niciodată nimic de existența lui Addie. Să vedem… Dacă tu și Ty ați fost fideli unul altuia în toți acești ani. Dacă Tawny mai are vreo șansă să se mărite cu Ty.

Celia fu străpunsă de durere la menționarea numelui lui Tawny.

— După părerea mea, Tawny are șanse bune să se mărite cu el. I-a adus cina aseară.

— Hmm.

Meg își agită cafeaua. Cuburile de gheață făcură zgomot, iar aburii de condens de pe ceașcă străluciră în lumină.

— Potrivit legendei locale, Tawny Bettenfield a dorit să se mărite cu Ty încă de când erau în clasa întâi.

— Atunci de ce nu s-a măritat cu el atunci când a avut șansa?

Meg ridică din umeri.

— Era tânără. Voia să mai aștepte un an sau doi. În toate barurile din oraș se fac pariuri, dacă în cele din urmă se vor căsători.

— Nu!

— Da. Se pare că șansele lui Tawny s-au diminuat considerabil de când te-ai mutat aici.

Poate că Celiei avea să îi placă până la urmă orașul Holley din Texas. Chiar și fără o piață de fermieri, un magazin alimentar organic sau un stilist care să îi aranjeze buclele.

— Tawny e frumoasă.

— Dar Ty nu o iubește.

— Eu cred că da.

— Și poate că *el* însuși crede că o iubește. Dar nu e așa.

— Meg, spuse Celia, sceptică.

— Bo crede că Ty ți-a fost credincios din ziua în care v-ați căsătorit.

Afirmația o surprinse atât de mult pe Celia încât rămase cu gura căscată câteva momente.

— Vorbim despre *Ty Porter*, nu-i așa?

Meg ridică o sprânceană, iar un zâmbet timid îi apăru în colțul gurii.

— Ne-am căsătorit în urmă cu aproape șase ani. El – el adoră femeile și ele îl adoră la rândul lor. Sunt sigură – vreau să spun… sunt convinsă că s-a întâlnit cu femei și a avut iubite în fiecare oraș în care a călătorit. Și a mers în multe… orașe.

— Bo îl cunoaște destul de bine. Asta e tot ce-ți pot spune.

E adevărat că, de când cu povestea din Vegas, Ty nu avusese vreo iubită de lungă durată sau una care să merite atenția publicului încât să fie menționată pe pagina lui de Wikipedia. Dar Celia nu-și imaginase niciodată, nu se așteptase ca el să îi rămână credincios. Pur și simplu asta nu avea cum să fie adevărat. Bo nu îl cunoștea pe fratele lui la fel de bine cum credea.

Meg aruncă o privire la ceas.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, am o întâlnire la Whispering Creek.

Ea o privi drept în ochi pe Celia.

— O să te descurci?

— Da, o să fiu bine.

Meg își luă poșeta și cele două se îndreptară spre ușă.

— Mulțumesc pentru cafea și pentru vizită, Meg.

— Cofeina și o prietenă au făcut întotdeauna minuni pentru mine.

— E ca și cum ai avut un sistem de control electronic al stabilității. Ai venit exact atunci când aveam nevoie.

Meg ieșise pe verandă. La auzul cuvintelor Celiei, ea se întoarse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Celia.

— Dumnezeu S-a folosit adesea de oameni care să mă ajute atunci când treceam prin perioade dificile. Înseamnă mult pentru mine faptul că El m-ar fi putut folosi pe mine ca să facă același lucru pentru tine.

— O.

— Vii la biserică împreună cu mine și Bo duminică?

Celia nu mai frecventase biserica de mai bine de zece ani. Era foarte probabil să fie direct lovită de fulger în clipa în care pășea în biserică. Totuși, îi era atât de recunoscătoare lui Meg încât dacă aceasta ar fi rugat-o să escaladeze Everestul, s-ar fi grăbit să-și cumpere echipament de cățărat.

— Sigur.

— Perfect! O să-ți trimit un mesaj cu detaliile referitoare la serviciul divin.

Celia rămase pe verandă, făcându-i cu mâna lui Meg în timp ce aceasta pleca cu mașina. În dimineața asta, trimisese un copil la grădiniță, avusese o cădere nervoasă și fusese salvată de o prietenă.

Acum venise vremea să-și găsească o slujbă, indiferent de cum decurgeau lucrurile.

Capitolul 17

elia petrecu restul săptămânii căutând un loc de muncă. Și încercând și să îl ignore pe Ty, un bărbat care nu accepta să fie evitat.

Greu de spus ce anume îi displăcea Celiei cel mai mult.

Continuă să se trezească în zori de zi și să-și verse frustrările în gătit. Cât timp Addie era la grădiniță, răsfoia ziarele și căuta pe internet companii care aveau nevoie de angajați cu recomandările și experiența ei. Trimise CV-uri electronice și prin poștă. Dădu telefoane. Luă legătura cu agenții de recrutare.

Ofertele disponibile pe care le găsise până acum fie plăteau prea puțin, fie veneau din partea unor restaurante care se așteptau ca ea să lucreze peste noapte și în weekend. Addie mergea la școală în timpul zilei. Dacă se hotăra pentru un astfel de program de muncă, când avea să-și vadă copilul?

La jumătatea dimineții de vineri, Celia cedă unui impuls autodistructiv și își verifică contul pe internet. Deznădăjduită și panicată, fixă cu privirea numerele de pe monitor. În cele din urmă, își pierdu concentrarea și nu mai văzu clar numerele. Datoria ei se ridica la o sumă care o băga în sperieți.

Poate că fusese o încrezută, fără un dram de minte atunci când refuzase cardurile de credit pe care Ty i le oferise. Celia știa că, dacă se ajungea aici și avea nevoie de bani ca să o hrănească pe Addie, Ty avea să o ajute. Dar gândul de a primi ajutor de la el o făcea să se înfioare. Reușise să se întrețină pe ea și pe Addie tot timpul ăsta.

Având nevoie de aer, împinse deoparte scaunul de la masa din sufragerie pe care o transformase într-un birou temporar. Îndesându-și cheile în buzunarul pantalonilor scurți, Celia se îndreptă spre piața centrului vechi din Holley pe jos. Nu avea nevoie să ia mașina. Căldura nu îi mai putea afecta prea mult dispoziția sau buclele.

De când se mutase în Holley, fusese tot timpul ocupată cu renovarea casei și apoi cu căutarea unui loc de muncă. Încă nu vizitase centrul istoric al orașului.

Își lăsa pașii conduși de trotuarele ușor denivelate, trecu pe lângă un victorian impunător până când ajunse într-unul dintre cele patru colțuri ale pieței. Scena îi amintea de platoul de filmare al unui film western. Centrul era dominat de un tribunal din piatră bej, care fusese proiectat de un arhitect talentat și care iubea ceasurile din turn. O stradă pavată cu cărămizi înconjura tribunalul, iar vitrinele magazinelor înconjurau strada. Câteva dintre clădirile vechi erau înalte, unele înguste, unele cu fațada plată, unele decorate cu gravuri, unele zugrăvite în gri sau verde. Un trotuar lat, aproape o faleză, se desfășura în fața unui șir de magazine, sedii de afaceri și restaurante. Oamenii care se plimbau pe acolo erau umbriți de streșini, prelate și verande la fel de variate precum clădirile din care ieșeau. Coșuri cu flori atârnau de fiecare stâlp de iluminat, alături de frunze de iederă englezească.

Celia merse întâi la magazinul Carrie's Corner, un magazin de cadouri care mirosea ca lumânarea cu aromă de plăcintă cu mere de acasă. Apoi, se uită prin vitrina unui magazin de mobilă cu decor rustic. Mese lungi pentru familii acoperite cu fețe de masă în carouri albe și roșii umpleau interiorul unui restaurant pentru grătar numit Gustul Texasului.

Bineînțeles că nu cheltui pe nicăieri niciun bănuț. Nici măcar nu-și adusese portofelul.

Celia trecu de un birou de avocatură. Trecu prin Mrs. Tiggy Winkles, un loc pentru prânzit care servea și drept magazin de

antichități. Zăbovi în răcoarea din interiorul magazinului The Bookery, care conținea nu numai rafturi pline cu cărți, ci și scaune din piele aranjate lângă lămpi decorative care împrăștiau lumină. Apoi găsi un loc unde copiii puteau picta obiecte din ceramică. Apoi –

Celia se opri brusc. Un afiș mare fusese așezat în vitrina albă a unui magazin și pe care scria cu caractere aurite înclinate *Cream or Sugar*. Prin sticlă, Celia vedea ceva ce arăta drept un galantar cu produse de patiserie.

Asemeni celor de-o seamă cu ea, Celia iubea foarte mult cafenelele. Spre deosebire de generația ei, nu intra des în astfel de localuri. În primul rând, nu-și permitea băuturile scumpe și produsele pe care le vindeau. Dar mai era un motiv, unul mai subtil.

Era dureros pentru ea să intre într-un astfel de loc.

Cândva în timpul anilor de gimnaziu, îi venise ideea de a deține și conduce propria ei patiserie într-o bună zi. Acesta devenise cel mai drag vis al ei.

Celia obținuse o diplomă în Nutriție și Sisteme de Servicii Alimentare, apoi își luase o slujbă de bucătăreasă după absolvire. Planul ei fusese să muncească suficient de mult încât să strângă banii necesari pentru a acoperi costurile investiției. În timp ce punea bani deoparte, studia cu atenție piața alimentară. Încercă rețete. Vorbi cu bărbați și femei care dețineau propriile lor magazine.

Făcuse toate aceste lucruri până în ziua în care i-a ieșit pozitiv testul de sarcină. Lăsase în urmă cafeneaua ei de vis și își îndreptase atenția spre realitățile vieții, știind că viitorul ei n-avea să arate deloc așa cum își imaginase ea.

Totuși, o parte din adâncul ființei ei nu uitase acest lucru. De fiecare dată când vedea o cafeneaua sau, mai rar, de fiecare dată când își făcea curaj să intre înăuntru, o durea inima. O durere veche, bine-cunoscută și tolerabilă. La urma urmei, o avea pe Addie, iar Addie valora cât o sută de visuri de-ale ei. Dar ea încă ținea la visul unei cafenele după care tânjise în tinerețe, când era mai naivă.

Cineva lipise o bucată de hârtie în colțul de jos al vitrinei de la *Cream or Sugar**. Scria *Avem nevoie de ajutor*.

---

* Frișcă sau zahăr (n. trad.)

Mașinile treceau pe stradă. Oamenii mergeau pe lângă ea. Celia rămase nemișcată, iar speranța din inima ei se lupta cu realitatea. Poate că proprietarii aveau nevoie doar de cineva care să măture podeaua. Și chiar dacă nu era așa, probabil că slujba nu era prea bine plătită încât să poată să o întrețină pe Addie.

Celia se cercetă pe sine oricum. Arăta îndeajuns de prezentabilă pentru a cere informații cu privire la post? Da, dar numai puțin. Purta cămășuța ei albă de țărăncuță cu cusăturile albastre din jurul gâtului. Pantaloni scurți portocalii până deasupra genunchilor. Sandalele ei de încredere cu barete la care ea prefera să se gândească că „au caracter" decât că sunt pur și simplu vechi.

Se dădu într-o parte și își scoase bentița de pe frunte, brățara de la gleznă și toate celelalte brățări, cu o singură excepție. După ce le îndesă pe toate în buzunare, își aranjă cu degetele părul.

Intră în interiorul cafenelei: un spațiu lung și îngust care mirosea puternic a gogoși prăjite și cafea. Un bar de modă veche, așa cum ar fi avut un magazin de sucuri din anii '50, ieșea în afară din peretele din stânga, se desfășura în fața a patru taburete rotative, apoi se întorcea și devenea o vitrină care continua până în spate. Podelele din lemn erau fabuloase, dar pereții erau de un alb murdar și decorați cu poze cu gogoși glazurate înrămate ieftin.

O femeie care părea să aibă în jur de șaizeci de ani stătea în fața tejghelei, dând restul unui bărbat îmbujorat la față care ținea în mână o pungă albă din hârtie. O mamă și cele două fetițe ale ei sporovăiau la o masă la jumătatea distanței în spate. Fetele aveau urme de ciocolată pe gură.

Celia înaintă prin magazin. În vitrină erau patru feluri de gogoși. Glazurate. Glazurate și presărate cu ciocolată. Jeleuri. Un tort cu scorțișoară și zahăr. Lângă, numai niște foi de tort Texas și o tavă cu fulgi de ciocolată și bomboane M&M. Două ibrice de cafea din sticlă, unul cu mânerul maro și celălalt cu mânerul portocaliu, stăteau aliniate pe o farfurie simplă și fierbinte din spatele tejghelei. Nu aveau mașină de espresso.

Cream or Sugar părea a fi mai mult un magazin obișnuit care vindea gogoși decât genul de patiserie pe care Celia o avea în minte. În primul rând, nu erau biscuiți.

Femeia din spatele tejghelei și clientul ei se lansară într-o discuție despre țânțari.

Celia își împreună mâinile în față și așteptă, sfioasă.

Discuția despre insectele înțepătoare continuă. Se specula că iarna trecută nu fusese suficient de friguroasă ca să îi omoare pe toți. Celia nu își putea imagina că vremea de aici putea fi mai rece pentru un pulover, darămite ca să omoare un țânțar.

— Te pot ajuta cu ceva, drăguță? întrebă femeia, vorbind mai tare. Atât ea, cât și clientul ei se întoarseră cu fața spre Celia.

— Da. Am văzut afișul de afară că *aveți nevoie de ajutor*. Am intrat ca să cer informații în legătură cu postul.

Au studiat-o îndelung cu o căutătură ciudată în priviri. Bărbatul îi zâmbi amabil Celiei, apoi murmură ceva cu privire la faptul că trebuia să se întoarcă la muncă și plecă cu punga lui din hârtie. Femeia continuă să o privească pe Celia. Și părea că nu se grăbea să vorbească.

Celia se apropie de marginea tejghelei, aproape de casă.

— Mă numesc Celia Porter.

Femeia își înălță sprâncenele.

— Soția lui Ty?

Uau. Orașul ăsta era cu adevărat mic și Ty chiar era bine-cunoscut aici.

— Da.

— Și cauți de muncă?

— Da.

— Donetta Clark. Eu și soțul meu suntem proprietarii localului.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Vino și ia loc.

Donetta arătă înspre taburete.

Donetta își vestimentase silueta în formă de pară cu pantaloni bej trei sferturi și un tricou alb având scris cu roșu inițiala *T*, și evidențiată pe margine cu albastru. Cercei mici și rotunzi ca mingile de baseball îi atârnau din urechi, purtând aceeași inserție cu litera *T*. Niște șosete albe îi ieșeau din pantofii Keds de culoare albastru-marin.

Celia își aranjă poziția pe unul dintre taburetele rotunde.

— Ai mai lucrat vreodată într-un magazin ca acesta? întrebă Donetta.

Celia îi prezentă cu lux de amănunte diploma de facultate, slujba ei de bucătăreasă și anii petrecuți în administrația cantinei de la universitate.

Donetta ascultă, iar ochii ei căprui erau ageri. Părul brunet lung până la umăr și un breton cu o serie de șuvițe blonde, precum niște pene, îi încadrau conturul feței. Șuvițele blonde îi aduceau aminte de trusele de vopsele de păr cumpărate de la magazin, genul acela care includea și casca perforată pentru șuvițe.

— Ai spus că ai absolvit Universitatea din Oregon?

— Da, răspunse Celia, am frecventat cursurile acolo și apoi –

— Fiul verișoarei mele a fost la facultate în acea parte a țării. El s-a transformat într-un adevărat ecologist. Acum locuiește cu soția și copilul într-una din acele case care folosesc energia solară. Aproape că au murit înghețați anul trecut în ianuarie.

— O!

Donetta își sprijini șoldul voluminos de vitrina cu produse.

— Scumpo, cred că ești prea bine pregătită pentru postul ăsta.

— Ce fel de ajutor căutați?

— Cineva care să lucreze de la ora nouă dimineața până la patru după-amiaza, la terminarea programului. Am avut un tânăr care a muncit aici, dar și-a dat demisia acum o săptămână.

— Îmi pare rău...

— A fugit în Lampass după o femeie care vinde extensii de păr. Ascultă la mine, o să-și petreacă restul vieții stând într-unul din acele chioșcuri de la mall, încercând să atragă atenția cumpărătorilor cu cozi de cal false și toate celea.

Celia încuviință, compătimitoare.

— Oricum. Eu și Jerry ajungem aici în fiecare dimineață la ora patru ca să facem gogoși. Deschidem la șase și ne place să ne retragem la zece. Avem bilete la sezonul celor de la Rangers, iar unele dintre meciurile locale încep la ora unu. Ca să știi, ne place să ne ocupăm locurile cu un sfert de oră înainte de începerea meciului, având lângă noi câinii Rangers, dozele cu suc și chipsurile nachos.

— Sigur. Înțeleg.

Celiei nu îi plăcea baseballul. Sau vreun sport în general. Cu excepția, poate, a călăritului de tauri.

— Avem magazinul ăsta de douăzeci de ani și ne apropiem de pensie. Poate că nu arăt, dar am șaizeci și doi de ani.

Celia se prefăcu surprinsă și făcu ochii mari.

— Așa este. Eu și Jerry avem zece nepoți. În această etapă a vieții, nu ne dorim ca munca noastră să interfereze cu pasiunea pentru baseballul.

Mai intrară alți doi clienți, iar Celia așteptă în timp ce Donetta îi servi cu gogoși și cești de cafea din plastic.

— Vă mai așteptăm.

Ușa se închise în urma lor.

— Deci, unde am rămas, spuse Donetta, îndreptând mânerele cănilor cu cafea poziționându-le pe aceeași linie, avem nevoie de cineva de încredere care să se ocupe de magazin în lipsa noastră până la ora închiderii, la patru. Avem deschis de luni până vineri, plus jumătate de zi sâmbăta.

Mama și cele două fete ale ei se ridicară de pe locurile lor și se opriră să schimbe politețuri cu Donetta.

Celia își făcu o socoteală în minte, însumând orele pe care le cerea postul. Aproape patruzeci pe săptămână, în ture de zi care se potriveau bine cu orarul de la grădiniță a lui Addie. Nu voia neapărat să lucreze sâmbăta, dar nimic nu venea fără un sacrificiu. Dacă putea să o aducă pe Addie cu ea sâmbăta, atunci se descurca.

Privirea i se plimbă de-a lungul magazinului, văzând nu atât de mult ce era, ci cum putea deveni ajutorul ei. Deja o furnica pielea să cumpere vopsea și să dedice o zi de duminică zugrăvitului pereților într-o nouă culoare. Putea coace produse de patiserie acasă și să le aducă clienților drept mostre. Dacă se uita cu atenție pe internet, putea găsi o mașină de espresso…

Totul atârna de salariu. Sub tejghea, Celia își ținea pumnii strânși.

Își alcătuise un buget de urgență în ultima săptămână. Taxe, mâncare, utilități, telefon, internet, gaze, asigurare, plățile cu cardul de credit, îmbrăcăminte pentru Addie. Știa exact cât de mult trebuia să câștige ca să acopere lucrurile de bază. Ca să poată spera vreodată să-și acopere datoriile, îi trebuia un buget suplimentar. Cochetase cu ideea de a coace și a vinde torturi personalizate în timpul liber.

— Vă mai așteptăm, strigă Donetta în timp ce mama le îndreptă pe fete spre ieșire.

— Cum ți se pare postul? o întrebă Donetta pe Celia.

— Până acum sună bine.

— Uite de ce am zis că ești mult prea calificată. I-am plătit tipului dinaintea ta, cel de care ți-am spus că a devenit agent de vânzări de extensii de păr, salariul minim. Dar fiindcă ești soția lui Ty și ai experiență, aș putea să-ți măresc salariul un pic.

Donetta îi spuse cât ar câștiga pe oră care era doar puțin peste jumătate din ce avea nevoie Celia.

— Îmi pare rău, scumpo. Asta e tot ce pot face.

Celia nu-și dădu pe față sentimentele. În sinea ei, totuși, toate speranțele i se spulberară. Cum putea oare să o întrețină pe Addie cu suma asta?

Degeaba. Știa că nu se putea descurca așa.

Bunul simț o avertizase că plata avea să fie prea mică. Oamenii care munceau în spatele tejghelei ținând registrele de casă nu înregistrau un salariu prea bun. Totuși, speranța era un lucru ciudat. Celia avea o personalitate practică. Dar câteodată, așa cum i se întâmplase cu mulți ani în Vegas cu Ty, când își dorea ceva atât de mult, încât își făcea speranțe prea mari. Ocazional, tot reușea să-și convingă logica că poate exista o șansă acolo unde nu era niciuna.

— Chiar mi-ar plăcea să lucrez aici, spuse Celia încetișor. Mi-ar plăcea cu adevărat. Dar mă tem că ai dreptate, poate sunt...

— Prea calificată?

— Da.

Celia înghiți în sec ca să-și potolească emoțiile.

— M-am gândit eu.

Donetta îi dădu un carnețel și un stilou.

— Scrie-ți numărul de telefon și o să te anunț dacă aud de niște posturi pe aici ca să ți se potrivească.

— Mulțumesc.

— Ai o fetiță, nu-i așa?

— Da.

— Dă-i niște prăjituri din partea mea.

Donetta puse două bomboane M&M și două prăjituri cu fulgi de ciocolată într-o pungă.

Celia acceptă darul și se ridică de pe taburet.

— Mulțumesc din nou. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Te mai așteptăm.

Celia ieși în căldura zilei. Se îndepărtă de magazin cu capul sus și stăpână pe sine astfel încât Donetta să nu creadă că ea avea inima frântă.

La două vitrine distanță, o senzație acută de furnicături i se prelungi la baza gâtului. Însemna că Ty era în apropiere. Cercetă chipurile oamenilor care mergeau pe trotuarul din piață și îl zări la câțiva metri distanță, îndreptându-se în direcția ei cu ajutorul cârjelor, uitându-se drept la ea și zâmbind șăgalnic.

Dintre toți oamenii pe care îi putea întâlni în acest moment deprimant, el era ultimul pe care voia să-l vadă. Ty, Regele Încrederii, Domnul Avuției și Ducele Celebrității Lipsite de Griji. Încrederea părea să îl caracterizeze încă din pântecele mamei. Căpătase faimă și bani fiindcă se pricepuse să călărească tauri. Nu avea cum să îi înțeleagă pe bieții muritori care chiar trebuiau să muncească pentru a supraviețui.

Tricoul lui maro fie că se decolorase, fie că fusese cumpărat ca să pară așa. Gropița din obrajii lui Ty care îi făcea inima Celiei să bată mai repede își făcu apariția.

— Te-am căutat.

— Nu-mi pot imagina motivul.

— Am mers acasă la tine. Mașina ta era acolo, dar tu nu, așa că m-am gândit că ai plecat la piață.

— Capacitățile tale intelectuale sunt mai ceva ca ale lui Einstein.

Ty râse.

— Ești la fel de nepoliticoasă ca întotdeauna.

— Prefer să mă gândesc că sunt fermecător de bătăioasă. De ce mă căutai?

— Mi-a fost dor de tine, dulceață.

Tipul asta nu are leac. De fiecare dată când spunea lucruri de genul ăsta, îi amintea de bărbatul de care se îndrăgostise odată. De două ori.

— M-ai evitat toată săptămâna și nu mai pot suporta asta. M-am

săturat să te văd numai cinci minute atunci când Addie vine la călărie. Sunt lacom. Vreau mai mult.

— Ca să știi și tu, nu cred o iotă din ce mi-ai spus.

— Atunci va trebui să te conving mai bine.

Ei se holbară unul la celălalt, iar atmosfera dintre ei era încărcată de pasiune. Amintirea sărutului lor îi reveni cu putere în minte Celiei.

— Pot să-ți cumpăr un *snow cone**? întrebă el.

— Nu. Eu –

— Îți cumpăr unul și o să vii cu mine chiar dacă trebuie să te car pe umăr.

Ty nu așteptă răspunsul ei, ci își folosi doar o mână pentru a o întoarce în direcția din care venise și a o îndemna să meargă înainte.

— Ai de gând să faci o scenă în centrul orașului Holley sau vii de bunăvoie?

— Hărțuitorule.

În adevăr, un *snow cone* nu părea o idee teribilă.

— O să vin cu tine, dar probabil că nu o să fiu foarte cuminte.

Se îndreptară spre unul dintre colțurile pieței.

În timp ce mergeau, femeile fie că îi zâmbeau lui Ty, fie îl salutau, fie îi aruncau ocheade pe furiș. Niciuna nu era imună la farmecele lui.

Mișcându-se cu o grație atletică în cârjele sale, Ty o conduse pe Celia într-un loc tocmai în spatele pieței. O alee în formă de potcoavă de cal înconjura o clădire de mărimea unei latrine. Proprietarul ei vopsise mica structură precum un bastonaș de acadea, în dungi roșii și albe. Pe un afiș în culorile curcubeului scria *Sally's Snow Cones* și enumera toate aromele disponibile. Ferestrele se deschideau în ambele părți, una pentru clienții care foloseau varianta drive-thru, cealaltă pentru cei care intrau în magazin.

— Ce dorești? întrebă Ty.

Putea foarte bine să opteze pentru ce-i mai bun.

— The Supreme.

Care promitea pepene, struguri, limonadă și aromă de cocos.

Buzele lui Ty se arcuiră într-un zâmbet. Dacă nimic altceva nu

* *Snow cone* este un desert rece din gheață mărunțită, sirop de zahăr cu arome diferite, servit în con de hârtie sau plastic

putea fi spus despre sentimentele lui față de Celia, măcar se putea spune că el o considera amuzantă. Pe Tawny probabil că o considera drăgăstoasă, atrăgătoare și foarte pricepută la caserole.

Ceea ce, bineînțeles, nu era amuzant.

Ty optă pentru varianta obișnuită și comandă aromă de căpșună. Își luară *snow cone*-urile și se îndreptară spre una dintre cele două mese de picnic din lemn așezate sub un copac. Celia se așeză, punându-și punga cu bomboane lângă ea. În timp ce Ty se lăsă în jos pe una dintre băncile de la masă, ea auzi un ușor scârțâit, precum sunetul unor pietricele într-un borcan.

— Ce se aude?

— Nimic.

Foarte posibil. Zgomotul fusese slab.

Când Celia gustă din *snow cone*, un sirop acrișor și rece de limonadă i se prelinse pe limbă.

Ty își scoase ochelarii de soare, dând la iveală nuanța incredibilă de albastru a ochilor săi.

Celia știa exact care anume era punctul forte al lui Ty când venea vorba de femei. Era contactul lui vizual. Se putea uita în ochii tăi și, fără să-ți zică un cuvânt, să te asigure că erai cea mai fascinantă femeie din lume și să te cheme frumoasă în șase limbi străine diferite.

Se foi pe locul ei; era o femeie în toată firea, avea treizeci de ani și roșea ca o puștoaică sub intensitatea privirii lui.

— Ce te-a adus în piață azi? întrebă el.

— Am venit doar să mă plimb.

— Să-mi zici când te gândești să-ți cauți de lucru. O să te ajut.

O mașină se opri la fereastra pentru drive-thru.

— Nu că aș vrea să te zoresc cu locul de muncă. Alocă-ți un timp de reflecție înainte de a lua o hotărâre.

Celia își plecă capul și se concentră pe *snow cone*-ul ei, gândindu-se cât de mult timp își mai putea permite să fie mândră și să nu spună nimic cu privire la asta.

— Nu trebuia să te duci la doctor în dimineața asta?

— Îhî.

— Și?

— Genunchiul se vindecă frumos. Totuși, doctorul nu-mi dă voie să conduc mașina pentru încă vreo trei săptămâni.

— Îmi pare rău.

— I-am ignorat sfatul. De îndată ce Jake m-a adus acasă de la consultație, m-am suit în camionetă și am venit să te găsesc.

— Ty, spuse ea, dezaprobatoare.

— Nu mă dau în vânt după reguli. Și chestia asta cu șofatul e de-a dreptul stupidă.

El luă o lingură întreagă din *snow cone*-ul lui.

— M-am descurcat foarte bine până aici.

— Ți-a zis doctorul ceva cu privire la călăritul de tauri?

— Am încheiat-o cu asta.

Celia îl observă cu atenție, căutând indicii care să îi spună cât de mult îl afectase vestea asta.

— E sută la sută sigur?

— Fără nicio îndoială.

— Îmi pare rău.

Cu trei titluri de campion mondial, Ty fusese unul dintre cei mai buni călăreți de tauri din istorie. Deși ascundea bine acest lucrul, finalul brutal al carierei lui legendare fusese greu de acceptat pentru el.

— Ce o să faci acum?

— Cei de la Circuitul Profesionist al Călăreților de Tauri m-au rugat să le fiu comentator la unele dintre transmisiile lor.

— Ei vor să pună fața aia – Celia arătă cu mâna înspre el – pe ecran?

— Îți vine să crezi sau nu, unor femei – numai câtorva și e clar că tu nu faci parte dintre ele – chiar le place fața mea.

— Minunile nu se termină niciodată.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Mă gândesc și să cresc vite pentru rodeo. Tauri, oi, cai. Ți-am spus că tatăl meu se ocupă cu așa ceva?

— Da, mi-ai mai spus.

— Vecinul meu și soția lui s-au hotărât să vândă. Dacă le cumpăr proprietatea, voi avea suficient de mult pământ ca să încep.

— O să faci așa ceva?

— Aș putea încerca.

Degetele lui puternice se jucară cu ochelarii de soare.

— Pământul lui Jim se află între proprietatea mea și o parcelă care aparține unui bătrân pe nume Howard Sanders. Știu deja că și Howard va dori pământul lui Jim. Acesta aparținuse familiei lui Howard pe vremea bunicului său. Așteaptă de ani buni să aibă șansa să pună mâna pe el.

— Și Jim o să-ți vândă ție în locul lui Howard?

— Probabil. Am buzunare mai adânci.

— Și lasă-mă să ghicesc. Soției lui Jim îi place de fața ta.

Ty zâmbi viclean. Ceva numit soartă îi atrăgea unul spre celălalt. O făcea să-și dorească să dea la o parte orice rațiune, să se pună în poala lui și să-l îmbrățișeze cu toată puterea.

— Am vorbit cu Meg acum câteva zile.

— Da?

— Mi-a spus că Bo crede că mi-ai fost credincios de când ne-am căsătorit.

El ezită preț de o secundă, apoi chipul lui deveni mustrător.

— Ți se pare că aș fi genul ăsta?

— Nu. I-am spus lui Meg că nu cred o iotă din teoria lui Bo.

— Nu sunt demn de încredere, Celia.

— Știu.

Celia se pierdu în privirea lui preț de o clipă, dorindu-și prostește ca Ty *să fie* de încredere. Dorindu-și ca el să o fi iubit în trecut. Dorindu-și ca el să o iubească acum.

Uau! Ca de obicei, faptul că era atât de aproape de el o zăpăcea de cap. Ea se ridică repede în picioare.

— Ar fi bine să plec. Mulțumesc pentru *snow cone*.

Ty o privi pe Celia cum aruncă gunoiul în coș, apoi cum se îndepărtează grăbită de el, ținând în mână punga albă din hârtie. El se strâmbă.

El și Bo abia dacă discutau despre viața amoroasă a lui Ty, și totuși Bo ghicise adevărul. Fratele lui mare avusese întotdeauna o intuiție puternică atunci când venea vorba de oameni și cai, și se dovedise a fi întotdeauna adevărată. Totuși, ar fi fost frumos dacă Bo și-ar fi păstrat intuiția de geniu pentru sine.

Cu o mișcare din încheietura mâinii, Ty aruncă la gunoi ce îi mai rămăsese din *snow cone*. Trebuise să o vadă pe Celia azi. Nu fusese un moft. Pur și simplu nu mai putuse sta în acasă încă un minut fără ea.

Își înțelegea dorința fizică. Dar ce anume îl atrăgea la Celia cu atâta putere era mult mai complicat. Celia avea o mie de calități, la fel ca oricare altă persoană. Unele dintre ele îi plăceau, celelalte, nu. Dar modul în care se armonizau o făceau persoana de care el *avea nevoie* chiar acum.

Grație atracției, sau prostiei, sau chiar lui Dumnezeu, între ei exista o legătură invizibilă.

Ty tocmai îi spusese adevărul când afirmase că nu e de încredere. Dincolo de împlinirea fizică alături de Celia, își dorea ce era cel mai bine pentru ea și Addie. Încerca să le *apere* de el însuși. Nu se pricepea prea bine la asta. Oamenii puternici rezistau tentațiilor, iar el nu se pricepuse niciodată cum să reziste ispitei numite Celia.

Cu greu, Ty se ridică în picioare. Se îndreptă înapoi spre piață sprijinindu-se în cârje, apoi se întoarse în direcția magazinului de gogoși.

Când o zărise mai devreme pe Celia, ea tocmai ieșea din magazinul de gogoși și arăta ca și cum i s-ar fi furat cățelul. Dacă presupunerea lui era corectă, atunci punga albă pe care o ținea în mână fusese umplută cu prăjituri. Celia pe care o cunoștea el era prea zgârcită pentru a cumpăra prăjiturile altcuiva. De ce ar fi cumpărat prăjiturile altcuiva, atunci când ea făcea cele mai bune dulciuri din lume, exact la ea acasă?

În timp ce mâna lui apăsa mânerul ușii magazinului de gogoși, Ty zări un afiș pe care scria *Avem nevoie de ajutor* lipit pe vitrina din față. Aha. Deci zâna pădurii fusese aici ca să-și caute o slujbă, nu-i mersese și plecase cu niște prăjituri drept premiu de consolare.

Nu îi repetase el de atâtea ori că îi va găsi o slujbă? În schimb, îl ignorase și se dusese să-și caute de lucru pe cont propriu. Ca de obicei, independența ei încăpățânată îl enerva la culme.

Ty intră.

— Ei bine, pe cine avem noi aici?

Donetta Clark, care avea o fată de seama lui, își îndreptă postura în spatele tejghelei.

— Necazul. Ăsta-ți calcă pragul.

Ea își izbi palmele una de alta și râse.

— Ty Porter, ștrengarule!

— Donetta, arăți minunat. Tot îl mai faci pe Jake să aibă palpitații?

— În fiecare zi. Ai auzit despre Willie Mickel și atacul de cord pe care l-a suferit? Tot musliul pe care l-a mâncat i-a despicat inima chiar pe la mijloc. A căzut mort cu fața în bolul cu cerealele de la micul dejun, în iunie. Asta dovedește că un organism nu poate suporta prea multă mâncare sănătoasă.

Ty chicoti și petrecu câteva minute sporovăind cu ea despre familia ei și despre echipa Rangers. Ochi produsele pe care le avea de vânzare, așezate în spatele geamului. Știa din experiență că nu erau nici pe jumătate la fel de delicioase precum ale Celiei.

— Visez la tortul tău de săptămâni întregi, Donetta. O să te superi pe mine dacă îți cumpăr toate feliile care ți-au mai rămas?

— Nici pomeneală.

Ochii ei sclipiră în timp ce scoase tava pe care se afla tortul subțire de ciocolată acoperit cu glazură de ciocolată.

— O să-l mănânci pe tot de unul singur?

— Am o familie numeroasă.

De fapt, Ty știa că faptul că îl cumpăra avea să o facă să fie mai prietenoasă cu el.

— Apropo de familie.

Donetta începu să pună bucățile de tort într-o pungă plată.

— Știai că soția ta a fost mai devreme pe aici? E tare frumușică cu părul ei buclat.

— Am observat afișul. A venit să caute de lucru?

— Da, dar nu o puteam plăti suficient de mult. Păcat, fiindcă știu că s-ar fi descurcat.

— Sunt de acord.

Ty își puse brațul pe vârful vitrinei și se gândi la cea mai bună strategie a lui.

— Ești o femeie care apreciază la o persoană un strop de mândrie, nu-i așa, Donetta?

— O, cu siguranță.

— Și eu apreciez mândria, dar fie vorba între noi, e foarte greu să

o scoți la capăt cu Celia. Nu vrea să lase pe nimeni să facă pentru ea ceea ce ea însăși poate face. Nici măcar eu.

— Sigur, îl consolă Donetta, sigur.

Dacă și-ar fi putut lungi urechile ca să afle mai multe bârfe suculente, Ty credea că ar fi făcut-o.

— Vreau să o ajut pe Celia, spuse el.

— Bineînțeles că vrei.

— Personal, cred că ăsta e locul perfect pentru ea. E aproape de casa ei. Tu și Jerry sunteți niște oameni foarte cumsecade cu care se poate lucra. În plus, adoră gătitul.

— E cu siguranță genul de angajată pe care mi-ar plăcea să o am.

— În cazul ăsta, am o idee.

Donetta închise capacul cutiei cu tort și îl privi drept în ochi.

— Ascult.

Ty simțea că el și Donetta aveau amândoi școala vieții. Amândoi trecuseră prin multe lucruri grele.

— Oricât de mult i-ai oferit Celiei că o poți plăti, eu îi voi da dublu.

Nu voia să ridice prea mult salariul Celiei astfel încât Donetta să nu intre la bănuieli. Doar suficient de mult încât ea să-și poată permite să lucreze aici.

— Nu vrei să afli cât m-am oferit să o plătesc înainte să te grăbești să îi faci așa o promisiune?

Ty zâmbi. Fusese crescut de părinți care știau cum să-și drămuiască bănuții, iar el îi respecta pe oamenii de genul ăsta. Donetta era economă. Dar când venea vorba de Celia, el nu era. Oricât de mult l-ar fi costat aventura asta, plătea cu dragă inimă.

— Sigur, dacă vrei să-mi spui.

Donetta îi spuse.

Cum putea cineva să supraviețuiască cu suma asta? Chiar și dublul ei părea ceva teribil de puțin. Nici nu era de mirare că Celia refuzase slujba.

— O să îi dau dublu.

Donetta îl cercetă cu atenție.

— Și dacă sunt de acord, atunci ce? Vrei să o sun pe Celia și să îi ofer dublul sumei de mai devreme?

— Așteaptă poate până luni.

Din nou, trebuia să fie precaut, în caz contrar, Celia s-ar fi pus pe capul lui.

— Și apoi, da. Mi-ar plăcea să o suni și să îi oferi dublul sumei.

— I-aș putea spune că eu și Jerry am discutat îndelung în privința angajării ei și că ne-am verificat din nou bugetul.

Donetta, care nu era proastă, s-a prins imediat.

— Am să îi spun că Jerry m-a convins că îi putem oferi un salariu mai mare, la urma urmei.

Ty încuviință din cap.

— Fără să-i spui despre discuția noastră.

— Fără, nici ei, nici altcuiva.

— Cu excepția lui Jerry.

— Cu excepția lui Jerry, fu el de acord. Altminteri, e secretul nostru.

— Deci la fiecare sfârșit de săptămână, când îi voi scrie Celiei cecul, tu o să-mi scrii un cec cu jumătate din sumă?

Donetta își înclină capul, întrebătoare.

— În fiecare săptămână. Ai cuvântul meu de onoare.

Donetta își plescăi limba în gură, gândindu-se îndelung.

După nunta lor, Ty plecase din Las Vegas și își îndeplinise aproape toate visurile. Celia nu obținuse nimic din ceea ce își dorise.

Venise vremea să îndrepte lucrul acesta. Celia își dorise dintotdeauna să dețină o cafenea. *Cream or Sugar* nu îi aparținea și era probabil într-o stare mai proastă decât patiseria pe care și-o imaginase ea. Dar îi oferea lui un punct de pornire.

— Ty?

Donetta îi întinse mâna, iar Ty i-o strânse.

— Acum avem o înțelegere.

Capitolul 18

elia îngheță când își dădu seama brusc de ceva.

Agită flaconul cu multivitamine în timp ce îl luă din sertarul din bucătărie. Apoi îl agită din nou, ascultând.

Deodată știu exact ce sunet se auzise din buzunarul lui Ty ieri când șezuseră la masă la magazinul cu *snow cone*-uri al lui Sally. Zgomotul acela fusese produs de pastilele dintr-un flacon cu medicamente. Nu fusese *doar o impresie*.

Bineînțeles că explicația putea fi că avea la-ndemână ceva inofensiv. Poate că Tylenol sau o sticluță cu gume de mestecat sau bomboane de mentă. Dacă ar fi auzit zgomotul acesta rău-prevestitor venind din buzunarul altcuiva, nici că i-ar fi păsat. Dar cunoscând personalitatea lui Ty și circumstanțele accidentului și carierei sale pierdute… Instinctul o atenționa că trebuia să cumpănească *bine* problema.

Celia se uită pe fereastră. Era întuneric beznă. O pusese pe Addie în pat cu mai bine de o oră în urmă.

Oare erau analgezice? Dacă era așa, Ty avea dureri atât de mari, încât trebuia să le poarte cu el tot timpul? O cuprinse îngrijorarea. Oare se folosea de pastile ca să-și vindece o altă durere înafara celei fizice?

Celia puse mâna pe telefon și formă un număr.

— Unchiule Danny?

— Ce s-a întâmplat, C?

— Te deranjează să vii puțin până la mine? Addie doarme, iar eu trebuie să mă duc undeva.

— Cu drag.

Nu o întrebă unde avea de mers la ora nouă seara. Încă un motiv pentru care îl iubea.

— Vin în cinci minute.

Înainte de mutarea Celiei în Texas, Ty adăugase lângă cheia de la casa de turtă dulce și cheia de la el de-acasă în portcheiul ei. Până acum nu avusese ocazia de a se folosi de cheia de la el de-acasă. O introduse în broasca de la ușa din față și o întoarse încetișor. Dacă dădea buzna și îl găsea încolăcit în brațele vreunei femei zăpăcite și credule, atunci asta e.

Celia închise ușa în spatele ei și se îndreptă hotărâtă de-a lungul foaierului în direcția dormitorului său.

— Ei bine, asta-i o surpriză frumoasă.

Vocea lui o făcu să se oprească. Se întoarse încetișor. Ty stătea într-un scaun din piele de căprioară în living, în lumina difuză a televizorului deschis la doi tipi care se băteau în ring. Își sprijinise piciorul rănit pe un taburet. O revistă financiară zăcea pe măsuța de lângă el, iar deasupra ei, ochelarii lui de citit, ca și cum i-ar fi abandonat odată ce a stins lumina. După cum arăta, era o seară de sâmbătă de pomină pentru cel mai iubit star din Holley.

— Dacă te îndreptai spre dormitorul meu, nu te opri.

Zâmbetul lui ironic îi aminti de un vânător care era cu ochii pe pradă.

— Vin și eu după tine.

— Vezi să nu.

— N-ai venit pentru o petrecere în pijamale?

— Bineînțeles că nu.

— Când m-ai tras în dormitorul tău în Corvallis, totul părea puțin cam prematur.

Genunchii ei se înmuiară ca un jeleu auzind tonul periculos din vocea lui. Fu brusc conștientă de cât de singuri erau în interiorul cufundat în beznă.

— Îți amintesc încă o dată că am fost de acord să fim doar simpli amici.

— Îmi amintesc că ai vorbit mult după ce ne-am sărutat. Însă nu prea îmi amintesc cu ce am căzut de acord.

Celia aprinse o veioză din apropiere. Imediat, o lumină de culoare mierii de albine invadă locul, făcându-i lui Ty să-i strălucească o parte a feței. Apropiindu-se la jumătatea distanței de el, își ridică umărul într-o poziție în care amenința maioul galben să îi alunece, apoi își puse mâinile în șolduri.

— Ridică-te.

Privirea lui o fixă cu putere în timp ce se ridică, apucând spătarul scaunului pentru a compensa piciorul rănit. Ty purta pantaloni scurți gri de baschet, un tricou negru, cu un mesaj invizibil care-i cuprindea pe de-a-ntregul pieptul pe care scria cu litere pâlpâitoare *IREZISTIBIL*.

— Golește-ți buzunarele.

Ty ridică din sprâncene.

— Buzunarele mele?

— Golește-le.

— Nu.

— Îți amintești când te-am întrebat ce e zgomotul ăla ieri? Cred că știu. Pastile?

Chipul lui deveni serios.

— Sunt pentru piciorul meu.

— Dă-mi să le văd.

— Rețetele mele medicale nu te privesc. Suntem simpli amici, ai uitat?

— O las pe Addie în grija ta tot timpul, Ty. Ca să am încredere în tine că se află pe mâini bune, vreau să știu ce iei.

Celia îi întinse mâna cu palma în sus.

Ty o ignoră.

— Dacă e nevoie, o să-ți scot singură flaconul, îl amenință ea.

— Mi-ar plăcea să încerci.

— Dă-mi-l.

Ty își îndesă mâna într-un buzunar, apoi îi aruncă un flacon.

Celia îl prinse și îl duse la lumină.

— Vicodin.

Încruntându-se, ea îl observă cu atenție.

— Ăsta e un narcotic care dă dependență.

— Discută asta cu doctorul meu dacă nu-ți convine. El are o chestie căreia i se zice diplomă medicală.

De fiecare dată când era în preajma lui în timpul zilei, el se dovedise a fi prea isteț și prea ager ca să îi pună la îndoială luciditatea. Chiar și așa, Celia simți că flaconul pe care îl ținea în mână era ceva periculos. Aproape că putea simți fizic pericolul care îl păștea pe Ty dacă continua să le ia.

Cariera lui era terminată din cauza unui accident. Și Dumnezeu știe cât putea fi de îndrăzneț. Dezamăgirea combinată cu durerea, plus o fire rebelă? Nu era o combinație fericită, deoarece Ty nu avea pe nimeni care să îl supravegheze cu atenție.

— Ai grijă să iei numai doza recomandată?

— Am îndeajuns de multă grijă.

— Răspuns greșit.

Celia se întoarse rapid și se duse în dormitorul lui. Era furioasă din cauza riscurilor pe care el și le asuma. Toate isprăvile prostești, călăritul de taur și toate celelalte.

Ce se întâmplă cu Ty?

Covorul din dormitor îi înăbuși pașii în timp ce trecu de pat și intră în baia principală care strălucea cu travertin lustruit. Auzi sunetul făcut de cârjele lui Ty, care se mișca repede în urma ei.

Dacă această rețetă ar fi fost dată cuiva care era puțintel mai cu capul pe umeri decât Ty, nu ar fi considerat necesar să ia măsuri drastice. Celia scoase capacul care avea protecția pentru copii și ținu flaconul deasupra vasului de toaletă.

Ty se năpusti în pragul băii.

— Ce –

Ea aruncă toate pastilele. Ele căzură cu zgomot în vasul de toaletă.

— De ce ai făcut asta? întrebă el.

Flaconul gol avea scris pe el datele de contact ale medicului lui, așa că îl puse în buzunarul ei.

— Pentru că Addie te iubește.

— Și tu? Tu ce simți față de mine?

— Mie… îmi pasă de tine.

Ty își întoarse capul spre toaletă.

— Am nevoie de ele ca să dorm.

— Atunci îți recomand lapte cald.

— Mi-ar plăcea să te văd pe tine cum încerci să dormi cu un genunchi zdrobit.

— Atunci ia niște lapte cald și Advil. Mai ai și altundeva flacoane de Vicodin?

Își strânse buzele în așa fel încât ea știu că răspunsul era pozitiv. Celia deschise, unul după altul, sertarele din baie. În cel de-al treilea, găsi al doilea flacon. Îl desfăcu. Aruncă pastilele. Acestea căzură cu zgomot. De data asta, trase apa și aruncă flaconul la gunoi ca măsură de precauție.

Ty se uită urât la ea, cu ochii înflăcărați.

— Am de gând să-l sun pe medicul tău luni și să-i spun ce mă frământă. Te-ai accidentat cu mai bine de o lună în urmă, Ty.

— Nu știi nimic despre ce înseamnă să te recuperezi după așa un accident.

— Adevărat. Totuși, știu ceva despre tine. Știi să te prefaci foarte bine, dar vreau să-mi spui cum te simți cu adevărat. De la accident încoace. Uită-te la mine și spune-mi adevărul adevărat.

— Mă simt bine.

Celia îi observă cu atenție trăsăturile feței, încercând să discearnă.

— Ai probleme.

— O să am în seara asta, din moment ce mi-ai aruncat medicamentele.

Ty își trecu o mână prin păr.

— Îți dai seama că pot să-mi refac rețeta mâine.

— Vreau să-mi promiți că nu vei face așa ceva.

Ty pur și simplu se holbă la ea. Timpul trecea, iar gâtul ei se usca. Celia dorea să îl poată îmbrățișa, să-și ceară iertare și să-l

asigure că făcea asta numai deoarece cineva trebuia să o facă. Cineva, oricine – chiar ea – trebuia să aibă grijă de el și să îl apere de el însuși.

Tăcerea se prelungi într-atât de mult, încât fu sigură că n-avea de gând să îi promită nimic. Avea să se ducă acasă, să-și adune forțele și să se pregătească să lupte din nou cu el mâine.

Ty îi blocă ieșirea și nici nu se mișcă să o lase să plece. Ea se întoarse să se strecoare într-o parte. Când făcu asta, brațele lui se întinseră și o prinseră în capcană, de o parte și de alta, cu palmele lipite de peretele de lângă capul ei. Cârjele îi căzură cu zgomot.

Celia îl privi drept în față, atât de aproape încât îi văzu albastrul întunecat al ochilor. O cuprinse dorința, amestecată cu emoție și hotărâre. Ea își adună curajul.

— Promite-mi că nu o să mai iei Vicodin.

Chipurile lor erau la câțiva centimetri distanță. Respirația ei se întretăia cu a lui. Totuși, Ty tăcea.

Ea își umezi buzele.

Privirea lui îi urmări mișcarea. Căldura și tăria îi emanau din corp.

— Addie, șopti ea...

— Și tu?

— Eu și Addie avem nevoie să te regăsești și să accepți tot ce ți s-a întâmplat. Dacă vrei să știi, am încredere în tine, Ty.

Tremurând în sinea ei, îl privi drept în ochi.

— Treci printr-o situație dificilă. Dar cred că o poți depăși fără Vicodin și fără să-ți pierzi controlul. Vreau ca și tu să crezi asta.

Celia își putu da seama, judecând după maxilarul lui încordat, că atinsese un punct sensibil. Nu își pierduse capacitatea de a-i citi gândurile.

— Acum. Te rog să-mi promiți că nu vei mai lua Vicodin.

— Spune-mi ceva mai întâi.

— Bine.

— Ai spus că-ți pasă de mine. Vreau să știu cât de mult.

Celia nu își îngăduise să se gândească vreodată la intensitatea sentimentelor ei față de el. N-avea cum să îi spună ce nu știa ea însăși…

Ea se piti sub brațul lui, scăpând de mâna care voia să o prindă.

— Îmi pasă de tine așa cum simplilor amici le pasă unul de celălalt, strigă ea peste umăr în timp ce ieși repede din cameră.

— Celia! strigă el.

Fugi. Și nu se opri, probabil lăsându-i și ușa de la intrare întredeschisă. Nu îi era frică de Ty, dar ispita întunecată pe care el o făcea să o simtă o băga cu totul în sperieți.

Ora două dimineața veni și plecă. Apoi ora trei.

Ty nu putea să doarmă. Citi despre activități financiare și se plimbă aiurea prin casa lui pustie. Se uită la înregistrările video de pe YouTube cu el și Meteor.

În cele din urmă, căută într-un vraf prăfuit de CD-uri vechi până când găsi unul cu un autocolant pe care scria *Ty și Celia s-au căsătorit la Cuibușorul iubirii!* deasupra datei nunții lor. Nu se uitase la poze. Introduse CD-ul în computerul lui și se uită îndelung la cele opt fotografii.

Ty și Celia arătau ca niște copii – copii proști. Mai ales el. Arătau și mult prea fericiți împreună, iar Celia era atât de frumoasă, încât după ce petrecu minute întregi uitându-se la ele, nu mai putu suporta să le vadă, să își amintească. Ty scoase CD-ul și îl puse înapoi sub vraful de discuri.

Ty stricase totul în dimineața aia în Vegas. Când se trezise și se văzuse în miezul acestei încurcături, decizia lui de a-și salva relația cu Tawny fusese cea mai bună alegere care îi mai rămăsese. Sau cel puțin așa a crezut atunci și de atunci încoace în ultimii aproape șase ani. Acum nu mai era atât de sigur. Începu din nou să umble prin casa întunecată.

Spre surprinderea lui, Advil îi ușurase aproape cu totul durerea din picior. Numai de-ar fi funcționat la fel de bine și în cazul bagajului emoțional de care nu putea scăpa.

Se trezi în bucătăria lui mare și modernă, un loc pustiu unde nimeni nu făcea brioșe cu banane. Deschise cămara și se uită la mâncarea de pe rafturi. Ar putea pune o pungă de popcorn la

cuptorul cu microunde. Dar de ce? Era ora trei dimineața. Stomacul îi era ca o piatră. Vederea îi era încețoșată de oboseală. Nu voia să mănânce.

Ty voia ca o femeie micuță cu părul ondulat și fetița lui să locuiască aici cu el. Din moment ce nu putea avea așa ceva, își voia vechea viață înapoi. Dar nici pe asta nu o mai putea avea.

Sfârși prin a-și așeza brațele pe insula de granit din bucătărie, își împleti degetele și își puse fruntea pe încheieturile mâinilor. Pieptul i se contractă. Cum de Celia se uitase la el și observase ce văzuse în seara asta? Îl demascase numai cu vorbele ei, îi pusese o oglindă în față și nu îi oferise nicio portiță de scăpare.

Nimeni nu îi spunea lui astfel de lucruri. Nimeni nu avea de ce. Familia și prietenii credeau că se simte bine, sau destul de bine, având în vedere circumstanțele. Ty nu pricepea cum Celia a înțeles ce se petrecea în sufletul lui. Nu-și aminti să îi fi dat indicii. Totuși, trebuie să o fi făcut, fiindcă venise în seara asta. Și știuse.

„Am încredere în tine, Ty."

Prostul de el, fiindcă ochii i se umeziră la amintirea acelor vorbe ale ei, care îl privea drept în față, îi privea în suflet chiar. Asta îl dezarmase. Ty nu-și imaginase niciodată cât de mult avea nevoie ca să o audă pe Celia spunându-i așa ceva.

Nu îi dăduse niciun motiv Celiei să creadă în el. În cea mai mare parte a timpului îi venea greu să se încreadă în el însuși că se va descurca. Dar nu se îndoia de sinceritatea Celiei. Vorbise serios. Avea încredere în el.

Ty începu să-și miște buzele aproape ca într-un discurs silențios. Îi trebui o vreme să priceapă că stătea de vorbă cu Dumnezeu. Se îndoise și păcătuise. Se pusese pe el pe primul loc. Când îi convenise, rupsese relația cu Dumnezeu și alesese calea lumii.

Ca de obicei, atunci când se ruga, greșelile din trecut îl paralizau și îl asaltau cu regrete. Totuși, accidentul îl afectase atât de puternic încât singurele lui opțiuni erau fie rugăciunea, fie internarea într-un spital de boli nervoase. Deci continuă să se roage. Îi ceru lui Dumnezeu ajutor și vindecare. Salvare. Somn. Ca Celia să îl iubească, deși ea n-ar trebui să îl iubească și el n-ar trebui să Îi ceară lui Dumnezeu ceva atât de ridicol.

La sfârșit, făcu o ultimă cerere. „Doamne, ceru el în cuvinte nerostite, nu mă mai recunosc. Arată-mi cine ești. Și arată-mi cine sunt eu.“

Capitolul 19

iserica se schimbase față de cum o ținea minte cu ani în urmă.

Era duminică, a doua zi după ce aruncase pastilele lui Ty, iar Celia se ținuse de promisiunea făcută lui Meg de a merge la biserică. Meg și Bo stăteau într-o parte lângă ea, iar Addie de cealaltă parte.

O muzică de închinare dinamică umplea atmosfera. Versurile erau afișate pe un ecran în dreapta scenei, dar vocile din jurul Celiei cântau cu atâta pasiune și încredere încât o făcură să creadă că nu aveau nevoie de versuri. Grupul de închinare era alcătuit din trei chitariști, un pianist, un toboșar și doi cântăreți.

Unde era corul? Cărțile de imnuri? Orga? Și unde erau rândurile de bănci?

Bisericile din copilăria Celiei arătau ca biserici, cu clopotnițe, vitralii și holuri albe plicticoase unde se aflau clasele de școală duminicală. Când Meg și Bo veniseră să le ia pe ea și Addie în dimineața asta, acesta era genul de loc la care se așteptase. În schimb, ei merseseră cu mașina la o școală creștină dintr-un oraș din apropiere, explicându-i că biserica lor închiria amfiteatrul școlii în zilele de duminică.

Cântecul se termină și începu altul, la fel de puternic și modern.

Celia îi aruncă o privire lui Addie, care stătea nemișcată, cu ochii mari. Celia putea numai să-și imagineze ce îi trecea fetiței prin cap. La cinci ani, Addie nu prea știa ce înseamnă un concert pe scenă. Și acest serviciu de închinare, grație întunericului care cuprindea congregația și luminilor de pe scenă, îi amintea Celiei de un concert.

Mai mult, oamenii din jurul lor erau îmbrăcați mai degrabă ca unii care se duc la un concert, nu la biserică. Ea și Addie purtau rochii și cele mai frumoase perechi de pantofi, ceea ce le punea într-o categorie mai sofisticată decât oricine din sală.

Când muzica se încheie, oamenii se așezară pe locurile din amfiteatru. Grupul de închinare ieși de pe scenă și un bărbat care purta blugi, ciocate și o cămașă din tartan cu mânecile suflecate, se duse pe scenă. Celiei i se păru că este un asistent tehnic, așa că se așteptă ca el să ia un microfon și să se ducă în culise.

Dar nu. Își așeză Biblia pe unul dintre acele stative negre, apoi făcu o glumă cu privire la meciul de fotbal care era programat mai târziu după-masă.

Acesta era pastorul lui Meg și a lui Bo? Nu părea să aibă mult peste douăzeci și șapte de ani și nici cu mult peste șaizeci și cinci de kilograme. Din nou, Celia avu sentimentul ciudat că se așteptase la un lucru și că primise cu totul altceva. Ca și cum ar fi fost să comande terci de ovăz și să primească omletă.

Pastorii purtau costume închise la culoare. Aveau tunsori de politician. Vorbeau cu pasiune despre păcat. Nu-i așa? Pastorul acesta avea o tunsoare cu țepi și probabil că juca Xbox cu amicii lui la sfârșit de săptămână.

Addie o bătu pe braț.

— Creioane, șopti ea.

Celia scoase creioanele și hârtia pe care le adusese cu ea ca să o distreze pe Addie. Apoi își împleti mâinile în poală pe foaia de informare cu privire la desfășurarea serviciului duminical care îi fusese dată la intrare și ascultă.

Pastorul lui Meg și al lui Bo nu era neapărat un vorbitor înzestrat. Nu avea vreo aură în jurul lui. Nu gesticula în mod bombastic și nici nu poseda vreo charismă neobișnuită. Dar pe măsură ce asculta

predica lui, Celia începu să se simtă inconfortabil. Încet la început, apoi exercitând tot mai multă presiune cu fiecare moment care trecea. Deoarece…

Dumnezeu era acolo.

În amfiteatrul acesta fără vitralii. Îi vorbea prin cuvintele acestui predicator gen Doogie Howser. * El era acolo, iar Celia, care nu Îl mai simțise de ani buni – nu de când îngenunchease și Îl implorase ca testul de sarcină să fie negativ – Îl simțea acum. Într-un mod atât de real și de aproape, încât i se părea că era urmărită pe o alee care se pierdea într-un zid de piatră. Nu avea nicio portiță de ieșire.

Inima începu să îi bată cu putere.

Pastorul nu vorbi despre modul în care creștinii ar trebui să fie mai buni decât sunt în realitate. Nu încercă să îi convingă să își țină timpul de părtășie în fiecare dimineață sau să se înscrie pe lista misiunilor pentru Africa. De fapt, nu pomeni nimic despre ce ar trebui să facă congregația pentru Dumnezeu, ci vorbi despre ce făcuse Dumnezeu pentru credincioși prin moartea și învierea lui Isus Cristos.

Vorbi despre har.

Și apoi despre dragostea lui Dumnezeu.

Și apoi predică din nou despre har.

— „Spre lauda slavei harului Său, cită el din Biblie, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui."

Celiei îi veni greu să nu se foiască în scaun. Începu să-și smulgă pielițele unghiilor. Se gândise, sarcastic, că ar fi putut fi lovită de fulger pentru că pășise pe pragul unei biserici după ce fusese atâția ani o păgână. Ei bine, se simțea ca și cum *fusese* lovită de fulger – numai că nu în modul în care se gândise ea. Fu izbită de posibilitatea ca Dumnezeu să o iubească cu adevărat așa cum pretindea pastorul acesta.

Celia se gândi la sentimentul de goliciune cu care se luptase atâta timp. Când începuse oare, acest sentiment de nemulțumire, de căutare și dorință înfocată după ceva ce nu reușea să înțeleagă? Își aminti că îl

---

* Doogie Howser, M. D. este un serial american de televiziune care a rulat timp de patru sezoane pe ABC, din 19 septembrie 1989 până la 24 martie 1993 (n. trad.).

experimentase încă din copilărie, când fusese forțată să se mute o dată la câțiva ani. Acest sentiment o însoțise și la liceu, când sperase că Ty Porter avea să o placă la rândul lui și să o facă să se simtă împlinită. Căutase să-și găsească împlinirea în diploma ei de facultate, și după asta, în visul ei de a deține o cafenea. Celia căutase să-și umple golul interior cu familia, dar abia dacă se întâlnea cu fratele ei, iar părinții nu erau mai mult decât niște oaspeți ocazionali. Chiar și Addie, cea mai scumpă comoară a ei, persoana asupra căreia își revărsase fiecare strop de dragoste de care fusese în stare, nu reușise să o facă să se simtă împlinită.

Cu cât pastorul vorbea mai mult, cu atât își simțea sufletul mai pustiu. Acesta cerea să fie umplut cu o dragoste care era necondiționată, eternă și suficient de mare pentru a-l umple.

Viziunea ei cu privire la creștinism fusese aceea de a evita băutura, minciuna, înjurăturile și sexul înainte de căsătorie. Sigur, fuseseră povești referitoare la cruce și cântecul „Isus mă iubește." Dar care fusese rezultatul? Credea că religia însemna să încerci să faci – sau să nu faci – anumite lucruri pentru a fi pe placul lui Dumnezeu.

După ce testul de sarcină ieșise pozitiv, Celia fusese sigură că Dumnezeu Îi întorsese spatele deoarece nu fusese îndeajuns de bună. Abandonase credința în El deoarece înțelesese cu o certitudine dezolantă că nu avea să fie *niciodată* îndeajuns de bună. Și ea obosise să tot încerce și să eșueze.

Într-un fel, pastorul era de acord cu ea, recunoscând în mod liber că nimeni din încăpere nu avea să fie suficient de bun prin forțele proprii. Dar el continuă spunând că nici nu conta, fiindcă *Isus* fusese deja suficient de bun pentru toți.

Ochii i se umplură de lacrimi. Încercă cu disperare să se gândească la altceva. La faptul că își căuta o slujbă sau la grădinița lui Addie sau orice...

Era ca și cum mâinile lui Dumnezeu îi cuprinseră obrajii în palme, atrăgându-i atenția asupra acelei zile de demult când ea îngenunchease și se rugase să nu fie gravidă.

Amintește-ți, păru El să îi spună.

Nu era greu să-și amintească disperarea cumplită pe care o simțise. Celia fusese o tânără muncitoare deprimată atunci.

Posibilitatea de a fi gravidă o făcuse să intre în panică. La vremea aceea, îi fusese aproape imposibil să-și imagineze cum avea să se descurce cu un bebeluș.

Ce ai fi vrut să schimb?

Mintea i se goli. Gândurile i-o luară razna. Dacă Dumnezeu i-ar fi răspuns la rugăciune așa cum voia ea atunci, dacă n-ar fi fost gravidă, acum ea nu ar fi avut-o pe Addie.

Căpșorul blond al lui Addie se aplecă concentrat asupra cărții de colorat. Celia se uită cum ochelarii începură să îi alunece pe nas. Addie îi potrivi cu degetul arătător și continuă să lucreze la o imagine care reda un cal alb gras cu o fundă mare pe cap.

Addie era cea mai mare bucurie din viața Celiei. Nu era o povară. Nu era o tragedie.

Ci un dar. Un dar pe care probabil că Dumnezeu insistase să i-l dea chiar și atunci când, în teama ei, Celia ceruse exact opusul.

Spre ușurarea ei, predica se încheie. Fiindu-i oferit un răgaz, Celia se ridică tremurând atunci când se interpretară mai multe piese, apoi se așeză din nou pentru colectă și anunțuri, apoi se ridică din nou pentru cântecul de la sfârșit. Tot timpul ăsta, creierul ei fusese precum un vas care încerca să se stabilizeze. Avea nevoie de timp și spațiu pentru a se gândi la toate astea. Pentru a le procesa.

Meg, Bo, Celia și Addie ieșiră pe hol la sfârșitul slujbei. Oamenii treceau pe lângă ei, vorbind, salutându-și prietenii.

— Deci, o întrebă Meg, ce părere ai?

— Muzica a fost tare, răspunse Addie.

Meg zâmbi și își împleti pe deget cu drag o șuviță din părul lui Addie.

Meg și Bo își îndreptară privirile spre Celia. Acesteia i se păreau doi oameni care aveau încredere în Dumnezeu, în ei înșiși și unul în altul. Atât de mult încât aveau bunătate din belșug pe care să o împartă cu cumnata lor surpriză.

— A fost frumos, spuse Celia.

Nu pomeni nimic despre cutremurul interior pe care îl experimentase.

Meg o îmbrățișă pe Celia.

— Mulțumesc că ai venit.

Învăluită într-o îmbrățișare care mirosea a trandafiri înfloriți, Celia aproape că simțea brațele lui Dumnezeu în jurul ei, vocea Lui care îi șoptea: **Te iubesc, Celia. Te-am iubit dintotdeauna.**

Folosindu-se de metode știute numai de el, unchiul Danny reușise să găsească ceea ce putea fi singura casă modernă de la jumătatea secolului din tot orașul Holley, Texas.

Danny ieși pe verandă în timp ce Celia și Addie se îndreptau spre casa lui, iar Celia ținea în mână un tort.

— Fetele mele preferate!

Purta un tricou ... asemeni celor pe care le îmbrăca *Ty Porter*? Bărbatul care nu purta niciodată haine noi își pusese un tricou negru nou-nouț încât i se mai vedeau încă cutele de împachetare.

Addie fugi să îl îmbrățișeze și cei doi își îndepliniră ritualul obișnuit de atingere a pumnilor.

— Cu ce te-ai îmbrăcat, unchiule Danny? întrebă Celia.

— Un tricou. Îți place, nu-i așa?

Danny își întinse brațele și se roti încet.

Părea mai degrabă oribil. O imagine siropoasă cu Ty care călărea un taur era imprimată pe fața tricoului. Pe spate se putea citi *Ty „Terminatorul“ Porter* cu un font strălucitor roșu și galben și se specificau anii în care acesta câștigase campionatele mondiale.

— Vrei să-ți comand și ție unul, C?

Celia chicoti neașteptat.

— Nu. Dar mulțumesc.

— Eu vreau unul!

— Sigur că da, îi spuse el lui Addie. Dacă găsesc un tricou cu mărimea ta, o să-ți cumpăr unul. Nu-i așa că o să fim eleganți când mergem pe bicicletă prin oraș cu tricouri identice?

— Sper că n-ai mers cu bicicleta prin soare, nu-i așa? întrebă Celia.

Prognoza meteo fusese cu temperaturi pentru a treia zi din luna septembrie.

— Bineînțeles că da. Am ajuns să-mi placă vremea asta așa cum îi

place unei foci apa. De fiecare dată când ies, absorb din plin vitamina D. Nu mă pot sătura de ea.

— Serios? Celia își încreți nasul. Nu te simți ca și cum ai fi într-un cuptor?

— Ma-mi, protestă Addie, e perfect aici.

— Sunt de acord cu Dovlecel. E perfect aici.

Danny se uită la tortul ei.

— Ce mi-ai adus?

— Semințe de mac cu lămâie.

După lucrurile monumentale care se petrecuseră în timpul slujbei de la biserică mai devreme, Celia se simțea precum un pacient care a suferit un atac vascular și care se chinuia să-și revină la normal. Se dusese glonț în bucătărie când ajunseseră acasă și își începuse terapia. Neill își adusese băieții la ea, iar el și Celia stătuseră de vorbă în timp ce se cocea tortul și copiii se jucau. Gătitul nu o ajută să-și limpezească gândurile, dar reuși să facă un tort frumos.

Danny îi luă tortul din mâini și le conduse înăuntru. Oriunde se uita, Celia vedea și mai multă modernitate din anii '50.

În câteva minute, se așezară în jurul mesei lui de bucătărie cu felii de tort și pahare cu apă de cocos și gheață.

— Știu că am mai spus asta și înainte.

Danny își închise ochii și mestecă satisfăcut.

— Dar ăsta e un adevărat festin.

— Mulțumesc.

— Trebuie să-mi dai voie să vând astea pe internet.

— Tort cu semințe de mac cu lămâie pe lângă costume de scafandru?

— Ar fi minunat!

Celia luă o gură de apă de cocos și încercă să nu tresară. Pe cât de mult aprecia mâncarea sănătoasă, nu ajunsese niciodată să îi placă apa de cocos. Poate că era mai hidratantă decât apa obișnuită, dar avea și un gust oribil. De dragul lui Addie, se prefăcu că bea, apoi o aruncă în chiuvetă.

— Texanii ăștia cu siguranță au maniere, nu-i așa, Celia? Oriunde mă duc, mă salută, îmi strâng mâna și se oferă să mă ajute. De exemplu,

mama lui Ty. Nancy? M-am sfătuit cu ea și am pus la cale noua mea abordare în materie de întâlniri romantice.

Un alt exemplu al ajutorului oferit de Brigada Familiei Porter.

— E o doamnă pe cinste, continuă Danny. Dacă nu ar fi măritată, aș aborda-o într-o clipă...

— Dar este. Chiar foarte bine căsătorită.

— Păcat.

Danny apucă cu furculița o nouă bucată de tort.

— Acum că mă aflu într-o parte nouă a țării, m-am decis să mă apuc din nou de întâlniri pe internet. Am găsit două doamne care stau la câteva străzi distanță de aici.

— Nu știu ce să zic, Danny. Întâlnirile pe internet nu prea ți-au priit în trecut.

— Speranța moare ultima. Să aștepți valul potrivit cere răbdare. La fel e și cu asta. Dacă tot încerc, dacă tot aștept, atunci femeia potrivită îmi va ieși în cale în cele din urmă.

— Precum o izbitură pe suprafața oceanului.

— Tu și cu mine. Suntem aici.

El își mișcă două degete înainte și înapoi între fruntea ei și a lui.

— E o doamnă pe care am cunoscut-o pe internet printr-un site numit Jucăușă și Peste Cincizeci de Ani. Locuiește în Hugo, Oklahoma, care e la numai două ore distanță cu mașina de aici. Nu prea pot să-mi dau seama cum arată din poză. Știu că are diabet, nu vede cu un ochi și are crize recurente de sughiț – dar, hei, ar putea să aibă un potențial real.

— Cum o cheamă?

— Betty.

N-are potențial. Asta dacă nu s-a născut în Republica Cehă, apoi și-a schimbat numele în Betty când a ajuns pe pământ american.

Când terminară de mâncat tortul, Danny – ținându-se de ideea lui cum că îi plăcea căldura – o luă pe Addie la plimbare cu bicicleta. Celia se apucă să îi verifice frigiderul și să se îngrijească de celelalte treburi gospodărești ale lui. Îi măturase jumătate din camera de zi când telefonul bâzâi și o anunță că avea un mesaj nou. Senzația de furnicături care îi străbătu corpul drept răspuns putea însemna doar un singur lucru.

Își scoase telefonul din poșetă.

Ai de gând să porți vreodată ghetele pe care ți le-am dat?

Nu, răspunse Celia. *Ești gata să le înapoiezi și să-ți iei banii înapoi?*

Niciodată. Zece secunde mai târziu, *O să vii să-mi mai arunci și alte medicamente în toaletă?*

Nu, dacă nu mă provoci.

Mă gândesc că conductele din instalația sanitară de sub casa mea se simt prea relaxate acum.

Celia zâmbi fără să vrea. Nu părea să îi poarte pică. Desigur, asta se putea datora faptului că fugise (de teama de a nu-și pune în pericol castitatea) înainte de a-l face să promită solemn că nu o să mai ia Vicodin.

O aduci pe Addie în după-amiaza asta? întrebă Ty. *Whitey se simte singură.*

Dintre toate numele fanteziste pe care Addie le-ar fi putut alege pentru poneiul ei, o dăduse cu totul în bară alegând numele de Whitey. *Lui Whitey nu îi pasă de nimic altceva decât de următoarea ei masă*, răspunse ea.

În fine, recunosc. Whitey se simte bine. Eu mă simt singur.

Vârfurile degetelor ei se plimbară deasupra telefonului. Celia voia să scrie *De ce nu îi dai telefon lui Tawny*?, dar Ty ar fi fost și mai greu de suportat dacă îi confirma gelozia pe care el bănuia deja că o avea față de Tawny. *Petrecem ziua cu unchiul Danny,* răspunse ea în schimb. *Și el se simte singur.* Adevărul era că o parte din ea voia să meargă acasă la Ty. Într-un fel, Celiei îi… era dor de el. Absurd. Și de asemenea și îngrijorător, fiindcă cu siguranță că nu își permitea să îi fie dor de Ty.

Danny și Addie, transpirați și cu fețele îmbujorate, au dat năvală în casă cu bicicleta și cu a treia roată în plus.

Ty îi trimise un nou mesaj. *Treci pe la mine după ce pleci de la unchiul Danny.*

Nu, răspunse ea. *Nu ai și tu niscai chestii de cowboy de făcut? Precum scuipatul tutunului? Să prinzi lucruri cu lasoul? Să mesteci rumegături?*

Vacile rumegă, dulceață.

Celia izbucni în râs, însă își stăpâni impulsul când își ridică privirea și văzu că Addie și Danny se uitau la ea.

— Cui îi trimiți mesaje? întrebă Addie.

— Nimănui.

Celia își băgă înapoi telefonul în buzunar și își fixă din nou atenția asupra măturatului.

— Era tati? Îți place de el, nu-i așa?

— Poftim?

Ca întotdeauna, Celia nu se pricepea să joace teatru.

— Îți place de el.

Nu părea că Addie avea de gând să schimbe subiectul, așa că Celia se întoarse cu fața la ea și adoptă expresia aceea maternă la chip și voce.

— Bineînțeles că îmi place de el. Este tatăl tău și este un om bun.

Danny chicoti.

Addie o privi pe Celia cu acel dispreț pe care numai un copil de cinci ani îl putea avea.

— Ce? întrebă Celia defensivă, iar buna ei dispoziție pieri fiindcă știa unde bătea apropoul micuței.

— Îți place de tati în felul în care prințeselor le place de prinți în filme. Și în cele din urmă, prinții și prințesele se sărută întotdeauna, mami. *Toată lumea* știe asta.

Capitolul 20

diminețile de luni. O zi și o perioadă din săptămână cunoscute că nu aduc bucurie.

Dar în vreme ce stătea în sufrageria ei cu telefonul lipit de ureche, ascultând-o pe Donetta cum îi oferă dublul sumei pe care i-o spusese inițial, pentru ca aceasta să lucreze la magazin, Celia își dădu seama că această dimineață specială de luni adusese cu ea numai bucurii.

— Deci ce părere ai? întrebă Donetta. Vrei postul?

— Da. *Da!* Cu siguranță că vreau postul.

Celia își puse o mână rece peste obrazul fierbinte.

— Mulțumesc atât de mult. Nu o să-ți pară rău, Donetta. O să muncesc din greu pentru tine. Uau. Mulțumesc!

— Cu plăcere, scumpo. Poți să începi de mâine?

— Da. Pot.

— Ne vedem la ora nouă.

Donetta întrerupse convorbirea.

Celia lăsă jos telefonul. Timp de un minut întreg, stătu nemișcată în tăcere, zâmbind cu gura până la urechi. Avea să înceapă să lucreze la o patiserie după mulți ani în care abandonase acest vis. O patiserie!

O, Doamne! Părea un dar neprețuit. Prea bun ca să fie adevărat... și totuși era. Ea, Celia Park Porter, cofetar! Nu mai trebuia să se streseze cu găsitul unei slujbe. Putea să-și întrețină fiica. Și se descurcase singură, fără ajutorul lui Ty. Dar, bănuia ea, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Cu siguranță că momentul nu era o pură coincidență. Ieri Celia fusese la biserică și Îl auzise pe Dumnezeu spunându-i că o iubește. Azi, Donetta o sunase și îi oferise în mod miraculos dublul salariului pe oră față de săptămâna trecută când vorbise personal cu ea.

Uimitor. Ceva ce te făcea să te smerești. Extraordinar!

Chiuind, Celia se apucă să danseze. Picioarele-i goale țopăiau pe podea. Își unduia șoldul. Își ridica mâinile spre ceruri. Era un dans al bucuriei și al recunoștinței.

Am un loc de muncă!

Celia nu era singura persoană care vedea cum cariera îi lua avânt în acea dimineață.

De cealaltă parte a orașului, Ty urca un deal alături de vecinul lui. Jim fusese nerăbdător să îi arate lui Ty terenul pe care îl avea de vânzare, iar Ty nu ceruse să facă un tur al proprietății într-un ATV așa cum ar fi trebuit, fiindcă nu voia să pară un pămpălău. Așa că iată-l aici, urcând în cârje. Umerii și piciorul sănătos îl dureau teribil și toată mișcarea făcuse ca piciorul rănit să îl doară ca...

În sinea lui spunea vorbe deloc potrivite pentru a fi auzite de cineva își ferea privirea astfel încât bărbatul mai în vârstă să nu-i vadă chipul schimonosit de durere.

În sfârșit, ajunseră în vârful dealului și Jim se opri.

— Iată-ne la fața locului.

Jim își dădu într-o parte pălăria lui Stetson pentru a-și șterge sudoarea de pe frunte, apoi își aranjă cozorocul la loc.

De unde stăteau puteau cuprinde cu privirea întreaga zonă. În cea mai mare parte terenul era acoperit cu iarbă, pâlcuri de copaci ici și colo – un peisaj tipic pentru nordul Texasului, care îi era mai cunoscut lui Ty decât propria lui mână. Crescuse într-o zonă care se

asemăna leit cu aceasta. Își construise casa în vecinătatea acestui loc din simplul motiv că pământul acesta îl făcea să se simtă în largul lui.

— Ce părere ai? întrebă Jim.

— Ei bine, după cum ți-am spus, mă gândesc să cresc vite pentru rodeo. Pare locul perfect pentru așa ceva.

— Chiar așa și este. Vezi acolo?

Jim arătă cu mâna înspre un izvor care străbătea o parte a proprietății un pic mai jos de locul în care stăteau. Verdeața crescuse în jurul sursei de apă și formase un eleșteu natural, din care își continua cursul ascunzându-se de privirile celor doi.

— Acesta e Whispering Creek, pârâul șoptitor.

În stilul agenților comerciali, Jim continuă să îi descrie calitățile terenului și îmbunătățirile pe care i le adusese.

Ty își construise casa în urmă cu patru ani. De atunci, avusese ocazional câteva motive să treacă pe la Jim. Vecinii se ajutau între ei, și fuseseră momente când cei doi bărbați lucraseră cot la cot să curețe terenul de ramurile copacilor doborâte de furtună, sau când Ty îi împrumutase generatorul său lui Jim, sau când Jim îl lăsase să îi împrumute o unealtă electrică. Totuși, asta era prima dată când Ty vedea acest teren cu intenția de a-l cumpăra. Ideea de a fi proprietarul lui îi surâdea.

Își umplu plămânii cu aer, adulmecând mirosul de pământ și iarbă scăldată în soare. Pentru prima dată de la accident, Ty începuse să se intereseze și de altceva pe lângă călăritul de tauri.

Se vedea făcând asta. Putea crește vite și era dispus să-și consume energia și timpul realizând ceva ce rezona cu personalitatea lui. Ty nu își pierduse toată stimă de sine pe acea arenă murdară din Boise, Idaho.

Jim termină de vorbit.

— Vreau să-l cumpăr, spuse Ty.

Un zâmbet încolți pe chipul lui Jim.

— Mă bucur să aud asta.

— Vrei bani gheață sau pot să îți scriu un cec?

Jim chicoti.

— Știi că și Howard Sanders vrea pământul.

— Știu.

— Howard ne tot sună pe mine și pe Marjorie de ani întregi, reamintindu-ne de faptul că este interesat să cumpere locul. Nu pot să zic că m-am înțeles foarte bine cu el. Are niște păreri stricte cu privire la tot ce mișcă sub soare și am avut câteva confruntări cu el.

— Pot să-mi imaginez.

— Aș prefera să-ți vând ție pământul.

Jim știa și că Ty putea să îi plătească o sumă mult mai mare decât Howard.

— Totuși, i-am spus lui Howard că vă voi da amândurora o șansă egală la proprietate.

— Am înțeles. Ce-ai zice să te gândești la un preț corect și să ni-l comunici amândurora? Dacă Howard este dispus să-ți ofere mai mult decât ceri, eu aș dori să-ți fac o contraofertă.

— Mi se pare corect.

— Ești de acord să vinzi pământul aceluia care e dispus să plătească cel mai mult?

— Da.

— Asta e tot ce-ți cer.

Hotărârea lui Ty deveni mai puternică. În scurt timp avea să dețină propriul lui teren.

În dimineața următoare, Celia merse cu mașina ei Prius la magazinul *Cream or Sugar* deoarece nu voia să arate transpirată de la căldură în prima ei zi de lucru. Alesese un tricou verde decoltat și o fustă până la genunchi cu model, mai ușoară decât aerul. Deși niciunul dintre obiectele de îmbrăcăminte nu erau șifonate, le călcase de două ori pe amândouă în speranța de a face o impresie bună.

Celia intră în patiserie și o găsi pe Donetta care dădea restul unui client. Donetta își înclină capul spre ușa din dos a magazinului.

— Poți să mergi în spate, scumpo. Jerry e acolo.

Vitrina de la patiserie se termina cu un blat din lemn care funcționa drept tejghea, dar era rabatabil, astfel încât angajații să îl poată ridica și să treacă în spatele lui. Celia făcu asta, apoi intră într-o încăpere pătrată.

Un cuptor de patiserie, mare se contura într-un colț. Congelatoare duble. Aparatele păreau forjate de ceva vreme, dar nu arătau foarte vechi. Poate de pe vremea lui Clinton, nu a lui Reagan. Tejghele

din metal, chiuvete, instalații fixe. Holul scurt din care se ieșea din încăpere părea să aibă o scară, o ușă de ieșire prin spate și, cel mai probabil, o baie. Numeroase rafturi deschise erau aranjate orizontal în bucătărie. Unele conțineau oale, tigăi, tăvi, altele conțineau pungi de mărime industrială cu rezerve de făină și zahăr. Totul părea să fie curat ca lacrima.

Un bărbat stătea cu spatele la ea, amestecând ce părea a fi aluat de fursecuri. În timp ce se apropie, el se întoarse.

— Jerry? întrebă Celia.

— Eu sunt.

El vorbi încet, tărăgănat.

— Eu sunt Celia. Mă bucur să te cunosc.

— Și eu.

El îi zâmbi blând. Se pare că acesta era eroul Celiei, cel care o convinsese pe Donetta să o plătească mai mult. Îi amintea de Hulk Hogan*, cu excepția faptului că avea părul brun-roșcat și nu avea masa musculară a legendarului.

— Mulțumesc pentru că m-ați angajat.

— Cu plăcere.

Celia ar fi vrut să-l îmbrățișeze sau să turuie mulțumiri la nesfârșit.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Într-un minut mă poți ajuta să așez fursecurile astea pe foaia de copt.

— Cu mare drag.

Jerry îi spuse de unde să-și ia un șorț și îi arătă o cutie de plase pentru păr. Își puse șorțul în două secunde. Cu plasa de păr era mai puțin obișnuită. Pe vremea când lucra ca bucătăreasă, Celia își prinsese pur și simplu părul într-o coadă de cal. Fie Donetta și Jerry erau de modă veche, fie Donetta fusese motivată de buclele răzlețe ale Celiei să facă o vizită la cel mai apropiat magazin de ustensile de bucătărie.

Celia își puse pe cap plasa albă și se privi în oglinda care atârna pe peretele din holul din apropierea ușii din spate. Semăna cu un membru dintr-o bandă din Los Angeles.

---

* Terrence „Terry“ Gene Bollea este un actor american și un fost wrestler cunoscut publicului sub numele de Hulk Hogan (n. trad.).

După ce se spălă pe mâini, se duse lângă Jerry. El îi dădu o ustensilă care arăta ca o linguriță dozatoare pentru înghețată și cei doi începură să așeze aluatul de fursecuri în tăvi.

— Îți place să gătești? întrebă el.

— Foarte mult.

Și cu asta, nevoia lui Jerry de a dialoga fu satisfăcută. Îi adusese aminte de Hulk Hogan și deoarece purta acel gen de mustață care se ridica într-o parte a gurii, trecea peste vârf și aluneca în jos pe cealaltă parte.

Când terminară, băgară fursecurile în cuptor.

— Acum ne ocupăm de blaturile pentru tort.

Jerry scotoci printr-un suport mic, dreptunghiular pentru rețete și îi dădu Celiei o rețetă clasică de foi de tort texan. Ea o desfășură cu grijă pe tejghea pentru a o studia.

Jerry începu să strângă ingredientele de care aveau nevoie.

— Ce conține programul de copt pe care îl urmezi de obicei? întrebă Celia.

— Întotdeauna facem prima dată gogoșile dimineața înainte să deschidem pentru clienți. În timpul orelor de vârf, Donetta lucrează în magazin, preluând comenzile. O ajut când are nevoie de mine, și când se descurcă fără ajutor, fac curat aici în laboratorul patiseriei. După aceea, fac o pauză de mic-dejun la McDonald's. Apoi mă întorc și fac prăjituri. O dată la două zile fac și foi de tort.

— Am înțeles.

Celia începu să măsoare făina, încercând să se convingă că era uimitor că lucra aici, acum, în bucătăria liniștită din *Cream or Sugar* din centrul vechi al orașului Holley. *Mă plătesc ca să fac asta*. Ca să gătească, ceva ce oricum făcea – și o făcuse în mod regulat – gratis.

Celia turna bucuroasă pudră de cacao într-un bol când auzi un râs de femeie care venea din partea din față a magazinului, urmat de tonul grav al unei voci bărbătești.

Inima îi trăda sentimentele și începu să-și accelereze ritmul în timp ce Ty intră în bucătărie în cârje. Donetta îl urmă.

— Mă bucur să te văd, Jerry.

Ty îl salută pe bărbatul mai în vârstă cu o înclinare a capului.

— Bună, Ty.

Atenția lui Ty se mută asupra ei, iar licărul jucăuș din ochii lui făcu ca aceștia să pară și mai albaștri.

— Frumoasă bonetă.

Ty purta o șapcă albastră veche de baseball și ținea în mână un buchet imens de lalele de culoarea chihlimbarului.

Celia ar fi zis „Valea!“ sau „Accesul interzis persoanelor neautorizate!“ sau „O să-ți bag boneta asta acolo unde soarele nu răsare niciodată!“ dacă Jerry sau Donetta n-ar fi fost de față.

— Bună.

Ea încercă să arboreze un zâmbet care spera să pară ca a unei soții mulțumitoare.

— Felicitări cu ocazia primei zile de lucru.

— Mulțumesc.

Celia îi spusese despre noua slujbă deoarece avea nevoie de el să o ia pe Addie de la grădiniță în fiecare după-amiază în zilele de lucru, apoi să aibă grijă de ea la casa de turtă dulce până când Celia ieșea de la muncă.

Ty se îndreptă spre ea, apoi se aplecă să o sărute pe obraz.

Celia îngheță. Profita de faptul că nu erau singuri pentru a face lucruri pe care ea nu le accepta în particular.

— Fără atingeri! șopti ea.

— Poftim? îi respiră el în ureche. Nu te aud.

El îi sărută locul sensibil de la scobitura gâtului, apoi se îndreptă.

Lui ar trebui să-i fie rușine să se dea așa în spectacol în fața lui Jerry și a Donettei, care nu se pricepeau deloc să-și ascundă fascinația. În loc să fie jenat, Ty părea că se distrează pe cinste. La fel de încrezător ca întotdeauna. Poate că rușinea nici nu exista în codul lui genetic.

— Acestea sunt pentru tine.

Celia primi florile.

— Sunt frumoase.

Perspicacitatea lui incredibilă îl făcuse din nou să aleagă ce îi plăcea ei cel mai mult.

Jerry scoase o vază dintr-un sertar al dulapului și o umplu cu apă pentru ea.

— Poftim.

Celia îi mulțumi și aranjă lalelele. Părea mai mult decât absurd că acest bărbat extravagant era soțul ei. Nu era de mirare faptul că Donetta, Jerry și restul fanilor lui Ty erau curioși cu privire la ciudățenia soției și copilului lui. Ea era prea banală pentru Ty. Apăruse din senin împreună cu Addie. Și locuiau separat de Ty. Dacă nu ar fi fost ea protagonista acestor lucruri, situația lor ar fi uluit-o și pe ea.

— Dacă vrei poți să mă pui la muncă câtă vreme stau pe aici, Donetta.

Ty îi spuse femeii mai în vârstă.

— Lucrez pe bani puțini.

— Nu ridici nici măcar un deget în bucătăria mea, răspunse Donetta. Nu, domnule. Totuși, îți este foame, Ty? Am niște gogoși cu scorțișoară cu numele tău pe ele.

Celia își dădu pe ascuns ochii peste cap.

Vrei să stai jos, Ty? Vrei o pernuță pentru spate? Un scăunel pentru picioare? Ce-ai zice să fluturăm toți niște frunze de palmier ca să-ți facem răcoare?

— Mă cunoști, răspunse Ty. N-am refuzat niciodată o gogoașă.

Celia ajunse acasă de la muncă în acea după-amiază și o găsi pe Addie pe marginea patului ei, iar Ty tolănit pe covor, cu spatele sprijinit de biblioteca ei. Addie o pieptăna pe Aurora în vreme ce o ridica în slăvi pe Grace, noua ei prietenă de la grădiniță. Albă-ca-Zăpada stătea pe proteza pentru picior a lui Ty. Restul prințeselor stăteau aliniate de-a lungul noptierei lui Addie, precum publicul dintr-un studio.

— Bună tuturor.

— Bună, mami.

Celia se duse la Addie și o îmbrățișă.

— Unde-i boneta?

Ty o privi amuzat. El tot avea șapca de baseball pe cap.

— Am lăsat-o la muncă, mersi frumos.

— Ei, asta n-are niciun haz.

— Pot să vorbesc puțin cu tine?

— Sigur.

El începu să se ridice în picioare.

Addie își plimbă privirea curioasă de la unul la altul.

De data asta, Celia își învățase lecția și nu îl mai conduse pe Ty pe teritoriul periculos al dormitorului ei. Îl duse pe veranda din spate și închise ușa în spatele lor. Căldura o lovea în creștetul capului așa cum bețele de tobă bat ritmul în toba mică.

— Te-ai uitat la păpușa Albă-ca-Zăpada din colecția Barbie? întrebă Ty. E foarte corpolentă.

Celia nu zâmbi.

— Nu-mi pot imagina că ești de acord ca Addie să se joace cu păpuși care arată așa.

Nu, ea nu era de acord. Cu faptul că trupul unei femei era privit drept un obiect și toate aluziile de prost gust.

— În mod surprinzător, nu de asta am vrut să vorbesc cu tine.

— Nu? Ai vrut să vorbești cu mine ca să angajez o echipă de zugravi care să-ți refacă casa? Fiindcă aș fi dispus să plătesc pentru așa ceva într-o clipă. De fiecare dată când sunt acolo, mă simt ca într-o cutie de creioane.

O deranja într-un fel faptul că, într-un mod ciudat, tachinările lui Ty făceau ca satisfacția ei privind zugrăveala aleasă să fie mai completă. Celia își îndreptă spatele.

— În primul rând, mulțumesc că ai luat-o pe Addie de la grădiniță și că ai adus-o azi acasă –

— Tocmai ai spus mulțumesc? Mie?

În ciuda voinței ei, Celia zâmbi. Ridicându-și o mână ca să-și acopere ochii, ea îl privi chiorâș.

— Cred că da. Crede-mă, nu e ceva natural pentru mine.

— Pun pariu că nu este.

Păstrară contactul vizual rămânând tăcuți o vreme. Atenția Celiei se mută neinvitată înspre gropița lui din obraz, apoi către buzele lui.

— Deci… a mers totul bine? Când ai luat-o pe Addie? Nu i-a fost dor de mine sau nu a fost neliniștită?

Vina și îndoiala erau tovarășii constanți ai unei mame.

— Nu, a mers bine.

— Bine.

Ty își prinse degetele mari de mânerele cârjelor.

— Poți să-mi ții o prelegere pe tema vizitei mele la patiserie. De asta m-ai chemat aici, nu?

Ciudat cititor de gânduri!

— Ei bine, da, recunoscu ea.

— Ai putea începe menționând faptul că patiseria e locul de tău de muncă. Apoi îmi poți spune că ai nevoie să te concentrezi în timp ce ești acolo și că prezența mea îți distrage atenția fiindcă îți place de mine...

— Asta e foarte discutabil...

— ... și apoi poți să spui că eu fac parte din viața ta personală și tu nu vrei ca viața ta personală să se amestece cu viața profesională.

— E adevărat. Tu *chiar* faci parte din viața mea personală și nu din cea profesională.

— Ceea ce sună destul de promițător.

Ty își înclină capul o secundă, ceea ce făcu ca umbra lăsată de cozorocul lui să îi cadă altfel pe față. Celia îi putu vedea cicatricea ușoară de pe obraz.

— Vreau să ocup o parte mai mare din viața ta personală.

Trăsăturile îi deveniră serioase în timp ce o fixă cu privirea.

— Sunt înnebunit după tine.

Nu se poticni și nici nu-și ceru scuze.

Celia simți cum i se usucă gura.

— Mă gândesc la tine tot timpul, spuse Ty. Știu de ce nu ar trebui să îmi doresc mai mult. Dar adevărul e că tânjesc după tine.

Un sentiment teribil și cumplit de perfid de dor mistuitor îi înmuie inima. Emoția îi aminti Celiei cât de mult îl iubise odată. Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, Ty nu ar fi putut să o rănească atât de profund pe cât o făcuse.

Ea își drese vocea.

— Așa cum spuneam. Din moment ce *Cream or Sugar* este locul meu de muncă, aș aprecia foarte mult dacă ai păstra distanța.

— Cum spui tu, dulceață.

— Serios?

— Voința ta e lege pentru mine.

Ty plecă după un sfert de oră. O oră mai târziu, Celia și Addie se pregătiră pentru o vizită la băcănia Brookshire's ca să facă cumpărături. Când Celia își scoase cheile din poșetă, o greutate cunoscută îi apăsă în palmă. Nevenindu-i să creadă, se uită în jos la semnul păcii care atârna pe inelul pentru chei. Identic cu ceilalți doi de dinainte.

Dă păcii o șansă III.

În prima zi de lucru a Celiei, Donetta și Jerry au rămas cu ea pe toată durata orelor de lucru. Jerry îi explicase rutina din bucătărie. Donetta o învățase cum să folosească casa de marcat și îi înșiră o listă întreagă de reguli.

În cea de-a doua zi de lucru a Celiei, echipa de baseball Rangers jucau la ora unu în Ballpark, Arlington. Astfel că Jerry și Donetta, îmbrăcați în tricouri asortate de suporteri înfocați, și-au încheiat munca la zece fix.

Cu excepția mestecatului camionagiului care se delecta cu gogoși cu jeleu la una dintre mese, tăcerea se lăsă în jurul Celiei. Timp de câteva momente, ea pur și simplu studie cu atenție detaliile patiseriei. *Ea* conducea acum magazinul.

Pe măsură ce intrau clienții, Celia îi servi cu puțin mai multă amabilitate decât era poate necesar. Toată lumea o întrebă dacă era nou-venită în oraș și se prezentă.

Pregăti cafea proaspătă deoarece cea veche avea gust de lături. Curăță vitrinele din față ale magazinului. Șterse tejgheaua și mesele. Visă cu ochii deschiși la toate lucrurile pe care voia să le gătească în bucătărie și la toate îmbunătățirile pe care voia să le aducă în încăperea în care erau serviți clienții.

La vreo oră după ce își luase în stăpânire noul domeniu, Ty intră pe ușă. Fără cârje. Cu un șchiopătat vizibil. O ignoră pe Celia cu desăvârșire, nevăzând căutătura urâtă pe care încerca să o afișeze în fața lui.

Două prietene stăteau la masă împreună, împărțind o bucată de tort.

— Ce faceți? le întrebă Ty în timp ce trecu pe lângă ele.

Amândouă tresăriră la vederea lui.

— Bine.

Zâmbete largi.

— Tu ești Ty Porter, nu?

— Da.

Se topiră după el timp de cinci minute întregi. Celia știa asta, fiindcă cronometra.

— Spuneți-ne dacă vă mai putem servi cu ceva, spuse Ty, îndepărtându-se în cele din urmă de cele două.

Spuneți-*ne*?

— Dar dumneavoastră, doamnă? o întrebă el pe bătrânica care bea cafea decofeinizată. Pot să vă ajut cu ceva?

Biata de ea. Era prea fragilă pentru a rezista zâmbetului lui de cuceritor. Chicoti, se înroși și îi mulțumi nespus, deși Ty nu făcuse absolut nimic.

Merse la capătul vitrinei, ridică blatul din lemn și se purtă ca și cum era proprietarul locului. Se opri în fața Celiei, înalt, îmbrăcat cu un tricou gri marca NASCAR, blugi și cizmele lui din piele de aligator. Lipsa cârjelor și blugii îi dădură de înțeles că fusese la doctor în acea dimineață și că ghipsul lui voluminos fusese înlocuit cu ceva mai lejer.

Celia își coborî tonul vocii.

— Ai uitat ce-am vorbit ieri?

— Deloc.

— Atunci ce s-a întâmplat cu promisiunea ta de a sta departe de locul meu de muncă?

— N-am spus că nu o să vin aici. Am spus „cum vrei", și nu e același lucru.

Ty avea să o omoare cu zile! Celia trase adânc aer în piept și –

— Șșșș.

El îi făcu un semn cu capul.

— Avem clienți.

— *Noi* nu avem nimic. Tu nu muncești aici.

— O să te ajut. Îmi place locul ăsta.

El ridică din umeri.

— Sunt gogoși.

— Nu.

— Bineînțeles că sunt gogoși.

Ty se amuză.

— Nu, nu mă vei ajuta.

— Ba da.

El zâmbi precum cineva care știa că are asul câștigător în mânecă. Își încrucișă mâinile peste pieptul lat, care îi trăgea materialul moale din bumbac peste umerii musculoși.

— Dacă nu-ți convine, discută cu Donetta.

Celia își încleștă dinții.

— Donetta mă iubește, spuse Ty.

Dacă i-ar fi putut trage o mamă de bătaie, Celia l-ar fi împins afară din magazin așa cum un tractor aruncă gunoiul.

— Gândește-te o clipă, continuă el. Dacă lucrez aici și servesc clienții, tu vei putea să te duci în bucătărie și să gătești.

— Nu te las aici singur! Locul ăsta e în grija mea în timp ce Donetta și Jerry sunt plecați. O să stau la tejghea în față și o să-mi îndeplinesc slujba pentru care am fost angajată.

— N-ai încredere în mine?

— Nu.

— O să-ți dovedesc că te poți baza pe mine.

Și cu asta, Ty rămase. Și rămase. În ciuda protestelor ei.

Sporovăi cu toată lumea care intra în magazin. Servi gogoși și cafea cu umorul lui inconfundabil. Ieși și îi aduse prânzul Celiei, apoi insistă ca ea să facă o pauză ca să se așeze și să mănânce. Cu cincisprezece minute înainte de terminarea programului la grădiniță, Ty plecă să o ia pe Addie.

Ah, se gândi Celia în timp ce îl privi cum se îndepărtează. O exaspera, dar într-un mod ilogic, asta nu o făcea imună în fața lui. Dimpotrivă. Călărețul de tauri era atrăgător. Chiar și cu șchiopătatul lui. Poate că detaliul ăsta îl făcea și mai atrăgător.

— N-ai voie să te îndrăgostești de el, murmură ea.

Refuză să se mai supună acelui calvar din nou și mai ales, nu dorea să o facă pe Addie să treacă prin așa ceva. Fiica lor le urmărea fiecare mișcare precum un șoim cu ochelari. În plus, din câte știa

Celia, Ty doar își făcea de lucru cu ea până când Tawny devenea disponibilă.

Tawny era mult mai dezirabilă decât ea – orice prost putea vedea lucrul ăsta. Și Ty, în ciuda aerului său de băiat naiv pe care îl afișa uneori în fața oamenilor, nu era un prost.

Capitolul 21

A doua zi, Ty își făcu din nou apariția la *Cream or Sugar*. Și la fel și în ziua următoare. Numărul clientelor care frecventau patiseria între orele unsprezece dimineața și trei fără un sfert după-amiaza începu să crească amețitor. Tawny, care se îndrăgostise brusc de prăjiturile cu fulgi de ciocolată, se afla printre clientele fidele.

Fără binecuvântarea sau permisiunea Celiei, se stabili o rutină. Ty ajungea la patiserie la două sau trei ore mai târziu după Celia, asta în funcție de programul lui de fizioterapie. Pleca la timp ca să o ia pe Addie de la școală. În timp ce erau împreună la muncă, el o făcea pe Celia să râdă, să dorească să se arunce în brațele lui și să vrea să-și smulgă părul din cap.

Câteodată, foarte rar, Celia îi arunca câte o privire lui Ty și îl surprindea că se uită la ea. Fixând-o cu privirea atât de intens încât tot trupul ei se înfierbânta. Apoi ea clipea, iar el se întorcea să răspundă întrebării unui client și ea se convingea – sau *aproape* se convingea – că își imaginase momentul.

Ty venea la patiserie chiar și în zilele de sâmbătă. De dragul lui Addie, Celia regreta că trebuia să muncească sâmbăta. Totuși, se

întâmplă ca Addie să se distreze de minune la magazin. Ty trase un taburet pentru ea în fața casei de marcat, apoi o învăță cum să preia comenzile clienților. Addie se uita la toți în felul ei serios, i se putea citi încântarea pe față atunci când era lăudată și netezea cu grijă bancnotele de dolari înainte de a le pune în sertarul casei de marcat.

Celia ocupă un loc în sală, în cea de-a doua duminică în care participa la serviciul de închinare din biserica lui Bo și a lui Meg, simțindu-se ciudat de îngrijorată și plină de speranță în același timp. De-a lungul întregii săptămâni, frânturi din predica precedentă îi rămaseră în minte, amintindu-i de harul care aștepta... care refuza să o părăsească.

De data asta, aproape că se aștepta ca Doogie Howser să țină o predică care să o facă să se simtă îngrozitor și lipsită de valoare. Dacă se întâmpla așa ceva, ar fi fost aproape o ușurare, pe cât de ciudat părea. Celia ar fi catalogat predica de săptămâna trecută drept o anomalie și și-ar fi văzut de viață, mulțumită că ajunsese la concluzia corectă în privința creștinismului de prima dată.

Dar nu.

Pastorul lui Meg și al lui Bo vorbi din nou despre dragostea lui Dumnezeu. El vorbi despre Mântuitorul lui cu o pasiune și o recunoștință exprimate atât de simplu în cuvinte, încât Celia simți cum gâtul i se strânge de emoție.

— După cum știm, prințesa Jasmine e foarte binevoitoare.

Celia și fiica ei erau cuibărite în patul lui Addie.

Întunericul nopții de duminică le învăluia, îndulcit de strălucirea roz de la lumina lămpii de veghe în stil de prințesă.

— După ce s-a măritat cu Alladin, ea s-a hotărât să nu stea toată ziua cu fundul pe tronul regal.

Așa cum era de așteptat, Addie chicoti. Copiii de cinci ani întotdeauna râdeau la cuvinte prostești care denumesc părți ale corpului.

— Nu prea ai mari satisfacții în carieră dacă stai tot timpul degeaba. O femeie nu poate sta la nesfârșit mâncând bomboane și etalându-și bijuteriile, nu?

— Așa este, răspunse Addie veselă.

— Vezi tu, Jasmine a observat că în deșert apa curată era o problemă și nu se prea găsea așa cum ar fi dorit. Lucrul acesta a deranjat-o pe prințesă, deoarece nu o preocupau doar frumusețea și hainele scurte gen *Visez la Jeanie* –

— Hmm?

— Scuză-mă, e o expresie dificilă. Jasmine era o femeie independentă și nu avea nevoie să aștepte să vină un bărbat și să îi rezolve problema cu apa. Cu siguranță că nu. Ea adună un grup de voluntari care îi împărtășeau viziunea, iar ei săpară fântâni astfel încât toată lumea să poată fi hidratată.

— După ce a săpat fântâni, a mers Jasmine la bal? Addie o privi pe Celia cu speranță.

— După ce a construit o sută de fântâni, un sultan dintr-o provincie vecină a dat un bal în cinstea ei.

În timp ce Celia descria cu lux de amănunte rochiile, diademele și pantofii cu vârfuri ascuțite ai doamnelor, genele lui Addie se îngreuiară de somn.

În cele din urmă, cuvintele Celiei se pierdură în tăcere. În mod obișnuit, acum era momentul când ieșea tiptil din cameră și se ducea să facă treabă prin casă sau să răspundă la e-mailuri sau să spele rufe. În seara asta, totuși, Celia își așeză ușor capul lângă Addie.

Cele două se aflau în siguranță aici în căsuța lor. Celia încă avea datorii de achitat, iar relația ei – sau lipsa vreunei relații – cu Ty o destabiliza. Atât de mult încât insomnia o ținea trează una sau două nopți pe săptămână. Mărturie în acest sens stătea mâncarea pe care o pregătea în acele nopți albe pentru Neill și ceilalți vecini.

Chiar și așa, reușise să îi creeze un mediu sigur copilei ei. Pliculețele de ceai cu mușețel stăteau pe raftul din cămară, neatinse, deoarece refluxul de acid gastric al lui Addie nu mai apăruse deloc

de când ajunseseră în Texas. Celia crezuse că refluxul avea de-a face cu o problemă fizică de-a lui Addie. Acum părea că ar fi avut legătură cu sănătatea emoțională a lui Addie și grija constantă pe care Celia o resimțise în Corvallis. Un gând care o făcea să se rușineze. Celia încercase atât de mult să o protejeze pe Addie de presiunile și temerile ei financiare care îi dădeau târcoale. Dar copiii erau isteți. Ei percepeau ceea ce nu se spunea în cuvinte.

Aici în Holley, îi aveau pe unchiul Danny, întreaga familie Porter și pe Ty care să le purtau de grijă. Celia avea un loc de muncă.

„Fiecare dar bun și desăvârșit, citise pastorul la biserică azi, *vine de sus.“*

Celia era uluită când se gândea la o așa dovadă de iubire, atât de personală care îi dăruise toate aceste binecuvântări neașteptate.

Celia îndepărtă o șuviță de păr de pe tâmpla lui Addie și i-o întoarse după ureche. Nu reușea să priceapă o astfel de dragoste. Nu îi putea găsi niciun cusur. Nu se putea abține să nu tânjească după ea. Fata care în copilărie fusese nevoită să se mute dintr-o parte în alta, o dată la câțiva ani își dorea să aibă un loc al ei în inima lui Dumnezeu.

Să mai încercăm o dată, Doamne? Tu și cu mine?

Ieșind ușor în picioarele goale din camera lui Addie, Celia se duse în dormitorul ei și scotoci prin colecția ei de cărți până când își găsi vechea ei Biblie. O avea de când era copil și refuzase să se despartă de ea, în ciuda faptului că nu o mai deschisese de mulți ani.

Se așeză turcește pe covorul ei albastru-marin, în pijamaua din două piese, tricou și pantaloni scurți din bumbac. Perdelele o izolau de lumea de afară. Tăcerea singurătății ei o învăluia precum o ceață deasă.

Cu grijă, Celia deschise Biblia și o răsfoi. Se opri din când în când să citească pasaje pe care le subliniase în adolescență. Unele versete vorbeau despre perseverență. Altele despre speranță. Toate vorbeau despre un Dumnezeu credincios.

După o vreme, o închise și o ținu pur și simplu strâns în mâini. Își coborî capul deasupra ei.

Celia avea tot ce crezuse că își dorise. O fiică fericită și sănătoasă. Un cămin, o slujbă la patiserie, era în stare să-și plătească facturile. Și totuși, golul acela din inima ei persista. Niciun om nu i-l putea umple.

Cred… cred că Te-am înțeles greșit în toți acești ani. M-am înșelat, și vina îmi aparține în întregime. Am făcut o mulțime de greșeli. Îmi pare atât de rău. Lacrimile îi apărură pe gene și i se rostogoliră ușor pe obraji. Îți mulțumesc că mi-ai dat-o pe Addie chiar și atunci când nu am vrut-o. Atunci nu știam cât de mult aveam să o iubesc și să o prețuiesc. Stângace, Îl imploră pe Dumnezeu să o ierte.

Cu cât se scălda mai mult în prezența acelei iubiri care îi oferea viața perfectă a lui Isus în schimbul dezastrului pe care și-l făcuse cu mâna ei – cu atât mai mult golul din inimă se umplea.

Dumnezeu o iubea. Nu avea niciun sens să o iubească. Dar El o iubea.

El o iubea cu o dragoste nepieritoare pe care Celia abia o înțelegea. Plata păcatelor ei fusese achitată. Minunea minunilor, au fost achitate integral. Și acum tot ce trebuia să facă era să-și pună credința în El și să accepte șuvoiul harului Său.

Dimineața următoare Ty stătea în biroul lui de acasă. Trăsese jaluzelele fiindcă semiîntunericul camerei se potrivea cu starea lui de spirit.

Știa prea bine că nu o putea avea pe Celia. Nu o merita, și nici nu ar fi fost bine pentru ea sau pentru Addie. Deci, nu. Trebuia cumva să înțeleagă acest lucru. Adevărul acestui fapt era ca o friptură pe care o prăjea la foc mic zi și noapte.

Pentru numele lui Dumnezeu, persoana pe care nu o putea fermeca, săruta, atinge sau alinta în vreun fel era soția lui doar în acte. Ty nu era atât de prost încât să nu fi auzit de ironie. Devenise chiar el protagonistul unei situații în care ironia își juca bine rolul, iar dacă era chiar onest, povestea n-avea niciun strop de haz. Îi strica buna-dispoziție de fiecare dată când rămânea singur, iar în dimineața asta îi dăduse și o durere de cap.

Nici Howard Sanders nu îi făcea viața mai ușoară.

Ty se încruntă când îi sună telefonul și văzu că Howard era apelantul. Iritat, își trecu telefonul pe silențios și se întoarse înspre

computer. Timp de o săptămână întreagă, de când mersese cu Jim să-i vadă terenul, Howard îl tot sunase. Chiar trecuse pe la el de vreo două ori ca să-și prezinte plângerile.

Ty făcu clic pe un nou site și încercă să se concentreze. Toată dimineața urmărise evoluția bursei, încercând să-și omoare timpul înainte de a începe sesiunea de înot, ridicarea de greutăți și fizioterapie. Era de-a dreptul umilitor că trebuia să se limiteze la înot. Pentru cowboy-i înotul nu exista, cu excepția unei bălăceli pe fugă sau pentru a ieși din barcă și a se așeza pe skiul de apă. Totuși, în cazul lui avea de ales între înot sau statul degeaba. Pur și simplu nu mai putea suporta să stea fără să facă ceva. Mai ales dimineața, când aștepta cu nerăbdare partea din zi de care-i păsa cel mai mult: momentele pe care le petrecea împreună cu Celia la patiserie sau timpul petrecut cu Addie după.

Cu colțul ochiului, Ty văzu cum ecranul telefonului se face negru. Și apoi se lumină din nou. Alt apel de la Howard.

Până acum Howard făcuse cinci oferte pentru terenul lui Jim. De fiecare dată, Ty făcuse o contraofertă. Târguiala lor ridică prețul proprietății lui Jim.

Când Jim îl contactase pe Ty cu o oră în urmă să îi spună că Howard ridicase din nou prețul, Ty își pierduse răbdarea. Îi oferise lui Jim o sută de mii peste prețul concurentului său.

Era destul de sigur că suma avea să îi închidă portofelul lui Howard pentru totdeauna. Totuși, se părea că nu îi închisese și gura. Ty nu era sigur ce anume îl putea reduce la tăcere. Terenul lui Jim aparținuse familiei Sanders de pe vremea anexării Texasului și până când bunicul lui Howard fusese forțat să îl vândă în timpul Marii Crize Economice.

Ty înțelegea dorința puternică a lui Howard de a recupera pământul. Legăturile cu terenurile și cu familia erau puternice pentru texani. În același timp, Ty dorea să-și înceapă propria istorie pe pământul lui Jim. Lui Howard nu îi plăcea chestia asta. Jim era un om de onoare și trebuia să vândă pământul bărbatului care oferea cei mai mulți bani și, în acest război al licitațiilor, acela era el.

O jumătate de oră mai târziu, telefonul lui Ty se lumină din nou. De data asta îl suna Jim.

— Bună, Jim.
— Ei bine, Ty...
Se putea auzi plăcerea din vocea bărbatului.
— Se pare că în sfârșit ai atins o sumă care depășește bugetul lui Howard.
Ty se lăsă pe spate în scaunul său din piele de la birou, uitându-se în tavan.
— Mi-a luat ceva.
— Howard este *furios*.
— Pun pariu.
— Dar eu și Marjorie suntem foarte mulțumiți. Am dori să-ți acceptăm oferta.
Ty zâmbi satisfăcut.
— Perfect.

Celia ajunse la patiserie cu daruri. Și anume, o farfurie cu brioșe cu dovleac și glazură de streusel.* Îl găsi pe Jerry în bucătărie, care frământa coca, liniștit ca întotdeauna.
— Bună dimineața.
Ochii lui căprui se încălziră, iar mustața lui roșcată gen Hulk i se ridică într-o parte.
— 'Neața, Celia.
— Vrei o brioșă?
El își frecă palmele de șorț, alese o brioșă și gustă un pic.
— Delicios, conchise el.
— Mulțumesc.
— Totuși, dacă vrei să servești genul ăsta de prăjituri aici în magazin, nu pe mine trebuie să mă convingi.

* Streuselul este un topping din făină, unt și zahăr, cu un aspect de aluat sfărâmicios, ușor crocant. Se folosește în pregătirea produselor de patiserie înainte de coacere și se adaugă prin presărare. Termenul provine din germană și înseamnă stropit sau ceva risipit (n. trad.).

Jerry își înclină capul spre partea din față a clădirii, cu multă înțelegere în privire.

Celia încuviință din cap și își îndreptă umerii.

— Urează-mi baftă.

— O să ai nevoie.

Duse farfuria în locul în care Donetta stătea pe taburetul ei obișnuit de lângă casa de marcat, citind paginile de sport din ziarul *Dallas Morning News*. Donetta își ridică privirea atunci când Celia se apropie.

— 'Neața! Ai dori o –

— Brioșă? termină Donetta.

Femeia aceasta mai în vârstă era cea mai enervantă persoană pe care Celia o cunoscuse, când îi lua vorba din gură. Ochind critic brioșele, Donetta luă una și mușcă din ea.

Celia își ținu respirația.

— E bună, fu de acord Donetta.

Mestecă și mai mult, apoi ridică din sprânceană.

— Care-i rețeta ta?

Celia i-o spuse repede.

— Și de îndată ce am pus streuselul laolaltă, eu –

— Îl presari pe deasupra și îl pui la copt. Sigur, sigur.

Donetta își trecu degetele printr-o parte a părului, dând pe spate șuvițele vopsite.

— Dorești să servești brioșele astea aici în magazin?

— Numai dacă îți place ideea.

Magazinul era domeniul pe care-l conducea Donetta. Pe cât de mult îi plăcea Celiei gătitul, lucra în această patiserie de numai o săptămână.

— Avem același meniu de douăzeci de ani. Clienții noștri știu exact la ce să se aștepte, așa că schimbarea mă face să am emoții.

Încruntată, Donetta arătă cu mâna înspre piață.

— Vezi tu, acolo a fost odată un magazin de înghețată. În colțul de vizavi. Au venit niște proprietari noi și au schimbat înghețata de la Blue Bell, cărora le place tuturor pe aici, cu gelato. După asta puteai auzi cum cântă greierii înăuntru. Două luni mai târziu, noii proprietari au părăsit orașul. După ce și-au achitat toate datoriile,

poți fi sigură că și-au pus tot ce aveau într-un autocar și și-au luat tălpășița.

Celia își dădu seama că era cel mai bine să încuviințeze, serioasă, poveștile cu tâlc ale Donettei.

Aceasta își termină brioșa și aruncă ambalajul la gunoi.

— N-aș dori, spuse Celia, să-ți schimb meniul luând ceva din el. Meniul tău este perfect. Această locație este perfectă. Tu ești perfectă. Ți-am spus cât de mult îmi place să lucrez aici?

Învățase de la Ty că nu-ți mergea să fii subtil cu Donetta. Lingușeala exagerată era mai de preferat. Celia zâmbi dulce.

— Aplici strategia lui Ty, nu-i așa?

O expresie satisfăcută lumină fața Donettei.

— Încerci să mă cucerești?

— Merge?

— Ajută.

— Așa cum am spus, n-aș îndrăzni să scot ceva din meniu. M-am gândit numai că ar fi de dorit să adaug niște chestii noi, poate să ofer chiar niște specialități sezoniere de toamnă.

Asta presupunând că toamna venea vreodată în nordul Texasului.

— Problema e de natură financiară, scumpo.

Colțurile gurii Donettei se încrețiră.

— Acum știu exact de ce ingrediente am nevoie și cât de multe. Știu ce o să vând. Nu-mi pot permite să cheltuiesc un bănuț în plus pe ceva nou sau diferit.

Asemeni unei tarte, personalitatea Donettei avea în ea atât dulceață, cât și crustă mai crocantă. Celia încuviință din cap și încercă să nu-și lase umerii în jos.

— Înțeleg.

— Totuși, hai să mergem și să le expunem pe astea în vitrină.

Donetta luă farfuria de la Celia și o așeză acolo unde clienții puteau servi.

— Le putem porționa pe astea și să le oferim drept mostre așa cum fac la acele magazine Starbucks de la oraș. Oamenilor s-ar putea să le placă la nebunie.

În timp ce Celia se întoarse în bucătărie și în sanctuarul companiei lui Jerry, ea își îngustă ochii, hotărâtă.

Donetta câștigase bătălia. Dar Celia își pusese în gând să câștige războiul.

Dar dacă Ty a avut un accident cu camioneta? Asta ar explica întârzierea lui.

Era marți, la trei zile după încercarea eșuată a Celiei de a o momi pe Donetta cu brioșele. Ty ajungea întotdeauna la magazin între orele unsprezece și douăsprezece. Era douăsprezece și douăzeci de minute. Nici urmă de Ty.

Servi clienții în timp ce își mușcă vârful buzei. Ty nu lucra de fapt aici. Era un simplu voluntar. Poate că juca golf sau trăgea un pui de somn sau servea un prânz romantic cu Tawny. Nu încercase să-l convingă că nu voia să-l vadă venind deloc în magazin? Atunci de ce o îngrijora întârzierea lui?

O îngrijora fiindcă el îi spusese că îi va dovedi că se poate încrede în el. În fiecare zi de atunci încolo, Ty venise și lucrase cot la cot cu Celia la tejghea.

Se putea să fi fost implicat într-un accident. Gândul ăsta îi dădu un fior rece. Era posibil să se fi întâmplat chiar așa. Ty nu avea voie să conducă cu piciorul lui rănit, dar bineînțeles că era atât de căpos încât făcea chestia asta oricum.

Douăsprezece și douăzeci și cinci. Douăsprezece și jumătate.

Celia începu să se roage. Din seara de duminică, de când își redescoperise Biblia și își petrecuse timpul reînnoindu-și relația cu Dumnezeu, nu se simțise o persoană complet nouă. Se simțea la fel, și totuși ceva era schimbat. Golul ei supărător fusese umplut cu sentimentul apropierii lui Dumnezeu.

Avea nevoie de o reîmprospătare la nivelul minții ca să renunțe la toate ideile ei învechite cu privire la religie. Celia învăța să accepte și să reaccepte harul Lui, să își întoarcă privirea spre El pentru a primi speranță. După ce se încrezuse în propriile puteri atât de mult timp, lucrul acesta încă nu era ceva natural pentru ea.

Își întoarse privirea spre fereastră, căutând să-l zărească. Nu îl văzu pe Ty.

Era unu fără douăzeci și cinci. Celia își luă telefonul mobil, apoi ezită. Dar dacă se întâmplase ceva rău și Ty avea nevoie de ea? Dar dacă nu se întâmplase nimic rău și el ar fi crezut că e înnebunită după el fiindcă îl sunase?

Celia mai aruncă o privire pe fereastră și – în sfârșit! – îi remarcă prezența. Ty parcă în fața magazinului pe o motocicletă Harley. Nu purta cască. Oh. În timp ce ea se uită, el opri motorul și își trecu piciorul peste scaun.

În câteva momente, fu în pragul ușii magazinului. Ceasul din metal pe care îl purta uneori străluci în timp ce își ridică mâna ca să-și scoată ochelarii de soare. El îi zâmbi larg.

— Bună, frumoaso!

Un fior de afecțiune profundă străbătu inima Celiei. Poate că era cea mai proastă fată de pe pământ. Dar știa sigur că era cea mai liniștită, acum că temerile îi fură infirmate.

— Bună, răspunse Celia, ca de obicei.

Ty se îndreptă după tejghea, iar părul îi era în dezordine.

— Scuze că am întârziat.

— Nici nu ți-am simțit lipsa.

El se apropie, iar privirea lui era prea perspicace.

— Ba da.

— Nu toată lumea se învârte în jurul tău, îngâmfatule.

— Urăsc porecla aia.

Un sentiment de siguranță o liniști. Ty era în regulă. Lumea ei nu se destrămase.

— Am întârziat fiindcă în dimineața asta am fost la Lucas să întâlnesc un puști de optsprezece ani și să văd cum călărește un taur. El m-a sunat să mă întrebe dacă aș putea să-l când se antrenează și să îi dau niște sfaturi.

Ty scoase o sticlă cu apă îmbuteliată din sertarul care era aproape de casa de marcat, unde Donetta își ținea proviziile. După ce scoase capacul, goli o treime din conținut.

— Tatăl puștiului i-a asigurat un echipament ca lumea. Are și un țarc.

— Hmm.

Celia își încreți sprâncenele, suspicioasă.

— Sper că nu te-ai suit pe vreun taur. Nu-i așa?

El avu tupeul să pară întristat.

— *Te-ai urcat pe taur?*

— Numai în interiorul țarcului. Ca să îi arăt puștiului ceva.

— Toată dimineața asta ai parcursul drumul dus-întors înpre orașul lui Luca, fără cască, călare pe o motocicletă pe care n-am mai văzut-o până acum, dar care presupun că îți aparține.

Ty își lăsă în jos bărbia.

— Și te-ai cățărat pe spinarea unui taur? Un taur!

Părea că avea motive serioase să-și facă griji în privința lui.

— Chiar și în interiorul țarcului, sunt foarte agitați. Puteai să-ți zdrobești din nou genunchiul.

Gropița îi apăru din nou în obraji.

— Dar nu s-a întâmplat așa.

— Nu ești în siguranță. Dacă te mai văd vreodată pe motocicletă fără cască sau dacă aud că ai călărit un taur, o să… o să…

— Continuă. Abia aștept să aud.

— O să îi spun mamei tale!

Ty râse.

— Așa o să fac, insistă Celia.

— Nu mai pot de frică, promise el.

Ty se sprijini nerușinat de tejghea, măsurând-o din priviri.

— Credeam că cicăleala e un atribut al soțiilor.

— În caz că ai uitat, sunt soția ta. Cel puțin pentru moment. Deci am dreptul.

— Mă poți cicăli cât vrei. Îmi place. Înseamnă că nu vrei să mă vezi rănit.

El se întinse să îi aranjeze o buclă care îi tot venea în ochiul drept. Celia se feri din calea lui.

— Fără atingeri.

— În caz că ai uitat, sunt soțul tău. Nu am *eu* dreptul?

— Știi că nu. Noi suntem –

— Poți să-ți spun ceva înainte să te lansezi într-o tiradă de o jumătate de oră cu privire la faptul că suntem simpli amici?

Ea își încrucișă brațele.

— Presupun că da.

— Noaptea trecută am semnat actele ca să cumpăr terenul lui Jim.

Îi trebui un moment să-și revină după schimbarea bruscă de subiect. O puse la curent cu bătălia pe care o purtase pentru a intra în posesia pământului, încă odată încăpățânarea lui atât de caracteristică învinse.

— Minunat, Ty.

Poate că noua lui investiție avea să-l țină departe de tauri și de motociclete.

— Chiar mă bucur pentru tine. Felicitări.

— Mulțumesc frumos.

— De îndată ce tranzacția va fi încheiată, bănuiesc că o să fii ocupat să asiști animalele care se pregătesc să nască sau să alergi la galop cu caii sau orice fac oamenii care se ocupă de rodeo. N-o să mai ai timp să vii la magazin.

— Ceea ce ar trebui să te facă fericită.

— Foarte fericită, minți ea.

Ty o privi cu ochi pătrunzători, ca și cum vedea adevărurile ascunse din ea.

Celia căzuse în capcana acelor ochi periculos de frumoși. Afurisita asta de atracție dintre ei! Fusese prezentă în Vegas. Și exista și acum.

— Ce-ar fi să te duci în bucătărie și să gătești ceva pentru a sărbători achiziția pământului? Mă descurc aici.

Buzele ei se arcuiră amuzate.

— Poți să te descurci cu un magazin gol?

— Sau cu unul plin. Doamnele mele vor sosi în curând.

— Așa este.

— Mă descurc, Celia. Du-te să pregătești ceva. Toată lumea din Holley vorbește despre acele brioșe cu dovleac pe care le-ai făcut.

— Donetta nu vrea să-și investească banii în ceva nou. Nu pot să folosesc ingredientele ei.

— Atunci folosește-le pe ale tale. O să expunem toate produsele pe care le faci în vitrină și o să le vindem. Donetta n-are cum să se plângă că face bani din ceva care n-a costat-o nimic.

— Am emoții! Nu vreau să merg prea departe și să o înfurii pe Donetta. Fie vorba între noi, chiar îmi place slujba asta.

— O să te apăr de Donetta. Du-te.

Celia șovăi. Ty se dovedise mai mult decât capabil să se ocupe de servirea clienților și de tot ce se întâmpla în sala magazinului. Clienții îl iubeau pe el mai mult decât o iubeau pe ea, iar ei îi plăcea mai mult să gătească decât să lucreze în spatele tejghelei.

El, care era desăvârșit în ochii Donettei, spusese că o va apăra. Dacă Ty ar arunca la gunoi toate gogoșile și ar începe să vândă whiskey în schimb, Donetta l-ar felicita și l-ar credita pentru alegerea lui sănătoasă.

— Du-te.

El o împinse cu brațul.

Celia se duse cu mașina acasă și își luă toate ingredientele necesare. Din fericire, făina și zahărul nu costau prea mult, altminteri nu și-ar fi permis să le folosească în astfel de scopuri. Când se întoarse la magazin, își făcu puțin loc în cămară, își puse șorțul și plasa de păr și își frecă mâinile.

Aroma tortului umplu aerul, făcând ca stomacul lui Ty să chiorăie. O, Doamne. Mirosul îl învălui cu o poftă păcătoasă. Sărise peste masa de prânz fiindcă și așa întârziase și voia să o vadă pe Celia mai mult decât voia să mănânce.

— E aproape gata?

— Îhmm, veni răspunsul ei din străfundurile bucătăriei.

Primarul se opri la magazin pentru gogoașa lui zilnică glazurată cu ciocolată. Apoi veni un grup de patru femei care lucrau împreună.

De cele mai multe ori, lui Ty îi venea greu să creadă că lucra într-o gogoșerie. Chestia era că greșise atât de rău când încercase să petreacă timp cu Celia. Slujba asta era floare la ureche, iar lui îi plăcea să stea de vorbă cu oamenii. Mai mult, faptul că venea aici îi oferea un motiv să evadeze din casa lui pustie. Ura locul acela gol.

La auzul zgomotului de pași, Ty se întoarse și o văzu pe Celia că se îndreaptă spre el ținând pe o tavă un tort galben cu un singur strat. Din cauza plasei de păr pe care probabil tocmai o scosese, buclele îi erau în dezordine și o făceau să arate ca și cum tocmai s-ar fi ridicat din pat după o noapte lungă. El simți un miros de vanilie.

Pe cât de aprigă era Celia, Ty învățase să îi citească chipul. Acum vedea atât mândrie, cât și vulnerabilitate, iar lucrul acesta îl înduioșă în adâncul sufletului. Îi păsa de Celia mult mai mult decât intenționase, ceea ce era de-a dreptul dureros și lipsit de sens. Își drese vocea.

— Ce fel de tort e ăsta?

— Tort cu unt maro.

El se întinse după două farfurii din hârtie și furculițe din plastic.

— Noi gustăm prima oară din el, da?

— Da.

Celia așeză tortul pe masă și începu să îl felieze cu grijă.

Ty n-ar fi vrut ca ea să descopere că el îi plătea jumătate din salariu. Simplul gând îl neliniștea, fiindcă știa cât de mult se mândrea ea cu faptul că reușise să se angajeze la magazin fără ajutorul lui.

— În cinstea noului tău teren.

Ea îi dădu farfuria.

— Noului nostru teren.

— Noul *tău* teren –

— Pe care mi-ar plăcea să-l împart cu tine dacă mă lași.

— Ce-ar fi să mâncăm?

Stăteau față în față, luând primele înghițituri în același timp.

Tortul cald se topi precum un râu de unt dulce în gura lui Ty, atât de bun încât aproape că îl ameți. El înghiți.

— Ești teribil de atrăgătoare în clipa asta.

— Vorbește tortul din tine.

— Ești neîndurătoare. Știi exact ce efect ai asupra mea, și totuși n-ai pic de milă.

Deși Celia dădu din cap la vorbele lui, el văzu că era încântată.

— Ești un geniu, Celia. Un Mozart al tortului.

— Nu!

— Ba da. Ești incredibilă. Poți să-mi dai un autograf?

Ty încerca să se hotărască cum să o prindă în capcană lângă vitrină

și să o sărute, când un cuplu în vârstă intră în magazin. Ei se apropiară de tejghea, mișcându-se mai încet decât apa dintr-un eleșteu.

— O să le spun despre tortul tău și-i voi îndupleca, șopti Ty, să cumpere.

— Nu ridica prețul prea tare. S-ar putea să încerce produsul și să nu le placă.

— Nicio șansă.

Lui Ty îi luă numai treizeci de secunde ca să convingă cuplul în vârstă să cumpere tortul Celiei, și asta datorită faptului că el petrecu primele douăzeci și cinci de secunde întrebându-i cum le-a mers în ziua respectivă. Cât ai clipi, el îi așeză la o masă cu cafele și felii de tort.

Ty o găsi pe Celia ascunzându-se după vitrina cu prăjituri. O luă de mână, iar strângerea lui era fermă și sigură. Erau primii străini care plăteau pentru mâncarea ei, iar el știa că Celia voia cu disperare ca lor să le placă.

Cei doi reușiră în cele din urmă să guste din tort. În timp ce mestecară, lucru care părea să le ia o oră, pe Ty îl cuprinse neliniștea, iar mușchii i se încordară. Călărise tauri timp de opt ani, aproape că își pierduse viața de vreo duzină de ori și *acum* era neliniștit.

— Ei bine? îi întrebă Ty. Ce părere aveți? Am avut dreptate?

Soțul se întoarse cu fața înspre ei.

— Ai avut dreptate. Tortul acesta e minunat. *Minunat*. Dragă?

Soția lui încuviință din cap, ștergându-și ușor buzele cu șervețelul.

— O, da. Asta îmi amintește de un tort pe care mi-l făcea mama când eram copil. N-am crezut că o să mai gust ceva asemănător vreodată.

Mă bucur să aud asta.

Ty o strânse pe Celia de mână pentru a-i atrage atenția. Era atât de aproape încât el îi vedea vârfurile genelor.

— Se pare că asta e o zi bună pentru amândoi. Îți adoră tortul.

— Uau, murmură ea. Le place tortul meu.

Le-a plăcut la nebunie tortul meu! La asta se gândea Celia în timp ce făcea curat în laboratorul patiseriei de la *Cream or Sugar*. Retrăia repetat cu ochii minții momentul în care acel cuplul adorabil spusese că tortul era minunat. Ei, și toți ceilalți clienți care gustaseră din același tort după ei, spuseseră același lucru. Părea prea bun ca să fie adevărat. Celia însăși inventase rețeta, punându-și în valoare toate talentele creatoare.

Le-a plăcut la nebunie tortul meu. Această recunoaștere a talentului ei era precum o briză răcoroasă care îi străbătu trupul în timp ce închidea magazinul. După toți anii în care își concentrase toată atenția asupra lui Addie, Celia avea ceva nou pe care să-l numească al ei. Gătitul era pasiunea *ei,* marele ei atu.

Le-a plăcut la nebunie tortul meu, se minună ea în timp ce conducea spre casă, plină de recunoștință. Înainte ca Ty să intre din nou în viața ei, Celia fusese fata care lucrase la cantina universității. Acum era patiser-șef care deținea o casă și o mașină Prius.

Capitolul 22

A doua zi după-amiază, telefonul Celiei sună chiar în timp ce punea la cuptor un rând de brioșe cu caise. La fel ca ieri, Ty insistase să îl lase pe el la servit în timp ce ea putea lucra în laboratorul patiseriei. Închise ușa cuptorului cu cotul, își puse telefonul la ureche și se apucă să șteargă tejgheaua.

— Bună, unchiule Danny. Ce faci?

— Nu foarte bine.

Auzind tonul lipsit de vlagă din vocea lui, Celia își îndreptă umerii.

— Ce s-a întâmplat?

— Ți-o amintești pe Betty?

— Cea pe care ai cunoscut-o pe internet?

— Da, da. Cea care locuiește în Hugo, Oklahoma.

— Îmi amintesc.

— Ei bine, am mers cu mașina s-o văd. Nu avem o relație romantică – păru că el acoperea telefonul cu dosul palmei – dar ne simțeam bine împreună oricum. Am mers la film aseară și, în timp ce ieșeam din cinematograf, am alunecat pe o treaptă și am căzut.

— Cum? Ești bine?

— Mi-am fracturat pelvisul.

Inima Celiei bătu mai repede la auzul veștii.

— O, nu.

— Îți vine să crezi? Tocmai ce fusesem cu bicicleta în Moab! Și acum am fost pus la pământ de un pas greșit pe o treaptă de scară. Un pas greșit, C.

— Îmi pare atât de rău.

— Surferii sunt păsări care sunt menite să zboare libere, știi? Nu suntem făcuți să zăcem la pat.

— Unde ești acum?

— Sunt acasă la Betty. Nu m-am putut întoarce la hotel după ce m-au externat din spital deoarece nu pot umbla. Tot ce pot face este să stau în pat. Betty e foarte de treabă, dar situația asta nu e *deloc* drăguță.

— Plec chiar acum.

Celia împături prosopul și își scoase plasa de păr.

— O să vin să te iau acasă.

— Nu sunt sigur că pot merge cu mașina.

— O să fie bine.

— Nu știu ce să zic…

— Îmi poți trimite adresa lui Betty?

— Da.

— Vin chiar acum.

Își scoase șorțul și își luă poșeta. Tocmai când ajunse la ușa din spate, Celia își aminti că nu putea părăsi magazinul fără să îi dea de veste lui Ty și să îi ceară ajutorul. Se grăbi spre ușa din față și îl găsi punând niște mărunțiș în mâna întinsă a lui Tawny Bettenfield.

Tawny se uită la ea.

— Bună, Celia.

— Bună.

Tawny purta o fustă strâmtă, un cămașă din mătase fără mâneci și un colier voluminos albastru-deschis. Părul negru elegant i se revărsa ca o cascadă pe spate. De ce, oare, de ce trebuia ca locul de muncă al lui Tawny să fie în piață? Apropierea asta îi înlesnea foarte mult vizitele la Ty.

— Ce-i cu poșeta? Ty o privi pe Celia îngrijorat.

— O să-ți spun imediat.

Tawny îi zâmbi Celiei, apoi lui Ty. După cum părea, cumpărase prăjitura ei obișnuită cu fulgi de ciocolată. Celia bănuia că Tawny nu gustase de fapt nicio singură îmbucătură. Era doar un pretext ieftin și sigur prin care putea să îl vadă pe Ty.

Tawny flutură un deget între ea și Ty.

— Tocmai râdeam amintindu-ne momentul când am încercat să prindem raci în clasa a cincea.

Celia încuviință din cap încordată.

Tawny povesti cu lux de amănunte povestea cu racii, apoi îi explică Celiei că pentru mulți dintre locuitorii din Holley era un obicei ca în luna martie să facă fiertură de raci.

Celia trebuia neapărat s-o ia din loc ca să îl poată salva pe unchiul Danny, dar nu avea de gând să-l lase pe Ty singur cu femeia asta. Tawny nu fusese niciodată altfel decât prietenoasă cu Celia. Și totuși Celia știa în adâncul inimii ei că Tawny nu era de încredere și cu siguranță că nu era prietena ei. Așteptă ca aceasta să-și termine povestea, jucându-se cu pielița de la unghii.

— Ei bine.

Tawny adoptă un aer amical în fața lui Ty.

— Ar fi bine să mă întorc la muncă.

Ridică puțin punga ei albă de hârtie.

— Abia aștept porția zilnică.

În clipa în care ușa se închise în urma lui Tawny, Celia îi dădu vestea lui Ty.

— Unchiul Danny e în Hugo, Oklahoma, și tocmai m-a sunat să-mi spună că și-a fracturat pelvisul.

Fruntea lui se încreți.

— E în regulă?

— Pe cât de bine se poate spune, bănuiesc.

— De ce în Hugo?

— Se întâlnea cu una dintre iubitele lui de pe internet.

Ty fluieră în barbă.

— Merg să-l iau cu mașina și să-l aduc acasă.

— Te duc eu.

— Mulțumesc că te oferi, dar nu pot pleca dacă tu nu ești aici să-mi ții locul și apoi să o iei pe Addie de la grădiniță și să ai grijă de

ea până ajung acasă. Poți – știu că îți cer mult. Poți să faci asta pentru mine?

— Sigur, dar...

— Te sun de îndată ce sunt pe drum.

Celia se îndreptă spre ușa din spate, iar Ty șchiopătă în urma ei.

— Și încă ceva, când expiră timpul de coacere și auzi semnalul sonor, să scoți brioșele din cuptor.

— Da.

— Nu știu dacă Donetta va dori să închidem magazinul mai devreme azi sau dacă se va întoarce ea și te va lăsa mai repede ca s-o poți lua pe Addie de la grădiniță la timp.

— Nu-ți face griji. O să vorbesc cu Donetta și o să avem noi grijă.

Ea ieși repede pe ușa din spate și coborî în grabă treptele.

Ty ținu pasul cu ea, sprijinindu-și mâna de mașina ei în timp ce ea se urcă pe scaunul șoferului.

— Celia, dacă te oprești puțin, o să aranjez totul în așa fel încât să pot veni cu tine. Vreau să vin cu tine. Lasă-mă să conduc până acolo.

— Nu, nu, e în regulă. E numai la două ore distanță. Dacă ai grijă de magazin și de Addie în locul meu, asta e mai mult decât suficient. Mulțumesc. Apreciez ajutorul.

Ezitând, Ty făcu un pas înapoi astfel încât Celia să poată închide portiera. Dădu în marșarier și ieși din parcare. El ridică o mână pentru a-și umbri ochii. Mișcarea făcu ca tivul tricoului lui să se ridice într-o parte, dând la iveală o parte din abdomenul lui plat. Oh. Chiar și încruntat, era teribil de atrăgător.

Celia puse Priusul în mișcare și demară pe șosea.

O femeie plinuță care purta o rochie hawaiiană și avea o tunsoare bob, în nuanță castanie răspunse la ciocănitul Celiei.

— Betty?

— Da, și tu trebuie să fii Celia.

— Eu sunt.

— Intră.

Betty, care părea să fie de-o seamă cu Danny, o pofti pe Celia într-un foaier prăfuit.

— Bietul tău unchi a căzut.

— Am aflat.

— E chiar aici.

Betty o conduse în ceea ce ar fi trebuit să fie livingul casei și care era copia fidelă a unui episod din *Hoarders**. Vrafuri de reviste vechi erau aliniate de-a lungul fiecărui perete, unele ajungeau până la tavan, altele păreau că se află în pericol de a se prăbuși. Două pisici cu blana lungă stăteau tolănite pe canapeaua verde închis, bibelouri de colecție ocupau o parte din masă și o mulțime de pulovere îngropau unul dintre cele două scaune. În mijlocul camerei se afla un pat dublu pliabil, a¨l cărui căpătâi fusese sprijinit de alte teancuri de reviste. Unchiul Danny zăcea acolo, sforăind ușor, și cu nimic altceva pe el decât colierul cu colțul de rechin și o pereche de pantaloni scurți ecosez.

— Uite-l aici, arătă Betty, ca și cum Celia nu ar fi observat.

Celia se îmbujoră când văzu trupul bronzat, și expus privirii al unchiului Danny. Pudoarea nu fusese niciodată punctul forte al unchiului Danny.

— Ia loc, spuse Betty ușor, cu respect față de pacientul care dormea.

Ea arătă înspre scaunul liber, iar Celia se așeză. Betty se puse pe canapea lângă pisici, ceea ce îl făcea pe aproape dezbrăcatul Danny să fie înghesuit între ele.

— Unchiul tău nu s-a simțit deloc bine de la accidentul de aseară.

Lui nu părea să îi fie rău în momentul de față.

— A căzut pe o treaptă și, *poc*, și-a fracturat pelvisul precum un iadeș.

Era un singur mod prin care să te uiți la Betty – peste abdomenul gol al lui Danny.

— Îmi pare nespus de rău că s-a întâmplat asta.

---

* *Hoarders* este un serial de reality show axat pe dezvăluirea stilului de viață a unor americani care suferă de disposofobie, O tulburare de comportament obsesivă, care se traduce prin colectarea în exces a lucrurilor, fără a renunța la ele sub nicio formă. Episodul pilot a fost lansat în august 2009. (n. trad.)

Celia încercă curajoasă să ignore pântecele dezgolit.

— Mai ales acum, când venise în vizită la tine.

— Crezi că e în regulă? Doarme de mult timp.

— Presupun că e bine.

— A fost îndopat cu medicamente, deci bănuiesc că ăsta e motivul. Pur și simplu nu știu.

Betty își strânse buzele și își îndreptă atenția înspre silueta lui Danny.

— Sunt îngrijorată. Nu vreau să cadă în vreo comă sau ceva de genul ăsta.

— Sunt destul de sigură că este bine.

Celia nu se așteptase să ajungă aici și să-l găsească dormind. Exista vreun protocol pe care trebuia să-l urmezi atunci când îți recuperai un unchi accidentat în urma unei întâlniri stabilite pe internet care s-a sfârșit nasol? Îl trezeai imediat și îl băgai în mașină? Sau se aplicau regulile obișnuite și-l lăsai să tragă un pui de somn?

— Poate că ar trebui să-l trezesc? Ca să putem pleca.

— Sperai să pleci *azi*? Betty dădu din cap.

— Nu cred că este în stare să călătorească atât de curând.

— Ai primit vreo interdicție din partea doctorilor atunci când l-au externat?

Betty ridică o pisică și scoase niște hârtii de sub ea. Îi dădu foile capsate Celiei peste picioarele lui Danny. În timp ce Betty relată cu o notă dramatică ce îi spuseseră doctorii, Celia scană informațiile din fișa medicală. Danny avea nevoie de odihnă și trebuia să rămână imobilizat la pat pentru ca bazinul să i se sudeze la loc.

— Ți-au spus doctorii ceva despre operație?

— Se pare că nu e nevoie. Pelvisul se va vindeca singur în timp. Totuși, acum nu e într-o stare bună. O, Doamne.

Spatele lui Betty se încordă brusc.

— A încetat să mai respire?

Cuprinsă de spaimă, Celia se uită repede la Danny. El numai bolborosi ceva, își întoarse fața într-o parte și sforăi din nou. Amândouă femeile îl priviră, Betty cu o expresie temătoare, iar Celia ținând pe genunchi actele de la spital. Îi era teamă să se relaxeze mai mult pe scaun. Mirosea a naftalină și iaurt.

Betty începu să sughițe.

— Scuze. Mi se tot întâmplă.

— Nu-i nimic.

Ele își zâmbiră una alteia cu o politețe forțată.

Danny sforăi îngrozitor, precum un claxon.

— Poate că… poate că ar trebui să-l acoperim cu o pătură? sugeră Celia.

— O, crede-mă, răspunse Betty enervată. *Am încercat*.

— Ei bine.

Celia se uită la ceas.

— Ar fi bine să-l trezesc ca să putem pleca.

Îi scutură ușor umărul.

— Unchiule Danny? Unchiule Danny?

Îi luă ceva timp, dar el își reveni.

— Hei, gemu el.

Danny umblase atât de mult în soarele din Texas încât albul ochilor lui părea un neon în comparație cu bronzul pielii.

— Ești aici.

— Sunt aici.

Mâna lui o căută pe-a ei, iar Celia i-o prinse și îl strânse cu căldură. Nu uitase toate clipele în care el fusese alături de ea atunci când nimeni altcineva nu stătuse.

— Nu cred că o să pot ieși la plimbare cu Addie azi.

Ea zâmbi.

— Nu. Singurul lucru pe care o să-l faci azi va fi să vii cu mine cu mașina acasă în Holley.

Danny se crispă.

— Nu știu ce să zic, C. Nu cred că pot rezista la deplasare azi. Pelvisul mă doare tare de tot.

Celia încuviință înțelegătoare. Totuși, în sinea ei, cuvintele lui o îngrijorară. Nu-l putea lăsa aici, și nici nu-și puteau petrece noaptea aici. Dacă ar fi fost alergică la praf, ar fi fost moartă deja. Mai important, avea o fiică în Holley. Nu o lăsase niciodată vreo noapte cu altcineva. Nici măcar o dată.

Danny își întoarse capul spre Betty.

— Bună, Betty.

— Bună, Danny.

— E timpul să mai iau o doză de analgezice?

Betty și Celia îi verificară rețeta și într-adevăr, avea nevoie de pastile.

— Doar o înghițitură, spuse Celia în timp ce îi ținu un pahar cu apă la gură ca să-și poată lua medicamentele.

Dacă consuma prea mult lichid și apoi avea nevoie la toaletă, atunci să vezi.

Betty se scuză și se duse să tasteze la calculator într-o cameră alăturată. Celia petrecu următoarele douăzeci de minute făcând tot posibilul să-l convingă pe Danny să meargă acasă. Era amețit și binevoitor, dar îi era și teribil de frică să se miște… oriunde. Insista că nu putea merge. După o vreme, ochii i se îngreuiară și se apucă din nou să sforăie, să respire zgomotos și să-și miște picioarele în somn.

Celia se agăță de marginea scaunului și se uită la televizor în timp ce Danny dormi, întrebându-se cum avea să îl ducă acasă.

Încetul cu încetul, se întunecă. Umbrele începură să cuprindă livingul, oglindind grijile Celiei. Aprinse o veioză. Pisicile patrulau prin casă, privind-o pe Celia cu suspiciune.

În toți anii de când îl cunoștea, Celia nu trebuise niciodată să-l forțeze pe unchiul Danny să facă ceva. Chiar era nevoită să-i ignore durerea și dorințele ca să reușească cumva să-l care? Să-l pună într-un scaun cu rotile? Și să-l tragă după ea? În mașina ei Prius –

Auzi un ciocănit ușor în fereastra din spatele ei.

Speriată, Celia se întoarse să vadă ce este.

De cealaltă parte a geamului, învăluit de nuanțele de portocaliu și de roz ale apusului de soare, stătea Ty. Zâmbetul senin pe care i-l oferi era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse Celia vreodată.

Purta același tricou alb Dallas Mavericks și aceiași blugi pe care îi avuse mai devreme în timpul zilei, dar putea la fel de bine să îmbrace chiar și pelerina roșie a unui supererou.

Celia se grăbi spre ușă.

— Addie?

— E foarte bine. Părinții mei stau cu ea acasă la tine.

— Credeam că ți-am zis să nu vii.

— Cu tine am învățat că e mai bine să treci la fapte întâi și după aceea să ceri voie.

— În cazul ăsta, te iert deoarece mă bucur foarte, foarte mult să te văd.

— Vino aici.

Ty o luă în brațe și o ținu strâns. Celia își lipi obrazul de pieptul lui și îl îmbrățișă la rândul ei. Era în mare bucluc deoarece îmbrățișarea lui părea să semene cu îmbrățișarea *reală* a unui soț. Calmă, călduroasă, nesfârșit de puternică. Chiar mai plăcută decât fusese Sărutul.

Capitolul 23

În felul lui magic, Ty schimbă starea lucrurilor în bine. Intră repede în living, evaluă situația dintr-o privire, apoi făcu o mutră în fața Celiei, care o făcu pe aceasta să râdă atât de tare încât îi dădură lacrimile.

— Ghinion, spuse el când ea reuși în sfârșit să se potolească. Ambii bărbați din viața ta s-au accidentat în aceeași vară.

— Ca și cum tu ai fi unul dintre bărbații din viața mea. Ești la fel de încrezut ca întotdeauna.

— Îmi pare rău pentru Danny. Nu prea te pricepi să fii asistentă.

— Pardon! Sunt o asistentă extrem de bună.

— Mi-ai aruncat pastilele de Vicodin în toaletă.

— Vicodinul tău merita să fie aruncat în toaletă!

Betty intră în living, iar Ty doborî toate recordurile atunci când veni vorba să îi câștige devotamentul nețărmurit.

Merse la hotelul la care avuse rezervare Danny, îi achită nota de plată și îi aduse acestuia valiza. Apoi, atunci când Betty nu-l lăsă să cumpere mâncare la pachet pentru toți, Ty puse masa, le umplu paharele și duse caserola cu ton a lui Betty în sufragerie ca și cum ar fi transportat-o pe Cleopatra în litieră.

Danny nu se simți în stare să stea cu ei la cină. Cu toate acestea, Ty îl convinse să îmbrace o cămașă și îl instalase pe bărbatul mai în vârstă la masă pe un scaun pe care ei așezaseră o plapumă.

— Cum te simți?

Mâna mare a lui Ty strânse cu putere umărul lui Danny, făcându-l să stea drept.

— E totul în regulă?

— Rezist, Ty.

— Ce pot să fac ca scaunul să-ți fie mai confortabil?

Danny dădu din cap, iar chipul îi era îndurerat de disconfortul pe care Celia știa că îl suferea.

Betty începu să sughițe.

Ty așeză un șervețel din hârtie în poala lui Danny.

— Mi-ar plăcea tare mult să văd că mănânci ceva, omule. Poți să faci asta pentru mine?

— Nu știu. Stomacul meu nu e prea dispus acum.

— Încearcă numai.

Apoi toți patru – cuplul căsătorit doar în acte și cuplul care era exemplul elocvent pentru care n-ar trebui să-ți dai întâlniri cu persoane pe care le întâlnești pe internet – începură să mănânce.

Pe cât de recunoscătoare era Celia pentru generozitatea deosebită pe care Betty le-o arătase tuturor, îi veni greu să digere caserola cu ton. Nu era bun. Nici măcar comestibil.

Pe la jumătatea cinei, Danny începu să ațipească din nou, iar trupul i se aplecă în față. Cu reflexele lui rapide de călăreț de tauri, Ty întinse repede o mână și îl prinse pe Danny de piept înainte ca acesta să aterizeze cu fața în mâncare. Cu grijă, îl așeză pe Danny în scaun. Respirația lui Danny deveni mai lentă, apoi acesta începu să sforăie într-un mod care le era acum cunoscut tuturor.

Ty se așeză pe scaunul său.

— Deci, Betty?

— Da?

— Ce părere ai de întâlnirea ta cu Rip Van Winkle* aici de față?

---

* Rip Van Winkle este o poveste scurtă a autorului american Washington Irving, publicată prima dată în 1819. Un sătean olandez-american din

Arătă cu mâna înspre Danny.

— Cea mai bună întâlnire din viața ta?

Celia izbucni în râs.

Betty chicoti în șervețelul ei.

— Poate e cea mai memorabilă.

— Spune-mi drept, zise Ty. Vrei să te măriți cu Danny, nu-i așa?

Celia trebuia să-i recunoască meritele. Nu avea leac, dar în cel mai bun mod posibil.

Betty chicoti din nou.

— Nu, Ty. Nu vreau să mă mărit cu el.

Sforăit. Sforăit. Sforăit.

— Ești sigură? Gândește-te la avantaje, Betty: e țintuit la pat. Nu e greu să-l distrezi.

Betty dădu din cap amuzată, iar obrajii ei mari se îmbujorară.

— Se pare că trucul vechi cu pelvisul rupt nu a reușit să-i câștige inima lui Betty, îi spuse Celia lui Ty.

— Bietul om, să piardă o doamnă așa de drăguță ca Betty.

Betty își plimbă privirea de la unul la altul.

— Cum ați zis că v-ați cunoscut?

— Suntem prieteni de multă vreme, răspunse Celia.

— Nu ieșiți împreună?

— Nu, răspunse Celia repede.

Ty rămase tăcut.

— Ai un iubit? o întrebă Betty pe Celia.

Ea se foi stânjenită.

— Nu.

— Dar tu, Ty? Tu ai o iubită?

Ochii albaștri străluciră cu putere în timp ce Ty o privi pe Celia peste masă.

— Mi-ar plăcea să am una.

În tăcerea incomodă care urmă, Celia auzi cum o pisică își lingea metodic blana sub masă.

America colonială pe nume Rip Van Winkle adoarme în munții Catskill și se trezește 20 de ani mai târziu, aflând că a ratat Revoluția Americană (n. trad.).

Betty se întoarse spre Celia.

— Se întâmplă să cunosc vreo câțiva tineri drăguți de vârsta ta.

Celia își puse jos furculița și își uni mâinile în poală.

— Chiar așa?

— Unul e fiul unui prieten. E proprietarul atelierului de reparații auto.

În spatele lui Betty, privirea lui Ty o întâlni pe cea a Celiei, iar el dădu încet din cap, amenințător.

— Și apoi mai este și noul director al liceului. E divorțat și are șapte copii, dar toți copiii locuiesc în Alabama cu mama lor.

Nu, mimă Ty din buze.

— Pare... interesant.

Nu! Făcu din nou Ty.

— Ești foarte drăguță, iar unchiul tău nu a avut decât laude la adresa ta. Nu o să-ți fie greu să găsești pe cineva special. Dacă vrei să dau vreun telefon oricăruia dintre bărbații de care ți-am zis, dă-mi de știre.

— Tot nu cred că Danny va fi de acord să plece, spuse Betty.

Celia și Ty dăduseră o mână de ajutor la bucătărie. Încărcaseră lucrurile lui Danny în portbagajul Priusului și rabataseră scaunul din dreapta, transformându-l într-o variantă de pat de spital și cu perne împrumutate așezate pe el.

— O, o să fie de acord, spuse Ty. Celia, vrei să pornești aerul condiționat în mașină?

— Sigur.

Ea și Ty intrară în casă să îi mulțumească lui Betty, apoi Celia merse la mașină și dădu drumul la aerul rece. Uitându-se prin parbrizul din față, ea așteptă.

După câteva minute, Ty ieși din casa lui Betty cărându-l pe unchiul Danny în brațe. Își putea da seama, uitându-se la Ty, că îi spunea ceva amuzant lui Danny pentru a-i distrage atenția, căci acesta avea maxilarul încordat. Ty își zdrobise piciorul în vara asta.

Încă mai purta un bandaj sub blugi. N-ar fi trebuit să care pe cineva atât de greu precum unchiul Danny. Și totuși, el nici măcar nu se grăbea. Se mișca cu cea mai mare grijă pentru a se asigura că nu îl zdruncina pe unchiul ei.

Ceva din lăuntrul Celiei se frânse în timp ce își dădu seama de ceva. O, Doamne. Bo avusese dreptate în privința lui Ty, nu-i așa? Ty nu fusese niciodată personajul negativ pe care și-l imaginase ea. Avea onoare. Da, era un cavaler întinat, dar *era* cavaler. Venise în Hugo ca să o salveze. Îl căra în brațe pe unchiul ei. Și ea bănuia că el îi fusese credincios în toți anii de căsătorie.

Celia ieși repede să deschidă portiera din dreapta. Ty îl așeză pe Danny în scaun și Celia făcu ce putu, reașezându-i pernele, punându-i centura de siguranță. Simți că trebuia să îi spună ceva încurajator lui Danny, dar descoperirea ei o răvășise cu totul. Tot ce reuși fu să îl bată ușor pe mână.

Ea și Ty se duseră la portiera din dreptul șoferului.

— Eu vă conduc acasă, dulceață.

Ea se opri.

— Dar tu ai camioneta ta.

— Avem și mașina lui Danny. E în parcarea hotelului.

— O. Da.

— Mâine îmi aduc familia cu mine. Îi returnăm pernele lui Betty și aducem celelalte mașini înapoi în Holley.

— Prea mult deranj.

— Nicidecum, suntem texani. Ne place să ne conducem camionetele pe drumuri cu două benzi și fără să avem altceva la ce să ne uităm decât la câmpuri.

Din moment ce nu avea un plan mai bun, se sui pe bancheta din spate, lângă trupul întins al lui Danny.

— Omule, mașina asta-i mică.

Ty înclină scaunul șoferului până când acesta îi atinse genunchii Celiei.

— Asta e un Hot Wheel? *

---

* Hot Wheels este o marcă de mașini de jucărie turnate, introdusă de producătorul american de jucării Mattel în 1968 (n. trad.)

Când aprinse farurile, o luminară pe Betty în rochia ei hawaiiană. Rămase pe verandă făcându-le cu mâna, iar cele două pisici se strâmbară la ei prin fereastra din living în timp ce ieșiră din raza lor vizuală.

Ty îi aruncă o privire lui Danny.

— O să conduc cu multă atenție. Relaxează-te și vom ajunge cât ai clipi.

— Bine.

— Ce muzică ți-ar plăcea?

— Ai ceva de Beach Boys?

— Da.

Ty scoase cu CD cu cele mai ascultate hituri ale formației.

— De unde le ai? întrebă Celia.

Ty puse CD-ul în mediaplayer.

— Când am fost la hotel mai devreme ca să-ți iau lucrurile, Danny, ți-am verificat mașina. M-am gândit că niște muzică o să ajute să treacă timpul mai repede.

Acordurile melancolice ale melodiei „Surfer Girl" umplură interiorul mașinii.

— Omule, respiră Danny recunoscător. E foarte frumos din partea ta, frate.

Hugo era un oraș atât de mic încât, înainte ca Celia să apuce să-și pună centura de siguranță, ieșiră din oraș. La zece minute după asta și chiar la sfârșitul piesei „Kokomo", Danny ațipi din nou.

— Ce planuri ai în legătură cu Danny când ajungem în Holley? întrebă Ty. Nu-l putem duce acasă la el. Are nevoie de îngrijire.

— Mă gândeam să-l iau la mine acasă.

— Și să-l pui unde?

— În camera lui Addie? Addie poate sta cu mine.

— Dar tu ești la muncă. Vei fi plecată aproape toată ziua.

Celia înghiți. Ty avea dreptate.

— I-am spus mamei ce s-a întâmplat cu Danny. Vor să stea la ei în timpul convalescenței. Ea și Danny sunt prieteni.

— Ty! Abia dacă se cunosc de o lună.

— Dar face parte din familie, iar părinții mei au dormitoare libere în casa lor. Ce zici?

— Depinde de Danny.

— Danny va fi de acord.

Ty își scoase telefonul și apăsă tasta de apelare rapidă.

— Mama mea se pricepe foarte bine să aibă grijă de oameni. E combinația perfectă de dragoste dură și tandrețe.

Celia încercă din nou să protesteze, dar el vorbea deja cu mama lui. Accentul lui texan umplea aerul din mașină, amplificat de un râs ușor la ceva ce spusese Nancy. Când se uită din nou să vadă ce făcea Danny, îi văzu trăsăturile masculine ale profilului și conturul brațului care ținea telefonul mobil.

Ty termină convorbirea.

— Totul e aranjat.

— Ty, ești sigur? Pare destul de mult de lucru pentru mama ta.

— Sunt sigur.

— Bine. Îți mulțumesc.

Celia rămase în întunericul banchetei din spate în timp ce Oklahoma rămânea în urmă, iar ei se apropiau de Texas. Mintea îi lucra febril. Ty era cu adevărat un cavaler. Lucrurile care o nedumeriseră întotdeauna cu privire la Ty începură să se clarifice.

— Ești tăcută.

Ty îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare.

— Mă gândesc.

— La ce?

— La tine.

În timp ce el își concentră din nou atenția la drum, ea îl privi cu atenție.

— Am de gând să te întreb ceva și vreau să fii sincer cu mine.

Ty așteptă, iar capul i se înclină ușor, întrebător.

— N-ai mai fost cu alte femei de când cu povestea din Las Vegas, nu-i așa?

El nu spuse nimic. Tăcerea adâncă era mai mult decât grăitoare.

— Nu trebuie să confirmi, spuse Celia. Pot să văd acum că este adevărat. Ceea ce mă face să mă întreb *de ce?* De ce mi-ai rămâne credincios după o relație care a durat mai puțin de o săptămână și după o nuntă făcută dintr-un impuls de moment? Nu m-am așteptat niciodată să-mi fii fidel. De fapt, am presupus că n-ai fost.

— Căsătoria înseamnă ceva pentru mine, Celia. Ți-am făcut o promisiune în fața lui Dumnezeu. Părinții mei sunt căsătoriți de multă vreme. Bunicii mei au rămas căsătoriți până la moarte.

— Foarte bine, dar asta nu explică pe deplin de ce mi-ai rămas credincios, nu-i așa? E ceva mai mult la mijloc.

Motorul mașinii zumzăi. Mașinile care veneau din direcția opusă treceau cu viteză pe lângă ei, farurile lor luminând în răstimpuri interiorul Priusului.

— Uite ce e, spuse Ty. Pe cât de mult îmi place să mă destăinuiesc, putem avea discuția asta altă dată? Unchiul tău zace chiar lângă mine.

Celia își ridică ușor glasul.

— Danny?

Nu primi niciun răspuns.

— Doarme, Ty. N-are cum să ne audă.

Ty mormăi frustrat.

— N-am înțeles niciodată de ce n-ai divorțat de mine. Au trecut atâția ani, și totuși n-ai luat niciodată legătura cu mine.

— În cele din urmă am făcut-o.

— Dar de ce ai avut nevoie de atât de mult timp? Te-ai hotărât să nu te mai implici în alte relații. Așa că de ce nu te-ai oprit, nu știu, la un singur an de abstinență? Apoi puteai să divorțezi de mine și să-ți vezi de viața ta. Un an ar fi fost îndeajuns pentru a onora respectabila instituție a căsătoriei. În schimb, ai așteptat cinci ani și jumătate.

El expiră cu greu.

— Aș prefera să vorbesc despre orice altceva.

Ty își împinse o mână între ceafă și scaunul său. Degetele i se împletiră în păr aproape de gât.

Era ca la jocul în care căutai obiecte – și când te apropiai foarte mult de lucrul respectiv, liderul spunea *fierbinte, ești în zona foarte fierbinte*. Ei bine, Celia credea că era exact în acel loc, foarte fierbinte. Mai aproape de adevăr decât fusese vreodată.

— Cred că ai așteptat atât de mult fiindcă te pedepseai. Trebuia să ajungi în punctul în care puteai accepta faptul că ți-ai ispășit autocondamnarea.

Tăcere.

— Haide, Ty. Fii sincer. Suntem doar noi doi și formația Beach Boys.

Urmă o pauză lungă.

— Ești foarte aproape de adevăr, spuse el.

Nu. Celia avea dreptate sută la sută. În tot timpul ăsta, tipul care părea să fie întruchiparea nesăbuitului cuceritor de femei se pedepsise pentru ce îi făcuse lui Tawny și ei în Las Vegas.

Se întoarse astfel încât să îl poată vedea mai bine în oglindă. Fața i se schimonosi privind prin geam, de parcă era dăltuit din piatră. Umbrele îi învăluiră chipul.

— Ce s-a întâmplat în Las Vegas te-a răvășit, nu-i așa? Deoarece ai fost și ești bun la suflet.

— Nu, spuse Ty, lipsit de emoție. Nu sunt.

— Ba da, ești.

„Sunt o piază rea", își aminti ea că îi spusese în ziua în care ajunsese în Texas. Iar când serviseră *snow cone*, îi zisese *„nu sunt de încredere"*. O ofensa – pe ea, fata care încercase să se convingă ani de zile că fusese un ticălos – faptul că acum el încerca să o convingă de răutatea lui.

— Și cadourile fac parte din asta, nu-i așa?

Celia se gândi la ele, enumerându-le în mintea ei.

— Mi-ai adus brățara când am pierdut-o. Apoi n-ai stat pe gânduri să cumperi Priusul acesta. Ne-ai cumpărat o casă și ne-ai trecut pe asigurarea ta. Ai încercat să mă faci să accept și cardurile tale de credit. Te-ai simțit vinovat, iar cadourile făceau parte din penitența ta.

— Doamne sfinte! mârâi el. Mă faci să par un papă-lapte.

— Nu ești un papă-lapte. Și nu ești un infractor. Pe de altă parte, nu ești nici vreun sfânt.

— Nu.

— Chiar mi-ai frânt inima în Vegas.

Trecu aproape o milă până când el vorbi.

— Știu.

— Dar până acum n-am înțeles pe deplin că îți părea rău.

— Ți-am spus că îmi pare rău în ziua când am luat prânzul în Corvallis.

— Nu mi-am dat seama atunci *cât* de rău ți-a părut.

— Putem vorbi despre altceva? Orice altceva? Planurile mele de înmormântare? Cancer?

Ty arătă cu mâna înspre Danny.

— Unchiul tău *zace literalmente* aici.

— Bine.

Celia răsuflă.

— Dar întâi vreau să știi că și mie îmi pare rău. Îmi pare rău că nu ți-am spus despre Addie atunci când am aflat că sunt gravidă.

Cuvintele ei se rotiră și se pierdură fără urmă. Într-un final, el încuviință din cap.

— Deci ne-am înțeles. Amândoi ne regretăm greșelile?

— Da.

— Poți avea din nou încredere în mine?

O, Doamne. Asta era ca și cum Ty i-ar fi cerut să sară peste un râu. Un salt prea mare pentru ea.

— Nu știu. O să-mi ia timp.

Privirea lui de oțel se reflecta în oglinda retrovizoare. Celia desluși atât dorință fizică, cât și o hotărâre nestrămutată.

— Am timp.

Capitolul 24

n dimineața următoare, sâmbătă, Celia își făcu de lucru la vitrina magazinului până când așeză fiecare gogoașă și prăjitură în cel mai bun loc.

— Cred că o să mă duc în bucătărie și o să pregătesc ceva, îi spuse ea lui Addie în timp ce închidea geamul vitrinei.

Era aproape ora unsprezece, iar clienții erau puțini. Mai mult, Celia avea poftă de pâine cu nucă.

— O să te descurci aici?

— Da.

Addie stătea dreaptă pe taburetul ei și își aranjă palmele de o parte și de alta a iubitei ei case de marcat.

— Cheamă-mă când intră cineva, da? O să te ajut.

— Sigur, mami.

Celia se îndreptă spre bucătărie și își concentră atenția să obțină combinația exactă de făină, praf de copt, bicarbonat de sodiu și cremă de tartar. Clienții intrară de două ori. Celia merse să o ajute pe Addie, apoi se spălă pe mâini și se întoarse la copt.

Se opri când auzi că ușa magazinului se deschise a treia oară.

— Nu trebuie să vii, îi strigă Addie. E tati.

Recunoscu timbrul vocii lui Ty și o apucară acele furnicături care se revărsau în cascadă de la gât și i se aprindeau ca artificiile până înspre degetele de la picioare.

Când ajunseseră noaptea trecută acasă la părinții lui Ty, Nancy le ieșise în întâmpinare. După ce îl instalară pe Danny într-un dormitor pentru oaspeți, ei merseră apoi la Celia acasă, unde John avusese grijă de Addie, care dormea. Celia își luase rămas-bun de la Ty sub privirea atentă a tatălui său. Fusese ceva scurt și impersonal, și o parte din ea se bucurase. Încercase să se distanțeze de el astfel încât să poată procesa toate lucrurile pe care nu le știuse despre el înainte. Și acum le știa.

Celia amestecă ingredientele uscate și umede în timp ce ascultă conversația și râsetele tăcute ale lui Ty și Addie. La început, ideea de a-și împărți copilul o umpluse de o grijă egoistă. Totuși, în ultima vreme, ajutorul oferit de Ty și de ceilalți membri ai familiei Porter începuse să i se pară o binecuvântare.

În cele din urmă, Ty intră cu pași mari în bucătăria magazinului, purtând un tricou negru și o pereche de blugi uzați.

— Bună dimineața, scumpul meu înger.

— Habar n-am la ce te referi.

Celia nu se opri din ciopârțitul nucilor, deși farmecul lui avea asupra ei efectul unei șampanii care i s-a urcat la cap.

— Addie a spus ceva în legătură cu zugrăvitul magazinului mâine.

— Da. Am lingușit-o atât de bine pe Donetta în dimineața asta încât a fost de acord, în cele din urmă, să mă lase să zugrăvesc. Trebuie să termin până nu se răzgândește.

— O să îi sun pe ai mei și o să văd cine poate să vină să ajute…

Ty se opri, iar atenția lui se fixă asupra picioarelor ei.

— Așteaptă. Doar. O. Secundă. Ce ai în picioare?

Lăsă din mână cuțitul și îi prezentă, ca un fotomodel, întâi un toc, apoi pe celălalt.

— Cizmele pe care mi le-ai dat.

Era mai cald decât în Sahara, așa că Celia își completase cizmele cowgirl cu pantalonii ei scurți portocalii și cu un tricou alb cu decolteu în formă de V.

O privi insistent. Văzu cum ochii lui se întunecară.

— Tu în cizmele astea?

— Da?

— E cel mai atrăgător lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ty îi spusese lucrul ăsta cu atâta convingere, încât inima Celiei începu să bată nebunește.

— Era și timpul să începi să porți cizmele alea.

Se strădui să-i răspundă și nu reuși.

— C – începu Celia.

Ce se întâmplase cu vocea ei? De ce era atât de lașă?

— Cum au decurs lucrurile cu mașinile în dimineața asta?

— A fost bine. Mi-am călcat peste mândrie și am condus mașina de surfer a lui Danny din Hugo până acasă.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Ty se îndreptă spre ea.

Prea emoționată ca să continue să se uite la el de teamă că ea – sau el – ar face ceva prostesc, Celia arătă cu mâna înspre micul cadou împachetat și felicitarea din carton scrisă de mână de pe tejghea.

— Pentru tine.

— Serios?

Cu grijă, Ty ridică felicitarea pe care Addie o făcuse pentru el.

Printre multele lucruri de care își dăduse seama Celia noaptea trecută era și acela că ea și Addie fuseseră nepăsătoare și nu îi mulțumiseră lui Ty pentru tot ce făcuse pentru ele. Așa că după micul-dejun îi dăduse lui Addie niște pensule de desen, apoi ele se duseseră la cumpărături la Carrie's Corner în drumul lor spre patiserie.

Preț de câteva clipe îndelungate, Ty stătu cu capul aplecat peste felicitare, nemișcat. Addie se desenase pe ea și pe Ty stând pe un deal care semăna cu litera U scrisă invers. Se țineau de mână, iar Addie purta cizme roz și o rochie de bal. Înăuntru dorise să scrie *Pentru cel mai bun tătic din lume*, așa că Celia o ajutase să pună literele laolaltă.

Celia simți cum ceva se întâmpla înăuntrul lui. Aproape că îi văzu ochii umezindu-se.

Inima ei *chiar* începu să bată cu putere.

Fără să-i arunce o privire, Ty puse jos felicitarea și deschise cadoul. Un lanț pentru chei. Brelocul legat de el fusese făcut dintr-o monedă

veche imprimată cu imaginea unei vite și acoperit cu rășină de sticlă. Era micuț în comparație cu palma lui.

— E ceva simbolic, spuse Celia.

Când îl luase i se păruse ceva potrivit din moment ce el îi tot dăruise pandantivele cu *Dă păcii o șansă*. Plus că fusese și ceva ce își putuseră permite. Spre deosebire de o casă și o mașină.

— Un mic gest de apreciere pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Ty continuă să se uite la breloc.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Nu e mare lucru, sincer –

Împinse lanțul de chei în buzunar și apoi își ridică capul, iar ochii îi ardeau de emoție și căldură. Veni înspre Celia, întinzându-se după plasa de păr. Nu era prima oară când încerca să i-o ia de pe cap. Devenise un joc.

Celia se dădu repede într-o parte.

Ty își întinse repede mâna. Ea se feri, sărind. Anticipă reacția ei și înșfăcă plasa de păr cu un deget, cât ai clipi. Înțepeni în timp ce buclele ei îi căzură pe umeri.

Dintr-o mișcare, Ty aruncă plasa de păr într-un colț al camerei, unde ateriză ca un balon dezumflat.

Din nou se îndreptă spre ea cu o intenție clară în ochi. *Ai milă, Doamne!* Relația lor stagnase timp de câteva săptămâni, dar acum o felicitare și un lanț de chei îl împinseseră la limită.

Expresia lui spunea că fusese pe cât de răbdător putuse. Iar acum era pe cale să încalce armistițiul lor. Consecințele puteau aștepta.

— Poate că sunt clienți în magazin, spuse Celia slab.

— Nu e nimeni acolo.

— E Addie.

— Nu o să plece de lângă casa de marcat. E ca un soldat.

Închise spațiul dintre ei, într-atât până când nu mai rămăseseră decât câțiva milimetri. Voința ei slăbea. Nu putea să-l sărute din nou! Era un real pericol pentru binele ea. Și pentru Addie. Și…

El îi ridică mâna cu palma în sus.

— Fără atingeri.

Ea își ținu respirația.

— Îți amintești?

— Poate că n-ai observat până acum, dar nu mi-au plăcut niciodată regulile.

La fel de ușor ca o pană, Ty își plimbă vârful degetului pe mâna ei până la cot.

— Urăsc asta.

Dar cuvintele ei murmurate sunau ca o binecuvântare, ca o rugăminte.

Ty o sărută în interiorul încheieturii.

— Oribil, șopti ea.

— Dar de asta ce părere ai?

El o sărută pe gât într-o parte. Celia putu simți barba lui țepoasă.

— Chiar mai rău.

Ea își închise pleoapele.

El se retrase. Se îndreptă de spate.

Celia își deschise ochii și îl văzu cum o privește cu intensitate. El își ridică mâna și îi cuprinse o parte a feței în palme. Pielea aspră a unui deget îi mângâie tâmpla. O tăcere încordată se lăsă între ei, ochii lui Ty purtând promisiuni pe care nu avea niciun drept să i le facă și pe care Celia nu avea nicio treabă să le creadă.

Aproape că nu mai putu *suporta* focul din lăuntrul ei care era de un extaz și o nevoie atât de acută încât aproape că o durea. Se întâmplă minunea, ea își plimbă mâinile către umerii lui, imprimându-și în minte atingerea mușchilor lui. Apoi se duse mai sus, de-a lungul gâtului lui, până când degetele ei se răsfirară prin părul de la ceafă.

Niciodată nu-și dorise ceva mai mult decât ca el să o sărute. Și totuși, el așteptă, uitându-se la ea cu o privire de lup. Celia aproape că nu mai putu respira.

Ty o sărută.

Atingerea buzelor lui! Gustul lui. Își aminti de toate într-un vârtej de emoții. Puterea lui de a-i tăia respirația. Reacția ei năvalnică.

Celia îi întoarse sărutul, dorindu-și ca el să fie al ei și numai al ei.

— Mami? strigă Addie din magazin.

Celia se dădu înapoi.

Brațele lui Ty, precum niște bare de fier în jurul ei, nu se mișcară.

El își ridică fața doar atât cât ea să vadă că trăsăturile lui erau hotărâte, iar chipul aprins.

— Da? îi răspunse Celia lui Addie cu un ton neobișnuit de pițigăiat.

— Nu vine nimeni.

— Bine. Mersi că ne-ai anunțat.

Celia ar trebui să-l dea la o parte. În schimb, își puse palmele de o parte și de alta a feței lui frumoase, un chip pe care un milion de femei îl iubeau. Se ridică în vârfurile picioarelor și îl sărută. Un șir de săruturi ușoare, întrerupt numai de ocheade și opriri pentru a savura senzațiile.

— Și trebuie să merg la toaletă! strigă Addie.

Oftând, Celia se întinse înspre pragul ușii care lega magazinul de bucătărie.

— Atunci vino în spate.

Se auzi zgomot de pași.

De data asta Celia chiar îl împinse pe Ty, deși nu părea că ar vrea să se depărteze de ea, ca și cum nu i-ar fi păsat cine îl vedea ținând-o în brațe. Se desprinse din strânsoarea lui cu numai o clipă înainte ca Addie să dea buzna în bucătărie. Fiica lor le aruncă o privire în drum spre baie.

— Dacă vine cineva, nu folosiți casa de marcat fără mine, vă rog.

Ușa de la baie se închise în urma ei.

În tăcerea bruscă care urmă, Celia putu simți intensitatea privirii lui Ty. Se sărutaseră ca și cum acesta era ultimul lor ceas pe pământ. Nu se putu gândi la nimic inteligent de spus sau de făcut în situația asta. Făcându-și curaj, Celia se uită în ochii lui de un albastru deschis. Aerul deveni mai greu. Îi crescu temperatura.

Addie se întoarse de la baie.

— A venit cineva?

— Nu, răspunse Celia, iar Addie o luă la goană din bucătărie.

Pauza dintre ei se prelungi, plină de dorință fizică și de conștientizarea profundă a ceea ce tocmai făcuseră.

Celia își deschise gura să spună… ceva. Apoi și-o închise. Își încruntă sprânceana.

Spre deosebire de ultimul lor sărut, nu avea cum să-și ia tălpășița

frustrată și să insiste ca Ty să nu mai repete gestul niciodată. După câteva ore ar putea să aibă remușcări pentru ceea ce tocmai se întâmplase între ei, dar nu în momentul de față. Și nici nu vedea vreun regret pe chipul lui Ty.

— N-ai de gând să-mi ții morală? o întrebă el.

— Ca să fiu sinceră, mi-e greu să gândesc limpede în clipa asta.

Celia își drese vocea.

— De îndată ce îmi pun ordine în gânduri, *atunci* s-ar putea să-ți țin morală. De obicei nu mi-e greu să găsesc motive.

Ty chicoti.

Ea se întoarse către tocătorul de nuci și, foarte prostește, continuă să le mărunțească. Chiar și în zăpăceala ei, era conștientă de faptul că *existau* motive ca să nu sfârșească din nou în brațele lui. Doar pentru faptul că nu-i păsa de ele în clipa de față, asta nu însemna că nu existau.

Celia auzi cum ușa de la intrarea în magazin se deschise, apoi sunetul unor voci. Veniseră clienți, ceea ce însemna că Ty trebuia să se ducă să o ajute pe Addie.

— Mă bucur că reacționezi atât de bine, spuse Ty, ignorând clienții.

— Mmm.

— La urma urmei, suntem adulți. Și pe deasupra suntem căsătoriți unul cu celălalt. Avem voie să ne sărutăm.

Dacă autoritățile știau cum săruta el o femeie, Celia era destul de sigură că nu i-ar fi dat voie.

— Sigur.

— N-am făcut nimic rău.

Celia râse zgomotos. Chiar și ei i se părea un râs ușor nebunesc.

— O, nu. *Acum* o să-ți pierzi cumpătul și o să te iei de mine?

— Nu, nu. Așa cum ai spus. Suntem adulți. Și cred că avem acest drept.

Ty o privi nedumerit.

— Nu sunt obișnuit să te porți atât de normal.

— Tati! Vino și ajută-mă, te rog.

El plecă. Celia continuă să mărunțească. *Tăia. Tăia. Tăia.* Se simțea ca o străină în propriul trup. Mâinile păreau că sunt ale altcuiva. *Tăia. Tăia.* Pe măsură ce retrăia în minte discuția lor și sărutul care urmă,

fu scăldată de un val de căldură. Se opri să-și facă vânt, apoi continuă cu tocatul. Nucile se făcuseră praf, dar ea o ținea cu tăiatul.

Sărutul lui Ty îi zăpăcise cu totul orice gândire rațională. Îi răpise partea aceea maternă și responsabilă din personalitatea ei și o înlocuise cu… nici ea nu știa cu ce. Tânăra îndrăgostită până peste cap care fusese în Vegas...

Numai că nu. Asta ieșea din discuție. Celia nu devenise din nou fata de atunci. Îl sărutase pe Ty în calitate de femeie adultă. În calitate de ea însăși. Nu Celia din primul an de liceu sau pătimașa din Vegas, ci mama, persoana care drămuia bani încercând să-și plătească facturile. Îl sărutase în calitate de adult care înțelegea pe deplin punctele lui forte și defectele lui și care îl dorise oricum.

Sărutul lor anunța un dezastru în masă? Sau era posibil ca Celia să-l sărute din când în când pe Ty Porter fără ca viața ei să se destrame?

Capitolul 25

upă ce o puse pe Addie la culcare în acea seară, Celia se plimbă prin casă, neștiind exact ce să facă. Se așeză în cele din urmă pe canapeaua din living. Își puse picioarele pe măsuța de cafea și deschise televizorul la o emisiune culinară. Totuși, creierul ei era atât de plin de gânduri cu privire la Ty încât nu se putu concentra.

Trecuse ceva timp de la Sărutul 2 ca să-și amintească motivele pentru care nu ar fi trebuit să facă asta.

Pe de altă parte, niciun alt bărbat în afară de Ty nu o mai sărutase de când cu Vegasul. Uitase cât de incredibil – de năvalnic și de minunat – era un sărut.

Telefonul îi bâzâi, anunțând-o că are un mesaj.

N-ai regrete în privința sărutului nostru, nu-i așa? întrebă Ty.

Nu. Apoi ea adăugă: *Îngâmfatule.*

Nici eu nu regret nimic.

Ea își așeză telefonul pe abdomen și zâmbi.

O clipă mai târziu, un nou bâzâit. *Mă gândesc tot timpul la tine,* scrise el.

Noapte bună, îi răspunse ea.

Noapte bună, dulceață.

Faptul că Celia recunoscuse că sperase ca Ty s-o sărute din nou o făcu să tremure pe dinăuntru de frică. Dacă el ar fi sărutat-o încă o dată, ea i-ar fi răspuns.

Se scuză, gândindu-se că era un gest nevinovat. Nu-i așa? De data asta, nu avea să-și mai pună inima pe tavă în fața lui. Și avea să se asigure că vor fi foarte, foarte atenți ca să nu-i vadă Addie.

Celia aduse cu ea vopseaua cumpărată. Introduse un CD cu Nora Jones în boxa portabilă unde Donetta obișnuia să asculte meciurile de baseball, apoi o ajută pe Addie să asambleze bijuteriile pe care le primise de ziua ei. În timp ce Addie înșira mărgele, Celia dădu jos zugrăveala ieftină cu gogoși și mută mobila. Îi luă ceva timp să măsoare pereții și să calculeze lățimea dungilor late de culoare caramel și albă pe care și le imaginase. Odată ce făcu toate astea, începu a pune tapetul.

Celia își ținu echilibrul pe un scăunel și se întinse să preseze tapetul pe perete atunci când intră Ty.

El se uită la ea, iar ochii îi ardeau. Cât de chipeș era cu șapca lui de baseball și tricoul lui gri marca Under Armour și blugii.

O roșeață îi acoperi gâtul și fața.

— Tati!

El se întoarse spre Addie și cei doi discutară despre bijuteriile ei.

Celia se întoarse la tapet, iar pielea îi ardea de-a dreptul. *Drăguț,* se gândi ea. *Ești foarte subtilă, Celia!*

Își alese cu grijă hainele pe care le purta, și hotărî să-și ia un tricou bleumarin și pantalonii ei scurți din blug. Nu îndrăznise să-și pună cizmele când vopsea, așa că le lăsase în bucătărie. Crestăturile scăunelului o apăsau în tălpi.

— Hei, Celia?

— Hmm? Un sunet sugrumat.

— Pot să vorbesc cu tine puțin?

Când se uită la Ty, el își înclină capul înspre bucătărie.

— Acolo?

Modul în care buzele lui se arcuiră la colțuri îi spuse exact la ce se gândea el.

Celia ezită puțin, apoi se dădu jos și îl urmă.

— Ce-ai pus la cale în dimineața asta, Ty? Am făcut clătite și apoi –

În clipa în care ieșiră din raza vizuală, Ty o trase înspre el și o sărută. Celia fu cuprinsă cu totul de plăcere.

— Miroși bine, spuse el.

— La fel și tu.

Aroma lemnoasă o dădea gata de fiecare dată.

Ty își îngropă fața în părul ei, apoi o sărută ușor pe gât, maxilar și obraz înainte să ajungă în cele din urmă la gura ei. Celia se întoarse în brațele lui, sărutându-l. Ea chiar călcă pe vârful cizmelor lui cu picioarele goale, apoi se ridică pe vârfuri.

Lăsă ca bucuria imensă pe care o simțea să o umple preț de câteva minute. Cinci? În brațele lui era greu să țină socoteala timpului. Cui îi păsa de viitor când ei erau *unul în brațele celuilalt*?

În cele din urmă, ea se forță să pună capăt sărutului deoarece nu uitase că Addie stătea în magazin și că familia lui trebuia să ajungă în orice moment.

Celia își lipi fruntea de pieptul lui, cu greu venindu-i să creadă cum reușea el mereu să o facă să se topească.

— Deci presupun că asta înseamnă că sărutul de ieri n-a fost o chestie de moment.

— Nici pe departe.

Vocea lui era joasă și atrăgătoare.

— Îți cer doar un lucru.

Celia îl privi în ochi.

— Atâta vreme cât mă săruți pe mine, îți cer să nu mai săruți pe altcineva.

Ty ridică o sprânceană.

— N-am mai sărutat pe nimeni de când cu Las Vegasul. Nu am de gând să încep acum.

— Lui Tawny îi place de tine, Ty.

— Tawny este iubita unui medic pediatru.

— Avem o înțelegere?

— Da. Lucrul ăsta e valabil și în cazul tău? N-ai de gând să-l săruți pe tontul ăla, Neill?

— Nu. Ty?

— Da?

Celia oftă cu regret.

— Cred că ar fi bine să ieșim din cămară.

Vârfurile degetelor lui o atingeau ușor pe ceafă.

— Nu vreau.

— Dacă mai așteptăm puțin, s-ar putea ca părinții tăi să fie în bucătărie când noi ieșim de aici.

El își aranjă șapca de baseball pe cap, arătând leneș, amuzat și îmbufnat.

— Cui îi pasă?

— Mie! Ascultă, trebuie să avem mare grijă să nu o lăsăm pe Addie să ne vadă sau să facem ceva care să îi dea de bănuit.

— Știu.

— Atunci ajută-mă. Fii… discret.

La fel de concentrat precum un jucător de șah, Ty își plimbă degetul mare pe gâtul ei, pe braț, apoi până pe palma ei. Își împleti degetele cu ale ei.

— Nu mă pricep să mă prefac.

— Glumești? Te-am văzut îndrugând baliverne mai mult decât oricine. Te prefaci cu fiecare femeie pe care o întâlnești: complimentele exagerate, tachinările, zâmbetul. Nu vorbești deloc serios.

Ty păru gata să izbucnească în râs.

— Te-am citit eu, spuse Celia.

— Și tot îți mai place de mine?

— Numai atât.

Ea își ținu degetul mare și arătătorul la jumătate de centimetru distanță unul de celălalt.

— Cred că îți place de mine mai mult de-atât.

— Trebuie să plecăm acum din cămară.

Celia ar fi stat bucuroasă cu el în cămară toată ziua. O făcea fericită – deși era ceva prostesc – faptul că Ty se uita la ea în felul ăsta,

îi vorbea așa și o ținea de mână în modul acesta. Și totuși, îi aștepta lumea reală.

Transformându-se într-o adevărată fată Bond*, Celia deschise ușor ușa de la cămară și aruncă o privire afară. Drumul era liber.

În câteva minute, Trupa de Ajutor a Familiei Porter începu să sosească. Întâi Jake – care se pare că nu mergea la biserică. El și Ty umplură găurile de la cuie și marcajele de canelură cu chit, apoi începură să vopsească. Nancy, John, Bo și Meg veniră și ei. Nancy aduse mâncare pentru prânz și, de îndată ce serviră picnicul, toți munciră cot la cot.

În fiecare secundă a zilei, atenția Celiei se concentră asupra lui Ty. Medită asupra timbrului vocal pe care el îl aborda. Îi observă mușchii de la spinare, încheieturile lui puternice. Avu fluturi în stomac de fiecare dată când privirile lor se întâlneau.

La un moment dat, el se apropie de ea cu trafaletul.

— Ai de gând să fugi și să te ascunzi acasă la unchiul Danny în după-amiaza asta?

— *Da*, răspunse Celia sincer. Are nevoie de noi.

— Eu am nevoie de tine.

— El are nevoie mai multă de noi.

La începutul săptămânii următoare, Celia se duse la muncă într-o patiserie proaspăt vopsită. Pereții de la *Cream or Sugar* străluceau cu dungi noi și frumoase. Deși Donetta simți că avea datoria să comenteze cu privire la schimbare, Celia își dădu seama că și ei îi plăcea.

După ce Donetta și Jerry plecară în ziua aceea, veni Ty. În timp ce pregăti o plăcintă cu alune, Ty găsi numeroase motive ca să se sprijine de perete și să se uite la ea. De două ori reuși să-i elibereze buclele de sub plasa de păr. De fiecare dată o și sărută.

---

* O fată Bond se referă la actrițele care jucau rolurile feminine alături de popularul James Bond, agentul 007 (n. trad.).

A doua zi, Celia aduse la patiserie serviciul ei de ceșcuțe și farfurii. Le cumpărase pe rând de-a lungul anilor din piețele de vechituri. Nu se asortau unele cu altele, și totuși Celia le găsea mai mult decât superbe. Îi făcea plăcere să ofere clienților ei cafele cu sau fără cofeină, servite în ceșcuțe din porțelan.

— Ceștile alea, vorbi Ty tărăgănat, sunt atât de feminine, încât niciun bărbat nu va dori să bea cafea din ele.

— Orice bărbat care este sigur de masculinitatea lui va fi fericit să bea din ele.

— Câtă cafea poți pune? O linguriță?

— După părerea mea, conțin cantitatea perfectă.

— Ce știi tu? Ești așa de mică. Și atât de slabă încât ai putea face o baie într-una din ele.

Ty ridică o ceșcuță albă pictată cu boboci de trandafir roz.

— Hai. Sari în ea.

El își înclină capul în direcția ei.

— Apa e caldă.

Celia râse.

— Nu ești îndeajuns de stilat.

— Există un singur lucru rafinat care îmi place.

El se uită în ochii ei și o privi intens până când aceasta se uită în altă parte.

— Ce-ai zice să mă lași să-ți cumpăr propria ta cafenea? întrebă Ty. În loc să muncești pentru altcineva, tu vei fi proprietara.

— E foarte drăguț din partea ta. Dar nu. Cu siguranță, nu. Știi ce părere am despre obsesia ta de a-mi cumpăra lucruri. Vreau să fac totul așa cum știu eu și să mă descurc singură.

— Ei bine, e mare păcat.

— În al doilea rând, îmi place patiseria asta. Nicio altă cafenea nu ar găsi un loc liber în zona pieței, nu ar avea podelele astea minunate din lemn sau această tejghea de răcoritoare.

În mod protector, Celia își așeză mâna pe vitrina de modă veche.

— Poate că n-ai observat, dar îmi plac lucrurile vechi și de prost-gust.

— Mi-am dat seama.

— Magazinul ăsta e unic. De îndată ce o conving pe Donetta să cumpere un aparat de espresso, va avea tot ce speram eu să aibă. N-aș putea să îl transform într-un centru comercial.

Într-un moment liber între clienți și imediat după ce Celia scosese o porție de macarons să se răcească, Ty o convinse să viziteze al doilea etaj al magazinului. Donetta și Jerry foloseau mare parte din spațiul de sus pentru depozitare, iar restul pentru birou.

Ty avea nevoie numai de hol. De acolo, puteau auzi dacă veneau clienți, dar nu puteau fi văzuți de niciunul.

Când primarul din Holley îi întrerupse, oprindu-se pentru ciocolata lui glazurată din fiecare zi, Ty plecă ca să îl servească. Celia rămase pe hol, agățându-se de perete deoarece picioarele i se înmuiaseră.

Faptul că era mama lui Addie o făcuse extrem de bucuroasă pe Celia. Dar fusese întotdeauna o mulțumire care era strâns legată de responsabilități. Oare se descurca bine? Își putea permite să-i ofere un acoperiș deasupra capului lui Addie? Oare fetița avea să se îmbolnăvească în sezonul ăsta de gripă?

Acest avânt amețitor, care o făcea să zboare, adus de Ty în viața ei, era ceva cu totul nou pentru Celia. Acesta putea fi motivul pentru care îi era greu să se încreadă în el.

E în regulă, își tot repeta ea. *Situația ta financiară este stabilă. Addie se descurcă de minune la grădiniță*. Deci ce se întâmplă dacă un tip arătos te sărută din când în când?

La urma urmei, Celia se străduise din greu să-l țină pe Ty la locul lui în inima ei. Era amuzant și plin de surprize, dar nu trebuia să-l iubească în felul *acela*, în felul acela dezastruos.

În cămara patiseriei, ea îi spusese că atâta vreme cât se sărutau, se aștepta ca el să nu mai facă același lucru și cu altă femeie. Apoi Celia spusese ce era evident: că lui Tawny îi plăcea de el. Ty răspunsese cu: *Tawny e iubita unui medic pediatru.*

El nu spusese, *Nu-mi mai pasă de Tawny. Îmi pasă numai de tine*.

El spusese, *Tawny e iubita unui medic pediatru.*

Ceea ce însemna într-un fel că, dacă Tawny ar fi rupt la un moment

dat relația cu medicul pediatrul, atunci totul se putea schimba? Celia deveni precaută.

E în regulă, se liniști ea pe sine. *Nu-ți face griji. Totul e în ordine.*

Capitolul 26

Adolescenții își ascundeau adesea iubiții sau iubitele de ochii părinților. În cazul lui Ty și al Celiei, era exact pe dos. Ei își tăinuiau relația de propriul lor copil.

Cei trei stătură în jurul mesei din sufrageria Celiei în seara de joi mâncând paste organice sănătoase cu multe verdețuri, râzând și vorbind.

De dragul lui Addie, Ty făcu tot posibilul să ascundă faptul că este atras de mama ei. În timp ce se uita la Celia, cu ochii ei strălucitori, părul strâns cu o bentiță, apoi la Addie, cu fețișoara ei zâmbitoare, vocea ei calmă spunându-le povești de la grădiniță, nu-și putu aminti vreo cină care să-i fi plăcut mai mult. Își aminti de cine petrecute împreună cu amicii lui de călărit tauri, cine de sărbătoare după evenimente pline de succes, cine romantice și sofisticate cu alte femei, cine de vacanță împreună cu familia lui.

Dar nimic nu se compara cu asta.

De îndată ce strânseră masa, Ty se așeză lângă Addie în timp ce aceasta îi arăta cât de puțin ajutor avea nevoie din partea lui pentru tema de la matematică. Odată ce o termină, copila luă o carte pe care învățătoarea ei îi spusese s-o citească cu voce tare acasă. Povestea era

despre o fată pe nume Jane și câinele ei. I se păru tare plicticoasă lui Ty. Dar Addie o citi perfect.

Celia o luă pe Addie să îi facă baie, apoi pentru prima oară, îi oferi lui onoarea de a o duce la culcare.

— Și asta, spuse el închizând cea de-a treia carte dintre cele trei pe care i le citise, e ultima pe ziua de azi, nu?

Unii copii ar fi încercat să mintă, dar Addie se uită la el în felul ei serios și încuviință din cap. Cuibărită în pătuțul ei, într-o cămașa de noapte cu o sirenă cu păr portocaliu. Grație tuturor lecțiilor despre prințese pe care le primise, Ty recunoscu sirena ca fiind Ariel, soția lui Eric.

— Ai de gând să-mi spui o poveste, nu? întrebă Addie.

— Păi… așa face mama ta când te pune la culcare?

Celia îi spusese numai despre cărți.

— Da.

— Atunci o să-mi dau toată silința.

Ty își aranjă pernele la spate și își încrucișă cizmele la glezne. Ea îi dădu ochelarii. El îi puse pe măsuța de noapte, aprinse lampa, apoi ridică cuverturile astfel încât ea să se bage înăuntru și să-și pună capul pe pernă.

— Nu-i așa că mami a fost elegantă în seara asta?

— Cu siguranță.

— Se pricepe foarte bine și la gătit.

— Da, așa este.

— Știai că mami m-a dus o dată acasă la domnul Neill ca să mă joc cu Tanner și Tyson?

Vestea făcu să-i iasă tot aerul din plămâni.

— Nu, nu știam asta.

— Și știi că și ei au venit aici o dată?

— Nu.

— Ei bine, au venit.

Addie îi aruncă o privire plină de înțeles.

— Poți să-mi spui povestea acum.

Ty nu fusese niciodată o persoană geloasă. Seceta se termină de obicei cu o inundație. Iar cuvintele lui Addie îl făcură să devină extrem de posesiv. Îi pieri glasul.

— Haide, tati.

— Eu…

Trebui să se concentreze.

— Aș putea să-ți spun povestea orașului Alamo.

Addie strâmbă din nas.

— Cum?

— Povestea revoluției din Texas. Jim Bowie? Davy Crockett?

— Sună frumos, tati.

Copila își puse mâna pe cotul lui și îl bătu ușor.

— Dar ai putea să-mi spui o poveste cu prințese? Îmi plac poveștile cu prințese la culcare.

— O. Sigur.

Ty își scărpină capul într-o parte.

— A fost odată ca niciodată o prințesă pe nume…

— Belle?

— Belle, fu el de acord. Și ei îi plăcea să fie prințesă fiindcă era distractiv să fii faimoasă și bogată.

Addie se uită la el din colțurile ochilor, sceptică.

— Prințul era… ăăă… drăguț, și ei se distrară făcând lucruri care erau… amuzante.

Ce trebuia să spună oare? Nu mai inventase povești de la orele de literatură din liceu și nu se pricepuse deloc la ele.

— Trebuie să-mi povestești despre toate faptele bune ale prințesei.

— Ce fel de fapte bune?

— Hrănirea săracilor, protejarea mediului, ajutorarea orfanilor.

Celia! Dacă n-ar fi dorit s-o strângă de gât pentru că se juca cu Neill, Ty ar fi râs cu poftă.

— Ce zici de salvarea unui animal? Îți place?

— Da.

— Deci Prințesa Cowgirl Belle avea o fermă numită Leneșa B. Ea își dădu seama că… animalele tatu*care trăiau la fermă tot erau mâncate de pume sau călcate de camioane Ford.

Addie chicoti.

---

* Tatu (armadillos) este un mamifer unic în lume datorită carapacei sale care arată ca o armură formată din plăci osoase

— Nu trebuie să povestești despre animale călcate de mașini.

— Rămâne secretul nostru?

— Bine.

— Închide-ți ochii.

Addie așa făcu.

— Belle îi dădu un telefon prințului și îi spuse să se ocupe de problemă...

— Nu.

Ochii ei se deschiseră imediat.

— Nu, nu, nu. În poveștile de noapte bună, prințesele întotdeauna își rezolvă singure problemele.

— Se descurcă, se descurcă pe cont propriu?

Spunându-și ca pentru sine.

— Da.

— Bine atunci. Păi… Belle își luă niște pistoale și puse șaua pe cal.

— Cum îl chema pe calul ei?

— Whitey?

Addie zâmbi ușor.

— O iubesc pe Whitey.

— Eu te iubesc pe tine, spuse Ty.

Copila îl observă cu atenție preț de o clipă în lumina slabă.

— Și eu te iubesc pe tine, tati.

Pieptul lui se umplu de emoție.

— Unde rămăseserăm?

— Ea puse șaua pe Whitey.

— Exact, și apoi a călărit în jurul fermei ei până când a găsit puma. Belle a scos un pistol și –

— L-a folosit ca să o sperie și să o bage într-o cușcă, îl întrerupse Addie. O cușcă sigură.

— Oh.

— Ca să o poată duce la grădina zoologică.

— Dacă spui tu. Și apoi prințesa instală niște indicatoare lângă drum în afara fermei. Pe unul dintre ele era imaginea unui animal tatu și scria pe ea *Pe aici trec animalele tatu*. Cealaltă le spunea tuturor că trebuiau să conducă cu numai șaisprezece kilometri la oră. Chestia asta îi înfurie pe localnici, dar Belle era foarte frumușică,

așa că ei au acceptat restricția de viteză. Prințesa a salvat animalele tatu. Sfârșit.

Urmă o pauză tăcută.

— Cum m-am descurcat?

— A fost bine pentru prima oară.

Ty rămase cu fetița încă zece minute, ținând-o de mână și privind-o cum adoarme.

O găsi pe Celia stând la masa din bucătărie, uitându-se la laptopul ei. O ridică în brațe cu o singură mână. Ea scoase un țipăt ușor. El îi ridică picioarele și le prinse cu celălalt braț în timp ce o căra în spate în living.

— Genunchiul tău, Ty!

— Te duc cu brațele, nu cu genunchiul.

— Gândește-te la greutatea în plus!

— Care greutate în plus? Nu cred că ai mai mult de două kilograme și jumătate.

— O să ne vadă cineva!

— Cine? Neill?

Ty trase draperiile în living, apoi cu ea în brațe se lăsă pe canapea. Celia se ridică în poala lui, dar nu se îndepărtă prea tare. Își îndoi un picior sub ea și își sprijini umărul de spătarul canapelei, cu fața întoarsă spre el. El își întinse un braț peste marginea canapelei și se jucă cu tivul mânecii de la cămașa ei. Celia purta colierul cu inițiala numelui ei care întotdeauna îl făcea să dorească să sărute locul de dedesubt.

O considerase drăguță înainte? Acum nu-și mai putea lua ochii de la ea când erau împreună într-o încăpere. Celia devenise superbă în ochii lui Ty.

— Addie mi-a spus că te-ai dus acasă la Neill și că el a trecut pe aici.

Ea avu tupeul să pară amuzată.

— Și?

— Sunt gelos. Îți place de el?

— În calitate de vecin și de prieten. Dar cine știe? S-ar putea să simt ceva mai mult față de el în viitor.

— Celia! o amenință Ty.

Ea zâmbi.

— Singura persoană față de care vreau să simți ceva mai mult sunt eu, spuse el.

Celia se întinse spre el și îl sărută repede pe buze.

Mâinile li se întâlniră, iar el se jucă cu degetele ei în timp ce îi observă cu atenție ochii verzi. Casa ei îl amețea cu toate culorile ei nebunești. În seara asta mirosea a sos de tomate. Nu se simțea nicăieri mai acasă decât aici.

— Aș putea să-mi petrec restul nopților în felul ăsta.

— Pierzându-te în ochii mei?

— Da, pierzându-mă în ochii tăi, confirmă Ty.

Ty nu era un om serios, nu era bărbatul care voia să pară că e. Nu se considera a fi un soț bun pentru Celia. Și nimic nu se schimbase în ce-l privește.

Un om mai responsabil n-ar fi sărutat-o pe Celia în ziua aia în bucătăria patiseriei. Dar altul mai responsabil nu ar fi intrat acolo în ziua aia. Doar Ty. Și puterea acelui unic sărut îi schimbase tot cursul vieții.

Acum că o sărutase, Ty avea de gând să o păstreze. Să profite de fiecare avantaj pe care îl avea. Să se folosească de tot șarmul pe care îl poseda. Toate acțiunile lui îi demascau egoismul, iar în răstimpuri, vina îl copleșea.

Ca urmare, era hotărât să facă relația asta să meargă de dragul Celiei. Avea să sacrifice multe lucruri pentru ea. Avea să facă tot ce îi cerea ea. Avea să plătească orice preț, cu excepția unuia singur.

Prețul renunțării la ea.

Ty și Jake stăteau pe canapeaua lui Jake, cu o pungă de chipsuri Fritos între ei. Meciul de fotbal de vineri seară se derula pe ecranul uriaș al televizorului HD.

Ty ar fi preferat să petreacă seara împreună cu Celia și Addie, dar Celia nu îi dădea voie să treacă pe la ea seara, decât ocazional. Nicidecum două nopți la rând.

Așa că iată-l aici, lângă Jake. Ceea ce era mult mai rău decât să stea cu Celia și totuși, mult mai bine decât să stea singur cuc în casa lui singuratică.

Echipa Cowboys avansă cu o pasă lungă, marcând puncte și ambii frați bătură din palme. De-a lungul anilor frații din familia Porter își făcuseră o prioritate din urmărirea meciurilor de fotbal împreună. Acum Dru era plecată peste mări, iar Bo își petrecea cea mai mare parte a timpului liber holbându-se la soția lui ca și cum ar fi fost făcută din aur. Mai rămâneau numai el și Jake. Din moment ce Jake nu fusese niciodată prea vorbăreț, cei doi microbiști stăteau destul de tăcuți.

Nimeni n-ar fi bănuit vreodată, uitându-se la locul în care trăia Jake, că acesta câștigase o mică avere antrenând cai de curse. Deținea un apartament într-o clădire industrială care fusese împărțită în mansarde și renovată cu ani în urmă. Televizorul era singurul obiect de lux. Restul apartamentului îi amintea lui Ty de barăcile din Marină în care trăise ani de zile. Locul era simplu și gol.

Ty își întinse picioarele pe taburetul din piele, punând piciorul rănit peste cel sănătos.

— Ce-ți mai face genunchiul? întrebă Jake.

— Mai bine.

— Ți-ai dat seama de ce ai căzut de pe taurul ăla?

— Nu. Nu cred că o să înțeleg vreodată.

Cu ceva timp în urmă, Ty îl rugase pe Jake să se uite pe înregistrările cu Meteor. Jake avea un ochi ager când venea vorba de detaliile unui călărit de tauri. El însuși participase la concursuri de rodeo în liceu și urmărise întreaga carieră a lui Ty. Nu o dată Jake fusese în stare să îi spună lui Ty când anumite mișcări neinspirate îi stricau prestația. Totuși, înregistrarea asta îl nedumeri și pe Jake.

Faptul că nu aflase motivul accidentului încă îl deranja pe Ty. Încercase să nu se mai uite pe YouTube, dar de vreo două ori pe săptămână, intrase pe site și se uitase la clipuri.

Veniră reclamele. Jake își luă un pumn de chipsuri, apoi își dădu capul pe spate ca să și le arunce în gură.

— Te-ai gândit vreodată că poate nu există nicio explicație logică pentru ceva?

— Nu.

— Atunci de ce ai căzut de pe taurul ăla?

Ty tăcu.

— Nu e întotdeauna posibil – Jake făcu o pauză lungă – să înțelegi niște chestii.

Ty știa că Jake avea multe lucruri în viața lui pe care probabil și-ar fi dorit să le înțeleagă. Supraviețuise unei explozii care ucisese trei dintre oamenii lui chiar în fața lui.

— Spui că faptul că am căzut de pe Meteor a fost pur și simplu o întâmplare.

— Sau karma. Sau universul care ți-a tras un șut în fund. Cine știe?

— Universul? Nu cred în univers. Tu crezi?

Jake ridică din umeri, iar maxilarul îi era încordat.

— Nu prea mai cred în nimic.

— În Dumnezeu? întrebă Ty.

— Nu.

Ty își încruntă sprâncenele. Asta era ceva îngrijorător.

Jake își întoarse atenția spre televizor.

Copiii familiei Porter crescuseră în biserică. Își petrecuseră verile la școlile biblice de vacanță. Se duseseră în tabere cu biserica. Jake se îndârjise după accident, dar Ty nu-și dăduse seama că devenise atât de cinic încât să nu mai creadă în Dumnezeu.

Din seara în care Celia îi aruncase pastilele de Vicodin, Ty începuse să se roage. Mai mult, i se părea că Dumnezeu îl asculta și îi răspundea.

Jake mai luă un pumn de chipsuri.

— Nu cred că înțelegem întotdeauna lucrurile care ni se întâmplă. Asta-i tot.

Poate că nu. Dar în cazul lui, Ty refuzase să accepte că universul sau karma îi provocase accidentul. Poate putea crede că Dumnezeu a intervenit.

Ty se încruntă uitându-se la meci. Putea oare? Putea oare să creadă că Dumnezeu îl făcuse să cadă? Ideea asta nu îi trecuse până acum prin minte. Dacă Ty accepta faptul că era posibil ca Dumnezeu să fi fost implicat în accidentul lui, atunci ar fi trebuit să accepte și că pe Dumnezeu nu Îl deranjase genunchiul lui zdrobit și nici sfârșitul carierei care fusese țelul lui în viață.

Ty urmări restul meciului împreună cu Jake, apoi se îndreptă spre casa care-l aștepta ca un coșciug.

Se așeză la birou și își deschise computerul. Ceva anume dintr-un clip de pe YouTube îi rămăsese în minte și îl neliniștea. Deschise clipul.

Chiar în clipa în care cădea de pe Meteor, Ty crezu că văzu ceva. Opri clipul și îl reluă. Se uită la el de șapte ori la rând.

Tehnic vorbind, nu era nimic de văzut. Și totuși subconștientul lui sesizase ceva. Un joc ciudat de lumini. Îndeajuns încât să îl facă să-și amintească cum, atunci când se dezechilibrase, Ty simțise ca și cum niște mâini îl trăseseră în jos.

Mâinile lui Dumnezeu? Ale vreunui înger?

Închizându-și ochii, își aminti zilele de dinaintea accidentului. Se lăsase purtat de val, ignorând sentimentul că ar trebui să se oprească.

Se concentră, derulând în minte evenimentele acelor zile. Începuse să se simtă așa imediat după ce aflase despre Addie. Ty trebuise să-și ia rămas-bun de la ea și Celia astfel încât să poată călători la următorul eveniment. Imediat după aceea, pasiunea lui pentru călărit tauri începuse să pălească.

Era posibil ca *Dumnezeu* să îi fi spus să se retragă, iar el fusese prea încăpățânat să asculte?

Ideea părea desprinsă din serialul *Looney Tunes*.*

Totuși, Ty știu imediat că avea dreptate.

Dumnezeu avusese răbdare cu el mult timp. Foarte mult timp de fapt, dacă stătea să se gândească. Mai mult decât ar fi avut răbdare un tată pământesc. Dar după ce Ty se reîntâlnise cu soția lui și apoi aflase de existența lui Addie, Dumnezeu nu mai suportase călătoriile și plecările lui.

Ty șuieră printre dinți. După ce încercase săptămâni întregi să priceapă ce anume îi cauzase accidentul, acum înțelegea totul atât de repede.

Dumnezeu dorea ca soții să-și asume responsabilitatea și să fie soți

---

* *Looney Tunes* este unul dintre cele mai cunoscute seriale de desene animate, produs de Warner Bros. între 1930-1969, conținând o serie de episoade de 7-8 minute (n. trad.).

și ca tații să-și asume rolul de părinte și să se comporte în consecință. Așa că Dumnezeu îl dăduse jos de pe un taur slab, deci nu putea da vina pe animal. Dumnezeu pusese capăt carierei lui Ty.

Ty își ridică capul și porni clipul, uitându-se pentru ultima oară la el dintr-o nouă perspectivă. Gâtul îl înțepă în timp ce imaginile rulau în fața lui. Nu exista nicio explicație logică pentru care căzuse de pe acel taur.

Fanii călăritului de tauri puteau să-și dea cu părerea, oamenii puteau să îi pună tot felul de întrebări, Jake putea pune totul pe seama sorții. Dar de acum înainte, pentru tot restul vieții lui, Ty și Dumnezeu aveau să știe exact ce se petrecuse.

Ty se plecă pe genunchiul sănătos, își aplecă capul și se rugă.

Fusese un idiot. Se lăsase orbit. Interesat numai de propriul succes. Primise exact ceea ce meritase atunci când Dumnezeu a pus capăt carierei lui. Într-adevăr, un genunchi zdrobit era mai puțin decât ce merita.

Iartă-mă, Doamne. Te rog, iartă-mă.

Când Ty o întrebase dacă putea să meargă duminică la biserică cu ea, cu Addie, cu Meg și cu Bo, Celia fusese încântată. Îl asigurase că avea să fie bine primit. De fapt, lucrurile fuseseră bune și frumoase până în clipa în care Celia înțelesese subiectul predicii lui Doogie.

Iertarea.

În primul rând, pastorul vorbi despre iertarea necondiționată pe care ei o primiseră de la Dumnezeu. Apoi îi imploră să primească acea iertare și să îi ierte și pe alții la rândul lor.

Celia se încordă din ce în ce mai tare. Chiar nu putuse să aleagă cu totul *alt* subiect azi? Despre zeciuială, de pildă. Sau de ce era greșit să dansezi. Îi fu extrem de incomod să stea lângă Ty și să asculte o predică pe tema iertării. Părea că cuvintele lui Doogie li se adresau lor în mod special.

Ty își trecu o cizmă din piele de aligator peste genunchi. Mâna lui i se odihnea pe picior, chiar lângă fusta ei. Celia fusese foarte conștientă

de prezența lui de când începuse partea tăcută a slujbei. Mai ales mâna aceea. Dar pe măsură ce predica continua, ajunse în punctul în care practic îi putea număra respirațiile. Celia își concentră atenția în față cu toată groaza unui soldat în prima lui zi de antrenament.

Ea și Ty progresaseră în relația lor. Dar o iertare completă? Durerea pe care i-o provocase Ty în Las Vegas era ca un nod într-o funie. Celia trăsese de ambele capete ale sforii ani de zile încât nodul devenise și mai strâns și mai mic și mai greu de desfăcut.

Îi plăcea gândul că Dumnezeu era gata s-o ierte. Dar să-l ierte pe Ty? Ty s-o ierte pe ea? Ca și cum nunta lor și anii în care o ținuse pe Addie departe de el nu se petrecuseră niciodată?

Nu părea ceva realist, corect sau inteligent. Resentimentul ei cu privire la modul în care Ty o tratase în Vegas o proteja de a se mai face vulnerabilă în fața lui din nou. Nu era destul că amândoi regretau lucrurile care se întâmplaseră în trecut? Părea suficient.

După slujbă, în hol, Ty, bărbatul care nu se dădea înapoi de la nimic, vorbi cu Bo și Meg. În timp ce îl privea cum își dădea capul pe spate, râzând la ceva ce îi spusese Bo, realiză că predica îl tulburase și pe el.

Pe drumul de întoarcere către casă cu mașina, Ty le invită pe amândouă la el ca Addie să o poată călări pe Whitey. Celia îi spusese că Addie avea voie să meargă, dar ea trebuia să coacă o porție de *petit fours** pentru a onora o comandă de baby shower înainte de a merge acasă la părinții lui ca să îl viziteze pe Danny.

De data asta, Ty nu încercă să o ducă cu zăhărelul și să o facă să se răzgândească. Ty și Addie plecară amândoi cu mașina. Celia stătu pe trotuar în fața casei ei de turtă dulce, privind farurile camionetei lui.

— Vecină!

Celia se întoarse și îl văzu pe Neill, cu părul lui lucios în stil Clark Kent**.

— Bună, Neill.

Termină de instalat aspersorul pe o parte a peluzei lui, apoi se

---

* *Petit fours* sunt mini prăjiturele glazurate, decorate creativ, de mărimea unei mușcături de o gură. Potrivite pentru evenimente gen baby showers, inaugurări sau chiar la o siestă cu ceai (n. trad.).

** Referință la protagonistul filmului *Superman* (n. trad.)

îndreptă spre ea. Neill purta genul de îmbrăcăminte care cândva crezuse că îi place la un bărbat: pantaloni scurți casual, drepți, o cămașă mototolită și ochelari cu rame groase. Ochelarii o făcură să-și amintească de ocaziile în care îl surprinsese pe Ty purtându-i pe ai lui la citit.

— Nu te-am văzut de vreo câteva zile, spuse Neill. Te simți bine?

— Da.

— Treburile merg bine la patiserie?

Nu merita să-i corecteze observațiile.

— Da. Mulțumesc.

Stătură cu brațele încrucișate, privind cum aspersorul împrăștia un arc de apă. Un vânticel răcoros plăcut răsfiră buclele Celiei. După săptămâni întregi de caniculă teribilă, vremea de la sfârșitul lui septembrie începuse să se schimbe. Aerul mirosea acum a toamnă și a zile senine și reci.

— E frumos afară.

— E mai bine, fu de acord Neill. Dar tot prea cald.

Neill fusese crescut în Washington. Erau suflete-pereche ale Pacificului de Nord-Vest. Așa că nu avu niciun sens să se lase iritată de comentariul lui. Celia își strânse degetele de la picioare în cizmele ei de cowgirl și rezistă impulsului de a lua apărarea orașului Holley, care era, din toate punctele de vedere, insuportabil de cald în timpul verii.

— Ai vrea să intri înăuntru? întrebă Neill. Am aer condiționat.

— De fapt, trebuie să onorez comanda unui client, așa că ar fi bine să mă apuc de lucru.

Odată ce începuse să-și ofere propriile produse în magazin, clienții începuseră să întrebe dacă îi puteau plasa comenzi. Donetta îi dăduse voie Celiei atâta timp cât aceasta onora comenzile speciale ale Donettei la timp. Vestea se răspândise repede.

— Hai să ieșim cu copiii într-o zi.

— Bine.

Neill își dădu pe spate părul lui de culoarea cernelii.

— Oricând ai o clipă liberă sau ai nevoie de ceva, nu ezita să-mi bați la ușă.

Chestia era că Celia nu voia să bată la ușa lui. El era un tată

divorțat, cu doi copii, drăguț, inteligent, cumsecade. Dar nu avea ochi albaștri șăgalnici. Nu o făcea să râdă. Nu avea puterea de a o face să se topească numai dintr-o privire.

Capitolul 27

oată săptămâna următoare, Celia și Ty își continuară rutina obișnuită. Când el ajungea la patiserie, ea se ducea la bucătărie și se apuca de copt. De fiecare dată când reușeau (și în câteva ocazii pe care le furaseră de-a dreptul), se sărutau în secret. Asta în ciuda faptului că acum plana între ei o tensiune dincolo de cuvinte. Predica pe care o ascultaseră amândoi le răvășise problemele, probleme pe care nu le puteau discuta. Nu puteau menționa cuvântul cu M – mariaj. Sau cuvântul cu I – iertare. Sau, ferească Dumnezeu, cuvântul cu D – dragoste. Dacă făceau așa ceva, riscau să rupă legătura firavă care se înfiripase între ei.

Relația lor romantică era superficială. Totuși, superficialitatea ei era ceea ce garanta existența ei. Cât timp rămânea ceva de suprafață, Celia o considera inofensivă. În momentul în care povestea lor devenea periculoasă, atunci era momentul în care ea trebuia să plece. Știind lucrul ăsta, Celia se hotărâse să nu tulbure apele.

În cele din urmă, nu contă hotărârea Celiei.

Deoarece Ty fu cel care agită apele.

— Hei, îi spuse el duminică, în timp ce intrau în casa de turtă dulce. Vrei să te așezi pentru o clipă?

El arătă cu mâna înspre setul de balansoare de pe veranda ei.

Nancy adusese balansoarele mai devreme în săptămâna aceea. Le găsise în garajul ei și insistase ca Celia să-i facă o favoare și să accepte balansoarele.

— Sigur.

Celia se lăsă într-un balansoar în timp ce Ty îl ocupă pe celălalt. Niciunul dintre ei nu se mișcă.

Ty tocmai le adusese acasă cu mașina de la biserică – unde, pentru a doua săptămână la rând, stătuseră unul lângă altul și ascultaseră o predică pe tema iertării.

Serios, Doamne? Serios, pastore Doogie? Două săptămâni la rând?

Addie deja se năpustise în fundul casei, lăsându-i singuri pe Celia și pe Ty, care aveau în față un cartier de victorieni și o poveste de dragoste care putea fi distrusă cu ușurință de o discuție clară pe tema asta. Celia începu să-și rupă pielițele de la unghii.

— O să vorbim despre chestia asta cu iertarea sau o mai ignorăm încă o săptămână? întrebă Ty.

— O, probabil că o pot ignora și mai mult de o săptămână. Cred că aș putea-o ignora luni de zile.

— Poftim?

Ty o privi cu atenție, atât cu înțelegere, dar și cu un aer de mustrare.

De ce adusese în discuție subiectul ăsta! Soarele dulce al zilei și frunzele cu marginile ruginii ale copacilor ofereau un tablou mult prea liniștit pentru o conversație de genul acesta.

Și totuși, el așteptă.

— Nici măcar nu sunt sigură ce înseamnă iertarea, mărturisi Celia. E o decizie? Un sentiment? O acțiune?

— Cred că e o decizie. Ar putea implica și o acțiune concretă. Putem spera ca sentimentul să urmeze după.

— Nu știu ce să zic. Mă doare capul când mă gândesc la asta, e atât de abstract.

— Uite. O să caut definiția.

El își scoase smartphone-ul, tastă, așteptă, tastă.

— „Iertare, citi el. A renunța la resentiment sau la o pretenție față de o pedeapsă binemeritată.“

Celia se crispă.

— E ceva greu de acceptat pentru tine?

— Resentimentele mele sunt… sigure și familiare. Sunt în regulă cu ele. Poate că e ceva bizar, dar chiar îmi *plac* unele dintre ele.

— Nu-ți fac bine.

— N-aș ști cum să renunț la ele.

Expresia lui Ty se înăspri.

— Cum suna partea a doua?

El verifică.

— Să renunți la o pretenție față de o pedeapsă binemeritată.

— Am probleme și cu aspectul ăsta. Dacă pedeapsa este pe drept, atunci cel care a greșit nu ar trebui să plătească? Asta e dreptatea. Nu?

— Poate că da. Dar cu ce preț?

Ty se aplecă înainte, punându-și coatele pe genunchi.

— Am stricat lucrurile între noi cu mulți ani în urmă, Celia.

Ea înghiți cu greu.

— O să fii în stare să mă ierți?

Nu, veni răspunsul. Celia îl auzi în adâncul inimii ei, tăcut, dar neînduplecat.

— Am plătit pentru greșeala mea prostească. Nu-i așa?

Celia nu putu vorbi. Tumultul din ochii lui albaștri îi agita gândurile.

O tăcere de nesuportat. Ani de zile după despărțirea lor, își imaginase în dorința ei de răzbunare, exact acest scenariu. Ty, spunându-i că greșise și cerându-i iertare. Printr-un incredibil complex de circumstanțe, Celia se trezi că trăiește această realitate. Nu o mulțumea. Poate pentru că Ty nu era numai bărbatul care o rănise cândva. Era și bărbatul care lucra la casa de marcat a unei patiserii pentru ca ea să poată face ceea ce-i place cel mai mult, să facă prăjituri. Era cel care îi dădea lui Addie lecții de călărit și o lua de la școală în fiecare zi. El era cel care o ajutase să redecoreze patiseria, care îl cărase pe unchiul Danny în mașina ei. El era cel care nu părea să-i poarte pică pentru modul în care greșise față de el.

— Tu m-ai iertat fiindcă nu ți-am spus despre Addie?

— Da.

— Poate că n-ar fi trebuit s-o faci. Ce am făcut eu e de neiertat.

— Ba nu.

— Atunci te pricepi la iertare mai bine decât mine. Aș vrea să fiu ca tine.

Celia respiră îndurerată.

— Recunosc faptul că mi-e greu să te iert și asta e din vina mea. E problema mea.

— Ai făcut din ea și problema mea.

Ty îi lăsă timp îndeajuns ca Celia să mai spună ceva, să-și ceară iertare sau să-și îmbuneze părerea. Mintea ei alerga în toate direcțiile, încercând să se hotărască ce să spună așa încât: 1) să aducă relația lor la stadiul de dinainte și 2) să nu fie o minciună. Îi luă prea mult timp.

El se ridică în picioare, merse la camioneta lui și plecă.

Durerea o cuprinse pe Celia, o durere surdă și încrezută.

În seara aceea, Celia îi invită pe Meg și Bo la cină. Ei fuseseră foarte cumsecade și le invitaseră pe ea și pe Addie la ferma lor frumoasă de la Whispering Creek de câteva ori, iar Celia dorise să le întoarcă favoarea. Abia așteptase să gătească pentru ei de mai bine de o săptămână… până acum când avu acea discuție nefericită cu Ty despre iertare. Întreaga zi, starea Celiei se împotmoli în griul mizerabil al indispoziției.

În timpul mesei, Celia se prefăcu că era fericită și vorbăreață de dragul lui Addie, al lui Meg și al lui Bo. Teatrul ăsta nu o făcu decât să se simtă și mai tristă.

O dusese pe Addie la culcare și porționa cu lingurița în boluri *chocolate chip bread pudding** când Meg i se alătură în bucătărie.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Meg.

Celia știu deodată exact ce putea să facă Meg. Se întoarse către prietena ei.

* *Chocolate chip bread pudding* este o rețetă ce datează din secolul al XI-lea creată pentru a combate risipa de alimente din bucătărie. Un mix de bucăți de pâine, ouă, zahăr brun, de preferință, vanilie, scorțișoară și chipsuri de ciocolată, coapte în cuptor (n.trad.).

— Trebuie să merg să-l vizitez pe Ty.

Meg ezită.

— Pe Ty?

— M-am purtat ca o ticăloasă cu el azi. Nu cred că mă voi liniști până nu stau de vorbă cu el.

Meg își reveni repede din surpriză.

— Du-te atunci.

Ea îi făcu cu mâna.

— Eu și Bo o să stăm aici cu Addie.

— Ești sigură? O să dau o fugă acasă la Ty și o să-i duc niște budincă drept scuză, apoi vin repede înapoi.

— Nu te grăbi. Eu și Bo ne avem unul pe celălalt și desertul ăsta care să ne țină companie. O să ne descurcăm foarte bine.

Îngerul numit Meg. Celia o îmbrățișă și apoi conduse mașina printr-un Holley întunecat până acasă la Ty. Avea la ea o caserolă din plastic cu budincă. Ceasul de la bordul mașinii arăta nouă fără nouăsprezece minute.

Celia deschise ușa din față de la Ty cu propria cheie, la fel cum făcuse și ultima dată când apăruse neanunțată la el acasă. Însă, de data asta, nu îl găsi stând în living și uitându-se la televizor. Numai câteva lumini fuseseră lăsate aprinse în părțile din față ale casei.

— Ty?

Sunete foșnite se auziră din apropierea dormitorului lui.

— Alo?

Ty părea pe jumătate adormit.

Cu siguranță că nu. Înainte de nouă?

— Ți-am adus bunătăți coapte.

Ea așteptă în hol.

Foșnetul se înteți. Ușa dormitorului se deschise și el porni șchiopătând pornise în direcția ei. Părul îi era cu totul dezordonat. Purta o pereche de pantaloni scurți care lăsau să se vadă bandajul de la piciorul stâng. Era desculț. Mai mult ca sigur că își îmbrăcase cămașa de blugi cu mâneci lungi cu numai câteva clipe înainte, deoarece îi atârna neîncheiată.

Celia strânse și mai tare caserola din mâna ei la vederea pieptului

lui gol și a brațelor sale. Partea de sus a corpului lui era și mai bine definită decât și-o amintea ea. Și ea își amintea multe.

— Dormeai?

— Oarecum.

Ty se opri la câțiva pași de ea. După ce se clătină un pic, își sprijini un umăr de perete. Zâmbi. Un zâmbet care îți frângea inima, plin de afecțiune pentru ea și plin de condamnare pentru el însuși.

— Ce-ai făcut toată ziua?

— Nimic. Am fost aici.

El spuse *aici* ca și cum ar fi fost un cuvânt urât.

— Ce mi-ai adus?

Cuvintele lui erau ușor împleticite.

— *Bread pudding*. Hmm... ai băut?

— Nu. Aș fi făcut asta, numai că nu am niciun strop de băutură în casă.

Apoi Celia își dădu seama.

— Vicodin.

Fu cuprinsă de furie și îngrijorare.

— Ai luat Vicodin din nou?

Ochii lui erau ușor neclari.

— Nu știam că ai de gând să treci pe la mine.

— Ty!

— Mă doare piciorul. Nu pot să dorm.

— Nu, îl acuză ea, ai luat Vicodin deoarece discuția noastră de mai devreme te-a supărat. Știu exact de ce ai luat pastilele.

Puse deoparte caserola și se duse în dormitorul lui. Umbre deprimante invadaseră spațiul luxos. Aprinse lumina. Cum era de așteptat, un flacon cu pastile stătea deschis pe măsuța de toaletă.

Îi dădură lacrimile. *Ty!* Ce făcuse? Cât de multe luase? Celia îi ceruse să renunțe la ele. Dar nu se asigurase că avea să-și țină promisiunea, iar el își scoase o nouă rețetă.

Ty o așteptă în dormitorul lui, stând aproape de pat, amintindu-i de modul în care stătuse lângă patul lor din hotel din Vegas în acea dimineață teribilă.

— Mă bucur că ești aici.

Gropița lui din obraz se adânci.

— Mi-e dor de tine când nu ești aici.

— Cât de multe pastile ai luat?

Celia agită flaconul.

Ty nu părea să regrete. Părea doar uimit de mânia ei. Și foarte somnoros.

— Cred că trei.

— Ești sigur?

— Se poate să fi fost patru. Sunt în regulă. Am luat și mai multe înainte.

— Ăsta e un flacon nou? Sau ai continuat să iei Vicodin de când te-am rugat să te abții?

— Nou.

Ty se urcă în pat, răsucindu-se atunci când își găsi turnul de perne. Se sprijini de ele. Cămașa îi descoperi o parte din pieptul gol.

— Dacă nu te superi, cred... cred că o să mă odihnesc aici în timp ce tu faci o criză sau orice ai de gând să faci.

Își îndoi brațul peste ochi. Buzele i se arcuiră în sus.

Cu inima bătându-i cu putere, Celia își scoase telefonul mobil din buzunarul pantalonilor scurți. Ca orice mamă grijulie, avea numărul liniei toxicologice naționale înregistrat în agendă. Sună la ei. Când îi răspunse vocea calmă a unei femei, Celia îi descrise cu lux de amănunte situația, informațiile de pe flacon, greutatea aproximativă a lui Ty. Deși se străduia să fie coerentă, vocea îi tremura.

Pentru a vedea câte pastile luase, femeia îi sugeră Celiei să numere câte mai erau în flacon și să le compare cu cantitatea scrisă pe sticluță. Celia numără. Ty luase trei, mai mult decât doza prescrisă. Femeia îi spuse Celiei că își va reveni. Nu era necesară internarea în spital.

Celia îi mulțumi femeii, puse flaconul de Vicodin în buzunarul ei, apoi își trase un scaun la căpătâiul lui Ty. Voia să îi tragă câțiva pumni zdraveni fiindcă o speriase atât de tare. Și cu siguranță că avea să îi dea din nou telefon doctorului lui Ty pentru a-l avertiza încă o dată cu privire la bărbatul ăsta și rețeta lui.

Ty își lăsă brațul în jos, pe stomac. Încetul cu încetul, își întoarse capul să se uite la ea.

— Mi-ai pus mâncarea adusă în frigider?

— Nu.

— Vrei să faci asta?

Celia se uită urât la el.

— E ultimul lucru la care mă gândesc acum.

— Ai venit în seara asta să-ți ceri iertare?

— Da.

Ty o privi cu ochii lui albaștri îngreuiați de somn.

— Îți pare rău?

— Mi-a părut rău. Dar acum sunt furioasă. Foarte tare. M-ai speriat de moarte.

— Deși ești furioasă, poți să-mi pui mâncarea în frigider?

— Bine. Vin într-o clipă.

El își închise ochii.

— Mă faci să-mi ies din minți. Știi asta, nu?

— Și tu mă faci să-mi ies din minți.

— Vrei să mă împuști odată, dulceață? Ar fi mai ușor de suportat decât să țin atât de mult de tine.

— Ești absolut sigur că n-ai luat pastile și din alt flacon azi?

— Sigur.

Timpul trecea. Se mai asigură odată că avea să fie în regulă. Fiecare bucățică din el părea că fusese creată de un sculptor renascentist. Ty era frumos. Așa fusese întotdeauna. Și în ochii ei, așa avea să fie întotdeauna. Până la sfârșitul vieții.

Apelul ei la linia de urgențe nu o liniștise cu totul. Celia nu putea ști cu siguranță dacă nu cumva terminase un flacon vechi înainte de a începe unul nou.

Căută pe telefonul ei informații despre medicament. Chiar și o doză prescrisă de medic putea avea efecte adverse serioase. Ce avea să facă? Nu se simțea bine să-l lase singur toată noaptea.

— Celia?

— N-am plecat.

— Vrei să mai rămâi?

— O să mai rămân puțin.

— Mulțumesc. Cu tine aici, pot să dorm.

Timp de cincisprezece minute, Celia rămase la căpătâiul lui și se certă singură pentru că se încurcase din nou cu un bărbat atât de încăpățânat, atât de impredictibil și atât de nesăbuit. Cum putea să

învețe să aibă încredere în el când Ty făcea lucruri din astea? Știa părerea ei despre Vicodin, și totuși o ignorase.

Ty nu era singurul vinovat, nu-i așa? Celia îi spusese mai devreme în acea zi că nu avea să-l ierte niciodată. Cuvintele ei îl făcură să-și verse amarul într-un flacon cu medicamente.

De ce nu-l putea ierta? *De ce*? Ty o iertase.

Încet, Celia îi puse caserola în frigider, apoi ieși din casă. Deși știa că lui Ty nu o să îi placă, le spuse lui Meg și lui Bo despre Vicodin de cum se întoarse acasă la ea. Bo se oferi să stea cu Ty și să îl supravegheze până dimineață. Bo era întotdeauna de încredere.

Mai târziu în noaptea aceea, Celia fixă cu privirea tavanul dormitorului ei, neputând dormi și simțindu-se precum Vrăjitoarea cea Rea a Neiertării. Își aminti tot ce se întâmplase între ea și Ty în Las Vegas. Fiecare râset, privire, compliment, sărut. Nu avuseseră o relație de lungă durată, dar asta nu însemna că nu îl iubise. *Cum* îl iubise! Cu fiecare moleculă a corpului ei, așa îl iubise.

Crescuse visând la o nuntă în rochie de mireasă. Bineînțeles că nu avusese tot ce-și dorise. O rochie de mireasă și oaspeți și un tort de nuntă. Dar îl iubise pe Ty atât de mult încât sacrificase toate astea pentru șansa de a se mărita repede cu el. Așa cum era, Celia își pusese speranța, viitorul și trupul în mâinile lui. Și în dimineața următoare?

„*Sunt îndrăgostit de altcineva*, îi spusese Ty. *Am o iubită acasă în Holley. Suntem împreună de doi ani.*“

Vechea trădare o ustură precum o otravă întunecată. *Vezi*? Îi zicea ea lui Dumnezeu. Avea motive bune, serioase ca să nu îl ierte pe Ty. Ty îi făcuse *toate astea* ei. Celia încă nu-și revenise pe deplin. Ty făcuse *asta*!

Dar nu ăsta era motivul, dacă era să fie complet sinceră cu ea însăși, pentru care Celia nu-l putea ierta. Dincolo de încăpățânarea ei de a nu ierta zăcea teama, o frică paralizantă de ceea ce li se putea întâmpla ei și lui Addie dacă ea îl ierta pe Ty pe deplin. Deja își deschisese inima și mintea în fața lui mai mult decât intenționase. Să țină la el și mai mult decât o făcea deja o înfiora de-a dreptul.

Capitolul 28

elia o însoți pe Addie la grădiniță în dimineața următoare, apoi merse cu mașina acasă, la fel ca întotdeauna, ca să se pregătească pentru muncă. În timp ce parca pe aleea ei, îl zări pe Ty pe treptele verandei. Așteptând.

Își simți inima în gât. Celia se prefăcu că își caută prin poșetă ca să aibă timp să se adune. Își dori să fi zăbovit mai mult timp asupra ținutei și să fi îmbrăcat ceva mai prezentabil decât un hanorac albastru-marin potrivit pentru un copil de zece ani și pantaloni scurți.

Ty o urmări în timp ce se apropie. Părul îi era ud de la duș și purta un tricou verde cu sigla infanteriei marine a SUA. În ciuda faptului că îl lăsase dormind profund, nu părea deloc odihnit. Era tras la față, iar ochii îi erau injectați.

— Bună.

Celia se așeză pe aceeași treaptă unde se afla el, lăsând loc între ei.

— Pari să te fi trezit devreme.

— Sunt treaz de la ora patru.

Ty o privi atent câteva clipe. Tăcerea se prelungi.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută.

Celia încuviință din cap.

— De data asta, îmi promiți că nu o să mai iei Vicodin?

— Promit.

Atracția dintre ei era aproape palpabilă. Ceea ce voia ea cu adevărat era să-și încolăcească brațele în jurul lui și să-l îmbrățișeze cu putere și poate chiar să plângă un pic de ușurare că el era bine.

— Și promit că o să încerc să lucrez la chestia cu iertarea, spuse ea. O să-mi iau timp să mă gândesc la ea, să mă rog în privința asta și să citesc versete biblice pe tema asta.

Celia își scoase șlapii și își dezmorți degetele de la picioare.

— Ca să fiu sinceră, nu mă pricep prea bine la rugăciune și la citirea Bibliei. Dar o să-mi dau toată silința. Credința e ceva nou și vechi deopotrivă pentru mine. O să mă obișnuiesc din nou cu ea.

Brățara de la picior i se mișcă, strălucind.

— Ce vrei să spui cu vechi și nou?

Ea îi vorbi despre copilăria ei când mergea uneori la biserică și apoi despre vârsta maturității, când își abandonase credința.

— Dar tu?

Ty îi explică că părinții lui îi duseseră la biserică în fiecare duminică când erau copii. Când împlinise douăzeci de ani, nu mai frecventase atât de des slujbele, dar păstrase rugăciunea.

— Înainte să vii la biserică cu mine și cu Addie, de cât timp nu mai fuseseși la o slujbă?

Celia își puse cotul pe genunchii ei ridicați și își așeză capul în mână ca să îl observe.

— De ani de zile.

— Cumva de cinci ani și jumătate?

Ty își mută atenția înspre stradă, încruntându-se.

— Aha. Mai multă penitență.

Totul era cât se poate de logic. El era prea direct să îndure ipocrizia. N-ar fi putut suporta să stea în casa lui Dumnezeu în timp ce se considera un păcătos iremediabil.

— Nu o să mă obișnuiesc niciodată cu asta, spuse Ty încetișor. Cum de mă citești ca pe o carte deschisă.

— Și tu mă cunoști destul de bine. Mașina Prius, casa asta, lalelele pe care mi le-ai adus în prima zi de muncă. Erau exact ceea ce aș fi ales eu însămi.

El se aplecă să smulgă niște fire de iarbă de pe peluza ei. Și le împleti între degete.

— Se pare că amândoi am irosit mult timp definindu-ne identitatea într-un mod greșit, spuse Celia. Am încercat să mă consider o persoană bună, să-mi găsesc valoarea în Addie. Chestia asta m-a neliniștit și m-a lăsat goală pe dinăuntru. Tu te-ai considerat un om rău și ai încercat să-ți găsești identitatea în sacrificii și călăritul taurilor și în cine știe ce altceva.

Ty tot învârti iarba între degete.

— Cred că amândoi ne-am înșelat, continuă Celia. Ne măsuram propria valoare prin prisma bunătății sau păcătoșeniei pe care o percepeam noi. Dar faptul că suntem buni sau răi nu are mare importanță, nu? Lucrul care contează cel mai mult este că suntem *iubiți de El.*

Privirea lui senină se îndreptă asupra ei.

— Personal, mie mi se pare că iertarea e un lucru greu, dar nu cred că Dumnezeu gândește la fel. Orice ai făcut în trecut, cred că El te-a iertat, Ty. Plata a fost achitată. Și nu de tine.

— Dacă El m-a iertat pe mine, atunci El te-a iertat și pe tine.

Celia simți o senzație de arsură în ochi. Lacrimi care nu fuseseră vărsate.

— El ne-a dat o a doua șansă, spuse el.

Celia evită în mod intenționat să aplice acest principiu în ceea ce privea relația lor.

— Așa este. Acum lucrez la o patiserie. În curând, tu o să ai o carieră crescând vite pentru concursurile de rodeo.

Ea știa că noua lui direcție în viață însemna mult pentru el.

— Nu o să irosim această a doua șansă. Știu asta.

Ty aruncă iarba și îi luă mâna într-a lui, cea puternică, împletindu-și degetele cu ale ei. Ea se apropie mai mult de el și își așeză capul pe brațul și umărul lui. Ei rămaseră așa minute întregi, pline de farmec, iar numai simplul fapt că se afla lângă el îi aducea Celiei multă mângâiere.

— Trebuie să merg la muncă, spuse ea în cele din urmă, cu regret în glas.

— Dacă m-ai lăsa să-ți cumpăr propria ta patiserie, atunci ai putea ajunge la muncă la orice oră.

— Da, dar altă patiserie n-ar fi ca aceasta, deci nu aș iubi-o nici pe jumătate la fel de mult.

Celia se dădu înapoi îndeajuns de mult încât să se uite la el.

— Cât despre noi doi? întrebă Ty. Cum vezi relația noastră

— Noaptea trecută voiai să te împușc ca să-ți curm suferința.

— Și azi vreau să sufăr o nouă zi împreună cu tine.

Celia zâmbi.

— În calitate de simpli amici?

Definiția pe care ea o tot trâmbițase atâta vreme părea acum o descriere neînsemnată a statutului lor.

— Bine. Simpli amici.

Ty îi cuprinse ceafa în mâinile lui și o trase spre el.

— Care se sărută.

Fețele lor se apropiară atât de mult încât pulsul Celiei se mări. Apoi Ty o sărută, tandru și ferm, în fața lui Dumnezeu și a orașului Holley.

Celia se ridică în picioare, temându-se că dacă continuă așa, nu va mai fi în stare să se mai oprească.

— Suntem simpli amici care, permite-mi să-ți amintesc, se sărută în secret.

— Cred că mi-a scăpat din minte.

Ty se ridică în picioare, înalt și impozant, și își băgă mâinile în buzunare.

— Ce-ai zice să intru ca să ne putem săruta în secret?

Inima ei o luă razna. Aproape că exploda de dorință.

— Trebuie să merg la muncă.

— Cred că și asta mi-a scăpat din vedere.

— Du-te acasă și încearcă să dormi puțin.

Celia se opri la jumătatea drumului în ușa de la intrare.

— Vorbesc serios. Nu vreau să-ți văd mutra azi la patiserie. Ia-ți o zi liberă... ei bine, până când se termină grădinița, oricum.

— O faci pe șefa, dulceață.

— Ești o pacoste, îngâmfatule.

Când Celia intră pe ușa din spate a magazinului, o găsi pe Donetta așteptând-o.

— Ai aflat vestea? o întrebă Donetta.

— Bună dimineața.

Celia își agăță poșeta în cui în hol și își trase șorțul peste cap.

— Să aflu ce veste?

— Că Tawny Bettenfield și Vance Amsteeter s-au despărțit.

Celiei îi pieri imediat cheful. Îngheță, trebui să-și amintească să-și lege șorțul în jurul taliei.

— S-a întâmplat la sfârșit de săptămână, continuă Donetta. S-au despărțit. Știi ce înseamnă asta, nu?

Celia scoase o plasă de păr dintr-o cutie. Din bucătărie, auzea sunetul ritmic al unei lingurițe din lemn într-un bol de metal – era Jerry care amesteca aluatul de prăjituri.

— Înseamnă că acum o să umble după Ty, spuse Donetta. Fata asta l-a vânat toată viața ei.

Ce putea să spună Celia? Adevărul? Că era posibil ca Ty s-o iubească pe Tawny? Că această posibilitate îi făcea sângele să-i înghețe în vene?

— Ty are o mare slăbiciune pentru tine, Celia. Crede-mă că am văzut sute de fete care s-au aruncat la picioarele lui de-a lungul anilor, dar nu l-am văzut niciodată că îi place de vreuna mai mult decât îi place de tine. Și eram prin preajmă la vremea în care el își dădea întâlniri cu Tawny, nu uita.

Donetta făcu o pauză cu subînțeles, iar cerceii ei de polițist texan tremurau puternic.

— Nu știu ce se petrece în ciudățenia aia de căsnicie a voastră, cu excepția faptului că tu și Ty locuiți separat. Sfatul meu? Transformă-ți căsnicia într-una reală cât încă mai ai timp.

— Nu-i chiar așa de simplu, spuse femeia care purta cizmele cowgirl pe care i le dăduse Ty.

— Așa a spus bătrâna Edna Sikes despre Wilbur Thompson când era tânără. El a cerut-o de nevastă, dar ea a așteptat prea mult ca să-și facă ordine în sentimente. El s-a însurat cu altcineva, împreună cu noua lui soție au ajuns să trăiască pe picior mare într-un palat în Boca Raton. Biata Edna și-a petrecut fiecare zi de atunci încolo în casa aia

veche și șubredă de pe deal, mâncând nimic altceva decât plăcintă de rubarbă și bamă prăjită.

— Nu… nu vreau să ajung în halul ăsta.

— Bineînțeles că nu! Du-te și revendică-ți bărbatul!

Celia oftă îndurerată.

— Mulțumesc pentru sfat, Donetta, dar este o situație delicată...

— Plăcintă de rubarbă și bamă prăjită, scumpo. Asta e cealaltă opțiune a ta.

Câteva ore mai târziu, Tawny se opri la patiserie pentru prăjitura ei cu fulgi de ciocolată. Arăta impecabil într-un costum de culoarea cărbunelui și tocuri din piele lăcuită. Își dăduse părul negru într-o parte și îl prinsese într-una dintre acele cocuri dezordonate la modă – o coafură pe care Celia n-ar fi reușit niciodată să o obțină cu buclele ei rebele

Când Celia îi spuse lui Tawny că Ty nu era la magazin, Tawny știu foarte bine să-și ascundă dezamăgirea.

Toată ziua după vizita lui Tawny, Celia se simți rău până în adâncul ființei. De aproape opt ani, începând din vremea în care cei doi începuseră să-și dea întâlniri, Ty plănuise să se însoare cu Tawny. Și acum Tawny era disponibilă. *„Eu și Tawny suntem meniți unul pentru celălalt, iar ea știe asta,* își aminti vorbele lui Ty. *Data următoare când e liberă, am de gând să o abordez.“*

Agoniza când se gândea că Ty și Tawny puteau fi sortiți unul pentru celălalt. În principiu, se potriveau perfect. Era posibil ca Dumnezeu să îi fi pregătit unul pentru celălalt în tot acest timp. Până își termină tura și în drum spre casă, Celia frământa în minte această idee pe toate părțile.

Acasă, o îmbrățișă pe Addie și stătu cu ea de vorbă ca de obicei, apoi îl zări pe Ty.

— Numai o clipă, te rog.

— Sigur.

Celia îl conduse în dormitorul ei și închise ușa.

Ty aruncă o privire înspre pat, apoi spre ea, și zâmbi.

— Nu e cam îndrăzneț? întrebă el, imitând exact replica pe care i-o dăduse cu luni în urmă, când ea îl trăsese în dormitorul ei din Corvallis pentru o discuție între patru ochi.

Atât de multe se schimbaseră între ei de atunci.

— Foarte îndrăzneț, fu ea de acord.

Arăta mult mai odihnit decât mai devreme.

— Am pierdut ceva interesant la magazin azi?

— Nu.

Numai descoperirea faptului că Tawny era liberă.

— Am fost cu toții ușurați să scăpăm de tine. Nu a trebuit să mai alungăm femeile cu bățul.

Ochii lui surprinseră gluma și prinseră conturul zâmbetului.

Celia se apropie de el, încolăcindu-și mâinile în jurul gâtului lui și împletindu-și degetele în părul lui de la spate. Ea căută nuanțele și trăsăturile masculine ale feței lui, încercând să-și dea seama dacă Ty ar fi ales-o sau nu pe Tawny în locul ei. O parte din ea era sigură că el așa avea să facă. O altă parte din ea spera să se întâmple opusul. În ochii lui însă, nu citi nicio garanție a vreunei hotărâri, oricare ar fi fost asta.

Celia se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor. Apoi se lăsă în jos pe tocuri și își puse obrazul în golul de dedesubtul bărbiei lui. Drept răspuns, Ty o strânse tare în brațe. Un sentiment copleșitor de căldură, de lumină, și de afecțiune puternică o străbătu. Acum Ty era al ei. După ziua de azi? N-avea de unde să știe.

Închizându-și ochii, ea încercă să-și întipărească în memorie momentul.

— Ce s-a întâmplat? șopti el.

— Nimic.

Ty duse protector o mână la ceafa ei.

— Azi dimineață ai zis că suntem în regulă. Nu-i așa?

Ea sesiză o ușoară teamă în vocea lui.

— Da, suntem în regulă.

Aproape pe înserate în ziua următoare, Celia stătu lângă Addie la masa din bucătărie în timp ce fetița își făcea temele. Un aer proaspăt de octombrie pătrundea prin plasele de la fereastră.

Puiul și legumele se coceau în cuptor. Biblia Celiei stătea pe masă în fața ei, închisă.

Cum era posibil ca Dumnezeu să considere credința ei firavă capabilă să treacă de ambele teste numite iertare și Tawny? Nu era îndeajuns de puternică. Și totuși Celia îi spusese lui Ty că avea să studieze versete biblice și să se roage, așa că asta avea să facă.

Celia își deschise Biblia la concordanță. Acolo, găsi un număr impresionant de versete care vorbeau despre iertare. Deschise la unul dintre ele.

Petru s-a dus la Isus și L-a întrebat: „Doamne, de câte ori să-l iert pe fratele meu sau pe sora mea care păcătuiește împotriva mea? Până la șapte ori?“

Isus i-a răspuns: „Îți spun nu de șapte ori, ci de șaptezeci de ori câte șapte.“

Ea își ridică capul și se încruntă la priveliștea din curtea din spate. Serios? În viața reală? Dumnezeu Se aștepta ca oamenii să ierte în felul ăsta? Dar cum rămânea cu victima? Cum rămânea cu toate relele care i se făcuseră victimei?

Dar ce zici, ea aproape că Îl auzi pe Dumnezeu întrebând-o, **de greșelile pe care le-ai făcut împotriva Mea, Celia?**

Știu. Dar – dar cum rămâne cu dreptatea, Doamne?

Într-o clipă, înțelese răspunsul. Dacă Dumnezeu ar fi fost drept față de ea, ar fi aruncat-o în iad.

Neliniștea o cuprinse pe Celia în timp ce vocea Lui devenea din ce în ce mai tare și mai clară. Îi cerea să îl ierte pe Ty.

Își închise Biblia și dădu năvală în cămară pentru a-și sorta condimentele. Nu putea să se ocupe de iertare azi. Poate mâine.

Până la urmă, avu nevoie de șase zile de mâine înainte să fie *gata* să se ocupe de iertare. Înspre miezul nopții, la o săptămână după ce

ea și Ty discutaseră despre a doua șansă pe treapta de pe veranda ei, Celia își aprinse veioza de pe măsuța de toaletă. Aceasta răspândea o lumină aurie, și cu ochi hotărâți, privi cearșafurile și păturile strânse în jurul taliei ei.

Ty continuase să vină la muncă toată săptămâna. Continuase să o sărute în fiecare zi. Ceea ce părea să indice că el nu fugise încă cu Tawny. Era încă – pentru moment – iubitul secret al Celiei.

Și totuși Dumnezeu nu era mulțumit. Nici nu era blajin.

Celia sperase cumva că Dumnezeu avea să intre în viața ei și să o umple cu nimic altceva decât niște plăceri efemere dintr-o reclamă de pe Hallmark. În schimb, timp de câteva zile, El nu o lăsase în pace așa cum un ciulin care s-a lipit de fusta ta nu îți dă pace și îți zgârie pielea. Ciulinul devenise atât de insistent încât ea nu putea să doarmă.

Dumnezeu voia ca Celia să-l ierte pe Ty.

Mai devreme în acea zi, citise mai multe versete despre iertare. „*Slugă vicleană*, suna unul din ele. *Am anulat toată acea datorie a ta fiindcă M-ai implorat s-o fac. Nu ar fi trebuit și tu să ai milă de semenul tău așa cum Eu am avut milă de tine?*“

Celia își plecă capul și își închise ochii. Iertarea pe care i-o dăduse Dumnezeu nu era ceva ieftin. Fusese plătită cu un mare preț și totuși El avusese curajul să o facă. În lumina acestui lucru, ce drept avea ea să nu-l ierte pe Ty? Ea, care nu meritase să fie iertată? Nu putea să-și adune îndeajuns de mult curaj să încerce?

— Îl iert pe Ty, spuse ea încetișor, testând cuvintele.

Păreau ceva mecanic, fără implicarea vreunui sentiment real. Poate, așa cum sugerase Ty, iertarea era o decizie luată din ascultare. Poate că sentimentul avea să apară mai târziu?

— Îl iert pe Ty. Celia repetă din nou și din nou cuvintele. Îl iert pe Ty. Le rosti încetișor în răstimpuri. Apoi abia șoptit. În final, își deschise mâinile cu palmele ridicate în sus și făcu tot posibilul să renunțe la amărăciunea trecutului.

Nu se pricepea foarte bine la asta. Neajutorată, dorind să ierte, și totuși lipsindu-i puterea de a face asta, Celia Îl rugă pe Dumnezeu să o ajute. Și Dumnezeu, a cărui natură este dragoste, care a creat

lumea întreagă cu un singur cuvânt, care Îi salvează pe ai Săi, coborî la ea.

El veni.

Și în El, Celia începu să simtă cum inima ei îndărătnică se schimbă.

Capitolul 29

y ajunse la magazin a doua zi chiar când Celia scotea desertul lui preferat din cuptor.

— Mi se pare mie sau miroase a plăcintă cu cremă de cocos? strigă el din magazin.

— Nu. Cred că ai halucinații.

— Aș recunoaște mirosul acela oriunde.

El intră în bucătărie ținându-și într-o mână casca de la motocicletă.

Celia așeză prima plăcintă pe tejghea, apoi se duse să le scoată și pe celelalte două.

— Cred că ești îndrăgostită lulea de mine dacă faci plăcintă cu cremă de cocos.

— A fost o dimineață liniștită.

Nu era tocmai adevărat. Pur și simplu Celia voise să îi pregătească desertul preferat.

Lăsară plăcinta să se răcească la temperatura potrivită, apoi serviră câte o felie fiecare din desertul bogat, dulce și lăptos în timp ce stăteau în picioare în spatele vitrinei magazinului, după cum le era obiceiul.

Celia își îndepărtase plasa de păr, dar își păstrase încă șorțul și

era încălțată cu cizmele dăruite de el. Ascultă în timp ce Ty îi lăudă plăcinta, dexteritatea ei cu mănușile de bucătărie și cât de frumoasă era până la lună și înapoi.

Ușa de la intrarea în magazin se deschise, iar un domn mai în vârstă intră.

Celia simți cum Ty se crispă. Ciudat. Lui Ty îi plăcea aproape de toată lumea, și aproape toată lumea îl plăcea pe el.

— Bună ziua, spuse Celia domnului.

— Bună ziua.

Bărbatul păși între două scaune de la bar și îi întinse o mână bronzată de soare.

— Nu cred că ne-am întâlnit. Mă numesc Howard Sanders.

Aha. Vecinul viclean care se luptase cu Ty pentru pământul lui Jim. Celia îi strânse mâna.

— Celia.

— Încântat de cunoștință.

Avea o barbă albită, bine întreținută și un păr superb și des, de culoarea zăpezii. Totuși, asemănarea lui cu Moș Crăciun se termina aici. Fața și trupul îi erau la fel de uscățive, maro și noduroase ca o felie de pastramă de vită.

De obicei, când erau în spatele tejghelei împreună, Ty era cel care se ocupa de clienți. De data asta, el nu făcu nimic altceva decât să-și arunce farfuria goală și furculița din plastic la gunoi.

— Cu ce pot să vă servesc? îl întrebă Celia pe Howard.

— Aia e cremă de cocos?

Howard se lăsă pe un scaun de la bar și arătă cu mâna înspre plăcinta care stătea alături, din care lipseau două felii.

— Da. Ați dori să serviți din ea?

— Da, doamnă. Asta și o cafea, vă rog.

— Într-o ceașcă din plastic sau din porțelan?

— Plastic.

Între cei doi bărbați se lăsă o tensiune tăcută în timp ce Celia turnă cafeaua și servi plăcinta. Ty împinse cutia în care se aflau frișca și zahărul în dreptul lui Howard, apoi își încrucișă brațele pe piept.

— Ce te aduce pe aici, Howard?

— Cafeaua și plăcinta.

— Vin la magazinul ăsta de ceva timp și nu te-am văzut aici nici măcar o dată.

— Nu mi-era poftă de cafea și plăcintă până acum.

Howard luă două guri din ceașca lui în timp ce el și Ty se încruntară unul la celălalt.

Stânjenitor! Celia era pe punctul de a-și lua tălpășița la bucătărie când Howard își îndreptă atenția asupra ei.

— De unde veniți, domnișoară?

— De peste tot. Familia mea s-a mutat des. Am locuit în Texas în timpul liceului și am frecventat cursurile școlii Plano East.

— Așa este?

Howard arătă cu paharul de cafea înspre Ty.

— L-ai cunoscut pe Ty acolo?

— Da.

Trei afaceriști se opriră pentru cafele.

În timp ce Ty îi servea, Howard o întrebă despre facultate, locurile pe care le-a vizitat în Pacificul de Nord-Vest și ce părere avea despre Holley. În timp ce stăteau de vorbă, Howard își mâncă plăcinta. Odată ce termină de curățat farfuria de ultima îmbucătură, scoase câteva bancnote dintr-un portofel vechi și le așeză sub ea.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Howard îl salută din cap pe Ty, iar Ty îi răspunse la fel. Apoi Howard ieși afară, lăsându-i singuri în magazin.

Celia observă expresia enigmatică a lui Ty.

— A fost ciudat.

— El e ciudat.

Celia deschise un nou pachețel cu șervețele și se duse la mese să le așeze. Habar n-avea cât de mult cheltuise Ty pentru a depăși oferta lui Howard în privința terenului lui Jim. Știa doar că nu voia ca obiceiul lui Ty de a avea mână largă să-l pună în pragul falimentului.

— Acum ce te mai îngrijorează? o întrebă când ajunse la masa cea mai apropiată de poziția lui din spatele tejghelei.

— Ce te face să crezi că-mi fac griji?

— Serios, Celia? Te cunosc prea bine și știu când ești îngrijorată. Ce te deranjează?

Ea așeză șervețele în continuare.

— În ultima vreme ai avut o serie de cheltuieli majore.

— Da, dar ai uitat? Am oarece noroc când vine vorba de piața de acțiuni.

Celia se îndreptă de spate, iar ochii i se îngustară.

— Ai noroc sau talent?

— Noroc chior. Asta-i tot.

— Nu. Ești bun la asta, nu-i așa? Foarte talentat.

Ty nu-i dădu atenție, evitându-i privirea.

De fiecare dată când vorbise despre investiții în trecut, fusese foarte secretos. Succesul părea să-l stânjenească pe bărbatul care nu era niciodată stânjenit.

— Nu-ți place să vorbești despre asta fiindcă nu este genul de lucru la care un cowboy din Holley, Texas, ar trebui să exceleze.

Celia veni după tejghea, puse setul de șervețele deoparte și îl confruntă.

— Băutura, femeile și călăritul de tauri. Astea, da. Dar să faci singur o avere pe piața de acțiuni? Ceva rușinos.

— Ca de obicei, habar n-ai ce spui.

— Ba da, știu ce spun, Ty Porter!

Ty o prinse pe după spate și o trase de nodul care îi ținea șorțul.

Celia țipă și fugi. El o urmări. Ea puse insula din bucătărie ca zid între ei și fuse nevoită să o înconjoare de vreo câteva ori să scape de el.

— O aduci pe Addie acasă la mine diseară? întrebă el. O să cumpăr mâncare pentru cină.

— Posibil. S-ar putea să se ducă la joacă la o prietenă acasă –

— Vreau să te sărut.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, dar ochii îi erau încețoșați și hotărâți.

— Chiar acum.

— Va trebui să mă prinzi mai întâi, ceea ce ar putea fi destul de dificil cu piciorul acela zdrobit al tău.

— Aș putea să te prind chiar și cu un singur picior.

— Păi cam în situația asta ești acum, nu-i așa?

Pieptul îi mormăi. Ty făcu o mișcare.

Celia urcă în grabă scările către etajul al doilea, râzând. Când o prinse în hol, el își puse ambele mâini pe perete, de o parte și de alta a

ei, și își plecă încet gura către a ei. Îi luă atât de mult timp, încât inima Celiei bătea cu putere deja când Ty o sărută în sfârșit.

De îndată ce auzi soneria de la intrare, Ty se binedispuse imediat. Celia spusese că s-ar putea să o aducă pe Addie în seara asta. Bănuise că nu mai vine din moment ce ajungea de obicei mai devreme, cât încă era lumină. Soarele tocmai apusese.

Ty deschise ușa.

— Credeam că nu vii…

Tawny stătea în pragul ușii. Și la fel ca în celelalte ocazii când îl vizitase acasă de când el se întorsese în Holley, ea îi aducea mâncare. Tawny purta un tricou alb cu roz marca Dallas Cowboys, blugi strâmți și sandale argintii cu tocuri înalte care se asortau cu cerceii ei mari argintii.

— Ai servit cina?

Ea îi arătă cele două farfurii acoperite pe care le adusese.

— Nu încă.

— Nici eu.

Ty luă farfuriile din mâna ei. Ea i-o luă înainte înspre bucătărie.

Tawny voia să rămână și să mănânce cu el? Nu mai rămăsese înainte, dar el putu ghici de ce se hotărâse să facă așa în seara asta. Ty așeză farfuriile pe masa din bucătărie.

Ea se aplecă să scoată capacele.

— Friptură de pui, piure de cartofi și mazăre verde. Mâncarea ta preferată.

— Drăguț.

Pentru a doua oară pe ziua de azi, cineva îi pregătise mâncarea preferată. Dar numai o singură femeie o nimerise. Friptura de pui fusese preferata lui cu ani în urmă. Între timp, Ty își schimbase gusturile.

— Mă surprinde faptul că încă îmi aduci mâncare, Tawny. M-am accidentat acum două luni.

— Cred că mai degrabă te dădăcesc.

— Așa cred și eu. Mulțumesc pentru asta.

— Cu plăcere.

Ty se sprijini de cuptor și o privi cum se face comodă la el acasă în bucătărie.

— Mi-am pus tricoul, spuse Tawny în timp ce lucră, deoarece am adus DVD-ul cu Super Bowl-ul* din 1993. Îți amintești atunci când te-ai rănit la umăr și am stat toată noaptea uitându-ne la meci după meci la Super Bowl Cowboys, mâncând popcorn și Red Vines?**

— Da.

Pe vremea aia, se întâlneau. Își reaminti că se întinseseră amândoi pe canapea în timp ce meciul de fotbal rula pe fundal.

— M-am gândit că un Super Bowl ar fi exact remediul perfect pentru genunchiul tău rănit.

Dacă era așa, Tawny venise prea târziu. Genunchiul îi era aproape vindecat.

Tawny îi povesti despre prieteni comuni în timp ce pregăti două locuri la insula din bucătărie în fața scaunelor înalte, turnă băutură în pahare și încălzi mâncarea.

Nu arătase niciodată mai frumoasă. Era îndeajuns de drăguță ca să pozeze pentru NASCAR sau pentru un poster cu o motocicletă. Genul acela de frumusețe care îi făcea pe bărbați să se uite mai cu atenție la ea, iar apoi să facă și să spună lucruri prostești. Ty fu fascinat de ea. Pentru prima dată după mult timp, o vedea pe Tawny cu alți ochi.

— Vii?

Ea arătă cu mâna înspre farfuriile pline.

Cei doi se așezară. Ea îl prinse de mână, își plecă capul și se rugă. Înainte să îi dea drumul, Tawny îl strânse ușor de degete.

În timp ce mâncară, ea începu din nou să vorbească, de data asta despre viitoarea paradă de toamnă din Holley. Ty se uită cum își

---

* Super Bowl, în fotbalul american profesionist, este meciul pentru campionat al National Football League (NFL) (n. trad.).

** Red Vines este o marcă de bomboane cu lemn dulce, de diverse arome fabricate în Union City, California, de către compania americană ce-i poartă numele (n. trad.).

netezi o parte din părul ei lung și negru peste umăr. Când ea râdea, ochii ei albaștri îi străluceau.

Aveau un trecut important împreună. Zeci de imagini cu Tawny îi trecură lui Ty prin minte. Școlărița îmbrăcată la patru ace. Regina balului care își dăduse întâlniri cu cel mai înstărit băiat de la liceul lor. Prima oară când o văzuse după ce se întorsese din Marină, când ea purtase un tricou al frăției studențești și își prinsese părul în coadă de cal.

Ty nu mâncă mult, deși mâncarea era bună. Vorbi puțin. Cel mai mult, el ascultă. Gândurile care îi treceau prin minte îl tulburau și îi era greu să le înțeleagă.

— Ai aflat că eu și Vance ne-am despărțit?

Deci. În sfârșit Tawny ajungea la motivul vizitei ei.

— Cel puțin zece persoane mi-au spus despre despărțirea ta. De fapt, probabil că mai bine de douăzeci.

Ty își puse jos furculița și se întoarse cu fața la ea, punându-și un toc de la cizmă pe piciorul de la scaun, iar celălalt toc bine fixat în podea.

— Ți-am zis eu că Doctorul Amator nu mai are mult timp. S-a descurcat binișor, dar nici pe departe la fel de bine ca alții.

— Nu.

— Ce s-a întâmplat între voi?

— Noi...

— Dă-mi voie să ghicesc.

Ty se scărpină la ceafă, iar buzele i se arcuiră.

— Și-a pierdut licența medicală? Nu? Mașina lui a avut pană? Nu? Ți-a spus că e atras de persoanele de același sex?

Tawny chicoti.

— Niciuna dintre variantele amintite.

— Ți-a zis că vrea să se însoare cu tine, iar tu i-ai spus că nu ești gata?

Zâmbetele amândurora păliră în timp ce între ei se lăsă un aer grav. Ty își puse mâinile în șolduri.

— Mi-am dat seama că țin ls altcineva, spuse Tawny.

— La cine?

Ea îi zâmbi provocator și se ridică să strângă farfuriile. De îndată

ce le puse pe toate în chiuvetă, Tawny se duse în cămara lui și scoase o pungă cu bomboane Red Vines. Ty încă mânca din astea și păstra provizii. Ea îi oferi două. El le luă, dar le puse deoparte. Ea își dădu la o parte scaunul cu șoldul și stătu foarte aproape de genunchiul lui îndoit. Tawny mestecа bomboana, plină de grație.

— Nu ne-am sincronizat niciodată prea bine, nu-i așa, Tawny?

— Ce vrei să spui?

— Voiam să mă însor cu tine înainte de finalul concursurilor naționale de rodeo din acel an, dar tu m-ai refuzat.

— Aveam nevoie doar de mai mult timp.

— Apoi te-am așteptat ani de zile.

Chipul ei se înroși de plăcere.

Ty își coborî genele –

Tawny se aplecă asupra lui și își lipi buzele de ale lui. Mirosea a parfum scump și strugurel de buze și îi aducea aminte de trecutul lui. El se trase înapoi, apoi o îndepărtă ușor, dar ferm.

Ty avusese dreptate în privința ei tot timpul. Era perfectă.

De ce nu înțelesese chestia asta înainte? Perfecțiunea era plictisitoare. Perfecțiunea era ca o bomboană Red Vine – dură și deschisă la culoare. Imperfecțiunea avea gust de plăcintă cu cremă de cocos, care se prelingea pe farfurie și făcea o murdărie adorabilă atunci când o mâncai caldă. Lui îi plăcea plăcinta cu cremă de cocos mult mai mult decât bomboanele Red Vines.

Tawny îl aștepta să spună ceva, uitându-se la el cu ochi somnoroși și flămânzi.

— Sunt însurat, spuse Ty.

— Pentru cât de mult timp?

— Ei bine, asta e ceea ce voiam să-ți spun mai devreme în legătură cu sincronizarea. Sper să pot rămâne însurat cu Celia pentru tot restul vieții.

Tawny făcu un pas înapoi, nedumerită.

Ty îi lăsă timp să proceseze informația.

— Și cum rămâne cu noi? întrebă ea în cele din urmă.

— Vom locui în Holley toată viața și o să-mi placă mereu de tine. Și te voi lăuda în fața altora, iar noi vom fi prieteni.

— Am crezut că o să fim împreună, Ty.

— Așa am crezut și eu până acum câteva luni. Dar acum totul s-a schimbat.

Tawny se strâmbă la pantofii ei, împinse un toc în podeaua lui și apoi își ridică din nou privirea.

— Nu trebuie să fie prea târziu pentru noi.

— Nu trebuie să fie. Dar este. Sincronizarea noastră e atât de proastă, încât aproape că mă face să mă gândesc că nu am fost niciodată meniți să ne căsătorim. Am avut șansa noastră. Dacă am fi fost făcuți unul pentru celălalt, am fi profitat de ea.

Lui Tawny îi dădură lacrimile. Ea clipi repede și se întoarse cu spatele.

— Cred că… o să iau farfuriile și –

— Lasă farfuriile. O să le spăl eu și o să ți le las mâine în pragul casei.

Ty se ridică în picioare și îi dădu un șervețel.

Tawny luă șervețelul și își șterse colțurile ochilor.

Pe Ty nu îl deranjase niciodată până acum să rănească sentimentele altei femei. El își deschise brațele. Ea ezită, apoi se duse să-l îmbrățișeze. Ty o îmbrățișă la rândul lui. Era ceva dulce-amar să-ți iei rămas-bun de la cineva cu care pentru o perioadă destul de lungă din viață credeai că ai să te însori. Se desprinseră din îmbrățișare.

Tawny își îndreptă tricoul roz.

— De ce nu te gândești mai mult la asta?

— Aș putea.

Ty o privi cu bunătate.

— Dar nu mă voi răzgândi.

— O, Ty. Numai gândește-te puțin.

Tawny își găsi poșeta și și-o puse pe umăr. El o conduse afară. Când ea se uită din nou la el în drum spre mașină, Ty își ridică mâna.

Tawny nu îi sfâșia inima. Nu îi stârnea simțurile. Nu îl exaspera. Nu îl făcea cel mai fericit om de pe pământ. Nu îi stârnea mânia în așa fel încât el să dorească să înghită Vicodin ca să poată dormi noaptea. Celia era cea de care depindea viața și viitorul lui, nu Tawny.

Dumnezeu să aibă milă de el.

O iubea pe Celia. În ochii lui, Celia era perfect de imperfectă.

Ty dădu din cap. Bineînțeles că o iubea. Bineînțeles că da. Asta era ceea ce însemna dragostea.

Până când nu o găsise pe Celia din nou, Ty nu știuse că își petrecuse anii maturității căutând-o pe ea. Dar acum Ty vedea totul limpede. Dumnezeu încercase să îl conducă din nou la Celia pentru că el fusese prea prost ca să recunoască de prima dată ce însemna ea pentru el.

Se însurase cu femeia potrivită în Vegas. Numai că îi trebuiseră ani de zile ca să-și dea seama de asta.

Capitolul 30

În dimineața următoare, Celia își ridică privirea de la masa pe care o curăța, o zări pe Tawny că intră în patiserie și gemu în sinea ei. Nu avea nevoie de așa ceva. Nu se mai putea preface că este prietenoasă cu Tawny Bettenfield.

— Hei, Celia.

— Bună, Tawny.

Celia își îndesă o parte din prosopul de bucătărie în buzunarul din spate și se apropie.

Ca de obicei, Tawny se îmbrăcase cu un maiou mătăsos, purta tocuri înalte și bijuterii frumoase. Părul i se revărsa pe unul dintre umeri.

— E Ty aici?

— Vine mai târziu azi. E împreună cu frații lui în dimineața asta și pun la cale o vânătoare a șerpilor cu clopoței la Whispering Creek.

— Aha.

Tawny înțelese despre ce era vorba.

— Sigur.

Tawny, fata născută și crescută în Holley, era de acord că era normal pentru Ty să călărească și *să caute* șerpi cu clopoței. Fata din

Oregon nu era de acord cu așa ceva. Orice persoană cu capul pe umeri ar fi ales să lase în pace șerpii cu clopoței în găurile lor minuscule. Fata din Oregon își petrecuse dimineața făcându-și griji în privința lui Ty. Dacă Celia n-ar fi fost îngrijorată și dacă Tawny n-ar fi arătat atât de frumoasă și nu s-ar fi despărțit de medicul pediatru, cel mai probabil că Celia i-ar fi zis la revedere. Tawny și-ar fi văzut de treabă. Și asta ar fi pus capăt conversației.

În schimb:

— Ai dori o prăjitură cu fulgi de ciocolată? întrebă Celia.

Nu se putu abține.

— Nu, mulțumesc.

— Dar ce zici de pateuri cu afine? Le-am făcut azi-dimineață.

— Înțeleg.

Tawny se îndreptă spre ușă.

— Nu vreau acum. Dar mulțumesc oricum.

De ce nu vrea Tawny să-mi încerce produsele?

— Tawny?

— Hmm?

— Pot să te întreb ceva?

Tawny făcu o pauză. Ea ridică o sprânceană perfect modelată.

— Orice.

Celia o fixă cu privirea.

— Îl iubești pe Ty?

Șocul făcu ca Tawny să-și întredeschidă buzele strălucitoare de culoarea coralului.

— Fiindcă umblă vorba prin oraș că ai vrut să te măriți cu el încă de când erai în clasa întâi. E adevărat?

Tawny nu spuse nimic, aparent prea politicoasă sau prea uimită ca să catadicsească să răspundă la întrebarea Celiei.

Dacă Tawny avea curajul să recunoască că îl iubea pe Ty, atunci poate că Celia ar fi trebuit să-i dea lui Tawny binecuvântarea în ceea ce privea cucerirea lui. O înțelegere de genul „fie ca cea mai bună dintre noi să câștige." Celia își deschise gura ca să spună ceva de genul ăsta. Ce ieși fu:

— Ty e soțul meu.

Tawny deveni rigidă. Ochii începură să i se îngusteze.

Celia își lăsă mâinile deoparte și simți cum i se încordează degetele. Săptămânile întregi de emoție crescândă și nedumerire în privința lui Ty se adunară în ea ca lava. Nu se putea abține să nu dorească să îl *apere* pe Ty – de el însuși, de Tawny.

— Ty e superb și poate să te facă să ai fluturi în stomac cu un zâmbet și să-ți dea fiori dintr-o privire. Da, el poate. Și, deși înțeleg asta foarte clar de ce îl iubești, mă simt obligată să-ți spun că nu îl poți avea.

— Ți-ai pierdut mințile?

— *Dar tu*? De ce altfel ai umbla după un bărbat însurat?

— Chestia asta dintre voi nu e căsnicie.

— Dar *suntem* căsătoriți.

— Și ca să știi și tu, nu eu sunt cea care aleargă după Ty. Ty aleargă după mine. De ceva ani.

— Ei bine, lucrurile s-au schimbat!

— Serios? Atunci cum se face că l-am sărutat tocmai aseară? Tawny vorbi lent și cu venin.

O tăcere sfâșietoare și incredibil de dureroasă se lăsă între ele. Cuvintele lui Tawny, înțelesul lor, imaginea mentală a celor doi împreună, îi sfredeliră creierul Celiei, inima ei. Ea făcu doi pași înapoi. *Sărut. Azi noapte*. Ea își puse palma pe geamul rece al vitrinei și se sprijini de el. Cu ochii în podea, se forță să nu leșine sau să mai zică altceva în fața lui Tawny.

— Celia? întrebă Tawny, precaută. Îmi pare rău că am spus asta.

Celia nu putu răspunde. Cu toată ființa ei, voi ca Tawny să plece. Chiar când credea cu adevărat că avea să-și piardă controlul, auzi zgomotul pașilor lui Tawny în timp ce pleca. Ușa se închise.

Iertarea pe care Celia se străduise să i-o ofere lui Ty se dărâmă ca un castel de nisip. Știuse dinainte. Știuse tot timpul că el îi va face așa ceva, dar credulă, își lăsase garda jos, iar acum toată apărarea ei era compromisă. Fără valoare.

O, Doamne. O, Dumnezeule. Din nou. Tu ai vrut să-l iert. Și acum el a ales-o pe Tawny în locul meu.

Din nou.

Până când Ty ajunse la patiserie, stomacul Celiei se strânse ca un covrig. Ochii îi erau la fel de uscați precum Valea Morții. Mâinile îi erau reci și tremurânde.

Dacă ar fi fost după ea, s-ar fi încuiat în cămară și ar fi plâns ore în șir după plecarea lui Tawny. Dar era o angajată. Clienții patiseriei habar n-aveau despre ce veste tulburătoare primise de la Tawny. Veneau pentru produse și cafea la fel ca întotdeauna.

Celia se ocupa de clienți, erau trei care stăteau în rând, când îl văzu pe Ty că își parchează motocicleta. El își scoase casca, care îi dădu la iveală părul ciufulit de culoarea bronzului. Avea ochelari de soare de aviator.

Când intră, îi salută pe oamenii care așteptau să le fie preluată comanda, iar aceștia îi răspunseră călduros cu propriul lor salut. Celia simți cum privirea lui o caută pe a ei, dar ea se concentră puternic să nu greșească când înmâna restul.

— Tu ești Ty Porter? întrebă un copil.

Băiețelul cu păr roșcat părea să fie de vârsta lui Addie.

— Da, răspunse Ty. Eu sunt.

Fața băiatului se lumină de uimire.

— Este un fan al călăritului de tauri, îi spuse mama acestuia lui Ty, punându-și o mână pe capul micuțului.

— Bravo ție!

Ty îi zâmbi copilului.

— Cu cine ții?

— Cu tine. Adică am ținut. Te doare piciorul rău?

— Acum nu.

— Ai de gând să călărești din nou?

— Nu.

Băiatul se încruntă, iar ochii i se umplură de tristețe.

Ty puse o mână pe umărul lui.

— Am avut o carieră lungă. O să continui să particip la unele dintre evenimente, o să fiu comentator TV la unele ediții și am să vorbesc despre cum se descurcă călăreții înscriși în curse.

Copilul încuviință din cap.

— Ai fost foarte bun. Cel mai bun pe care l-am văzut.

— Mulțumesc.

— Poți să-mi dai un autograf?

— Dacă dorești.

— Le colecționează, adăugă mama lui.

Ty își puse deoparte casca și ochelarii de soare.

Plecă un client, iar Celia îi servi pe celălalt și pe mama băiatului în timp ce Ty îi dădu autograful și stătu de vorbă cu el.

Celiei nu îi venea să creadă că era pe cale să se despartă de cineva care era idolatrizat de copii și căruia i se cereau autografe. Își dori ca Ty să nu fi fost faimos, își dori să fi fost unul dintre acei bărbați plicticoși pe care te puteai baza, care nu dădeau nicio bătaie de cap soțiilor lor și care nu erau îndeajuns de atrăgători să capteze privirea brunetelor superbe.

Nu. Celia nu-și dorea nimic din toate astea. Ea își dorea ca Ty să fie exact cine era, numai că de încredere.

De îndată ce plecară mama și băiatul, Celia se duse la ușa din față și atârnă afișul cu *Revin imediat* pe care îl pregătise. Încuie ușa cu dexteritate.

— Îmi place ce faci, spuse Ty.

— Te superi dacă vii puțin cu mine?

— N-am crezut niciodată că o să ajung ziua când cea care respectă regulile încalcă una și închide magazinul în timpul orelor de lucru.

— Vii sau nu?

— Cu siguranță că vin.

Celia îl conduse sus pe scări.

— Acum *chiar* îmi place chestia asta.

Ea continuă să meargă de-a lungul holului către biroul Donettei și al lui Jerry, încăperea cea mai dosită din toată clădirea. Aprinse luminile dintr-o mișcare. Două bănci din metal formau litera L. Spațiul ar fi fost urât, cu excepția ferestrelor vechi, care contrastau prin splendoare și care aveau vedere către piața orașului.

Celia își încrucișă brațele.

Zâmbetul șăgalnic al lui Ty, atât de plin de tandrețe, o străpungea ca un pumnal.

— Nu ne mai putem săruta, spuse ea.

Ty înțepeni, iar sprâncenele lui se încruntară îngrijorate.

— Și nu cred că este o idee bună să mai lucrezi aici.

Trecură câteva clipe.

— Poftim?

Vocea lui deveni răgușită și amenințătoare.

Pieptul ei se încordă.

— Spune orice ai de gând să-mi spui, Celia. Fără ocolișuri.

— Când am început să ne sărutăm, n-am întrebat încotro se îndrepta relația noastră. N-am sperat la un viitor împreună. Te-am rugat doar un singur lucru. Ți-am cerut să nu mai săruți altă femeie în afară de mine.

— Și?

— Tawny a trecut pe aici mai devreme. Mi-a spus că v-ați sărutat azi noapte.

O furie subită îi întunecă fața lui Ty.

— Asta e tot ce-a spus? Că ne-am sărutat?

— Da.

— N-a spus că *ea* a fost cea care m-a sărutat pe mine?

Celia se așteptase la o replică rapidă din partea lui, ar fi fost surprinsă dacă nu ar fi reacționat în vreun fel.

— M-am tras înapoi după două secunde, spuse Ty, și i-am spus că nu mai există nicio șansă pentru noi. Ți-a spus asta?

— Nu.

— Asta e ce s-a întâmplat.

Lumina fluorescentă din încăpere nu ascundea nimic, nici cel mai mic detaliu din trăsăturile lui. Celia putu vedea cicatricile ușoare de pe fața lui, albastrul pătrunzător al ochilor lui, liniile bine definite ale pieptului său pe sub tricou.

— Mă crezi?

De când avusese loc confruntarea cu Tawny, avusese timp să cântărească bine lucrurile. Dacă o prietenă de-ale ei ar fi venit la ea cu un scenariu asemănător – iubitul ei ar fi sărutat o altă femeie, apoi ar fi dat vina pe respectiva, cum că ea l-ar fi provocat – Celia ar fi sfătuit-o pe prietena ei să-și trateze iubitul infidel cu neîncredere. Semnele de avertizare apăreau la începutul unei relații destinate eșecului. Celia credea asta, credea că femeile trebuiau să dea atenție acelor semne dacă voiau să scape tefere și nevătămate.

— Celia? o întrebă Ty, tensionat. Am nevoie să mă crezi.

— Încrederea e ceva ce se recâștigă în timp.

— Ți-aș fi oferit tot timpul din lume. Dar s-a întâmplat chestia asta cu Tawny, iar eu am nevoie să mă crezi *acum*.

Celia nu își pierduse cu totul rațiunea. Încă mai dorea să se protejeze. Însă cel mai important lucru era că avea un copil. Nu-și permitea să fie naivă.

— Uite ce e, nici nu vreau să știu ce s-a întâmplat între tine și Tawny aseară. Nu contează...

— *Contează foarte mult pentru mine.*

— Aventura asta dintre noi...

— Aventură?

— ... a fost distractivă, dar nu o mai pot continua. Am de gând să îi pun capăt înainte să meargă prea departe sau să devină prea confuză.

— Eu nu sunt confuz.

Ty era foarte hotărât.

— De dragul lui Addie, vom fi din nou prieteni.

El făcu un gest disprețuitor cu mâna.

— Nu vreau să fiu prietenul tău. Am o grămadă de prieteni. Toată lumea din orașul ăsta îmi este prieten.

Ty încercă în mod vizibil să se stăpânească.

— Nu poți să-mi spui că vrei să fim doar prieteni.

— Nu vreau altceva de la tine.

— Nu, răspunse Ty imediat. Asta nu-i adevărat.

Celia refuză să se piardă cu firea, să-și piardă controlul. Chiar dacă o omora, ea *nu putea* să îi arate cât de mult ajunsese să țină din nou la el și cât de mult o rănise – din nou.

Se priviră unul pe celălalt cu o sinceritate dezarmantă.

— Te iubesc, spuse Ty.

Inima ei bubui puternic. El nu îi mai spusese niciodată așa ceva.

— Te iubesc.

Ochii lui albaștri străluciră.

— Și vreau ca mariajul nostru să fie unul real. Vreau să fiu însurat cu tine toată viața mea. Cu tine. Numai cu tine.

Celia luă în calcul fuga din clădire, pe cât de repede și de departe putea ajunge, ca să scape de acel dor sfâșietor după el.

— Știi cum să-ți alegi cuvintele, spuse ea într-un final. Chiar știi.

Ty chiar o determinase odată să se mărite cu el. Regretase atâția ani decizia aceea. În slăbiciunea ei, Celia *voise* ca el să o convingă atunci, la fel cum voia și acum.

— Spui exact ce ar trebui să aud. Și poate că vorbești serios în cea mai mare parte. Dar gândește-te la asta. O căsnicie reală între noi? Să fim soț și soție? Nu-mi poți fi credincios toată viața.

— Îți jur că da.

— Eu nu –

Vocea Celiei se frânse. Se îndreptă de spate.

— Mă tem că-mi vei frânge inima încă o dată, și nu pot să-mi asum riscul. Nu pot să îngădui ca Addie să treacă prin așa ceva. Nu sunt persoana potrivită pentru tine, Ty.

O duru fizic să rostească aceste cuvinte.

— Sunt atâtea femei care abia așteaptă să-și dea întâlniri cu tine...

— Cum poți să-mi spui așa ceva?

Obrajii lui Ty se înroșiră.

Trecuse limita. Împinse lucrurile prea departe.

— Nu vreau să-mi dau întâlniri cu alte femei.

Ea încercă să înghită. Nu putu.

— Putem să ne împărțim atribuțiile în ce o privește pe Addie...

— Nu vreau să o împart cu tine! Vreau să mă însor cu tine, dar sunt un idiot fiindcă nu vrei să-mi dai o șansă. Și tu ești o lașă fiindcă vrei un soi de garanție când tot ce îți pot da e cuvântul meu de onoare. În viață nu există garanții, Celia. Nici în relații sau în căsnicii. Se întâmplă și lucruri rele.

— Aș prefera să evit lucrurile rele pe care le văd la orizont.

— Stau chiar în fața ta, iar tu nu vezi nimic.

Celia se simți înghețată pe dinăuntru. Lovită.

— Ty...

— Câteodată pur și simplu trebuie să ai credință, Celia. Când Tawny m-a sărutat, am oprit-o imediat. Nu e femeia pe care o doresc. Te iubesc pe tine și vreau să fiu însurat cu tine. *Ai încredere. În mine.*

— Am avut, spuse ea. Odată. Și a fost îndeajuns.

Ty o privi aprig preț de o clipă, apoi ieși val-vârtej din cameră.

Celia rămase înțepenită pe loc, pe deplin încredințată că făcuse

ceea ce trebuia. Și atât de fericită era încât își acoperi ochii cu palmele și plânse.

Ty nu era un tip predispus la izbucniri de mânie. Dar Celia îl înfuriase. Foarte tare.

Conduse camioneta în afara orașului în căutarea unui spațiu deschis. O cotitură pe un drum pustiu de țară care ducea nicăieri îl duse pe un alt drum și tot așa. Pulsul îi fierbea în vene. O durere de cap îi sfredelea creierul.

Nu-i veni să creadă că Tawny îi făcuse una ca asta, spunându-i Celiei despre sărut. De ce ar fi făcut asta? Și de ce Celia nu îl crezuse când el îi spusese adevărul? Dacă Celia l-ar fi ascultat și ar fi avut încredere în el, Ty ar fi putut salva situația.

Dar nu. Celia prefera mai degrabă să moară decât să se încreadă în el. Prefera să fie nefericită. Prefera ca el să fie nefericit. Prefera să facă orice *altceva* decât să aibă încredere în el.

Ty nu se putea apăra când venea vorba de trecut fiindcă făcuse o greșeală imensă în Vegas. Recunoscuse lucrul ăsta în fața ei și își ceruse iertare. Nu era un bărbat desăvârșit, și chiar el ar fi fost de acord că Celia putea găsi pe cineva mai bun decât el.

Pe de altă parte, nu mai era același bărbat care fusese în Vegas.

De fiecare dată când Celia îl vedea așa, Ty înnebunea. Nu avea cum să îi dovedească contrariul. Cum putea să facă asta dacă ea nu îl lăsa?

Ty își dădu părul pe spate cu o mână nesigură.

Nu putea să o aibă. Celia îi spusese lucrul ăsta foarte răspicat din ziua în care luaseră prânzul în Oregon...

Telefonul lui bâzâi. Un mesaj.

Mai poți să o iei pe Addie de la școală azi?

Ty aproape că aruncă telefonul pe geam. Ar trebui oare să îi spună vreo două fiindcă se aștepta să o ia pe Addie de la școală azi, după discuția lor? Sau ar trebui să îi trântească în față câteva cuvinte urâte pentru că Celia se aștepta ca el să uite de fetiță, ca și cum ar fi fost

vreun tată denaturat, prea egoist ca să-și amintească de răspunderile lui față de propriul copil?

Furia din înăuntrul lui îi încordă trupul. Conduse. Se uită la ceas. Parcă camioneta în parc și tastă un mesaj pentru ea.

O să o iau de la școală așa cum fac întotdeauna. Sunt de încredere.

De îndată ce Ty o aduse pe Addie acasă la Celia și îi dădu mâncarea pe care aceasta o pregătise – ce copil voia să mănânce prăjitură de orez organică și banană în loc de gustare după școală? – ei se duseră în camera ei așa cum făceau întotdeauna pentru ca ea să îi poată da lecții despre prințese.

Addie începu cu o poveste despre Rapunzel.

Lui îi luă ceva timp până să-și dea seama că în cameră se lăsase tăcerea. Ty fixase cu privirea peretele, fierbând în sinea lui. Se uită la Addie și îi observă silueta firavă și chipul dulce.

— Ce s-a întâmplat, tati?

— Nimic. Pur și simplu eram cu mintea în altă parte. Iartă-mă. Continuă.

— Tot mi-e foame, se plânse ea.

— Bine, hai să mergem să-ți luăm altceva de mâncare.

Se duseră în bucătărie, iar el îi propuse cel puțin cinci feluri de mâncare și trei tipuri de băuturi.

Addie tot strâmba din nas și dădea din cap, spunând:

— Nu vreau asta. Nu avem și altceva?

Addie se comporta de obicei ca o elevă model în prezența lui Ty. Astăzi se plângea non-stop. Nimic nu îi plăcea. Pe măsură ce timpul trecea, Ty își pierdea tot mai mult răbdarea.

Când o auzi pe Celia intrând în casă, se ridică în picioare, ascunzându-și un geamăt atunci când durerea îi pulsă în piciorul accidentat.

— Addie, am multe lucruri de făcut azi. Mama ta e aici, așa că o iau din loc.

— Dar...

— Ne vedem mâine după școală.

El și Addie se duseră în hol și o văzură pe Celia.

Aceasta își îndreptă imediat atenția asupra fetiței.

— Bună! spuse ea, prefăcându-se că este cea mai veselă persoană din lume.

— Ai avut o zi bună la muncă? întrebă Ty, încercând să pară prietenos în fața lui Addie.

— Îhmm.

Celia evită să se uite la el.

Femeie oarbă și încăpățânată! Se înșela atât de mult. Și era și atât de frumoasă încât îl ardea la stomac. Ty o voia cu disperare… voia tot ce avea legătură cu ea și tot ce reprezenta ea.

— Ce-ați pus la cale? o întrebă Celia pe Addie.

— Mi-am luat gustarea, dar avea un gust oribil.

Ty nu spuse nimic. Și un desert cu înghețată ar fi avut un gust oribil pentru Addie azi.

— Apoi ne-am jucat în camera mea, spuse Addie.

— Grozav!

Addie își plimbă privirea de la unul la altul.

— Ei bine, mulțumesc că ai adus-o pe Addie acasă.

Privirea Celiei se opri asupra lui preț de o clipă, apoi se uită în altă parte.

— Apreciez asta.

— Da.

Ty o sărută pe Addie și plecă.

— Ce s-a întâmplat între tine și tati? O auzi pe Addie că o întrebă pe Celia în timp ce el plecă.

Conduse direct la un local numit *Adânc în inimă*. Mirosea a bere, alune și țigări. Cea mai mare parte a luminii venea de la semnele cu neon de pe pereți. Ty comandă băutură. După ce o dădu pe gât, trânti paharul. Disperarea îi pătrunse ființa. Comandă un nou rând de băuturi.

Muzica umplea atmosfera din local, dar nu putea atinge întunericul din inima lui. Oamenii vorbeau cu el: barmanul, localnicii pe care îi cunoștea, un străin sau doi. Ty spuse politețuri. Nu se simți mai bine. Comandă și mai multe pahare.

Nu știa cât timp trecuse când Bo se așeză lângă el pe un scaun la bar.

— Am auzit că ești aici.

Ty voia să îi spună să-și vadă de treabă. Fratele lui mai mare. Dacă ar fi semănat mai mult cu Bo, Celia l-ar fi iubit la rândul ei. Onorabilul Bo, care întotdeauna spunea și făcea lucrurile corecte. Întotdeauna făcuse așa, încă de când erau copii. Bo era cel care îl ajutase pe tatăl lui cu caii, Ty fusese cel care sărise de pe o stâncă în apă mică.

Acum Bo avea ceea ce merita: o soție pe care o iubea, un cămin și o carieră. Și Ty avea ceea ce merita: nimic.

Ty își dori ca să fi venit Jake. Jake era cel puțin la fel de ratat ca și el.

Când încăperea începu să se învârtă, Ty nu-și mai stăpâni cuvintele.

Bo nu îl luă la rost. Așteptă până când Ty fu în cele din urmă forțat să aleagă între două rele: să părăsească localul sau să vomite. Ty alese să plece. Bo îl ajută să intre în camionetă, îl duse acasă și îl instală în teribila lui casă întunecată.

Zăcea întins în patul lui cu încheietura mâinii acoperindu-i ochii, simțindu-se ca și cum voia să vomite, iar capul i se învârtea ca într-un carusel.

Își ura casa. De ce era atât de tăcută? De ce era atât de maro?

De ce Celia nu locuia aici cu el?

Celia. Ty își închise strâns ochii în timp ce o durere amară îl biciui.

Câteva ore mai târziu, Ty deschise ochii. Singura lumină care se vedea venea prin ușa deschisă a dormitorul lui. Nu auzi niciun sunet.

Se ridică în capul oaselor și răsuflă cu greu. Își aminti totul, durerea fizică a mahmurelii, plus toate lucrurile pe care i le spusese Celia. Faptul că nu se putea încrede în el.

Cuvinte grele îi ieșiră pe gură în timp ce merse șchiopătând în baie.

Bo îi lăsase un bilet pe măsuță, spunându-i că el și Meg stăteau

la el peste noapte în dormitorul pentru oaspeți și să îi trezească dacă avea nevoie de ceva sau dacă îl puteau ajuta.

Nu, ei nu îl puteau ajuta.

Ty aruncă biletul la gunoi și deschise sertarele unul câte unul, căutând. Stai... își aminti acum. Nu era în sertare. Îl aruncase în dulăpiorul cu medicamente.

Îl deschise. Pe o parte, alături de restul de bani, se afla un plic alb din hârtie cu o rețetă capsată pe el. Fusese acolo de dinainte ca Celia să îi arunce pentru prima oară pastilele. Rupse plicul și îl lăsă să cadă.

Un flacon cu Vicodin.

Se uită la el. Gura i se umezi, dorea atât de mult pastilele. Două sau trei nu îi făceau rău. Aveau să-i amorțească toate gândurile și sentimentele.

„Nu vreau să-mi frângi inima din nou.“ Cuvintele Celiei îi răsunau în minte... *Nu pot să-mi asum riscul. Nu pot să risc ca Addie să treacă prin așa ceva.“*

Ea se înșela? Își dorea ca ea să nu aibă dreptate, voia să fie cineva în care Celia și Addie să poată avea încredere. Se schimbase oare cu adevărat?

Sau era la fel de slab și de necredincios precum pretindea Celia că este?

Capitolul 31

elia se trezi înainte de revărsatul zorilor în dimineața următoare, cuprinsă de o nevoie stăruitoare de a găti ceva consistent. Făcu tot posibilul să reziste tentației de a se culca la loc. Gânduri întunecate și sentimente deprimante o împiedicară să facă asta, așa că se dădu jos din pat.

Străduindu-se să găsească o evadare emoțională sănătoasă care nu implica zahărul, Celia ieși în grădina din față. Stătu pe iarba umedă desculță, udându-și plantele și smulgând buruieni în timp ce se scufunda în întunericul dimineții de la ora cinci ca o ancoră. Observă absentă caladiumul* care o ducea destul de bine. Frunzele colorate creșteau frumos.

Când reveni în cele din urmă în casă, avea deja în plan câteva variante de umplere a timpului. Putea să se uite pe internet. Să ducă la bun sfârșit ideile pentru un tort aniversar comandat de un cuplu din zonă. Să spele rufele. Să calce…

---

* *Caladium* este o plantă originară din America tropicală și este crescută pentru foliajul extraordinar. Este cunoscută și sub denumirea de ureche de elefant, inima lui Iisus și aripi de înger (n. trad.).

Celia merse în bucătărie și mixă în cel mai groaznic aluat de prăjitură de ovăz cu ciocolată și nuci pe care și-l putea imagina. De îndată ce îl scoase din cuptor, stătu deasupra tăvii și alese cea mai deformată bucată pe un șervețel. Din moment ce nimeni altcineva n-ar fi dorit prăjitura asta, avea să o mănânce.

Un gust de cocă fierbinte și plină de alune îi umplu gura. Mestecă – și se opri.

Nu avea un gust bun. De fapt, nu era bun deloc.

Celia scuipă îmbucătura în șervețel, apoi aruncă șervețelul la gunoi și își contemplă setul de prăjituri. Ce făcuse? Pe măsură ce recapitulă pașii pe care îi urmase, își dădu seama. Uitase de ouă.

Ouăle! Un ingredient de bază. Gătise încă din școala generală. Să uiți de ouă era o greșeală de începător. Genul de greșeală pe care ar face-o un copil de zece ani.

Astăzi *nu* era în apele ei. Dezgustată și privată de beneficiile terapiei prin gătit, Celia aruncă toate prăjiturile la gunoi.

După ce făcu duș, se îmbrăcă cu un maiou de țărăncuță și pantaloni scurți galben-pai. Ignoră cizmele și optă pentru sandalele ei credincioase din piele. Apoi se așeză în living și se uită la știrile matinale care anunțau vremea, traficul și crimele din Dallas în timp ce încercă puternic să se gândească la orice altceva cu excepția... *Lui*.

O duse pe Addie la grădiniță, apoi își parcă Priusul în fața casei de turtă dulce și acoperi scurta distanță până la piață pe jos.

Camionete fabricate în SUA trecură pe lângă ea, la fel ca și mașinile deținute de tineri: SUV-uri, Volvouri, Lexusuri. Atât ea, cât și frumoasele statui victoriene erau umbrite de pecani mari și de ulmi. Când ajunse în piața care îi era de-acum cunoscută, privirea Celiei observă amestecătura clădirilor. Fiecare era unică în privința culorii, cărămizilor sau a marchizelor, toate fiind sigure de sine după ce supraviețuiseră atât de mult timp. Tribunalul stătea în mijlocul pieței precum un ofițer elegant de poliție care era gata de datorie. Stâlpii de iluminat susțineau cu credincioșie coșurile cu flori.

Cuvântul *cămin* îi veni în minte ca o *vibrație* a unei corzi de chitară, reverberând în mod fizic. Fata care se mutase dintr-o parte în

alta toată viața își găsise în cele din urmă o casă într-un loc cu totul neobișnuit. Nu în zona cu vegetație luxuriantă din nord-vest. Ci aici. În acest orășel haios din Texas care nu avea o piață pentru fermieri și care mirosea a costiță afumată.

Celia se îndreptă spre patiserie, neștiind sigur dacă Holley i se părea acasă datorită locului în sine sau din cauză că locuia *el* aici. Dacă *el* ar fi locuit în Thailanda, era foarte posibil ca ea să se fi plimbat în clipa asta în centrul capitalei Banghok, experimentând același sentiment misterios de apartenență.

Se duse în spatele patiseriei și intră pe ușa din dos. În câteva minute, se îmbrăcă, se spălă și își făcu de lucru pregătind torturi alături de Jerry.

Celia îl observă cu atenție pe bărbatul care arăta ca Hulk, dar care era atât de sensibil în interior.

— Ce-ți place cel mai mult la faptul că ești însurat cu Donetta, Jerry?

El se gândi o vreme înainte să răspundă.

— Atunci când suntem intimi.

În ziua asta, Celia nu se așteptase să zâmbească. Dar îi zâmbi lui Jerry și i se păru ca un dar de suflet.

— Înțeleg.

Celia o putea auzi pe Donetta strigând, din magazin:

— Vă mai așteptăm!

Apoi, Donetta îi ținu un discurs unui client care avusese proasta inspirație de a rosti cuvântul *Yankees*. *

— Mai e și altceva, spuse Jerry. Cu privire la Donetta.

— Da?

— Are obiceiul să te întrerupă și să-ți povestească multe, câte în lună și în stele. Dar o cunosc. Are o inimă bună. Donetta e… genul meu de persoană. Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu sunt sigură.

Dar în sinea ei, Celia știa.

---

* New York Yankees este un club american de baseball profesionist din cartierul The Bronx din New York, care evoluează în prezent în Major League Baseball, în American League, Divizia de Est (n. trad.).

— Am trăit o viață împreună cu ea. Avem copii și nepoți. Este cea mai bună prietenă a mea. Sunt însurat cu ea de mai bine de două treimi din viața mea. Mă rog ca bunul Dumnezeu să mă ia pe mine primul. Pentru că n-aș dori să trăiesc o singură zi fără ea.

— O, Jerry.

Celia fu cuprinsă de emoție. Era cel mai lung discurs pe care îl auzise din partea lui.

— Eu chiar înțeleg ce vor să zică bărbații când spun că soția lor e jumătatea cea bună.

— Cred că tu ești jumătatea bună.

— Nu, Celia. E Donetta. Întotdeauna a fost ea.

Așa cum îi ceruse, Ty nu se întoarse la patiserie. Când ajunse acasă ca să îi ia locul târziu în acea după-amiază, el arăta mahmur și ca și cum n-ar fi dormit. Totuși, oricât de mizerabil se simțea, asta nu îl împiedicase să aibă grijă de Addie.

La fel și a doua zi, vineri. Ty arăta ca o epavă, dar Addie se putuse baza pe el.

În fiecare seară, Celia petrecea mult timp în rugăciune. Nu îi trecuse prin minte să se îndepărteze de Dumnezeu sau să dea vina pe El așa cum făcuse în trecut. Decizia ei de a-și reînnoda relația cu Dumnezeu era singurul lucru pe care era sigură că îl făcuse bine. Avea nevoie de El. Credința ei crescândă îi oferea singurul sentiment de echilibru sau de pace care îi mai rămânea.

Fără Dumnezeu, viața ei ar avea din nou același gust precum prăjiturile neinspirate pe care le făcuse în dimineața de dinainte. Celia ajunsese să înțeleagă că Dumnezeu era ingredientul de bază în rețeta vieții ei. El reprezenta oul.

Meg începu să o sune și să treacă pe la ea mult mai des decât înainte. Celia nu știa ce să-i spună, așa că nu îi spuse nimic. Oricum, cuvintele păreau de prisos. Putea vedea pe chipul plin de compasiune al lui Meg că aceasta știa exact ce se petrece.

Celia scoase brelocul cu *Dă păcii o șansă* din portcheiul ei și îl lăsă să îi scape printre degete în gunoi pentru ultima oară.

Veni și sfârșitul de săptămână. Ty făcu să îi fie ușor să îl evite. Nu-i trimise mesaje. Nu o sună. Celia își tot verifica telefonul, pe jumătate speriată și pe jumătate disperată să afle vești de la el. Creierul și inima ei purtau o luptă ca inamici înverșunați.

Addie o întrebă de vreo sută de ori sâmbătă când putea să îl vadă din nou pe tati și să o călărească pe Whitey. Celia știa că lui Ty i-ar plăcea să o scoată pe Addie la călărit. Totuși, ca să aranjeze chestia asta, Celia trebuia să ia legătura cu el. Ideea asta o înspăimânta de-a dreptul.

Duminică, Celia și Addie merseră la biserică, apoi petrecură după-amiaza acasă la unchiul Danny. Acesta își revenise într-atât încât să se întoarcă la el acasă, dar încă tot nu se putea descurca foarte bine. Celia îl ajută să lase cadrul de mers și să se așeze pe un scaun în sufragerie, apoi îi puse în față o felie de tort cu cafea și scorțișoară și o cană cu cafea proaspăt făcută.

— Pentru tine.

Danny luă o gură și își dădu ochii peste cap.

— E divin, C.

El mușcă din tort.

— Și asta! *Trebuie* să mă lași să-l vând în magazinul meu online. Pe bune.

Danny ținu o bucată de tort de cafea pe furculiță.

— Dacă aș putea servi așa ceva unei potențiale partenere, mi-ar ciuguli din mână.

— O să întâlnești într-o bună zi femeia potrivită. Știu asta.

Celia îl strânse de umăr.

— Până atunci, și întotdeauna, ne vei avea pe mine și pe Addie.

— Voi sunteți cele mai bune două fete din lume.

— Nici chiar așa. Dar cel puțin îți aparținem, unchiule Danny. Și indiferent ce s-ar întâmpla, ne avem unii pe alții.

Cât Celia stătuse în fața lui, ascultându-l cum plănuia următoarea mișcare în materie de întâlniri amoroase, gândurile cu privire la Ty o sufocau.

Oare Ty o iubea cu adevărat, așa cum spusese? Cu siguranță că părea sincer când îi spusese că voia să fie soțul ei. Spusese adevărul și când i-a zis că Tawny fusese cea care îl sărutase și că el se dăduse înapoi? Oare începea să-și dea întâlniri cu Tawny acum că Celia îl respinsese?

Addie o mai întrebă de vreo sută de ori pe Celia când putea să îl vadă pe tati și să o călărească pe Whitey.

În acea seară, după ce Celia o puse în pat pe Addie, se plimbă prin casă în același fel în care se plimbase din ziua în care pusese capăt relației cu Ty – ca o fantomă. Umbla fără țintă și se simțea teribil de tristă. Îi era dor de el.

Înainte de a începe să fie de acord să se sărute, cel puțin Ty făcea parte din viața ei. Fusese prietenul și suporterul ei. Crezuse în ea. Celia își dorea tare mult să se poată întoarce la lucrurile astea. Ceva care să nu îi dea sentimentul supărător și persistent că pierduse un lucru de neînlocuit.

Înainte ca Ty să nu mai vină la patiserie, Celia crezuse că pregătirea produselor fusese cea mai bună parte a slujbei. Acum își dădea seama că *el* fusese cel mai bun lucru.

Deodată, totul se terminase. Nu numai săruturile, ci totul. Celia rămânea cu un bărbat al cărui singur rol în viața ei era acela de a-i lua fetița de la grădiniță.

Regreta totul. Tot ce pierduse, faptul că îl rănise, că se despărțise de el. Și totuși se ținea de crezurile ei. Pe cât de agonizant era, pe cât de mult plângea la duș în fiecare dimineață și în pernă în fiecare seară,

pe cât de mult îl dorea fizic, Celia tot credea că făcuse ceea ce trebuia. În cele din urmă, chiar dacă Ty își imagina că este îndrăgostit de ea, chiar dacă Tawny fusese cea care îl sărutase, Celia nu putea crede că era capabil să îi fie credincios toată viața.

Celia trase un scaun din sufragerie și se așeză la masa unde împreună cu Ty serviseră cina, râseseră și schimbaseră priviri înflăcărate în timp ce Addie nu era atentă.

Doamne? Mă simt cea mai de neîncredere și neiertătoare femeie. M-am despărțit de Ty ca să o protejez pe Addie și pe mine. Înțelegi Tu? Cred că am făcut ceea ce trebuia. Cred. Nu-i așa?

Nu primi niciun răspuns, nicio călăuzire.

Nu prea Te faci înțeles.

Își puse mâinile în poală și le privi, ascultând. Ce conta, presupunea ea, nu era dacă Dumnezeu îi răspundea la întrebare. Ce conta era că *El* era răspunsul. La fiecare întrebare.

Circumstanțele dificile te învățau lecții prețioase. Situația de față o învăța pe Celia că în mijlocul durerii și confuziei, Dumnezeu era îndeajuns pentru ea.

Acel ghimpe se întoarse. Cel care o deranja în mod dureros, care o mustra. Dumnezeu voia să-l ierte din nou pe Ty.

Celia își închise ochii.

— Îl iert pe Ty.

Se concentră să rezolve toate poticnelile pe care le întâmpina cu iertarea. Din nou și din nou ea repetă. Îl iert pe Ty.

Cuvântul *iertare* suna blând și complet. Dacă ar fi fost un desen, ar fi putut fi un răsărit de soare. Totuși, în realitatea Celiei, pentru a obține acel răsărit de soare, trebuia să depună o muncă dură și murdară. Însemna să scoată țepușul de fier al amărăciunii care se înfipsese în sufletul ei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, Celia reușise să-l scoată și înainte. Dar acesta se întorsese și putea foarte bine să revină la nesfârșit.

Unul dintre versetele despre iertare îi veni în minte. *De câte ori să îmi iert fratele sau sora care păcătuiește împotriva mea? Până la șapte ori?*

Isus răspunse: Îți spun, nu de șapte ori, ci de șaptezeci de ori câte șapte.

Pentru Celia, iertarea nu fusese un lucru ușor pe care îl făceai o singură dată. Era o decizie pe care ea trebuia să o ia în mod repetat. Un proces.

Trecură și mai multe zile întunecate.

Nu mai apăru niciun nou breloc cu: *Dă păcii o șansă.*

Conversația ei cu Ty merse și mai prost decât de obicei când ajunse acasă de la muncă joi. Celia îi găsi pe el și pe Addie în camera din față, jucând dame.

El purta o șapcă de baseball întoarsă invers, blugi, ceasul lui din argint. Furtuna resentimentelor dintre ei o făcea să îi fie greu să îl privească în față.

Ty îi spuse la revedere lui Addie. Celia îi ținu deschisă ușa de la intrare. Când el ieși, ea păși pe verandă după el.

— Ty...

El se opri.

— Eu…

Masca pe care o purta în prezența lui Addie dispăru. Ty o privi cu o furie și o durere nedisimulate. După cum arăta, era încă la fel de furios pe cât fusese în ziua în care Celia se despărțise de el.

De ce se gândise oare că statul de vorbă cu el ar putea fi o idee bună?

— Ce mai faci? întrebă ea.

— Nu bine.

Celia simți cum inima i se frânge. *Te iubesc*, voi ea să îi spună. Cuvintele o înăbușiră. Se agitară înăuntrul ei, cerând să le dea glas.

La sunetul unor voci de copii, atât Ty, cât și Celia se uitară în direcția zgomotului. Neill și cei doi băieți ai lui se îndreptau spre casa de turtă dulce ca să se joace.

Ty se încordă la vederea lor, iar mușchii de la spate i se contractară. Apoi se îndreptă cu pași repezi spre camioneta lui.

Neill îi făcu cu mâna Celiei în timp ce se apropie.

— Bună!

— Bună.

Ea încercă să zâmbească.

Atenția i se îndreptă din nou asupra lui Ty. El își întoarse capul și îl privi pe Neill într-un mod atât de fioros, încât acesta ar fi leșinat dacă l-ar fi văzut. Ty se sui în camioneta lui și porni motorul.

Celia îi invită pe Neill și pe băieți în casă. Copiii se apucară de un nou joc de dame. Ea și Neill le priviră giumbușlucurile în timp ce

Neill îi spuse o poveste despre unul dintre partenerii lui de la firma de avocatură.

Îl iubea pe Ty. *Îl iubesc*, își tot repeta. Celia tot încercase să se convingă de contrariu în orice mod posibil. Toate eforturile ei nu avuseseră niciun efect. Se îndrăgostise de același bărbat de trei ori într-o viață.

Poate că nu. Poate că se îndrăgostise cu adevărat de Ty numai o dată în viață – în ziua când acesta a intrat la cursul de ceramică, s-a așezat lângă ea și i-a zâmbit pentru prima oară. Când Ty a plecat din Texas după absolvire, iar mai apoi când nu i-a împărtășit sentimentele în Vegas, Celia a făcut tot posibilul să uite de dragostea ce i-o purta. Dar iubirea asta se dovedise a fi mai puternică decât cel mai dur metal creat vreodată.

Neill continuă să vorbească.

Celia se uită cu drag la frizura de culoare blond închis a lui Addie. Fiica ei îi umpluse într-așa o măsură viața, încât ea nu știuse dacă va mai putea iubi vreodată un bărbat. Fusese o surpriză pentru ea, nu numai faptul că putea să iubească din nou un bărbat, ci și cât de intens reușea să o facă.

Când Neill și băieții plecară, Celia se puse în genunchi în camera lui Addie ca să o ajute să-și strângă jucăriile.

— Mami?

— Da?

— Tati e trist.

Celia îi dădu o șuviță de păr după ureche.

— Știu.

— I-am dat niște ceai de mușețel azi.

Addie netezi rochia păpușii Cenușăreasa pe care o ținea în mână.

— Nu l-a ajutat să se simtă mai bine.

— Nu?

Copila dădu din cap.

— Cred că este trist fiindcă nu porți cizmele pe care ți le-a dat.

Addie încălța cu credincioșie cizmele cowgirl roz, la fel cum făcuse din prima zi când Ty i le dăruise.

— E drăguț și amuzant, mami. Chiar îmi place acasă la tati. Whitey e acolo.

Degetele ei micuțe netezіră părul Cenușăresei.

— Are o motocicletă. Îmi plac poveștile lui de noapte bună.

Celia încuviință din cap.

— Cenușăreasa e acum fericită fiindcă s-a măritat cu Făt-Frumos. Tati va fi fericit când o să te îmbraci cu o rochie albă și un – ea arătă un văl cu mâna ei – cearșaf lung pe cap și te măriți cu el.

Pe Celia nu o lăsă inima să se lanseze într-o discuție despre cât de mult ea și Ty se respectau unul pe celălalt sau despre capriciile deciziilor adulților sau de ce mămicile și tăticii alegeau uneori să trăiască separat.

— Te iubesc, Addie, spuse ea simplu și sincer. Și Ty te iubește.

— O, mami. Trebuie să începi să porți cizmele pe care ți le-a dat.

— Eu și Jerry vrem să stăm de vorbă cu tine, îi spuse Donetta Celiei a doua zi.

— Da?

Celia continua să măture podeaua patiseriei.

— Celia, e genul ăla de discuție la care trebuie să iei loc.

Îi aruncă imediat o privire Donettei, îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

Donetta îi luă mătura din mână și arătă către o masă în partea din spate a patiseriei.

— Jerry! urlă ea.

Celia se lăsă pe scaun, neliniștită.

Jerry ieși din bucătărie și cei doi se așezară în fața ei.

— Știi că eu și Jerry vrem să ne pensionăm de ceva timp.

— Da.

— Aveam de gând să mai muncim câțiva ani, apoi să scoatem localul la vânzare.

Jerry o privi cu atenție pe Celia. Compasiunea din ochii lui făcu ca un val de presimțiri rele să o străbată pe aceasta.

— Cu mai bine de o săptămână în urmă, continuă Donetta, am

primit un telefon de la un prieten vechi. Din senin. Ne-a spus că vrea să ne cumpere patiseria.

Nu, se gândi Celia. *Te rog, Doamne, nu.*

— Ne-a luat prin surprindere, ridică din umeri Donetta. Nu știam că îl interesează. Dar niciodată nu știi ce-i în capul oamenilor. Ne-a oferit un preț bun pentru localul ăsta.

Un fior de teamă strânse stomacul Celiei. Aveau de gând să vândă patiseria unui străin.

— Prietenul nostru ne-a oferit un preț mai mare decât cel pe care l-am fi cerut dacă am fi scos localul la vânzare, spuse Donetta.

— Am discutat îndelung despre asta, interveni Jerry.

— Știm că depinzi de slujba asta și nu tratăm chestia asta cu ușurință. Dar trebuie să ne gândim și la anii noștri de pensie.

Donetta își îndepărtă niște fire de păr din ochi.

— I-am spus prietenului nostru că îi acceptăm oferta. Am semnat actele aseară.

Nu! Celia voia să țipe. De ce nu i-au spus despre asta mai devreme? S-ar fi oferit ea să cumpere magazinul. Îi plăcea la nebunie locul ăsta. Zugrăvise pereții, gătise mâncare și curățase fiecare suprafață cu mult drag ca și cum ar fi fost deja a ei.

Uitându-se la chipurile celor doi, Celia putu vedea că ei știau toate astea. Înțelegeau ceva ce ea nu dorea să recunoască față de ea însăși: Celia n-ar fi fost niciodată în stare să obțină un împrumut care să îi permită să cumpere localul.

Nu. Panica începu să pună stăpânire pe ea.

— Ce are de gând să facă noul proprietar cu localul?

— Nu știm sigur, răspunse Donetta.

— Îl va păstra drept cafenea?

— Nu știm, spuse Jerry.

— Ne pasă de tine, scumpo. O să te ajutăm. Ești isteață și o să te descurci foarte bine.

Celia nu voia doar să se descurce bine. Voia să continue să lucreze aici. Magazinul ăsta era visul ei. Pierderea lui, pe lângă faptul că îl pierduse pe Ty, era ca o greutate enormă care se adăuga unei poveri deja prea greu de suportat.

Nu, se gândi ea din nou în zadar. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi în timp ce își plimbă privirea în interiorul iubitei ei patiserii.

Nu!

Ty își propti cizmele pe măsuța de cafea din living. Ținea deschis ziarul *Wall Street Journal* și tot încerca să citească un articol despre un fond de investiții. Nu se putea concentra prea bine. Creierul voia să se gândească la un singur lucru distructiv.

Celia.

Era ultimul lui gând înainte de culcare. Primul lucru la care se gândea dimineața. În timp ce făcea duș. În timp ce se îmbrăca. În timp ce conducea mașina

Celia făcuse ca viața lui să nu mai însemne nimic pentru el. Îl înfuriase. Îl făcuse să se îndoiască de sănătatea lui mintală.

Îi sună telefonul. Verifică apelantul.

— Bună, Meg.

— Hei, Ty.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai plec de-acasă de la Celia.

Vocea ei îngrijorată îl făcu să lase deoparte ziarul.

— Și?

— E foarte supărată. Proprietarii patiseriei...

— Donetta și Jerry?

— Exact. Ei i-au spus azi că vând localul.

Ty îngheță, iar creierul lui încercă să proceseze informația. Vânduseră patiseria? Donetta și Jerry o aveau de ani buni. Din câte știa el, nici măcar nu era de vânzare.

— Ty?

— Sunt aici.

Ty se ridică în picioare furios și își smulse ochelarii de citit de pe nas.

— Cui au vândut-o?

— Celia nu știe. Cum crezi că o putem ajuta? Adoră localul ăla...

— Meg, te sun mai târziu.

— Sigur.

Întrerupse convorbirea și căută în agenda de contacte. O sună pe Donetta și se plimbă de colo-colo în timp ce aștepta să-i răspundă.

— Alo?

— Donetta, Ty Porter la telefon. Am auzit că ai vândut patiseria.

O pauză.

— Vestea încă nu s-a răspândit în oraș, dar da. Am vândut-o.

Ty strânse mai tare telefonul în mână. Acum nu avea niciun rost să o ia la întrebări de ce nu îi spusese despre planurile ei.

— Cui?

— Uite, știi că țin foarte mult la tine, Ty. Dar chestia asta nu te privește.

— Donetta, draga mea, sunt pe cale să fac un atac cerebral. Te rog, spune-mi în clipa asta cui ai vândut localul.

— Unui vechi prieten de-al meu și al lui Jerry. Trăiește în Holley de-o viață întreagă.

— Cum îl cheamă?

— Howard Sanders.

Când Howard Sanders răspunse la ciocănitul lui Ty la ușă, nu făcu nimic altceva decât să îl observe cu atenție pe Ty o bună bucată de timp. Ochii lui bătrâni străluceau de satisfacție.

— Ty.

— Howard.

Ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, Howard duse o pipă la gură și pufăi îndelung.

— Știi de ce sunt aici? întrebă Ty.

— Cred că da.

— Pot să intru?

— Sigur.

Ty îl urmă pe Howard într-o cameră întunecoasă care mirosea a piele și tutun. Amândoi bărbații se așezară. Howard să lăsă pe spate

pentru a fuma din pipă. Ty stătea drept în scaun, cu atenția fixată asupra lui Howard.

— Ai cumpărat patiseria.

— Da.

— Și nu pentru că vrei să intri în industria patiseriei.

— Nu.

Ty își aminti ziua când Howard intrase în patiserie. Bărbatul mai în vârstă îi privise pe el și pe Celia. Howard trebuie să fi descoperit imediat slăbiciunea lui Ty.

— Tu ai ceva ce-mi doresc, spuse Howard. Deții pământul lui Jim.

— Și acum tu ai ceva ce-mi doresc eu.

— Da.

Howard își întinse mâna care ținea pipa de-a lungul brațului fotoliului.

— Cum o să rezolvăm dilema asta?

— Fă-mi o ofertă.

Fața lui Howard era atât de ridată încât arăta ca un trunchi de copac. Ridurile i se adânciră în timp ce un colț al gurii se arcui într-un zâmbet.

— O afacere corectă.

Terenul lui Jim valora mult mai mult decât patiseria. Nu numai asta, dar Ty avea nevoie de el pentru a crește vite pentru rodeo. Fără călăritul de tauri, fără Celia, nu îi mai rămăsese decât planul lui de a-și lărgi ferma.

— În dragoste și în război, totul e permis.

Howard rânji și mai tare.

Ty dori să îi frângă gâtul bătrânului. Durerea îi străbătu maxilarul.

— Patiseria în schimbul pământului, spuse Howard. Asta-i oferta mea.

Un fior îi străbătu deodată spatele lui Ty, umerii și brațele. Simți puternic prezența lui Dumnezeu, așa cum o făcuse în fiecare noapte când scosese flaconul de Vicodin. De atunci încolo, în fiecare noapte, Dumnezeu îl oprise să mai ia vreo pastilă.

Poate că Dumnezeu Se folosea de această situație ca să îi pună la încercare devotamentul față de Celia...

Nu, își dădu el seama. Dumnezeu știa deja cât de devotat îi era

Celiei. Dumnezeu Se folosea de situația asta pentru a-i dovedi *lui Ty* cât de profund era devotamentul său față de ea. Ty își aminti cum Îl rugase pe Dumnezeu: *Arată-mi cine sunt.*

Inima îi bătu cu putere în timp ce înțelegea totul.

Dumnezeu îi răspundea la rugăciune. În tot timpul ăsta, Ty se îndoise că era îndeajuns de bun sau de încredere pentru Celia. Trecutul lui arăta altceva. Faptele lui din trecut îl trădau. Era posibil ca Celia să nu-i mai ofere o nouă șansă pentru a îndrepta lucrurile. Dar Dumnezeu… Dumnezeu îi oferea acea șansă acum.

După aproape șase ani de la cel mai mare regret al lui, Dumnezeu îi oferea o oportunitate miraculoasă de a face ceea ce ar fi trebuit să facă în Vegas.

Să o iubească pe Celia.

— Ei bine? ceru să afle Howard. Care este răspunsul tău?

Capitolul 32

elia!

Celia își ridică capul.

— Donetta?

Celia se afla în dormitorul ei din casa de turtă dulce și era pe cale să se schimbe din hainele pe care le purtase la biserică.

— Vin pe cărarea din față.

Vocea femeii mai în vârstă se auzi prin geamurile deschise.

Donetta nu o mai vizitase niciodată pe Celia acasă. Drept vorbind, după vestea devastatoare în privința patiseriei, Celia nu știa dacă mai putea suporta o nouă întâlnire cu Donetta.

— Vin imediat.

Celia își trase o pereche de blugi strâmți deoarece pentru prima dată de când se mutase în Holley, temperatura din acea zi cerea lucrul ăsta.

— Sunt la ușa ta! strigă Donetta.

— O clipă.

Celia alese o bluză mulată albă și, peste ea, un maiou mov în stil de tunică.

Îi aruncă o privire lui Addie. După biserică, Meg și Bo o scoseseră

în oraș la prânz înainte de a o duce înapoi acasă cu zece minute în urmă. Addie stătea pe burtă, pe covor, captivată de un joc de pe tableta ei.

Celia deschise ușa de la intrare.

— Bună.

Donetta intră purtând pantofii ei Keds de culoare albastră, pantaloni scurți cu talie înaltă și un tricou cu echipa Rangers. Cei de la Rangers reușiseră să se califice în finală, așa că Donetta se îmbrăca acum în sigla lor în fiecare zi din săptămână.

— Am vești.

Îi făcu semn Celiei să vină în living.

Ele se așezară ca și cum s-ar privi în oglindă una pe cealaltă, cu scaunele, față în față. Burnița cădea pe peluza din față, făcând ca totul să pară tăcut făcând ca planurile Celiei să cedeze sub povara apei.

— Vești? întrebă Celia.

— Două vești importante. Pe prima i-am promis lui că nu o s-o spun…

La auzul cuvântului *lui*, inima Celiei tresări. Știa exact la cine se referea Donetta.

Donetta răsuflă.

— După ce ne-am întâlnit prima dată, îți amintești cum te-am contactat din nou pentru slujba de la patiserie? Ți-am spus că eu și Jerry ne gândiserăm mai bine și că ne hotărâserăm să te plătim dublu?

Celia încuviință din cap.

— Ei bine. Într-un am mințit în legătură cu ultima parte.

Donetta își dădu capul într-o parte.

— De fapt, am mințit de-a binelea. Nu eu și Jerry ți-am mărit salariul. Ty a făcut-o.

Stai puțin. *Cum, cum, cum*?

— El îți plătea jumătate din salariu din ziua în care ai venit să lucrezi la noi. Voia să se asigure că îți poți permite să te angajezi acolo.

Celia se întâlnise cu Ty imediat după primul ei interviu cu Donetta. O dusese să mănânce *snow cone*. Mintea ei se întoarse în timp. Nu-i spusese nimic nici lui, nici altcuiva despre dorința ei de a lucra la patiserie.

— Nu i-am spus niciodată despre oferta de muncă de la *Cream or Sugar* –

— A intrat în magazin în aceeași zi în care ai venit și tu, întrebând dacă veniseși să-ți cauți un loc de muncă. Și-a dat singur seama, drăguță.

În felul lui misterios de a o înțelege, Ty aflase despre interviu și … el se oferise să îi plătească jumătate din salariu? Asta însemna mulți bani. Bani despre care el nu îi spusese niciodată. Chiar și când se despărțise de el, Ty nu i-a suflat o vorbă despre toate astea. De ce nu îi aruncase lucrul ăsta în față? Ar fi făcut-o să se simtă mizerabil. În schimb, chiar și în decursul ultimelor zile când el fusese atât de furios, tot continuase să îi plătească jumătate din salariu?

Celia dădu ușor din cap, amețită. Primise un telefon de la Donetta în care o anunța că se hotărâseră să îi mărească salariul după ce cu o zi înainte mersese prima oară la biserică.

— Am crezut…

— Ce?

— Pare prostesc acum. Atunci mă gândisem, în ziua în care m-ai sunat, că Dumnezeu făcuse totul. Că El aranjase totul așa încât să pot lucra la patiserie.

— Dumnezeu *chiar* a făcut totul, Celia. Numai că nu ne-a folosit pe mine și pe Jerry. L-a folosit pe Ty.

Celia își duse mâinile la obraji. Îi aruncă o privire Donettei cu ochi înlăcrimați.

— I-am spus lui Ty că nu o să-ți zic. Îmi încalc promisiunea făcută, deoarece cred că e spre binele amândurora.

Celia rămase fără cuvinte.

— Să nu leșini acum, îi porunci Donetta. Am mai multe să-ți zic, așa că ia-ți mâinile de pe față.

Celia își lăsă în jos brațele.

— Răsufli greu ca un pește pe uscat.

Celia își închise buzele.

— Asta a fost doar prima veste. Uite-o pe a doua. Am primit un telefon de la Howard Sanders cu câteva minute în urmă.

Celiei îi trebui o clipă ca să-și amintească de numele ăsta.

— Bărbatul care a concurat cu Ty pentru terenul lui Jim?

— Așa se pare. Nu știam nimic despre teren până azi.

Celia nu-și putea imagina ce avea Howard Sanders de-a face cu toate astea.

— Howard este cel care a cumpărat patiseria, Celia, și tocmai am aflat *de ce* a cumpărat-o. A cumpărat-o fiindcă încă râvnește la teren.

Celia simți cum coastele i se strânseră în jurul inimii, care bătea nebunește.

— Nu înțeleg ce are de-a face patiseria cu terenul. Pământul îi aparține acum lui Ty, iar el n-o să-l vândă niciodată. De când a terminat-o cu călăritul taurilor, Ty plănuiește să crească vite pentru rodeo. După cum mi-a explicat el, are nevoie atât de pământul lui, cât și de acest teren pentru a-și împlini visul.

— Howard mi-a zis că v-a vizitat pe tine și pe Ty într-o zi la patiserie.

— Da.

— Howard trebuie să fi auzit zvonurile care circulă în legătură cu voi doi. A venit la magazin ca să vadă cu ochii lui. Howard e perspicace, drăguță. Trebuie să fi observat că Ty te iubește.

Expresia Donettei se îmblânzi.

— Howard a văzut că persoana pe care o iubea Ty iubea patiseria la rândul ei.

Un tremur coborî pe spinarea Celiei.

— Howard a cumpărat patiseria ca să o pună la bătaie în negociere. S-a întâlnit aseară cu Ty și i-a oferit un schimb echitabil. Patiseria în schimbul terenului.

Celia se ridică repede în picioare.

— Nu.

Donetta o privi calmă.

— Și Ty?

Vocea îi tremura.

— Ty a refuzat oferta lui Howard. Nu-i așa?

— Nu, scumpo. Nu a făcut asta. Și-a dat pământul la schimb pentru patiserie. Pentru tine.

— Nu se poate!

— Așa a făcut. De asta m-a sunat Howard, să-mi explice că patiseria are deja un nou proprietar.

Celia o luă din loc, căutându-și cu înfrigurare poșeta și cheile de la mașină. Căută prin toată casa de două ori înainte de a le găsi la locul lor obișnuit, pe masa de la intrare.

Donetta stătea în hol.

— O să stau aici și o să am grijă de Addie.

— Mulțumesc.

Celia băgă capul în camera lui Addie.

— Trebuie să plec puțin, dar Donetta e aici.

— Bine.

Addie abia dacă își ridică capul.

La jumătatea distanței pe veranda din față, Celia își dădu seama că era desculță. Se întoarse la garderoba ei, își puse repede cizmele cowgirl, apoi trecu repede pe lângă Donetta înspre Priusul ei.

— Du-te după bărbatul tău, scumpo! strigă Donetta după ea, cu un pumn ridicat în aer. Du-te să-ți iei bărbatul!

În timp ce conducea mașina spre casa lui Ty, o înăbușiră o mie de gânduri. *Ce făcuse Ty*?

Îi spusese că era o lașă în ziua când s-au certat. Crezuse că el s-a înșelat atunci. Își analizase acțiunile și le considerase inteligente. Dar care era adevărul gol-goluț? Faptul că îl iubea o îngrozea.

Și faptul că fusese rănită din nou de el o înspăimânta și mai mult.

Perspectiva de a-l ierta o năucea.

Celia se folosise de incapacitatea ei de a avea încredere în el ca o platoșă ca să-și protejeze inima.

Ea *chiar* fusese lașă. Dar Ty? El nu.

În partea asta a Texasului, el era faimos pentru curajul lui de a încăleca tauri sălbatici. Dar asta nu spunea nici măcar jumătate din ce era el. Ty își deschisese inima în fața ei în acea zi în biroul de sus, spunându-i ce simțea față de ea. Și acum, dacă Donetta spunea adevărul, el dovedise acest lucru sacrificându-și viitorul de dragul ei.

Ty avea nevoie de acel teren pentru propriul lui vis. Ce făcuse?

La jumătatea drumului pe lunga alee privată care ducea la casa lui Ty, Celia văzu o camionetă venind din direcția opusă. Jake.

Ei se opriră, amândoi lăsând în jos geamurile de la portiere.

Jake se uită la ea cu pălăria lui Stetson, care îi atârna pe ochi, iar cicatricea sa era dureros de vizibilă.

Celia era atât de confuză, încât nu putea întreține o conversație de complezență.

După un moment tensionat de tăcere, expresia lui se relaxă un pic.

— Ty nu e în casă. Repară o parte ruptă a gardului. Va trebui să mergi pe jos până acolo.

— Nu mă deranjează.

Jake îi explică unde să îl găsească.

— Mulțumesc, Jake.

Acesta își înclină pălăria în fața ei, iar ea merse mai departe. Garda de Ajutor a Familiei Porter. Îi venise în ajutor cu renovările interioare, cu renovările de la patiserie, cu unchiul Danny. Și îi venise în ajutor chiar și acum.

Celia parcă mașina și se îndreptă spre câmpuri. Nu avea umbrelă. Ploaia ușoară îi pătrundea în păr și îi umezea bine maioul, îngreunându-l. Călcând peste iarba uscată de căldura verii, o luă pe diagonală către linia îndepărtată a gardului. Terenul deveni în cele din urmă o pășune chiar în deal. Nu mai vedea casa lui Ty sau hambarul. Copacii împânzeau câmpul. Simți briza rece care venea dinspre norii joși și grei de culoarea cositorului.

Celia îl văzu de la distanță.

Ty fixă o scândură căzută la locul ei, apoi se apucă să lucreze cu un ciocan.

Era ud leoarcă. Blugii i se închiseră la culoare și tricoul gri i se lipise de trup, descoperind fiecare mușchi de dedesubt.

Gura i se uscă de emoție, dar Celia nu încetini pasul. Continuă, însoțită de sunetul picăturilor de ploaie care cădeau pe pământ.

Când se apropie la zece pași de el, Ty își ridică imediat fața.

Amândoi se opriră, iar privirile li se întâlniră. Încetul cu încetul, Ty se îndreptă de spate ca să stea cu fața la ea, iar trăsăturile lui se înăspriră, devenind defensiv.

Dumnezeule, strigă ea în sinea ei. Îl iubea pe Ty, și ea îl rănise. Era furios pe ea și, ce era și mai rău, Celia merita furia lui.

— De ce? îl întrebă ea.

Ty nu spuse nimic. Ploaia cădea peste el în șuvoaie.

— Ți-ai dat la schimb pământul pentru patiserie?

El aruncă ciocanul deoparte.

— Da.

— Ty, iar vocea ei se sugrumă. De ce?

Cu ambele mâini, el își dădu pe spate părul, descoperind un chip care fusese umbrit de durere din ziua în care se despărțiseră. Părul lui întunecat de apă nu făcea decât să îi scoată și mai mult în evidență albastrul minunat al ochilor.

— Poate că nu e prea târziu ca să-ți recuperezi terenul.

Celia își înfipse cizmele în pământ.

— Dacă te duci la Howard sau la notariat chiar acum și spui că te-ai răzgândit, poate că –

— Nu m-am răzgândit.

— Vreau să te duci chiar acum! Trebuie să faci orice e nevoie ca să oprești afacerea.

— Nu poți obține întotdeauna tot ce vrei, Celia.

Ea tresări.

— Știu că îți pasă de pământul acela.

— Nu.

— Ba da, îți pasă.

— Ba nu, mârâi Ty. Nu dacă asta înseamnă că tu îți pierzi patiseria.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Cu adevărat, Celia nu putea suporta că făcuse schimbul de dragul ei.

— Nici eu nu mai vreau patiseria dacă tu pierzi terenul.

— Ghinion, deoarece o s-o păstrezi.

El se îndreptă spre ea, amenințător.

— De fapt, o să conduci localul acum că tu ești proprietara.

— Vrei să spui că *tu* ești proprietarul acum.

— Tu, insistă Ty, venind și mai aproape.

— Dictatorule!

— Zâna pădurii.

— Îngâmfatule.

— Urăsc porecla aia.

— Îngâmfatule!

— Dulceață, murmură Ty.

Se opri la numai un pas distanță.

— Ce ai de gând să faci, Ty? Fără pământ?

— Nu știu.

— De ce ai încheiat înțelegerea?

— Știi tu de ce. De ce ai venit până aici pe vremea asta ca să mă cauți?

— Știi tu de ce, îi răspunse Celia slab.

— Mi-ar plăcea să-mi spui.

Curajul o părăsi. Îndrăznea să se încreadă în el în toate aspectele? Chiar avea de gând să pună viața ei și viața lui Addie în mâinile acestui bărbat?

Deodată și foarte clar, Celia înțelese că da. Da, așa avea să facă.

— Te iubesc, Ty.

Trecură clipe sfâșietoare în timp ce el o fixă cu privirea, fără să spună sau să facă nimic.

Poate că ea trebuia să încerce din nou, mai tare.

— Te iubesc!

Ty o luă în brațe și o sărută cu pasiune. O mână de-a lui se încolăci după ceafa ei. Cu cealaltă mână o lipi de el.

Apă. Mirosul unei furtuni. O plăcere de nedescris.

Ty se trase înapoi doar atât cât să se uite la ea.

— Te iubesc, spuse el.

Apoi ei se sărutară din nou, râzând până nu mai putură, până rămaseră fără aer. La fel ca atunci când Jerry îi spusese Celiei că Donetta era pe gustul lui – așa era Ty preferatul Celiei. Era prea chipeș, prea încăpățânat, prea înstărit și, de altfel, nu era perfect. Dar Ty era cu siguranță genul ei de bărbat.

El o lăsă jos.

— Îmi pare rău pentru toate lucrurile pe care ți le-am spus când ne-am certat.

Celia își lipi palmele de pieptul lui.

— Nu am nicio scuză, dar eram speriată.

— Nu te voi dezamăgi.

— Dacă o s-o faci vreodată, o să te rănesc, Ty. Vreau să spun că o să te rănesc *pe bune*. Te omor. Fizic.

— Poate că mă înșel, dar nu-ți cereai iertare acum o clipă?

— Ba da.

După ce se ținuse atât de tare de neiertarea ei, o smerea faptul de a fi ea însăși în postura de a fi iertată.

— Mă ierți?

Zâmbetul lui pe jumătate îi descoperi gropița din obraji. *O, zâmbetul acela!* Celia nu-l mai văzuse de zile întregi. Părea ca și cum ar fi trebuit să traverseze un ocean ostil pentru a-l vedea din nou. Ar fi traversat nenumărate oceane doar ca să vadă din nou frumusețea acelui zâmbet.

— Te iert, Celia. Vezi ce ușor a fost? Încearcă.

— Te iert, Ty.

Și adevărul acestui fapt o străbătu prin tot corpul, precum clinchetul unui clopoțel. Ea îl iertase, iar asta însemna libertate.

— Te *iert*, spuse Ty.

— *Eu* te iert.

— Bun, căci și eu te iert.

Își tot repetară angajamentul, zâmbind, punând accent pe diferite cuvinte din propoziție.

— Nu e prea dureros, nu-i așa?

Ty o sărută foarte ușor pe frunte.

— O, doare. Dar probabil că îmi prinde bine să continui să practic iertarea dacă avem de gând să fim un cuplu.

— Oh, *chiar o să fim* un cuplu.

— Addie va fi încântată.

— Va spune că ne-a zis ea că va fi așa.

Ty îi luă mâinile într-ale sale, iar degetele lui erau puternice și calde, apoi duse mâinile lor împreunate după gâtul lui.

Celia le văzu atunci în felul în care le vedea Dumnezeu. Deși nici ea și nici Ty nu consideraseră prima lor nuntă ca fiind ceva de valoare, Dumnezeu fusese de altă părere. El prețuia căsniciile – chiar și cele care începuseră într-un mod atât de abrupt într-o capelă din Las Vegas. Celia își dădu seama deodată că Dumnezeu avusese de la bun început un plan pentru salvarea și restaurarea căsniciei lor. Când lor le era indiferent, Lui îi păsase. Când ei se abandonaseră, El nu renunțase. Brățara pe care o scăpase în restaurantul din Corvallis o considerase la acea vreme o coincidență nefericită. Acum nu mai credea că fusese o banală întâmplare. Părea o intervenție divină.

— Donetta mi-a spus că mi-ai plătit jumătate din salariu...

— Ce? Mi-a promis că nu o să-ți zică nimic.

— Deși tu știi bine ce părere am cu privire la faptul că îmi cumperi lucruri. Mi-ai plătit jumătate din salariu, iar acum mi-ai cumpărat o patiserie fără permisiunea mea.

— Dă-mă în judecată.

— Ești incorigibil!

— Dacă aș ști ce înseamnă asta, probabil că aș fi de acord.

Celia îl sărută ușor.

— Ești și bun și generos.

— În cazul ăsta, te măriți cu mine?

— Ești sigur că nu vrei să te însori cu Tawny în locul meu?

— Sunt sută la sută sigur.

— Mă alegi pe mine de data asta?

— Încerc să te aleg pe tine, dar mai întâi trebuie să-mi spui că te vei mărita cu mine.

— Mă mărit cu tine. Când?

— Diseară?

Celia râse.

— Nu am de gând să fac din nou așa ceva.

— O să petreci noaptea cu mine?

— Când?

— Diseară?

Celia voia să spună da mai mult decât voia ca inima să îi bată.

— Din punct de vedere tehnic, îi aminti Ty, suntem deja căsătoriți.

— Tehnic vorbind, înainte să petrec noaptea cu tine, va trebui să ne căsătorim din nou. De data asta în biserică, cu Addie, cu o rochie de mireasă și flori.

— O să faci un copil cu mine?

— Deja am făcut unul.

— Vreau mai mulți.

— Va trebui să stăm de vorbă în privința asta. Ce părere ai dacă ți-ai muta biroul în încăperile de la etajul al doilea de la patiserie? Ai putea să ajuți și alți oameni să-și investească banii.

— Nu-i o idee rea.

— Ai fi aproape de gogoși.

— Aș fi aproape de tine. Ce părere ai dacă am locui toți împreună acasă la mine după nuntă?

— Și în privința asta trebuie să stăm de vorbă. Casa ta are nevoie de multă redecorare… de ce zâmbești?

— Pentru că tu mă faci să zâmbesc.

O cuprinse bucuria. Ty o iubea. O iubea și voia să se însoare cu ea.

— Tu mă faci să zâmbesc.

— Dulceața mea.

Fața lui se coborî la nivelul ei.

— Izvorul meu de pace. Singura mea iubire…

— Da?

Buzele lui se aplecară la o răsuflare distanță de ale ei.

— Aleasa mea.

„Fiți buni unii cu alții,
miloşi şi iertați-vă unul pe altul,
cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos.“
— Efeseni 4: 32

Întrebări pentru discuții

1. Ai cunoscut vreodată pe cineva care s-a căsătorit în Vegas? Ce gen de nuntă a avut?
2. Acțiunea acestui roman prezintă un scenariu clasic: „copilul secret“. Ai mai citit și alte cărți care spuneau povestea unui copil despre a cărui existență tatăl lui nu a știut nimic? De ce crezi că tema aceasta are atât de multă priză la public de-a lungul anilor?
3. Ty și Celia vorbesc despre ce este iertarea: o decizie, un sentiment sau o acțiune. Ce părere ai tu?
4. Poți împărtăși un moment din viața ta când ți-a fost greu să ierți? Cum a lucrat Dumnezeu la inima ta în acea perioadă?
5. Ce scene te-au făcut să râzi? Care te-au enervat? Care te-au emoționat?
6. Ai putut să identifici vreo metaforă în roman? Indiciu: sunt cel puțin trei.
7. De-a lungul poveștii, Celia reușește să-și împlinească un vis la care renunțase cu multă vreme în urmă. Ai avut vreodată ocazia de a redescoperi ceva ce ți-a plăcut odată?
8. Crezi că Celia este perfectă pentru Ty sau viceversa? Ce anume

i-a făcut o pereche ideală (chiar dacă le-a trebuit amândurora mult timp să vadă lucrul acesta)?

9. În ce mod sunt romanele lui Becky Wade diferite de alte povești de dragoste creștine?
10. La sfârșit, Ty a sacrificat ceva ce își dorea să aibă de dragul fericirii Celiei. Lui Becky Wade îi place să portretizeze sacrificiul în romanele ei deoarece crede că acesta reprezintă un semn distinctiv al iubirii adevărate. Poți spune ce anume ai sacrificat de dragul cuiva pe care-l iubești sau ceva ce altcineva a sacrificat de dragul tău?

Sperăm că ți-a făcut plăcere lecturarea acestei cărți.
Dacă te-a inspirat mesajul ei,
te rugăm dă-o mai departe persoanei pe care vrei să o inspiri.

Despre autoare

Becky Wade și-a petrecut copilăria în California, unde, împreună cu surorile, prietenii și verii ei, punea mereu în scenă diferite piese de teatru imaginate chiar de ea. Aceste piese erau de cele mai multe ori povești de dragoste cu final fericit, în care protagonistul era un prinț sau o prințesă. De atunci a rămas fascinată de orice poveste de iubire.

Becky a absolvit Universitatea Baylor. După căsătorie, Becky și soțul ei au locuit pe malul mării în Insulele Caraibe și, mai apoi, în Australia. În această perioadă, pasiunea lui Becky pentru lectură s-a transformat într-o pasiune pentru scris, mai cu seamă romane creștine de dragoste.

După nașterea celor trei copii ai familiei, Becky s-a preocupat să țină pasul cu treburile casnice și nevoile copiilor, dar își face timp să joace tenis, să se antreneze în sală și mai ales să scrie sau să se uite cu soțul ei la emisiuni preferate, relaxându-se pe o canapea și mâncând ciocolată.

Familia Wade locuiește acum în Dallas, Texas.

Seria Familia Porter

Romanele din seria *Familia Porter* prezintă poveștile de viață ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte și zbateri personale cu care adeseori și tu te poți identifica. Becky Wade nu se ferește să prezinte vulnerabilitățile lor, dar, în egală măsură, credința și speranța în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situații critice pentru protagoniștii ei.

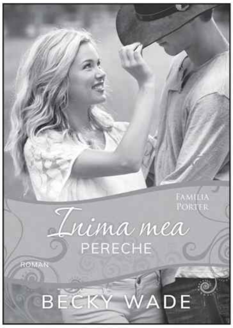

Într-o dimineață s-au trezit cu un certificat de căsătorie și o doză rece de realitate. Celia era pregătită să fie soția lui Ty, dar el nu era pregătit să devină soțul nimănui.

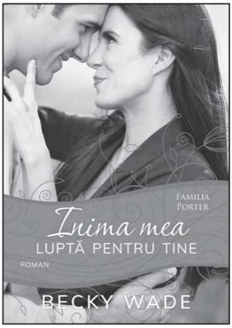

Megan este moștenitoarea unei mari averi, Bo este un simplu manager de fermă și angajatul ei. Totuși, de îndată ce se întâlnesc, între cei doi se aprinde o scânteie.

Gray este de-a dreptul indignat când agenția de pază și protecție îi desemnează drept bodyguard o femeie. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui?

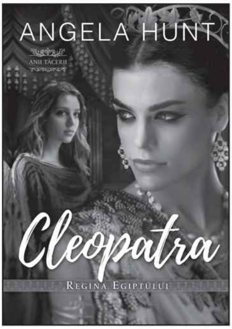

Jake se luptă cu sindromul de stres posttraumatic, trăiește o viață solitară și evită orice relație pe cât posibil. Asta până când o reîntâlnește pe Lyndie.

Seria Anii tăcerii

Anii tăcerii – este povestea vieții a patru femei puternice care au avut un impact decisiv în istoria celor 400 de „ani de tăcere“, o vreme când Dumnezeu nu a vorbit lui Israel prin proroci, dar Și-a continuat lucrarea în mijlocul poporului Său, printre alte popoare și în lumea supranaturală.

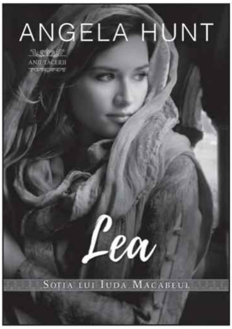

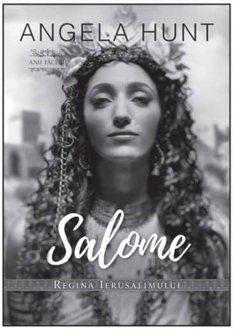

Cleopatra, regina Egiptului

Împărăteasa Cleopatra privită prin ochii celei mai credincioase prietene a ei, Chava.

Lea, soția lui Iuda Macabeul

Povestea macabeilor prin ochii soției lui Iuda, care a înțeles că dragostea presupune curaj și... sacrificiu.

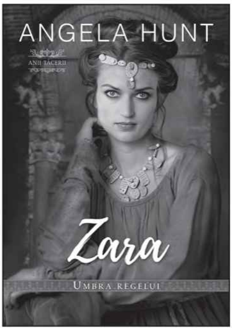

Salome, regina Ierusalimului

Urcarea ei pe tron a depășit așteptările tuturor, dar încrederea ei în HaShem a schimbat lumea.

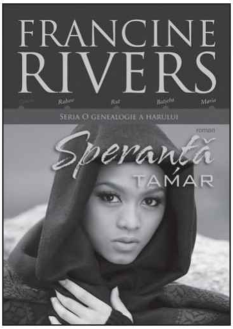
Zara, umbra regelui

O slujnică la curtea lui Irod, care, în numele Atotputernicului HaShem, s-a ridicat în folosul celor năpăstuiți.

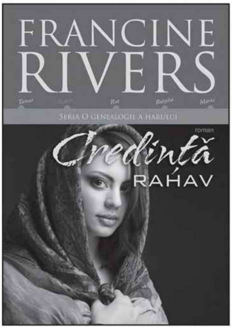
Seria O genealogie a harului

O genealogie a harului – cinci femei care au schimbat lumea.
Povești de viață captivante, personaje controversate
și un context biblic real te vor captiva definitiv.

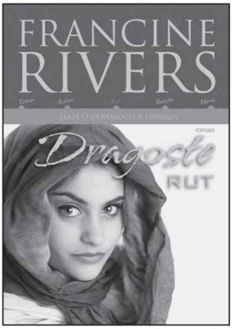

Speranță – Tamar

Deși trădată de bărbații
care îi controlau viitorul,
a luptat pentru credința
ei în Dumnezeu.

Credință – Rahav

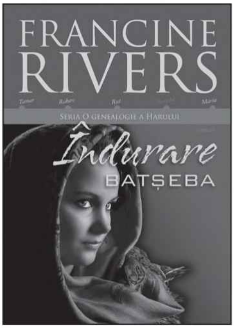
Trecutul ei tenebros
Dumnezeu i l-a preschimbat
într-un viitor cuceritor.

Dragoste – Rut

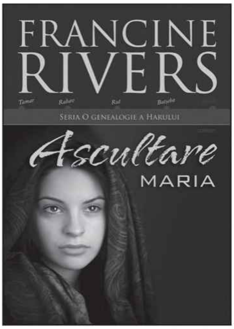
Pentru că a fost gata
să sacrifice totul, fără să aștepte ceva
în schimb, Dumnezeu a onorat-o.

Frumusețea ei a stârnit
pasiunea regelui, iar suferința ei
a atins inima lui Dumnezeu.

Îndurare – Batșeba

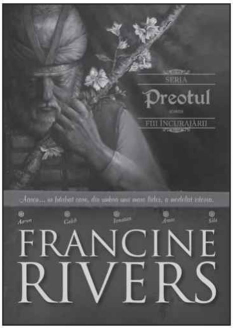
Clipa pregătită din veșnicie.
Dumnezeu a ales o femeie.

Ascultare – Maria

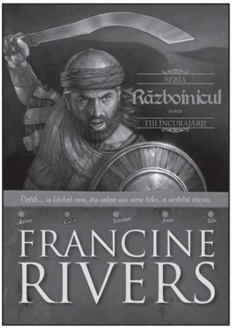
Seria Fiii încurajării

Fiii încurajării – cinci bărbați ai credinței care au slujit în umbra unor mari lideri și au influențat cursul istoriei pentru totdeauna. Povești de viață uimitoare, eroi din umbră și un context biblic real te vor captiva definitiv.

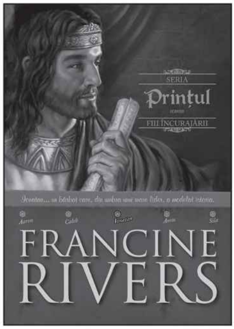

Preotul – Aaron

Aaron, preotul Domnului pentru poporul său, hotar între credință și idolatrie.

Războinicul – Caleb

Caleb, războinicul spion, devenit liderul poporului Israel spre Țara Făgăduinței.

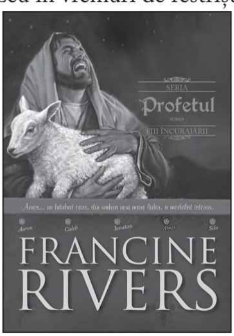

Prințul – Ionatan

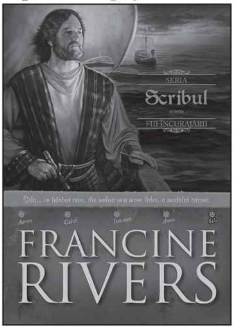
Ionatan, prințul care a fost gata să renunțe la tron pentru a păstra prietenia camaradului său.

Amos, un păstor din Tecoa, culegător de smochine, devenit profetul poporului lui Dumnezeu în vremuri de restriște.

Sila, tovarășul de misiune al lui Pavel și bărbatul investit cu misiunea de a purta de grijă sulurilor catehetice.

Profetul – Amos

Scribul – Sila

Celia Park a fost fascinată de Ty Porter încă din liceu, iar, câțiva ani mai târziu, drumurile lor se încrucișează din nou. În vâltoarea unor sentimente greu de stăvilit, cei doi se trezesc cu un certificat de căsătorie și o realitate „rece" pe care nu reușesc să o accepte.

De atunci, Celia s-a luptat să-și înăbușe visele, pentru a-și crește fiica. În schimb, Ty și-a atins toate obiectivele. Sau cel puțin așa a crezut până ce a privit din nou în ochii femeii pe care nu reușise să o mai uite de atunci și a fetiței de care abia acum aflase.

Pentru a recâștiga încrederea Celiei, Ty va lupta să o asigure că noaptea aceea de reverie poate deveni o frumoasă poveste de dragoste de-o viață.

Romanele din seria *Familia Porter* prezintă poveștile de viață ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte și zbateri personale cu care adeseori și tu te poți identifica. Becky Wade nu se ferește să prezinte vulnerabilitățile lor, dar, în egală măsură, credința și speranța în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situații critice pentru protagoniștii ei.

SCRIPTUM®
spațiu de gândit!
www.scriptum.ro

ISBN 978-606-031-050-1
9 786060 310501

Celia Park a fost fascinată de Ty Porter încă din liceu, iar, câțiva ani mai târziu, drumurile lor se încrucișează din nou. În vâltoarea unor sentimente greu de stăvilit, cei doi se trezesc cu un certificat de căsătorie și o realitate „rece” pe care nu reușesc să o accepte.

De atunci, Celia s-a luptat să-și înăbușe visele, pentru a-și crește fiica. În schimb, Ty și-a atins toate obiectivele. Sau cel puțin așa a crezut până ce a privit din nou în ochii femeii pe care nu reușise să o mai uite de atunci și a fetiței de care abia acum aflase. Pentru a recâștiga încrederea Celiei, Ty va lupta să o asigure că noaptea aceea de reverie poate deveni o frumoasă poveste de dragoste de-o viață.

Romanele din seria *Familia Porter* prezintă poveștile de viață ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte și zbateri personale cu care adeseori și tu te poți identifica. Becky Wade nu se ferește să prezinte vulnerabilitățile lor, dar, în egală măsură, credința și speranța în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situații critice pentru protagoniștii ei.

SCRIPTUM®
spațiu de gândit!
www.scriptum.ro

ISBN 978-606-031-050-1
9 786060 310501